

A NEW YORK TIMES
BESTSELLERSZERZŐJE

J. D. ROBB

HALÁLOS SÖTÉT

„Ötletes... szórakoztató... lebilincselő.”

PUBLISHER'S WEEKLY

A NEW YORK TIMES
BESTSELLERSZERZŐJE

J.D.
ROBB

HALÁLOS
SÖTÉT

„Ötletes... szórakoztató... lebilincselő.”

PUBLISHER'S WEEKLY

Egy gyilkosságnak mindig van indítéka. Ám amikor egy fiatal színésznőt gyilkolnak meg egy moziban, nehéz megtalálni az indítékot – még Eve Dallas hadnagynak és csapatának is. A megdöbbentő igazság csak akkor derül ki, amikor a sikeres krimiíró, Blaine DeLano bemegy a rendőrségre. Valaki a legújabb sorozatában szereplő gyilkosságokat követi el a valóságban, sorra véve a könyveket. De miért?

Miközben a kitalált történetek valósággá válnak, Eve-nek minden szakértelmére és tapasztalatára szüksége van, hogy megoldja ezt az egyedülálló esetet. Szerencséjére a férje, Roarke szintén DeLano műveinek a rajongója, és örömmel dolgozik együtt zseniális feleségével – váljanak bármilyen sötétté a dolgok...

**J. D.
ROBB
HALÁLOS
SÖTÉT**

Gold Book

Eredeti cím: *Dark in Death*
Copyright © 2018 by Nora Roberts
All rights reserved

Fordította: Kiss Tamás
Szerkesztette: Békési József
Tördelés, tipográfia: Gold Book Kft.

Tilos ezen kiadvány bármely részét sokszorosítani, információs rendszerben tárolni vagy a kiadóval történt előzetes megállapodás nélkül bármely formában, bármely módon sugározni

ISBN 978 963 426 538 2

Kiadja a Gold Book Kft.
Felelős kiadó a kft. ügyvezetője
www.goldbook.hu • info@goldbook.hu
Az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók
és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja

A nyomtatás és a kötés a debreceni nyomdászat
több mint négy és fél évszázados hagyományait őrző
ALFÖLDI NYOMDA Zrt. munkája
Felelős vezető György Géza vezérigazgató

Végezz, nemes hölgy! Szép napunk leszállt,
Sötét következik.^{1}
- WILLIAM SHAKESPEARE

Az írás művészete abból áll, hogy
szavakon keresztül keltsünk életre embereket.
- LOGAN PEARSALL SMITH

ELSŐ FEJEZET

A hatalmas vásznon véres gyilkosság pergett klasszikus fekete-fehérben a százhet fős nézőközönségnek. A hegedűk, brácsák és csellók éles sikoltása közepette a számuk eggyel csökkent.

Marion Crane karakterével ellentétben Chanel Rylan nem sikoltott és nem is kapálózott az erőszakos halál pillanatában. A Times Square-i Vid Galaxy egyik vetítőtermének huszonhetedik sorában alig hagyta el erősebb hang a torkát egy vékony nyikkanásnál, amikor a jégvágó a tarkójába fúródott.

Egyszer még összerándult a teste; keze a levegőbe csapott és felborította az ölében tartott minipopcornvödröt. Utolsó lélegzete hosszú sóhajként távozott a száján.

A sötétben halt meg, miközben a videón a vér lassan körözve eltűnt a lefolyóban.

Senki sem vett észre semmit. Az összes szempár a vászonra szegeződött, oda tapadt a nézők minden figyelve. Senki sem látta, ahogy a gyilkos kisurran a sorból és egyre távolodik szörnyű tettének a színhelyétől.

Amikor Lola Kawaski sietve visszaért a helyére, halkan maga elé mormolt egy káromkodást:

– A francba, nem hiszem el, hogy lemaradtam a klasszikus nagyjelenetről. *Ráadásul* a maradékot is ki kell hagynom. Hívásügyeletes vagyok ma este, és kaptunk egy sürgős esetet, szóval...

Bocsánatkérően megveregette Chanel karját. A mozdulattól halott barátnőjének a teste Lola felé dőlt, akinek az első pillanatban ez még tetszett is, mivel a helyzetnek megfelelően drámainak találta, csupán néhány pillanat elteltével kerítette hatalmába a rémület.

Ekkor kezdett sikítani.

Eve Dallas hadnagy a holttest fölött állt. Az említett testet

valaki már kivonszolta a sorból, hogy egy hiábavaló erőfeszítéssel megpróbálja első – jobban mondva utolsó – segélyben részesíteni. Amivel egyben a helyszínt is teljesen tönkretette.

Otthon töltötte az estét. Kivételesen pontosan lépett be az ajtón a metsző, késő februári szélből a Summerset-mentes ház melegébe, ugyanis Roarke mindenese téli vakációra utazott.

Még a férjét is megelőzte, így abban a ritka élményben lehetett része, hogy kizárólag az övé volt a hatalmas, elegáns épület. Egyedül a macskával kellett megosztania.

Úgy döntött, tornázik egy keveset – közben eszébe jutott: az is felérne egy kiadós testedzéssel, ha végigkocogna a szobákon úgy, hogy mindegyiket érinti.

Csak hogy meggondolta magát és inkább a szobrokat és festményeket csodálva lassan végigsétált a szalon eleven színekre festett falai között. Úgy vélte, megérdemli, hogy vastag, vörös tollal bekarikázza a napot a 2061-es naptárban. Begyújtott a kandallóba, töltött egy pohár bort és elfoglalta az egyik fotelt, amelyik olyan kedvesen dédelgette a fenekét.

A macska leült a lába mellé és gyanakodva méregette.

– Tudom, kísérteties, mi? – nyújtotta ki a lábát Eve, és bokában keresztbe vetette. – Hozzá tudnék szokni – emelte szájához a poharat az első kortyra.

Ekkor kezdett jelezni a kommunikátora.

– Vagy mégsem.

Két perccel később már felkapta kabátját a lépcsőkorlát oszlopáról, ahová a hazatérést követően lehajította. Roarke ebben a pillanatban sétált be az ajtón.

A szél is követte, miközben vadul kuszálta éjfekete haját az arca körül, amely éppen úgy illett egy költőhöz, mint egy harcshoz. Tökéletesen metszett szája mosolyra húzódott, kék szeme vele mosolygott.

Majd észrevette, hogy a felesége nem leveszi magáról a kabátot, hanem éppen ellenkezőleg: most dugja be az ujjába a karját.

– Óó – mondta.

– Bocs. Öt percet sem töltöttem itthon, máris kaptam egy ügyet. Holttestet találtak egy vetítőteremben a Times Square-en.

– Ezek szerint valakinek nem jött el a happy end – jegyezte meg dallamos ír akcentussal Roarke, és nyitva hagyta maga mögött az ajtót, mivel Eve már a sálját tekerte a nyaka köré. – A nyomozómnak viszont itt a nyitójelenet – fogta két tenyere közé felesége arcát, és megcsókolta, aki ezt a hideg és a sürgető kötelességtudat ellenére örömmel fogadta.

– Majd jövök – köszönt el Eve. – Talán még annál is hamarabb. A szalonban találsz egy pohár bort. Épp az imént töltöttem ki.

Roarke egy kurta puszival jutalmazta.

– Végig rád fogok gondolni, miközben elkortyolom.

Eve tíz percet sem töltött odahaza, indult vissza dolgozni.

– Ne felejtsd el megetetni a macskát.

– Mintha hagyná, hogy megfeledkezzek róla.

Mialatt Eve a lány testét nézte, akit a barátnője Chanel Rylanként azonosított, arra gondolt, hogy Galahadnek minden bizonnyal tele a hasa, és Roarke azt a bort iszogatja, amit még magának töltött ki.

Egyedül állt a vetítőteremben. Már meghallgatta a helyszínrre elsőként kiérkező járőr jelentését. A szék háttámlájára kenődött vért vizsgálta, valamint az elmaszatolt cseppeket, amibe a segíteni kész civilek akkor léptek bele, amikor elmozdították a holttestet.

Kinyitotta a helyszínelő készletét, folyékony kesztyűt fűjt a kezére és a lábára, majd leguggolt és munkához látott.

Az érzékelőre szorította az áldozat jobb hüvelykujját.

– Az áldozat Chanel Rylan, harminckét éves barna bőrű nő. Férje nincs, gyermeke nincs, pillanatnyilag még élettársa sincs.

Elővett egy műszert, hogy megállapítsa a halál beálltának a pontos idejét.

– Tizennyolc óra harmincegy perc. Nincsenek szemmel látható védekezésre utaló sérülések, de ezt még a

boncolásnak is meg kell erősítenie.

Felkészült, hogy megfordítsa a holttestet, de az ismerős csörtetés hallatán felpillantott, és látta, hogy a társa közeledik a székek közti folyosón.

Peabody rózsaszín, szőrmével szegett csizmát, rózsaszín varázskabátját és a kék mindenféle árnyalatát felvonultató, hosszan kígyózó sálát viselt. Sötét haját sapka alá rejtette.

– Ennyit a szabad éjszakáról – mérte végig az áldozatot.
– Neki viszont nem maradt más, csak szabad éjszakák.

– Fűjd be magad folyékony kesztyűvel. Meg akarom fordítani. A helyszínre elsőként kiérkező járőr jelentése szerint a tarkóján van a seb.

Peabody megszabadult az utcai ruhájától és engedelmesen befűjta magát.

– Éppen most rendeltem egy tányér húslevest. McNab felajánlotta, hogy elkísér, de mondtam, hogy inkább egye meg a saját adagját, az enyémet meg vigye haza. Úgy gondoltam, ha szükséged lenne az ENyÜ segítségére, egyszerűen csak felhívjuk.

Mivel Eve igazi ásznak tartotta Peabody vézna élettársát, úgy döntött, ha valóban szüksége lenne szakértőre, habozás nélkül megteszi.

Együtt fordították meg a testet. Eve széthúzta az áldozat vértől ragacsos, szőke haját.

– Egyetlen szúrt seb, közvetlenül a koponya alatt. A penge nem lapos. Talán valami tör vagy egy jégvágó. Kérem a mikroszemüveget.

Eve feltette, mire a lencse azonnal óriásira nagyította whiskey-barna szemét. Így hajolt újra előre.

– A sérülés szabályos és apró. Ránézésre három hüvelyk mély. Nincsenek tétovázásra utaló nyomok – gördült hátra a sarkán, és még mindig guggolva megvizsgálta a széket. – A gyilkos minden bizonnyal közvetlenül mögötte foglalt helyet. A seb egyenes. A vetítőterem sötét, az emberek a vásznat bámulják. Csak kissé előre kellett hajolnia a döféshez. Be és ki. Mindössze néhány pillanat alatt. Ha eltalálta az agytörzset, az áldozat még csak fel sem szisszent – állt fel Eve teljes magasságában és karcsúságában, miközben

beakasztotta hüvelykujját a nadrágzsebébe. Majd elővett egy zseblámpát, bevilágította a sort és megkereste az áldozat mögötti széket. – Behívhatod a takarítókat. Nincs túl sok esély, hogy a gyilkos hagyott valamit maga után a széken vagy el tudjuk különíteni az előtte itt ülő százak nyomaitól, de talán szerencsénk lesz – nézett körül, és beletúrt rövidre nyírt hajába. – Idebent nincsenek kamerák. Már elküldtem egy járőrt, hogy gyűjtse be az előtérben, a büfében meg az esetleg máshol felszerelt kamerák felvételeit. Egy ekkora helyen...

– Tíz vetítőterem, két emelet, odafent két óriásvászonnal – sorolta Peabody a pontos adatokat. – Ez itt a legkisebb terem, ahol főleg klasszikusokat vetítenek. Ránézésre nagyjából háromszáz fős lehet.

– Kétszázhetvenöt – pontosította Eve, mivel ő is utána nézett az adatoknak. – A járőrök több mint száz embert tartanak vissza a szomszéd teremben. Az áldozat barátja és három lehetséges szemtanú pedig egy másikban várakoznak. Hívd a halottszállító kocsit, Peabody, és állíts ide egy egyenruhást, aki vigyáz rá, amíg el nem viszik.

– Egész csinos volt.

– Aha, a nyakam rá, hogy ez most megvigasztalja – emelte fel Eve a kabátját, majd miközben belebújt, még egyszer alaposan szemügyre vette a vetítőtermet, és elgondolkodott. -- A gyilkos hidegvérű. Hidegvérű és precíz. Továbbá gyáva. Hátulról szúrta a sötétben. Nem volt szüksége arra, hogy lássa az áldozat arcát, hogy végignézze a halálát, vagyis érzelmileg távol tartotta magát a gyilkosságtól.

Még egyszer végignézett a holttesten – tárgyilagosan, de érzelmileg egyáltalán nem próbált meg eltávolodni a történetektől. Már ő törődött Chanel Rylannel, és igyekezett olyan közel engedni magához, amilyen közel tudta.

– Kezdd a nagyobb csoporttal – mondta Peabodynak, ahogy az ajtó felé igyekeztek. – Tarts vissza mindenkit, aki az áldozat környékén ült. Azokat is, akik hozzányúltak a testhez.

– A gyilkos is köztük lehet. Talán még mindig itt van.

– Talán – bólintott Eve. – Az tökös húzás lenne tőle.

Ellentétben azzal, hogy hátulról szúrt a sötétben. Viszont a nyilvános helyen elkövetett gyilkossághoz valamennyire akkor is tökösnek kell lenni, ha sötétben követik el. Keressük a fegyvert. Átnézünk minden szemetest és hulladékmegsemmisítőt. Mindenhol. Ha a gyilkos itt maradt, meg kellett szabadulnia a fegyvertől – hallgatott el egy pillanatra a félhomályos folyosóra érve, ami a többi vetítőteremhez vezetett. -- Ami engem illet, miután szúrtam, inkább zsebre vágom a fegyverem és meglépek – nézett körül csípőre tett kézzel. – Ki venné észre? Akinek ki kellett mennie a mosdóba vagy elfogyott a popcornja és szeretne venni még egy adaggal. Mondjuk még így sem kellett elhagynia az épületet. Egy másik terembe is beosonhatott, ahol nyugodtan helyet foglalt a hátsó sorban. Utána kell néznünk a vetítések végének. Ha valahol véget ért a film, mielőtt felfedezték a holttestet, nagyon valószínű, hogy a gyilkos egyszerűen kísértelt a tömeggel – intette oda magához Eve az egyik egyenruhást. – Senki sem érhet hozzá a szemetesekhez és a hulladékmegsemmisítőkhöz. Azt akarom, hogy a takarítók alaposan kutassanak át mindent. A mosdókat is beleértve. Melyik vetítőbe terelték át a nézőket a gyilkosság helyszínéről?

– Az egyesbe, hadnagy. Az *Egy kutya nagy napja* című filmet játszották benne. Gyerekfilm, ezért korán kezdődött az előadás. Tizennyolc harmincötökor ért véget és éppen üresen állt két műsor között, amikor kiérkeztek az első járőrök és biztosították a helyszínt.

– Ez máris megválaszolja az egyik kérdésünket – dörmögte Eve. – Peabody, kezd az egyesben. Hol van az áldozat barátnője?

– Rá és a másik háromra elkülönítve vigyázunk az ötös teremben. Arra a három emberre célzok, akik odaugrottak segíteni, de ezzel csak feldúlták a helyszínt. Az áldozat közelében ültek.

– Oké. Peabody, indulj és hívd ide McNabot. Amúgy is kellenek a segítő kezek és feltehetőleg hamarabb végez a biztonsági felvételekkel, mint mi a szemtanúkkal.

– Azonnal. Dallas, jó pár szemtanú biztosan ki akar majd

menni a mosdóba, mielőtt végzünk.

– A francba, ez igaz. Járőr, néhány társával kutassa át az emeleti uniszex mosdót. Valószínűtlen, hogy a gyilkos ott szabadult meg a fegyvertől, ha megszabadult tőle egyáltalán, de azért először kutassuk át... felvevő előtt, folyékony kesztyűvel befújva. Akinek ki kell mennie, járőr kíséretében teheti. A tanúk kizárólag egyesével kereshetik fel a mellékhelyiséget, és utánuk is át kell kutatni mindent. Érthető?

– Igenis.

– Van külön mosdója, öltözője, pihenője az alkalmazottaknak?

– Izé...

– Derítse ki és intézkedjen, hogy zárják le. Lássunk hozzá, Peabody.

Eve addig lépdelt a hosszú, ívelt folyosón, amíg elért az ötös vetítő kétszárnyú ajtajáig.

Észrevette a hátsó sorban ülő nőt, akire egy járőr nő vigyázott. Rajtuk kívül még egy pár és egy magányos férfi foglalt helyet két járőr társaságában a bal oldali ülésorokban.

Egyikük sem tűnt boldognak.

Eve először a nőhöz lépett és egy biccentéssel jelezte a járőrnek, hogy távozhat.

– Dallas hadnagy vagyok.

– Chanel... nem értem.

Eve helyet foglalt. Ebben a teremben szélesebb és mélyebb székeket szereltek be, mint abba, ahol a gyilkosság történt.

– Részvétem, Ms...

– Kawaski. Lola Kawaski.

– Részvétem, Ms. Kawaski. Ms. Rylan a barátja volt.

– A legjobb barátnőm és a lakótársam. Szükségem volt egy lakótársra, amikor, úristen, ennek lassan már tíz éve, szóval, amikor kirúgtam a barátomat. Chanel akkor költözött ide és egyike volt azoknak, akik jelentkeztek a hirdetésemre. Az első pillanattól kezdve remekül megértettük egymást. Együtt voltunk jóban, rosszban. Most

meg... – szorította vörösre sírt szeméhez a kezét Lola.

– Rettenetesen sajnálom a veszteségét. Tudom, hogy ez most nagyon nehéz, de fel kell tennem néhány kérdést. Talán segíthet nekünk, hogy kiderítsük, ki és miért tette ezt a barátnőjével.

– Erre egyszerűen nincs magyarázat – zokogott tenyerébe temetett arccal Lola. – Nincs magyarázat.

Mindig van magyarázat, gondolta Eve.

– Volt barátja Chanelnek? Nem mostanában esett át valami kimondottan durva szakításon?

Lola megrázta a fejét és ujjával csavargatni kezdte hosszú, lófarokba fogott barna haját.

– Úgy egy éve már nem volt komolyabb kapcsolata. Négy, talán öt éve, hogy utoljára talált egy rendes fiút, de szétmentek. Nem durván, vagy ilyesmi. Csak szétmentek, amikor a srácnak eljött a kitörési lehetőség egy sorozatban. Kanadában forgattak, ezért oda kellett utaznia. Így hát szakítottak. Chanel jól érezte magát mellette, de ő maga volt New York. A Broadway. Sokat dolgozott beugróként.

– Beugróként?

– A színdarabok mindeneseit nevezik így, akik több szerepet is betanulnak. A Broadway Babiesnél dolgozott. Az egy étterem a színháznegyedben, ahol a személyzet felszolgálás közben énekel és táncol. Nagyon keményen dolgozott.

– Nem ütött el valakit egy szereptől, amiért az neheztelt rá?

– Az ilyesmi megesik. Ebben a szakmában mindenki tisztában van vele, hogy ez megesik. Chanel sokat mesélt erről a világról. Ilyenkor a színészek dühöngenek egy sort, talán depresszióba esnek, ám nem gyilkolják le egymást. Sok barátja volt. Randizgatott is, de nem komolyan. Biszexuális volt. Mi nem... én hetero vagyok, azonban úgy éltünk, mint a testvérek. Damien után nem bonyolódott komolyabb kapcsolatba. Vele boldognak érezte magát. Még mindig Kanadában lakik... jobban mondva Kanada és New L. A. között ingázik egy másik sorozat miatt. Ennek ellenére a szakítás kicsit összetörte a szívét.

- Vagyis sokakkal randevúzott és versengett a szerepekért.

- Aha, ebből állt az élete. Nem fogom azt mondani, hogy mindenki szerette, viszont sokan, és akik nem, azok is kedvelték és tisztelték. Nem ismerek olyan embert, aki meg akarta ölni. Aki csak úgy... még mindig nem érzem valóságosnak.

- Mesélje el, hogy mi történt. Chanellel elhatározták, hogy megnézik ezt a videót. Miért éppen ezt, miért pont most és miért itt?

- Erre könnyű válaszolni. Ez egy klasszikus, és mindketten megőrülünk a klasszikus videókért. Pár hetente igyekszünk megnézni egyet. Ha Chanel játszik, akkor is beszorítjuk a próbák, műhelymunka és fellépések közé. Most is részt vett egy meghallgatáson... ráadásul a második visszahíváson. Azért jöttünk a hatórai előadásra, mert szabad volt az estéje, és később el akartunk menni vacsorázni, utána meg egy klubba, ahol szabad mikrofontestet tartottak. Chanel szeretett lecsapni a szabad mikrofonos estékre. Így pörgette fel magát a nagy meghallgatásokra. Igazi nagyvárosi, csajos estét terveztünk.

- Ezek szerint rendszeresen megfordultak itt.

- Legalább havonta kétszer. Amikor Chanel szabadnapos az étteremben, akkor hétfőnként. Amikor két előadás között áll, akkor meg szerdán. Időnként a matinéra is beülünk, ha szabadnapos vagyok és neki sem kell próbálnia.

- Vagyis gyakran járnak ide. Mindig kettesben?

- Többnyire. Párszor dupla randiztunk már itt, de az emberek nagy része nem rajong úgy a klasszikus videókért, mint mi. Tudja, ez volt az egyik közös szenvedélyünk.

- Mesélje el ezt az estét. Lépésről lépésre.

- Oké - vett nagy levegőt Lola, és tenyerével megtörölte az arcát. - Chanel szörnyen izgult, mert korábban azt hitte, már az első meghallgatáson elkaszálták. Amikor befejeztem a munkát, találkoztunk és megittunk egy italt.

- Hol?

- A Toodlesben, a Hetediken. Csak néhány tömbnyire dolgozom onnan, ezért ő jött elém. Elcsíptük a Happy Llouurt,

elfeleztünk egy kancsóval a ház borából és ettünk egy tálca minipirogot. Közben beszélgettünk, mint mindig. Arról, hogy visszahívták arra a meghallgatásra, ja, meg Carmine-ról is, arról a cuki törpeuszkárról, akit tegnap Kártalanítottam. Állatorvos vagyok. Utána elsétáltunk ide. Közben felelevenítettük, mikor láttuk először a *Psychót*. Annyira féltem, hogy hónapokig nem mertem zuhanyozni, ő pedig úgy tanulmányozta Janet Leigh játékát, hogy újra és újra végignézte.

– Nem vett észre senkit, aki mintha kihallgatná a beszélgetésüket? Aki túlságosan odafigyelt magukra?

– Nem. Nem tűnt fel senki.

– Oké, folytassa.

– Elég korán ideértünk, hogy popcornt és üdítőt vegyünk, meg jó helyet találjunk magunknak. A klasszikusokat játszó terem soha sincs tele, különösen hétköznapi, de én szívesen ülök az átjárósorban. Most különösen azért örültem neki, mert hívásügyeletes vagyok. Én sem szeretem, amikor a videó közben előttem nyomakodnak az emberek. Kényelmesen elhelyezkedtünk és kezdésig még maradt néhány perc.

– Senki sem szólította meg magukat? Akár kint az előtérben? Nem láttak senkit, aki nyugtalanságot keltett magukban?

– Nem, egymással beszélgettünk. Mármint úgy értem, a büfében az eladó megkérdezte, hogy kérünk-e még valamit vagy sem, de nem kértünk.

– Oké. A járőrnek azt mondta, hogy visszament a helyére és akkor már holtan találta Chanelt. Miért hagyta el a vetítőtermet?

– Mint már mondtam, hívásügyeletes vagyok és rezegni kezdett a 'linkem. Közvetlenül azután, hogy Marion megvacsorázott és beszélt Norman Batesszel. Kimentem az előtérbe, hogy felvegyem. A Pet Care-ben dolgozom, ahol fenntartunk egy huszonnégy órás sürgősségi klinikát. Folyamatosan bent van egy állatorvosi asszisztens és néhány kisegítő, és bármikor felhívhatják valamelyik állatorvost, ha segítségre szorulnak. Gloria, az ügyeletes asszisztens

értésített, hogy nemsokára érkezik egy súlyos eset.

– Miféle súlyos eset?

– Egy elütött kutya, a tulajdonosa azonnal elindult vele a klinikára. Nem maradhattam... ha a kutya műtetre szorul vagy el kell altatni, akkor szükséges az állatorvos jelenléte. Gloria megosztott velem néhány részletet, de ő sem tudott sok mindent, ugyanis a tulajdonos pánikba esett és azonnal rohanni kezdett a kutyájával. Felhívtam a figyelmét néhány dologra, hátha a gazda hamarabb odaér nálam, utána visszamentem a terembe, hogy elmondjam... hogy elmondjam Chanelnek, mi történt. Le... leültem egy pillanatra, és bosszúsán megjegyeztem, hogy lemaradtam a nagyjelenetről. Tudja, a zuhanyjelenetről. Hozzátettem, hogy nagyon sajnálom, de be kell mennem dolgozni. Közben... – takarta el Lola az arcát, s remegni kezdett. – Közben, azt hiszem, a karjára tettem a kezem. Azt hiszem. Ő meg nekem dőlt. Úgy emlékszem, elnevettem magam. Drámakirálynő. Majd... a vér. Éreztem a kezemen, az orromban, és Chanel sem mozdult. Egy kicsit izé... erre nem emlékszem tisztán – engedte le remegő kezét, mialatt párás szemével igyekezett Eve-re nézni. – Azt hiszem, felsikoltottam. Azt hiszem, próbáltam felrángatni a székről, miközben segítségért kiabáltam. Azt hiszem, néhányan pisszegtek és rám szóltak, hogy üljek már le. Mások viszont odajöttek. Ha jól emlékszem, valaki elrohant a jegyszedeőért vagy a biztonsági őrért, vagy nem is tudom. Felgyúltak a fények, leállt a vetítés, Chanel meg ott hevert a padlón.

– Lola, nem látott senkit kimenni, miközben az előtérben beszélt a 'linkjén? Nem akadt össze senkivel, aki éppen távozott?

– Nem hiszem. Először bosszantott, hogy behívnak, de utána eszembe jutott az a szerencsétlen kutya, és arra figyeltem, mit mondok Glóriának.

– Mit gondol, mennyi időre hagyta ott a vetítőtermet?

– Fogalmam sincs. Talán négy, esetleg öt percre. Nem hiszem, hogy ennél többre. Várjon – hunyta le a szemét. – Láttam a kilenc tizenegyes jelzést, amit vészhelyzetek esetén használunk. Felálltam és kimentem. Ki egészen az előtérbe,

mert a videók zaja a hangszigetelés ellenére is kiszűrődik, ami elég zavaró. Még maradt az italomból, így elsétáltam az asztalokig, ahol leülhet az ember bekapni valamit, ha ahhoz támad kedve. Lézengetek ott egypáran, biztosan a következő előadásra vártak. Visszahívtam Gloriát és... két, talán három percig beszéltem vele, ugyanis még kezdő, és biztosra akartam venni, hogy felkészülten fogadja a sérült kutyát. Utána visszamentem. Ilyen hosszan tartott.

– Láttá azt az illetőt, aki maguk mögött ült a sorban?

– Nem figyeltem. Az ember általában az előtte ülőket figyeli. Különösen akkor, ha nem lát tőlük. A mögötte és a mellette ülőket meg csak akkor, ha esetleg túl hangosan beszélgetnek. Tudja, hogy van ez. Itt viszont mindenki csendben nézte a műsort. Akik klasszikusokra járnak, tisztelik a videókat.

– Mi történt a kutyával?

– A kutyával? Jaj, jaj, istenem, fel kellett hívnom Gloriát. A járőr megkért, ne meséljek a történekről, csak annyit mondjak, hogy én is vészhelyzetbe csöppentem és értesítsenek valaki mást. Cartert vagy Lorit.

– Mennyi idő telt el a riasztása és aközött, hogy megkérte őket, kerítsenek másik állatorvost?

– Nem tudom. Komolyan nem tudom. Tizenöt, talán húsz perc. Esetleg kicsivel több. Egyszerűen megfledkeztem arról a szegény kutyáról.

– Ez teljességgel érthető. Az már inkább meglep, hogy a klinika nem sürgette, miután a gazdája odaért a sebesült kutyával.

– Mert nem ért oda. Gloria mondta.

Eve erre csak bólintott.

– Biztosan nagyon kimerült. Felhívjunk valakit magának, Lola? Akivel most szívesen együtt lenne?

– Nem hiszem, hogy képes lennék visszamenni a lakásunkba. Egyelőre nem. Szerintem nem bírnám ki, amíg... mostanában találkozgatok egy sráccal. Nála talán eltölthetnék egy kis időt. Talán.

– Felhívjuk, hogy magáért jöjjön?

Lola szeme könnybe lábadt, miközben bólintott.

– Adja meg a számát. Elintézzük. Megkérem a járőrt, kísérje ki az előtérbe és maradjon maga mellett.

– Értesít majd? Amikor már tudja... amikor megtudja, nekem is szólni fog?

– Igen. Maga is hívjon fel, ha eszébe jut valami – nyúlt a zsebébe Eve... és csaknem meglepődött, amikor talált benne egy névjegyet, amit odaadott Lolának.

Visszahívta a járőrt és megadta neki a lány barátjának a számát. Ezt követően figyelme a teremben ülő három alak felé fordult.

Találomra kiválasztotta egyiküket és helyet foglalt mellette.

– Dallas hadnagy vagyok.

– Izé. Mark Snyder.

– Egyedül jött videót nézni, Mr. Snyder?

– Aha. Úgy akartam magamba szívni, hogy közben senki és semmi nem zavar. Filmművészetet hallgatok... – kulcsolta össze a kezét, miközben az üres vászonra meredt. – Mesterszakon a NYU-n. Öcsém, ez tényleg, de tényleg a valóság.

Már utánanézett, de a fiatal, fekete fiú szemre is huszonévesnek tűnt. Vörös rasztafonatai lehetetlen külsőt kölcsönöztek neki. Bal szemöldökében piercing csillogott.

– Miért pont ezt a videót választotta?

– Hitchcock. Dolgozatot írok róla, és ez a film adja az írásom gerincét, de... de... Bocsánat – szorította a hasára a kezét, és néhány pillanatig csak kapkodta a levegőt. – Sze... szeretem ezt a filmet. Rendezni akarok. Különösen a klasszikusok inspirálnak. Sokat járok ide. Havonta kétszer vagy háromszor nézek klasszikusokat, más filmeket meg legalább kétszer ilyen gyakran. Moziban teljesen eltérő élmény, mint az otthoni képernyőn vagy mobilon.

– Hol ült?

– Ugyanabban a sorban, mint... ugyanabban a sorban. A középső széken. Abban a sorban csak mi voltunk. Amennyire lehetőségem nyílik rá, szeretek egyedül ülni, de látásból ismertem őket... mármint azokat a lányokat. Ezt úgy értem, hogy mindkettejüket láttam már itt, és tudtam, hogy

csendben maradnak. Nem beszélgetnek vetítés közben, nem terelik el a figyelmemet, ezért nyugodtan foglaltam el a középső széket.

– Mesélje el, hogy mi történt.

– Pont... pont azután kezdődött, hogy a zuhanyjelenetet követően Bates kitakarította a fürdőszobát. Becsavarta Marion testét a zuhanyfüggönybe, hogy a poggyászával és a kocsijában újságpapírba rejtett lopott pénzzel együtt elsüllyessze a mocsárban. Perkins csodálatos, tökéletes. Az ember hisz neki. Elhiszi, hogy rémült, pánikba esett és meg akarja védeni az örült anyját. Éppen a játékát, az arckifejezését, a testbeszédét figyeltem, amikor az a lány sikítani kezdett – tartott pillanatnyi szünetet és nyelt egy nagyot. – Akivel egy sorban ültem. Kiszakított a történetből. Egy pillanatig nagyon haragudtam rá, de utána rádöbrentem, hogy a velem egy sorban ülő egyik lány sikoltozik. Az, akit látásból ismerek. Ebből azonnal tudtam, hogy valami nagyon rossz történt, mert mindig nagyon tisztelettudóan viselkedtek. Ráadásul olyan hangokat adott ki... elnézést, nem tudom a nevét. A sötétebb hajúrók beszélek. Felálltam. Láttam, hogy a barátnőjével történt valami. A szőkével. Azt hittem, rosszul lett, vagy ilyesmi. Elindultam feléjük, mint ahogy az a pár is – mutatott a távolabb ülő férfi és nő felé. – Ők is feléje indultak. A másik oldalról. Együtt ültek a lányok túloldalán. Odaértünk, és... láttuk a vért, hallottuk a sikoltozást, és azt mondták, mármint a pár, hogy hozzak segítséget és kapcsoltassam fel a fényeket, ők közben lefektetik a nőt a padlóra. Kirohantam és magamban úgy éreztem, mást sem csinállok, csak megállás nélkül rohanok. Mintha videó peregne a fejemben. Az előtérbe érve elkaptam egy alakot és közöltem, hogy a hármásban valaki csúnyán megsérült. Hívják a mentőt és kapcsolják fel a világítást. Nagyon vérzett. Nem is tudom, miért mentem vissza, mert végig az járt a fejemben, hogy meneküljek. Az a nő, mármint nem az, aki a sérülttel jött, hanem a pár női tagja próbált segíteni. Ő egy... istenem, nem találom a megfelelő szavakat. Asszisztensnő. Ezt ő mondta magáról. Teljesen összevázta magát, és megkért

mindenkit, hogy álljon hátrébb. Leültem, egyszerűen csak leültem, mert úgy gondoltam, nem tudok tovább állva maradni. Megérkeztek a rendőrök.

– Láttá azt, aki a maguk mögötti sorban ült?

– Mögöttem nem ült senki, csak a két lány mögött. A sor végén. Senkit sem akartam a közelemben tudni, ha érti, hogy gondolom. Se elém, mögém vagy mellém ne üljön senki. Rengeteg üres szék maradt a teremben. Észrevettem, hogy közvetlenül a fények lekapcsolása után egy pasas beoldalaz a sorba, és ha tovább jön, akkor biztosan odébb húzódik. Csakhogy egyszerűen elfoglalta a lányok mögötti széket.

– Egy férfi.

– Nem... nem tudom. Nem igazán láttam, inkább csak éreztem a jelenlétét. Már nem égett a világítás és a nyitóképek is megjelentek a vásznon. Gyűlölöm azokat, akik elkésnek, ezért amikor megéreztem, arra tudtam gondolni, ha közelebb jön hozzám, ha belép a személyes terembe, akkor odébb ülök. Csakhogy a pasas nem jött közelebb. Vagy nő. Őszinte leszek: sötét volt, és engem nem érdekelt, hogy férfi vagy nő az illető. Amúgy is csak a szemem sarkából vettem észre.

– Amikor meghallotta a sikoltást és felállt, ez a nő vagy férfi még mindig ott ült a székén?

– Nem tudom.

– Felállt és elindult a székek között. Ült valaki a nő mögött?

– Egy pillanat türelmet, oké? – hunyta le Snyder a szemét. – Megpróbálom magam elé képzelni. Nem akarom, de menni fog. Anthony Perkinst nézem, ahogy eggyé válik Norman Batesszel. Méghozzá úgy, hogy azt a nézők is elhiszik. Ekkor hangzik fel a sikoly. Jobb kéz felől. Egy női sikoltás. Az a nagyon-nagyon csinos szőke ráborult arra a kedves tekintetű barnára. A barna sikít, miközben próbálja felemelni a barátnőjét. Én pedig tudom, hogy valami nagyon nincs rendben. Nagyon nincs rendben, ezért felállok. Páran kiabálnak, hogy fogja be a száját, csakhogy én tudom, hogy nagy baj történt, ezért elindulok feléjük, és közben észreveszem, hogy az a férfi és nő is arra tart, és... Nem –

nyitotta ki a szemét. – Senki sem ült mögöttük, amikor felálltak. Üres volt az egész sor.

– Oké, Mark, nagyon sokat segített – kotort bele a zsebébe Eve, hogy adjon neki is egy névjegykártyát. – Ha eszébe jut még valami, ha képes világosabban felidézni azt az embert, aki a két nő mögött ült, akkor hívjon fel. Ne vigye haza valaki?

– Inkább sétálnék. Azt hiszem, most leginkább egy sétára van szükségem – állt fel, amikor Eve is. – Maga szerint a mögöttük ülő alak gyilkolta meg.

– Ezt kell kiderítenem.

– Bárcsak megnéztem volna. Bárcsak néhány hüvelyknyivel jobbra fordítottam volna a fejemet. Jók a vizuális képességeim. Ha odanézek, biztosan le tudom írni. Csakhogy nem néztem oda. Egyedül arra tudtam gondolni: istenem, nehogy a közelembre jöjjön, és már a vetítés is elkezdődött. Utána beszippantott a videó, és csak a sikítás rántott ki belőle. Negyvenöt másodperc.

– Mi a negyvenöt másodperc?

– Bocs. A zuhanyjelenet. Negyvenöt csodálatos, rémítő másodpercen át tart. Az jár a fejemben, hogy amit az a lány utoljára látott, mielőtt... utoljára egy gyilkosságot látott.

Negyvenöt másodperc, gondolta Eve, miközben elindult.

Ennyi több mint elég a gyilkolásra.

MÁSODIK FEJEZET

Mialatt a fehér védőruhába öltözött takarítók a nyomokat porszívózták, sepregették és szedegették a csipeszeikkel,. Eve a jegyzeteit rendezgetve ült a hátsó sorban.

Sok mindent elárult a helyszín, a szemtanúk vallomása, az időzítés, és amit az áldozatról eddig sikerült megtudnia.

Csak akkor pillantott fel a munkájából, amikor kockás légtalpú bakancsában betáncolt McNab. Fülében csengettyűszimfóniát játszottak a beleakasztott ezüstkarikák.

– Végignéztem a felvételt az áldozat érkezésétől, vagyis tizenhét óra negyvennyolc perctől kezdve egészen addig, amíg az első járőrök ideértek. Ami tizennyolc harminckilenckor történt. Senki sem hagyta el az épületet a kijáratokon vagy a vészkijáraton keresztül az áldozat halálát követően egészen addig, amíg tizennyolc harmincötkor véget nem ért a műsor az egyesben. Utána nagyjából százötvenen távoztak, akiknek legalább a negyven százaléka tizenkét éven aluli.

– Esélyes, hogy a gyilkos közéjük vegyülve sétált ki – pillantott Eve a huszonegyedik sor felé. – Meggyilkolja a nőt, kisurran a teremből és átmegy a másikba. Ahol mindössze néhány percet kell eltöltenie, mielőtt távozik egy csapat gyerekekkel. Olyanokat kell keresnünk, akik korábban jöttek és az előtérben várakoztak. Akik az áldozat vetítőterme felé indultak és közvetlenül mögötte mentek. Nagy valószínűséggel egyedül. Ilyen embereket kell keresnünk az egyesből távozó nézők között is.

– Ezt nyugodtan rám bízhatod – dugta kék nadrágjának tucatnyi zsebe közül kettőbe a kezét McNab. – Te láttad már a *Psychót*?

– Aha. Roarke gyűjteményében is megvan. Nagy rajongója ennek a Hipp-Hoppnak.

– Hogy minek?

- A rendezőnek.
- Tényleg ez a neve?
- Valami hasonló.
- Huh. Szóval a videó tényleg félelmetes. Félelmetes és régi. Lehet, hogy nem csak a véletlen műve. Egy pszichotikus fazon kinézte magának a *Psychót*, az áldozat meg? Rosszkor volt rossz helyen.

- Tévedsz. Az áldozatot előre kiszemelték - állt fel Eve, amikor Peabody belépett. - A barátja és filmestársa állatorvos. Ma 'linkügyeletes volt. Történetesen kapott is hívást, és éppen akkor ment ki a teremből, amikor az áldozatot leszúrták. Ráadásul a riasztás hamisnak bizonyult.

- Az áldozat barátnője mégsem kapott hívást? - kérdezte Peabody.

- Dehogynem. Ahogy az állatkórház is. Méghozzá egy pasas kereste őket azzal, hogy a kutyáját elgázolták, és...

- Jaj, szegény kutyus!

Eve savanyú pillantást vetett Peabodyra.

- Nem volt semmiféle kutya. Csak ürügyként használták, hogy eltávolítsák a közelből Lola Kawaskit, és semmi se zavarja a gyilkost. Remekül időzítették a dolgot - folytatta Eve. - Remekül. Az elkövető tudta, hogy Rylan itt lesz, tudta, hogy Kawaski ügyeletes, tudta, mikor következik a zuhanyzós nagyjelenet, mint ahogy azt is, hogy aki jegyet vett erre a filmre, az le sem fogja venni a tekintetét a vásznonról.

- Vagy eltakarja a szemét - bökött hüvelykujjával Peabody felé McNab.

- Igen, eltakartam... na és? - ismerte be Peabody. - Azok közül, akikkel beszéltem, senki sem látott semmit. Az egyik férfi úgy véli, talán érezte, hogy valaki távozik, de még ez is csak egy határozott talán. Hátul ült, és miközben a barátnője a vállának szorította az arcát, azt figyelte, ahogy a vásznon felszeletelik azt a nőt.

- Remekül időzített - ismételte meg Eve, - Gondosan kitervelte a gyilkosságot.

- Továbbá ismerte az áldozatot - tette hozzá Peabody.

- Aha, ismerte, kiválasztotta, követte és megismerte a

szokásait. A kérdés az, hogy miért? Az áldozat színész nő volt, aki azzal egészítette ki a jövedelmét, hogy egy Broadway Babies-nek nevezett helyen dolgozott.

– Azt imádom! Imádjuk.

McNab a szerelmére vigyorgott.

– Viccesen bohókás.

– Szeretem a bohókás dolgokat. Jesszusom, talán néhányszor kiszolgált bennünket.

– A barátnője szerint beválogatták egy előadásba. Talán valaki nem akarta, hogy megkapja a szerepet. Egy filmszínházban gyilkolták meg – vont vállat Eve. – Akár szándékos választás is lehet. Jelenleg nem volt párkapcsolata, senkivel sem szakított a közelmúltban, de talán lerázott valakit, akit nem kellett volna. Beugró volt, vagyis mindkét csapatot kihallgatjuk.

– Egy párkapcsolati bosszúhoz kissé személytelennek érzem ezt a módszert – mutatott rá Peabody.

– Egyetértek, de azért utánanéznünk, hogy elvarrjuk ezt a szálat is. Ráadásul éppen elég személyes elem fordul elő a módszerben ahhoz, hogy megvizsgáljuk a dolgot. Ezen az estén, ebben a moziban gyilkolták meg. Ott a hamis riasztás a kutya miatt. McNab, másold át a biztonsági rendszer felvételét az otthoni gépemre. Én is meg akarom nézni. Közben közöld a rossz hírt a főnökkel, bárki legyen az, hogy további intézkedésig a videótermeket lezárjuk.

– Nem gond.

– Még valami.

– Segíteni jöttem, hadnagy.

– Az állatkórház. A Pet Care a Hetediken. Beugranál hozzájuk hazafelé menet? Hátha meg tudod állapítani, honnan kapták a vészhívást. Ha be kell vinned hozzá az elektronikus eszközeiket, csak szólj, elintézem az engedélyt.

– Vedd úgy, hogy végeztem is.

– Peabody, mivel úgyis imádom azt a Babies nevű helyet, nézz be oda és vedd észre, amit észre kell venned.

– Hurrá!

Eve látta, hogy a társa és az elektronikus szakértő összekulcsolják az ujjukat – mindig ezzel a fura gesztussal

fejezték ki az egymás iránt érzett szerelmüket mielőtt McNab a fejére és hosszú lófarkára húzta világosbíbor fülvédős sapkáját.

Mivel nem hergelték azzal, hogy meg is csókolták egymást, Eve úgy tett, mint aki nem vett észre semmit.

Odakint kéttömbnyit gyalogolt Peabodyval a túlázott földalatti parkolóig a Times Square könyörtelen őrületében.

Részegek, mulatozók, szájtáti turisták, zsebtolvajok és utcai bárcások között vezetett az útjuk. Körülöttük a villogó fényű óriásképernyők a legújabb designer divatot hirdették néhány, az ajkát biggyesztő, bizonytalan szexualitású modell segítségével.

Eve észrevett egy zsebtolvajt, és figyelte, ahogy a férfi bölcsen elszelel az ellenkező irányba. A kabátja – amelyet a kifosztott zsebek jóvoltából valószínűleg tárcákkal és órákkal tömött tele – vadul csapkodott a térde körül.

Eve megkerült egy építkezést körbeölelő korlátot. Ha nem részegek, zsebesek és turisták tartották fel, akkor egy sisakos alak ázott gödröt az út közepén.

Belépett a parkolóház viszonylagos nyugalmaiba, és a felvonó helyett inkább a lépcső mellett döntött.

– Miután végzünk az étteremben, értesítjük a hozzátartozókat?

– Már felhívtam a szüleit – dongott a fémlépcső Eve csizmája alatt. – Wisconsinban laknak.

Döbbsent arcok, párás szemek, elfúló hangok.

– Beszéltem két büféssel, akik ismerték. Na, nem személyesen – tette hozzá Peabody. – Csak látásból, de azt állították, hogy mindig barátságosan viselkedett velük. Egyiküknek ő énekelte néhány hónapja a „Happy Birthday”-t. Kis adag popcorn és közepes Diet Coke, amibe a vicc kedvéért beledobott néhány gumimacit.

– Nem tudott szabadulni a szokásaitól – jelentette ki Eve, amikor odaértek a kocsihoz. – Így a gyilkosának könnyű volt a dolga, amikor követte, figyelte és eltervezte a gyilkosságot. Utánanézőnk minden munkatársának. Mindenkinek, akivel rendszeresen találkozott és ismerhette a napirendjét.

– Hogyan tudta az elkövető felhívni ilyen rövid idővel a

gyilkosság előtt az állatkórházat?

- Jó kérdés. Remélem, McNab megtalálja rá a választ.
- Volt egy társa? Egy társa, aki intézte helyette a hívást?
- Elképzelhető.

- Sokkal jobb logisztikára vall, mintha a gyilkos tenné meg. Neki el kellett volna hagynia a termet, utána visszamenni és leülni a helyére, megölni a nőt, felállni és ismételten kísétálni. Ez így sokkal feltűnőbb. Bejön, leül, feláll, kimegy, bejön, meg a többi.

Eve nem vitatkozott – felállni, leülni, ki-be járkálni valóban feltűnő. Csakhogy feltevések helyett bizonyítékot akart.

Féltömbnyire onnan állította le a kocsiját, ahová a navigációs rendszer az éttermet elhelyezte. Ezúttal az utcaszinten sikerült elfoglalnia egy parkolóhelyet. Igaz, hogy rakodóterületen, de felkapcsolta a „Szolgálatban” jelzést.

- Tudom, említettem már, és csilliószor megköszöntem, de remekül éreztük magunkat Mexikóban.

- Akkor ne kezdj újra.

- Azt viszont még nem mondtam – folytatta Peabody –, hogy a villa felé menet McNab elaludt a siklón. Elsősorban azért nem, mert azt akartam, hogy a saját szemeddel lásd az eredményt. Azonnal elaludt, pedig imád repülni. Amikor megérkeztünk, napoztunk, ittunk pár vödör margaritát, úsztunk egyet, és ezt követően megint elaludt... még mielőtt szexszel koronázhattuk volna meg a napot, Tizenkét órán keresztül aludt úgy, hogy fel sem riadt.

- Mondtad, hogy nagy szüksége volt arra a pihenésre.

- Amit meg is kapott. Roarke és te gondoskodtatok róla. Én azt sem bántam volna, ha egész végig alszik, amíg odavagyunk, de az a tizenkét óra is rettentő sokat számított neki. Ezért utána rengeteget szexeltünk.

- Így akarsz köszönetet mondani?

- Rengeteget, *rengeteget* szexeltünk – folytatta Peabody, mint akiből kiveszett a szégyénérzet. – Ezenfelül inni is rengeteget ittunk, meg rengeteget üldögéltünk úgy, hogy közben nem csináltunk semmit. Meg sok mindent műveltünk, aminek semmi köze sem volt a munkához, és

bejött. McNab visszakapta a táncikáját.

– McNab folyton táncol.

– Igen, de ez újra az igazi. A természetes táncikája. Megszabadult a tehertől, Dallas. Csak ennyit akartam mondani.

– Nagyszerű. Nagyszerű – ismételte meg Eve, miközben odaérték az étterem ajtajához.

Odabent hangos énekszó és az olasz konyha ínycsiklandó illata fogadta őket.

Eve a fogadópulthoz lépett. A mögötte álló nő rámosolygott, felemelte egyik ujját, majd döbbenetes szopránjával csatlakozott a kórushoz.

Az asztaloknál és a boksokban helyet foglaló vendégek abbahagyták a tészta villára tekerését, a húsgolyók felszúrását vagy a csirkepiccata fogyasztását, és hangos tapsviharban törtek ki.

A zene elhalkult, a helyét a tányércsörgés, valamint a beszélgetés duruzsolása vette át. A feketébe öltözött felszolgálók folytatták a munkájukat, mintha a tele tüdőből előadott népszerű Broadway-musical részlete is járna a saláták mellé.

– Üdvözlöm a Broadway Babiesnél. Van foglalásuk?

– Jelvényünk van – igazolta magát Eve.

– Jaj! Te jó ég, valami baj történt, nyomozó?

– Szólítson hadnagynak. A főnökkel kell beszélnem.

– Természetesen. Várjanak itt, máris előkerítem Annalisát.

Ahogy elsietett, a terem közepére állított hosszú asztal mellett ülő emberek egyszerre nevettek fel. A pincér, mintegy végszóra azonnal dalra fakadt, miközben bort töltött egyiküknek.

A terem túlsó felén álló pincérnő azonnal csípőre tette a kezét és tánclépésekkel közeledni kezdett hozzá.

– Imádom ezt az éttermet. Itt mindig remekül szórakozunk.

Feltéve, gondolta Eve, ha az embernek az jelenti a szórakozást, ha egyenruhába öltözött pincérek körbetáncolják és -éneklik az asztalát, miközben enni szeretne. Vagy,

Jézusom, még fel is állítják a székről és megforgatják, miközben közvetlen közélről dalolnak az arcába.

Csakhogy a férfi, akit éppen megforgattak, és a nő, akit elkapott a – te jó Isten – bárpulton szó szerint átugró csapos, szemmel láthatóan roppant élvezték a helyzetet.

Szemmel láthatóan.

A visszafelé siető hoszteszt egy zöld szemű, tejszínhabfehér hajú nő kísérte, akinek szoborszerű testét feltűnő, kék ruha takarta.

– Jó estét. Annalisa Bacardo vagyok – mutatkozott be alig észrevehető, de az olasz ételek illatához tökéletesen illő akcentussal. – Miben segíthetek?

– Van itt olyan hely, ahol négyszemközt beszélhetünk?

– Természetesen – felelt rezzenéstelenül mosolyogva Annalisa. – Megkérdezhetem, hogy miről kívánnak beszélni?

– Chanel Rylanról.

– Chanelről? – mosolyodott el még szélesebben Annalisa.

– Chanel nem keveredhetett bele semmiféle rendőrségi ügybe. Ő... – kapott észbe Eve rezzenéstelen tekintete láttán, és arcáról lehervadt az udvarias mosoly. – Igen, természetesen. Fáradjanak velem.

Annalisa hátravezette őket a konyhai lengőajtó mögé, az étterem kaotikus szívébe.

– Erre van az irodám... a közelben kell maradnom. Giavanni! – kiáltott, majd olaszul gyorsan hadart valamit, mielőtt kinyitott egy ajtót és intett Eve-nek és Peabodynak, hogy lépjenek be.

Az iroda berendezése egy íróasztalból és néhány székből állt. A falakat fényképek borították.

– Az évek során... huszonkét év során nálam dolgozó emberek. A világ különféle pontjain rendezett előadásokban. Ő itt Chanel – érintette meg az egyik fotót. A gyilkosság áldozata kitárt karral, az ég felé fordított arccal állt a reflektorfényben. – Mi történt vele? Megsérült?

– Sajnálom, hogy tőlem kell megtudnia, de Chanel Rylan ma este meghalt.

– Nem – vált éppolyan fehérre Annalisa arca, mint a haja. – Nem, ő... baleset történt?

– Nem, nem baleset történt.

– Most... egy pillanat, kérem – fonta össze az ölébe ejtett kezét Annalisa, miközben lehunyta a szemét. – Udvariatlan vagyok – nyögte. – Kérem, foglaljanak helyet. Foglaljanak helyet.

– Hozzak egy pohár vizet, Ms. Bacardo?

– Annalisa – suttogta még mindig lehunyt szemmel a tulajdonosnő. – Hívjanak Annalisának. Ott talál bort. Nagyon hálás lennék, ha töltené nekem egy pohár bort.

Némán ült, amíg Peabody megérintette a kezét és az ujjai közé tette a poharat.

– Köszönöm – ivott egy kortyot, majd még egyet. – Ők a gyermekeim, a családom. Néhányan csak itt, ezen a boldog helyen kapnak szerepet. Mások továbblépnek, sokkal, de sokkal tovább. Ők a családom. Kérem, mondják el, mi történt Chanellel.

– Meggyilkolták a Vid Galaxyben, a Times Square-en.

– Elfogták a gyilkosát?

– Egyelőre még nem.

– El kell fogniuk! – csillant meg keményen Annalisa tigrisszeme. – El kell fogniuk és meg kell büntetniük, aki ezt tette. Chanel nagyon kedves, ügyes és tehetséges volt. Mindenkinek örömet szerzett. Akik képesek gyilkolni, sehol és senkinek sem szereznek örömet. Mivel segíthetek, hogy a gyilkosa ne legyen többé része ennek a világnak?

– Ismer olyan embert, aki képes lenne ártani Chanelnek?

– Őszintén mondom, hogy egyetlen ilyen embert sem ismerek.

– Olyat, akibe beleszeretett, akivel lefeküdt?

– Sok kapcsolata volt. A szerelmeinek is örömet szerzett. Persze most csak amolyan felszínes kapcsolatokról beszélek – tette hozzá Annalisa. – Chanelnek a munka állt az első helyen. Nem volt komoly szerelme, és senkit sem haragított magára.

– A munkája során több vetélytársat szerzett.

– Ó, ebben a világban sok a dráma, a viszály, az összefogás, és időnként még az örület is felüti a fejét. Ennek ellenére nem ismerek ilyen embert. Chanel tehetséges volt

és keményen dolgozott, de neki nem azt írták meg, hogy sztár legyen. Megelégedett annyival, amennyi neki jutott. Örült annak, amije volt, hogy megél abból, amit szeret. Egyesek sokkal könnyörtelenebbek, igaz? Egyesek nem törődnek azzal, ha megsértenek másokat, ha eltaszítják maguktól a kínálókozó lehetőségeket. Chanel nem ilyen volt. Szerintem valami örült végzett vele, aki nem is ismerte.

– Nem tűnt fel valaki, aki szokatlanul sok figyelmet fordított rá, aki azért járt ide, hogy őt figyelje?

– A turisták jönnek és mennek, habár többen visszatérnek hozzánk, amikor újra felkeresik New Yorkot. Vannak törzsvendégeink, köztük olyan családok, akik nálunk ünnepük a születésnapokat és az évfordulókat. Csakhogy semmi olyasmi nem tűnt fel, mint amit kérdezett. Sőt ha bárkinek feltűnt volna, biztosan szól nekem. Egy család vagyunk – emlékeztette Eve-et. – Márpedig a családtagok odafigyelnek egymásra. Szeretnék segíteni, de nem ismerek olyan embert, aki ártani akart Chanelnek.

– Ezzel is segít.

– Hogyan?

– Elárulja, hogy fölöttébb valószínűtlennek tartja, miszerint az egyik alkalmazottja vagy törzsvendége követte el a gyilkosságot.

– Ahogy mondja.

– Kivel volt Chanel a legjobb viszonyban a kollégái közül?

– Ó, mi együtt dolgozunk és a fellépéseink is közösek. A szabad időnkből is sokat töltünk együtt. Ennek ellenére azt kell mondanom, hogy Micha volt a legjobb barátja. Micha a bárból. Néha még... randiztak is. Mondjuk egyikük sem vette túl komolyan. Meg Teresa, az egyik sous séfünk. Jó barátok voltak és időnként ők is randiztak. Továbbá Eliza, az egyik pincérnő. Előfordult, hogy ugyanabban a darabban kaptak szerepet, és ilyenkor segítették egymást. Sokszor a szerepüket is együtt tanulták. Velük szeretne beszélni?

– Igen.

– Máris intézkedek, de Teresának ez a szabad estéje.

– Megkeressük, csak adja meg az elérhetőségét.

– Megadom. Azt is igazolom, hogy Eliza és Micha fél öttől

kezdve itt voltak. Nyitás előtt tartottunk egy rövid próbát, és természetesen az étteremben akadt elég munka.

- Köszönjük, sokat segített.

- Először Elizát kísérem hátra. Micha helyére be kell állítanom valakit a bárpult mögé. Addig is hozhatok egy pohár bort?

- Köszönjük, szolgálatban nem ihatunk.

- Ez szörnyű, de ebben az esetben hozok cappuccinót. Kiváló a cappuccinónk.

Amikor Annalisa kilépett az ajtón, Eve dobolni kezdett a combján az ujjával.

- Szerintem ha a gyilkosa ide is követte és figyelte, akkor nagyon óvatosan, körültekintően járt el. Ez a nő mindent észrevesz, és ha mégsem, minden szokatlan eseményről beszámolnak neki. Az áldozat lakótársának a vallomását is megerősítette, hogy Chanel egyik régi szerelme sem haragudott rá, egyikük sem gyűlölte. Viszont sokan képesek megjátszani magukat. Az ilyen emberek csak belül fortyognak – Eve fel-alá kezdett járkálni az apró irodában. – Habár számomra ez a gyilkosság kevésbé tűnik személyesnek annál, hogy egy régi szeretője vagy az egyik riválisa kövesse el. Elbeszélgetünk ezzel a kettővel, de csak azért, hogy elvarrjuk a szálakat. Utána, hacsak nem derül ki valami lényeges, ma estére végeztünk. Otthonról majd megnyitom az aktát és felállítom a táblát. Reggel első dolgunk lesz elmenni a halottasházba, hátha a holttest szemrevételezésénél elkerülte valami a figyelmünket.

- Gyilkossági csoport – intonálta Peabody. – A napunk halállal kezdődik és végződik.

- Ezért kapjuk a nyamvadt fizetésünket, Peabody.

Eve aznap este másodjára hajtott át a házuk kapuján. Nagyon kívánta a bort, amivel Annalisa megkínálta – noha a cappuccinóval sem járt rosszul. Akart valamit, bármit, ami akárcsak félig olyan kellemes, mint a Broadway Babies légköre.

Csakhogya ember vágyait mindig háttérbe szorítják a kötelességei, gondolta. Fel kell állítania a táblát és megnyitni

az aktát, miközben Chanel Rylanról gondolkodik.

A hatalmas házat tündérkastéllá változtatták a fényesen ragyogó ablakok. A tornyok és tornyocskák csaknem megérintették az alacsonyan úszó felhőket. Az egyik mögött talán, de csak talán, mintha a Hold is felcsillant volna egy pillanatra.

A szél hiába csillapodott, még mindig metszón fújt, így sokkal kellemesebben érezte magát, amikor bemenekült előle az épület meleg ölelésébe.

Újra a lépcsőkorlát oszlopára dobta a kabátját és a sálját. Ezúttal nem várt rá a macska. Eve tudta, hogy a ház urának társaságában fogja találni.

Első a tábla és az akta, gondolta, utána is ráér megkeresni őket. Csakhogy amint belépett az irodájába, látta, hogy mindketten kényelmesen üldögélnek a kanapén, a kandallóban pattogó tűz előtt. A férje könyvet tartott a kezében, az asztalon pedig egy pohár bor állt. A nagy darab, tohonya macska keresztben feküdt Roarke térdén.

– Látod, meg is jött.

– Arra számítottam, hogy az irodádban talállak vagy egy videót nézel.

– Mára vége a munkának... már ami engem illet. Videózni pedig sokkal jobb szórakozás a társaságodban. Az ember magányosan inkább az olvasást választja – bökdöste meg a macskát, mire Galahad a hátára fordult. – Te viszont még mindig dolgozol.

– Aha. Bocs.

Roarke felállt, félretette a könyvet és a felesége felé indult.

– Mesélj róla.

Eve átölelte a férjét.

– Időnként még mindig lenyűgöz.

– Micsoda?

– Az, hogy erre a látványra térek haza.

Közben az járt a fejében, hogy mesélni fog Roarke-nak a gyilkosságról. Tapasztalatból tudta, ez segít összeszedni és rendezni a gondolatait.

– Fogadni merek, hogy egy falatot sem ettél.

– Már meg is nyerted. Olasz vacsorát kell ennünk. Egy olasz étteremben vezetem az utolsó kihallgatást, aminek olyan illata volt, mintha a mennyországot öntötték volna le vörös szósszal.

– Máris intézkedek. Addig tölts magadnak egy pohár bort – javasolta Roarke, miközben kibontakozott a felesége karjaiból. – Ez merőben szokatlan. Vacsora közben mesélhetnél róla.

– Vacsorázunk? Ezek szerint még ti sem ettetek?

– Dolgoztam egy keveset, utána pedig olvasgattam. Még nincs túl késő – tette hozzá Roarke a konyha felé menet. – Különösen egy olasz vacsorához nincs túl késő.

Eve töltött magának a borból. Roarke megint igazat beszélt. Ez valóban merőben szokatlannak számított. Miközben a férje a vacsorát programozta, elkezdte felállítani a táblát.

– Az áldozat? – pillantott az igazolványképre Roarke, ahogy az ablak mellé állított asztalhoz vitte a melegítőkupolával letakart tálcákat. – Csinos.

– Aha. Színésznő volt... színpadi. Emellett felszolgáló a Broadway Babiesben.

– Azt ismerem, az az étterem, ahol énekelve szolgálják fel a tésztát – ment vissza a konyhába Roarke, majd salátával és kenyérrel a kezében jelent meg újra.

– Pontosan. Nekem borsódzott tőle a hátam, de a vendégeknek szemmel láthatóan tetszett.

Miután mindent feltett az asztalra, Roarke a válla fölött újra hátrapillantott a táblára.

– A *Psycho*? Halálra szurkálták a zuhany alatt?

– Nem, de ezt a filmet nézte az egyik barátnőjével, amikor valaki egy vékony pengét döfött a tarkójába. Ennek nagyon remek az illata – lépett közelebb az asztalhoz Eve. A tésztáért cserébe még a salátán is hajlandó volt keresztülrágni magát. – A Times Square egyik mozijában – folytatta evés közben. – A kora délutáni előadáson. Chanel Rylannek hívták.

Majd elmesélt mindent a gyilkosságról és az azt követő gyászról.

Roarke figyelmesen hallgatta és csak ritkán fűzött megjegyzést az elhangzottakhoz. Amikor Eve kiürítette a salátás tálat, felemelte a felesége kedvenc ételét takaró fedőt. Spagetti húsgolyóval.

Mivel jól ismerte Eve testbeszédét, látta rajta, hogy már az első villányi tészta előtt ellazult.

- Azt a következtetést vontad le, hogy a gyilkos előre kiszemelte az áldozatot. Főleg a vészhívás miatt, amit a barátnője kapott.

- A hamis vészhívás miatt - javította ki tele szájjal Eve. - Amit tökéletesen időzítettek.

- Valóban - nézte Roarke egyre fesztelenebbül viselkedő feleségét, és örült, hogy megvárta a vacsorával. - Ráadásul remekül megválasztotta a pillanatot. A zuhanyjelenet... a döbbenet, hogy harminc perc elteltével megölik azt a szereplőt, akit a gyanútlan nézők egészen addig főszereplőnek tartottak. Negyvenöt másodpercnyi tömény erőszak.

- Ezt meg honnan tudod? - bökött a levegőbe a villájával Eve, mielőtt felszúrta rá a következő húsgolyót. - Mármint a harminc percet és a negyvenöt másodpercet.

- Ez is azok közé a dolgok közé tartozik, amiket csak úgy felszed az ember. Biztosra veszem, hogy amikor egy éve megnézted velem ezt a filmet, a te nyomozóagyad is pontosan megbecsülte ezeket az időtartamokat. Annak ellenére, hogy csak egyszer láttad.

- Csakhogy te nem vagy nyomozó, ahogy erre szeretsz is emlékeztetni.

- Ahogy mondd, azonban egy nyomozóval élek együtt, és újabb fogadást ajánlok arra, hogy már rá is jött a pontos időzítés miéjtjére.

- A gazdagok mindig csak a biztosra fogadnak - kapott be újabb falat tésztát Eve. - Ebben a negyvenöt másodpercben az összes nézőnek leköti a figyelmét mindaz, ami a vásznon történik. Vagy eltakarják a szemüket, mint Peabody, amikor először látta a filmet. Az időzítés és a módszer arról árulkodik, hogy a gyilkos korábban kiszemelte az áldozatot. Aki pedig... - ingatta a fejét Eve, miközben

felemelte a poharát.

– Mesélj arról a lányról.

– Boldog volt, tehetséges és keményen dolgozott. Ez a három szó hangzott el a leggyakrabban, amikor a barátnője, a szülei, a munkaadója és a munkatársai jellemezték. Szexuálisan mindkét csapatban játszott, de nem vette túl komolyan a játékot. Az egyetlen hosszabb távú kapcsolata a karrierje érdekében évekkel ezelőtt Kanadába költözött. A barátnője szerint nem kerített nagy feneket a szakításnak, és a férfinak sem volt oka visszatérni, hogy ledöfje.

– Ennek ellenére utánanézel az alibijének.

– Inkább te nézz utána. A lány szerepet kapott egy darabban... nagyobb szerepet, mint szokott. Én majd annak nézek utána, hogy ki pályázott még rá.

Roarke ismerte a feleségét – a hanglejtését, a testbeszédét, a szemének villanását.

– De?

– Oké, az áldozatot előre kiszemelték. A gyilkos nem számíthatott rá, hogy Chanel társát egy hamis riasztás ürügyén percekre kicsalják a teremből. Ennek az időzítése, valamint a tény, hogy a gyilkos közvetlenül az áldozat mögötti helyet foglalta el, arra utalnak, hogy vagy követte a terembe, vagy pontosan tudta, hogy hova fog ülni. Nem vakon vagdalkozott a sötétben, és ezt most szó szerint értem.

Roarke bólintott evés közben.

– Igen, de?

– Számtalan, sokkal kevésbé kockázatos módot talált volna, hogy végezzen azzal a lánnyal. Éjszakai életet élt, igaz? Az előadás végeztével kilép a színházból vagy az étterem ajtaján. Hazafelé sétál. A gyilkos elkapja, ledöfi és ennyi. Így viszont meglehetősen drámai, ugye? Továbbá igencsak kockázatos. A siker sok mindentől függ.

– A jelek szerint minden összejött.

– Aha – szúrta fel Eve a villára a következő húsgolyót. – Csakhogy. Mi történt volna akkor, ha az egyik néző úgy dönt, a gyilkos mellé ül? Ha a lány barátnője nem fogadja a hívást vagy akár csak néhány perccel elodázza? Ha valaki éppen

akkor lép ki a tereméből, mint a gyilkos? Ha valóban gondosan eltervezett mindent, ezekkel az eshetőségekkel számolnia kellett. Szóval, miért döntött a bonyolult megoldás mellett, miért vesztegette az idejét ennek a pillanatnak a megtalálására, amikor könnyebb utat is választhatott volna?

– A gyilkos élvezi a kockázatot, a drámát. Talán vágyik rá.

– Aha, elképzelhető, és ezt a lehetőséget meg fogom vizsgálni. Továbbá az sem elképzelhetetlen, hogy a módszer, a precizitás és a pillanat éppen olyan gondos választás eredménye, mint az áldozat. Talán, a francba, talán valamikor a múltban szexeltek egymással azon a helyszínen. Ami sokkal többet jelentett a gyilkosnak, mint a lánynak. Talán összefutottak a moziban, és a lány mondott vagy csinált valamit, amitől bekattant.

– A bemutató előtt mennyi idővel hozzák nyilvánosságra a filmek listáját?

Eve hátradőlt egy pillanatra, majd pohárköszöntőre emelte a borát.

– Ez egy nagyon jó kérdés, Mr. Civil. Három hónappal. A klasszikus videókat három hónappal előre bejelentik. A vetítések előtt és online is hirdetik az előadásokat. Továbbá mielőtt megkérdezed, az áldozat rendszeresen járt oda a barátnőjével, amibe éppen beleesett, hogy ma éppen ezt a videót fogják megnézni. Ráadásul mind a ketten megírták a közösségi oldalukon. „Megyek a *Psychóra* a legjobb barinómmal.” „Csajos este a Bates Motelben.” Sohasem fogom megérteni, miért követnek el az emberek ilyen ostobaságot, de elkövetik – hallgatott el Eve, és evett néhány falatot. – Tisztességes ember benyomását keltette bennem, aki élvezte az életét, szereti a munkáját és sok barátja van... meg egy legjobb barinője. A gyilkos ennek vetett véget, és amíg a módszeréből világosan kiderül, hogy jó előre eldöntötte, kit fog megölni, addig a miértről nem árul el semmit.

– Miben segíthetek?

– Nem tudom, hogy a nyomozás jelen állásánál tudsz-e

egyáltalán segíteni.

- Legalább lökj egy csontot.

Eve borral a kezében ismét hátradőlt, a poharából kortyolva végigmérte a férjét.

- Akár a könyvedhez is visszatérhetnél.

- Vagy?

Eve elnevette magát és ivott egy újabb kortyot.

- Oké, vagy. Vagy beleáshatod magad a volt barátja életébe, utánanézhetsz, utazott-e az elmúlt napokban, és ha igen, akkor hová. Ezzel vagy véglegesen kihúzod, vagy éppen ellenkezőleg, mélyen bevésed a gyanúsítottak névsorába. A neve Damien Forsythe, jelenleg Kanadában, Calgary környékén lakik és dolgozik. Állandó szereplő *Az állhatatos* című sorozatban.

- Ez elég egyszerű. Te mit tervezel?

- Én az áldozatot vetem alapos vizsgálat alá. Egészen eddig nem sok mindent árult el magáról. Utánanézek a barátnőjének, a kisállatkórház alkalmazottainak, az étterem alkalmazottaira is rákeresek, valamint a színdarabra és azokra, akik szintén pályáztak arra a szerepre, amelyet végül Chanel nyert el.

- Ez elég sok minden.

- Nagyrészt rutinfeladat.

- Akkor hát nekilátok a rám osztott feladatnak – állt fel Roarke, és vetett még egy pillantást a táblára. – Időnként egyszerűen nincs logikus indíték.

- Csakhogy mindig van indíték.

HARMADIK FEJEZET

Eve felszerelte magát egy kanna kávéval és munkához látott. Igen, rutinfeladat, és a rutinfeladatok nagy része unalmas. Csakhogy a rutin sokat ér, megköveteli a megfelelő technikát és irányt, ráadásul az unalom is elvezethet a sikerhez.

Csakhogy nem ebben az ügyben, gondolta Eve, miközben átrágta magát Chanel Rylan életén.

Nem talált semmi kirívót, semmi olyasmit, ami gyanakvásra adhatott okot. A New Yorkba költözését megelőző közlekedési szabálysértésektől eltekintve, amelyek között egy szerencsés kimenetelű baleset is akadt, amiben senki sem sérült meg, a törvénnyel sem került összeütközésbe.

Az iskolában valamivel átlag fölötti eredményeket ért el – drámából, színjátszásból, táncból és zenéből dicséretet kapott. Az iskolai darabokban főszerepet játszott és egy közösségi színházban is fellepett.

A normál keresés nem hozott felszínre egészségügyi problémákat. Nem esett teherbe, nem járt elvonón.

Be tudta osztani a fizetését, tűnődött Eve, *habár nem dúskált a pénzben*. Elsősorban ruhára, a lakása bérleti díjára, beszéd- és énekórákra, valamint színjátszó leckékre költötte a bevétele nagy részét.

Lola Kawaskit is ellenőrizte.

Lola kétszer került a törvény látóterébe – kétszer tartóztatták le, amikor az állatok jogaiért tüntetett. Jelenleg, akárcsak az elmúlt három évben a Pet Care három, egymást váltó állatorvosa egyikeként dolgozott. Ezt megelőzően, mialatt egyetemre járt és diplomát szerzett, ugyancsak a Pet Care-nél dolgozott állatorvosi asszisztensként.

Ebből kiderült, hogy vagy hűséges alkat, vagy a szokások embere.

Eve éppen befejezte a munkáját – anyagi téren az állatorvos jobban állt a színész- és pincérnőnél –, amikor

belépett Roarke.

Töltött magának egy bögrével Eve kávéjából.

– Csatoltam a lány régi barátjáról talált anyagot az aktához.

– Foglald össze néhány szóban.

– Egyetlenegyszer akadt dolga a törvénnyel... mármint a te szemszögedből nézve. Egy legénybúcsút követően letartóztatták ittás rendzavarásért. Több kapcsolata volt, amióta Calgaryba költözött, de New L. A.-ben is fenntart egy lakást. A nőgyei talán komolyak, de elképzelhető, hogy csak egy-egy reklámkampány részei. Minden jel szerint emelkedőben a csillaga. Jó kritikákat kap, okosan nyilatkozik és sikerült kivívnia a stábja tiszteletét és elismerését – támasztotta meg a csípőjét a felesége parancsnoki központján Roarke. – Nem csak hogy nem utazott ki Kanadából az elmúlt hetekben, a gyilkosság időpontjában éppen kamera előtt állt és forgatott.

– Ennyi mindent nem deríthetél ki egy egyszerű kereséssel.

– Nem, valóban nem. Úgy tudtam meg, hogy időközben eszembe jutott: ismerem a sorozat egyik producerét.

– Te mindenkit ismersz?

– Időnként nekem is úgy tűnik. Mindenesetre – folytatta Roarke – felhívtam és beszélgettünk egy keveset. Közben sikerült a forgatásra terelnem a szót. Megkérdeztem, hogy mennek a dolgok a stúdióban, és így tovább.

Eve helyeslően bólogatott.

– Jobb így. Hamarosan úgyis hallani fog a volt barátnője haláláról, de legalább arról még nem szerez tudomást, hogy meggyilkolták.

– Én is így gondoltam. Amikor rákérdeztem, a barátom említette, hogy mindössze egy órája fejezték be az egyik kulcsjelenet felvételét, aminek az előkészítésén szinte egész nap dolgoztak. Csaknem kockáról kockára elmesélte a forgatást, a beállításokat, külön részletezte a technikai kihívásokat, és így tovább. A szereplőkről is sok mindent sikerült megtudnom. Damien Forsythe karaktere szervesen hozzátartozott a jelenethez.

– Amúgy sincs semmi értelme annak, hogy ennyi idő elteltével visszatér gyilkolni. Kihúzzhatjuk a gyanúsítottak közül. Kösz.

Roarke fejcsóválva kortyolta a kávéját.

– Egy köszönöm a legkevesebb, ugyanis az a pasas húsz percen keresztül locsogott a forgatásról.

Eve a férje felé bökött az ujjával.

– Te akartál segíteni.

– Igaz, ezt nem tagadom. A büntetést is bírom, ezért arra kérlek, mondj még egy nevet, akinek utánanézhetek.

Eve lepillantott a jegyzeteire.

– Annalisa Bacardo.

Roarke homlokráncolva eresztette le a bögréjét.

– Ismerősen cseng.

– Talán vele is találkoztl már valahol. Övé az étterem, ahol az áldozat dolgozott. Ahol a pincérek énekelnek.

– Hmm, talán valami... Még nem látom tisztán – ment át Roarke a tartalék számítógéphez, majd leült elé és dolgozni kezdett. Néhány pillanat elmúltával elégedetten hátradőlt. – Igen, hát persze!

Eve vigyorogva emelte fel a bögréjét.

– Nem túl öreg hozzád, nagyfiú?

– A kor mit sem számít a szívnek.

– Vagy a faroknak.

– Ha nem lenne tökéletesen igazad, megsértődnék a farkam nevében. Mondjuk, ebben az esetben nem is találkoztam ezzel a nővel. Egyetlen testrészem sem találkozott vele. Ellenben hallottam már róla – fordította Eve felé a székét Roarke. – Nagyjából harminc éve Annalisa Bacardótól volt hangos a Broadway. Egy igazi díva, aki több Tony-díjat nyert. Mindössze a neve elég volt, hogy sikerre vigyen egy előadást. Leginkább musicalekben lépett fel, egyszer-kétszer a képernyőn is megcsillogtatta a tehetségét és kivételes kritikákat kapott.

– Hogyhogy most éttermet vezet ahelyett, hogy tőle lenne hangos a Broadway?

– Beleszeretett az úgyszintén kimagasló tehetségnek tartott Justin Jacksonba. Nem alkottak állandó párost, de

amikor együtt léptek fel? Varázslat – csettintett Roarke az ujjával.

- Olvasd el, ha akarod.

- Csak folytasd.

- Nem házasodtak össze, de együtt éltek és közös gyermekük is született. Egy kislány – pillantott a biztonság kedvéért a képernyő felé Roarke. – Hároméves volt, amikor Annalisa egy új darab próbáján vett részt, Justin pedig sétálni indult a kislánnyal a parkba. Egy kocsi felszaladt a járdára és mindkettejüket elgázolta. Meghaltak.

- Jézusom.

- Amennyire tudom, Annalisa azóta sehol sem szerepelt. Eddig nem is tudtam, hogy övé a Broadway Babies – indított el kíváncsian egy újabb keresést Roarke. – Elveszett Angyalok néven birtokolja.

- A gyerekeinek nevezte az alkalmazottait – idézte fel Eve. – A családjának, és szerintem valóban családtagnak tartja őket. Már ellenőriztem, a gyilkosság időpontjában az étteremben tartózkodott, de így már jobban meg tudom ítélni, ki is ő valójában – futott végig Eve tekintete a képernyőn, miközben felemelte a bögréjét. Majd felszisszent és Roarke felé fordult.

- Egyetlen olyan embert sem találtam, akit kapcsolatba hozhatnék a lánnyal, mint áldozattal – állt fel, és járkálni kezdett.

- Márpedig az eddigi bizonyítékok mind arra utalnak, hogy a gyilkos jó előre kiszemelte az áldozatát, ami többnyire személyes jellegű indítékra utal. Csakhogy én nem érzem személyesnek. Sem az elkövetés módszere, sem az áldozat háttere alapján. Elképzelhető, hogy a lány inkább egy embertípust testesített meg, vagy helyettesített valakit. Ez Mira szakterülete – állt meg a tábla előtt. – Beszélnem kell vele. A videó. Véletlenül gyilkolták meg épp ez alatt a videó alatt, vagy a gyilkos azt is előre kiválasztotta? Már akkor elkezdhette keresni az áldozatot, amikor a műsor nyilvánosságra került. A videó indította be az elkövetőt, de hogyan köthető össze Rylannel?

Roarke várt egy pillanatig, hogy kiderüljön, Eve kérdése

neki szól, vagy inkább csak magának. Végül arra a következtetésre jutott, hogy mindkettejüknek.

- Felteszem, lehet bérletet venni.

- Micsoda?

- Mondjuk az egész évadra. Jegyeket pedig elővételben is árulnak.

- Mint egy baseballbérlet, ami az egész évadra szól. A francba - ugrott a számítógépéhez Eve, hogy elindítson egy keresést, de Roarke megelőzte.

- Rylan a mozi Aranyjegy programjához tartozott.

- Most nagyra vagy magaddal, mi?

- Csak teszem a dolgom. Ha az ember vesz évente huszonöt jegyet, akkor kap egyet ingyen, továbbá automatikusan jár neki tíz százalék engedmény a büfében, havi hírlevél és még egy rakás kedvezmény - tette hozzá Roarke.

- Valószínűleg Rylan és Kawaski megosztottak ezeken a kedvezményeken. Utánanézek, de biztosra veszem, hogy ezt csinálták. Vagyis lehetséges, hogy a gyilkos ugyanezt a csomagot választotta... látnom kell a névsort. Ebben az esetben elég sokszor látta ott a lányt, hogy felkeltse az érdeklődését. Talán közeledni is próbált hozzá, csak hogy Rylan visszautasította. Viszont... - dobolt öklével az asztalon Eve, miközben a fejét rázta. - A gyilkosságból hiányzott a szexualitás. Teljes egészében hiányzott belőle, szóval nem hiszem, hogy így történt. Ellentétben a vásznon mutatott gyilkossággal, mert abban nagyon is jelen van. A gyilkos egy kukucskálón keresztül lesi az áldozatot és akkor csap le rá, amikor meztelenül, kiszolgáltatva áll a zuhany alatt. Utána késsel átszúrja. Nem is egyszer.

- A vásznon mutatott gyilkosság hordozta a szexuális tartalmat?

- Nem tudom. Nem hiszem, de majd erről is beszélék Mirával. Nekem ez inkább egy gyors, kegyetlen támadásnak tűnik. A sötétben. Az áldozat háttal ült a tettesnek, nem pedig feléje fordulva. Továbbá teljesen felöltözve. Igaz, a gyilkos szerszám belé hatolt, de csak egyszer. A vásznon viszont... - csapott egy képzeletbeli késsel jó néhányszor a

levegőbe Eve a zuhanyjelenetet utánozva. – Egy gyilkosságnak általában van valami értelme – folytatta. – Még akkor is, ha végül kiderül, hogy csak a maga őrült, kicsavarodott módján. Eddig viszont van egy ismert ellenségek nélküli áldozat, akire még a volt fiúi sem dühösek és sötét ügyletekkel sem hozható kapcsolatba. A gyilkosságban nem jelent meg a szexualitás. Ugyanekkor a gyilkosa ismerte, legalábbis vette a fáradságot, hogy kiismerje mind az ő, mind a lakótársa szokásait, jelképezett valakit vagy valamit – fejezte be. – Csak így nyer értelmet az egész.

– Úgy látom, néhány óra alatt egész sokat haladtál előre.

– Lehet. Mint ahogy az is, hogy tévúton járok és a gyilkos rárántott, miközben a zuhanyjelenetre várt, és igenis, volt szexuális összetevője a gyilkosságnak, csak az a gatyájába került, amikor Rylan tarkójába döfte a kést.

– Most nem fogom tudni kivenni ezt a képet a fejemből.

– Vagy... – állt fel Eve, és újra körbejárta a táblát – ...a lány egy szerepre készült. Korábban is előfordult, hogy elütött másokat egy-egy szereptől.

– Mint ahogy őt is ütötték már el szereptől, ha jól sejtem.

– Aha, de maradjunk annál, hogy néhányan miatta nem kapták meg. Ez egy szűk kör, egy közösség... néhányan belépnek, mások feladják, de a benne lévők jól ismerik egymást. Egy szerepért jó eséllyel egymással kell versengeniük. Amikor az étteremben a kollégáival beszéltem, egyáltalán nem szólalt meg a fejemben a vészcsengő, de az évek során előfordulhatott, hogy ugyanarra a szerepre pályáztak. Esetleg egyiküknek elege lett a dologból vagy kétségbeesett. Ezt már mindenképpen nekem kell megkapnom, különben végem. Meg kell kapnom, vagy nem tudom kifizetni a rezsit, esetleg valami mást. Meg kell szereznem azt a szerepet. Nem került neki sok idejébe vagy erőfeszítésébe kiismerni az áldozat rutinját és szokásait, valamint informálódni a lakótársáról. Elvégre ugyanabba a klubba tartoztak.

– Ebben az esetben nem lehetne egyszerűen kivárni, hogy ki kapja a szerepet?

Eve csípőre tette ökölbe szorított kezét, miközben tekintetét nem tudta elszakítani Chanel Rylan táblára tűzött igazolványképéről.

– A kétségbeesésnek igenis van értelme, még ha őrült is.

– Ezzel nem lehet vitába szállni.

– Beszélni fogok az ügynökével. Mindenkiel beszélni fogok, aki a meghallgatáson dönthetett a jelöltekről. Meglátjuk, találunk-e valami átfedést. Ez nem szex volt, nem valami elcsesztett szerelem. Nem is harag, senki sem nyereszkedett a lány halálán, nem bosszultak meg rajta semmit, és amennyire látom, nem is azért végeztek vele, hogy megakadályozzák egy titok napvilágra kerülését. Az viszont teljesen biztos, hogy a tettes nem találomra választott áldozatot. A féltékenység lesz a legvalószínűbb indíték.

– Milyen szerepre készült? – kérdezte Roarke.

– Valami új darabra. Még csak nem is a címszerepre. A másodhegedűst játszotta volna a főszereplő mögött.

Roarke felállt és magához ölelte a feleségét.

– Csak körbe-körbe jársz a tábla körül, miközben ugyanazt ismételtetted. Reggelig nem beszélhetsz senkivel, nem nézhetsz utána senkinek. Kapcsolj ki éjszakára.

– Azok közül, akikkel beszéltem, és ismerték, mindenki szerette. Csakhogy ezek színészek, vagyis mindnyájan tudják, hogyan játsszanak el valamit.

Roarke megcirógatta a felesége állán a gödröcskét.

– Te pedig nyomozó vagy, aki kitűnően átlát a színjátékon.

– Aha, és amit most látok, az nagyon is igaznak tűnik. Az emberek szerették. Valaki mégis meggyilkolta, méghozzá úgy, hogy előre kiszemelte magának, és felesleges kockázatot is vállalt. Valami hiányzik a képből.

– Ha valóban ez a helyzet, majd megtalálod a hiányzó darabot, de nem ma este.

– Nem, nem ma este – húzódott el a férjétől Eve, hogy valóban kikapcsoljon, amikor hirtelen eszébe jutott: – Summerset-mentes a ház.

– Mivel úgy vélem, érdekel a hír, elárulom, hogy nagyon

élvezi a téli vakációját.

– Aha, nagyszerű. Szexelnünk kell.

– Ha ragaszkodsz hozzá...

Amikor Roarke feléje nyújtotta a kezét, Eve finoman ellökte magától.

– Ne olyan sietve, haver. Végig kell gondolnom a dolog logisztikáját.

– Rendben. Emlékszem, a múltkor is remekül csináltad és szívesen megismétlem.

– Majd meglátjuk. Már meg is van. Számolj el harmincig. Roarke elnevette magát.

– Komolyan?

– Akarsz szexet vagy nem?

Roarke felvonta a szemöldökét, majd a felesége szemébe nézett.

– Egy.

Eve tüzesen, cuppanósan megcsókolta, majd kifutott a szobából.

Roarke számolás közben kikapcsolta a számítógépet, eloltotta a tüzet a kandallóban és lekapcsolta a világítást, majd átment a saját irodájába, hogy ott is elvégezze ugyanezt.

Amikor elérte a harmincat, kilépett a folyosóra és azonnal megpillantotta Eve egyik csizmáját.

– Hah! – lépett oda hozzá, felemelte és folytatta útját a jelzett irányba. A második csizmára a jobb kanyar mögött talált rá.

Jókedvűen azt is magához vette.

– Szóval megint játszadozol.

Belement a játékba. Holott egyszerűen megkérdezhetne volna a számítógépes rendszert, hogy hol van Eve, vagy a monitorok segítségével megkereshette volna.

Csakhogya csalás lenne.

Követte a nyomot, és az egyik ajtógombra akasztva rábukkant Eve blézerére. Felismerte a trükköt, de dupla csavarról is hallott már, ezért kinyitotta az ajtót és felkapcsolta mögötte a világítást.

Nem, ebben a vendégszobában nem fogják élvezni a

széles zseléágyat.

Letette Eve csizmáját és blézerét a folyosó egyik díványára, és folytatta a keresést.

Amikor építésszek és mérnökök segítségével megtervezte a házat, amikor figyelte, ahogy szintről szintre felépül, el sem tudta képzelni, hogy egy estén majd a felesége által eldobált ruhadarabokat fogja benne követni.

Talált egy zoknit.

Megállt és megcsodált egy festményt, amit hat vagy hét évvel korábban lopott. Egy magányos, csuklyás alak vágott át rajta a szélfúttá harasztoson a sötétlő ég alatt. A saját gyűjteményébe szánta, mert lenyűgözte a kép szereplőjének az elszántsága és magánya, míg elsődleges célpontját, egy kisméretű pompás Corot-t igencsak magas áron sikerült továbbadnia.

Majd találkozott a nyomozójával, a társával, élete szerelmével, és elintézte, hogy a magányos alakot ábrázoló festményt „megtalálják”, és így visszakerüljön a tulajdonosához.

Ezt követően törvényesen is megvásárolhatta.

Ugyanezt tette minden egyes darabbal, amit az élet árnyoldalán szerzett. Megszabadult tőlük, mint ahogy megszabadult az izgalomtól, amit akkor érzett, amikor tilosban járt.

Nem is olyan nagy ár azért a nőért, gondolta, amikor megtalálta a második zoknit, aki most maga után csalogatja a ház labirintusában.

Aki folyamatosan lenyűgözi, megghiúsítja és egyben valóra váltja minden reményét.

Visszafordultál, gondolta, amikor látta az aprópénzt, amit Eve valószínűleg a zsebéből kotort elő. Ezzel egy időben a tekintete az egyik, hívogatóan résnyire nyitott ajtóra tévedt.

A zsebébe csúsztatta az aprópénzt és folytatta az útját, mivel tisztában volt vele, hogy a nyitva hagyott ajtó az egyik ágyneműtárolóba vezet.

Majd hirtelen meggondolta magát, mivel elképzelhetőnek tartotta, hogy Eve az ágyneműtárolóban akar szeretkezni.

Jobban mondva mégsem, mormolta magában, amikor csupán ágyneműt talált odabent.

Újult érdeklődéssel folytatta a játékot, s megpillantotta Eve nadrágját a következő emeletre vezető lépcső korlátjára dobva.

A bálterem emelete. Szalonok, fürdőszobák, egy helyiség a kateringeseknek, egy raktár, egy apró, de jól felszerelt konyha és egy tálaló – ugyancsak a kateringeseknek –, elzárt terület azoknak az alkalmazottaknak, akik csak az időnként megrendezésre kerülő események előkészítésében vagy felszámolásában segédkeznek, egy újabb raktár, valamint egy játékszoba.

Persze hogy a bálterem!

Megtalálta Eve ingét az egyik szalon ajtajára akasztva. Egy pillanatra gondolkodóba esett, de arra a következtetésre jutott, hogy egy ilyen hosszú vadászatot követően roppant alacsony az esélye, hogy ott várja a felesége.

Az ellenkező irányba fordult.

Rátalált az Eve zsebét megtöltő apróságokra – a tőle kapott álkulcskészletre, a kommunikátorára, a 'linkjére, még a jelvényére is – még hozzá a széles ajtó mellett álló asztalkán –, és belépett a bálterembe.

Eve az egyik kanapé karfáján ült a félhomályban.

– Nincs annyi holmim, hogy mindenhová jusson a házban – mondta. – Legközelebb jobban felkészülök.

– Így is elég sokfelé jutott belőle. Világítás bekapcs, tíz százalékos erősséggel.

A mennyezetről lógó hatalmas csillárok tompa, lágy fénye hátrébb űzte az árnyakat.

Eve csak fehér trikót és egy egyszerű, fehér bugyit hagyott magán. Meg a fegyverövét. Hosszú, hosszú láb, kócos haj és önelégült, önelégült mosoly. Csoda, hogy Roarke-nak azonnal merevedése támadt?

– Még sohasem jártam idefent, csak a partikon vagy a partik előkészületeinél. Hogyhogy a rendezvények között is itt maradnak a bútorok?

– Úgy gondoltam, bármikor jól jöhetnek.

Eve a férjére vigyorgott.

– Jó válasz, nagyon jó válasz.

– Te viszont megtaláltad a ház egyetlen helyiségét, ahol nincs rendes ágy.

– Ágyban bárki tud szeretkezni – emlékeztette Eve. – Viszont hányan mondhatják el magukról, hogy egymáséi lettek egy flancos bálterem kellős közepén? – állt fel, és lassú léptekkel elindult a terem közepe felé.

Majd a padlóra mutatott.

– Pontosan a közepén.

– Akkor nincs más hátra, ki kell próbálnunk – lépett egy fali panelhez Roarke, kinyitotta, és ujjai végigtáncoltak a mögötte rejtőző billentyűkön.

Az óriási kandallóban fellobbant a tűz. Ezzel egy időben halk, lüktető zene szólalt meg.

Eve újra elvigyorodott.

– Nem rossz. Egyáltalán nem rossz.

Roarke a feleségéhez lépett, átkarolta a derekát és magához rántotta. Amikor pedig Eve is átfogta és a földre akarta vinni, egy táncmozdulattal megforgatta.

– A mindenit! – sóhajtott fel Eve. – Ez egyáltalán nem rossz.

Mintha álmodott volna... a zene, a fények, a férfi... majd hirtelen rádöbbsent, hogy alsóneműben táncol, miközben még mindig viseli a fegyverét.

Hátrahajtotta a fejét és készült valami csípős megjegyzésre, de Roarke egy csókkal beléfojtotta a szót.

Csókolózva, lassú lépésekkel köröztek, miközben tökéletes összhangban simult egymáshoz a testük. Sokszor valóban álomszerűnek tűnt minden. Mit csempészett bele Roarke a terembe, ami a csillogásnak és a tömegnek épült? Egyszerűséget és intimitást.

Roarke érezte, hogy Eve-vel együtt átadja magát a pillanatnak. A világ megszűnt, rajtuk kívül semmi sem létezett. Csak ők ketten és az örökkévalóság. Azt sem tudta volna megmondani, miért kelt benne ennyire erős, romantikus érzelmeket Eve bolondozása.

– Tetszik a ruhád – suttogta.

– Ó, ez csak egy kis semmiség, amit gyorsan magamra

kaptam.

Roarke elmosolyodott és a felesége hajába fúrta az arcát.

– Illik hozzád. Nem mindenkinek áll ilyen jól a fehér, és a kiegészítőd is egészen hathatós.

– Aha. Egy bénító – közölte Eve, mire Roarke elnevette magát.

– A feleségemé is pont ilyen!

Eve ismét hátrahajtotta a fejét.

– Ezek szerint házas vagy?

– Igen, házas. Nagyon is az. Na, és te?

– Engem is rábeszéltek a házasságra. Egész jól működik a dolog – simította Roarke arcára a tenyerét. – A férjem képes elérni, hogy úgy érezzem, én vagyok az egyetlen ember az egész világon.

– Amikor a feleségem mellett vagyok és a karjaimban tartom, ő is pontosan ugyanezt érzi.

Miközben tovább táncoltak, Eve a férje arcához szorította az arcát és lehunyta a szemét.

– Ezt előtte senki sem tudta elérni. Senki mellett nem éreztem magam az egyetlennek.

– A feleségem nekem is abban a pillanatban megváltoztatta az életemet, ahogy megláttam. Azóta ő jelent mindent a számomra.

– Nem tudom, hogy a találkozásunk előtt hittem-e a szerelemben, abban viszont biztos vagyok, hogy nem értettem. Most viszont...

– Most viszont.

Eve felemelte a fejét és megcsókolta a férjét. Ezzel elérte az imént csak „most”-ként említett pillanatot.

Együtt omlottak a földre, miközben lüktetett a zene, pislogtak a fények és ropogott a tűz a kandallóban.

Roarke-nak felfedezőútra indult a keze – Eve hosszú hátán és karcsú törzsén – a pamutszövet alatti selymes bőrön. Mindig is izgatták feszes, fegyelmezett izmai. Az asszonya igazi harcos volt, aki fáradhatatlanul küzd, ennek ellenére képes szelíd kedvességet kínálni neki.

Eve is a férjét simogatta. Rövid, festetlen körme belemélyedt a húsába, így adva a tudtára, mennyire élvezzi az

érintését.

Eve-nek szappan és téli szél illata volt hozzá, nőiesen meleg íze.

Roarke felhúzta a felesége trikóját és tenyerébe fogta a mellét – apró, feszes, gyönyörű mellét. Ujja hegyével érezte Eve szívverését.

Eve összefonta lábát a férje lábával és meglovagolta az egyre magasabbra csapó érzelmeit. Roarke – mindig ügyes, ám most türelmes – tenyerének érintése a bőrén, a férje illata, amelyet ezer közül is felismerne, a bőrének az íze, ahogy az ajkait végighúzta az arcán.

Egy testté olvadtak, miközben a kandallóban pattogva lobogott a tűz és a zene csak áradt a levegőben.

Lehúzta és félrelökte a férje pulóverét. Azt akarta, hogy összeérjen a bőrük, a szívük. A kezével és a szájával igyekezett minél többet megszerezni belőle, elvenni azt, ami az övé.

Amikor Roarke hátratolta, majd elkapta a kezét, szorosan összefonódtak az ujjaik. Eve teste lángba borult. Akadozó lélegzete nyögésbe fordult, ahogy Roarke tündöklő káoszba fullasztotta. A férje örömnepet ült a mellén – finoman harapdálta, ezzel egyszerre okozott gyönyört és élvezetes fájdalmat –, amitől folyamatosan remegett.

Roarke pontosan ezt akarta elérni, hogy remegjen, érezni akarta, hogy remeg és megtörik alatta. Szüksége volt rá, hogy a tehetetlenségig vezesse, mielőtt Eve visszanyeri az erejét és legyőzi. Tudta, hogy Eve adni fog, tudta, miközben a karcsú törzsét csókolgatta, mint ahogy azt is, hogy felkiált majd a gyönyör pillanatában.

Eve csípője megemelkedett, a teste ívben megfeszült és egyre vadabbul zihálva kapkodta a levegőt, ahogy a férje nyelve végigsiklott rajta.

Forró, elképzelhetetlen gyönyör zúdult rá és szippantotta magába. Tehetetlen volt, igen. Tehetetlenül sodortatta magát az árral szédítő magasságokba, ahol csapdába ejtette a káprázatos örület, mielőtt gyengén és szédelegve visszazuhan a mélybe.

Roarke kiszipolyozta, kirabolta, ő pedig még mindig

összetörve csak vonaglani tudott a támadásai alatt. A következő orgazmus bársonykarmokkal tépte darabokra. Mégis.

Mégis.

Próbálta kinyögni a férje nevét, de a teste még ezt az erőfeszítést is sokallta. Sokallta.

Amikor ennek ellenére kicsúszott egy szó a száján, az úgy hangzott:

– Még.

Így Roarke a kezével folytatta, hogy megadja neki azt, amit kér.

Majd félőrülten mászott a testére, és csak arra tudott gondolni, hogy elvegye, amire vágyik, és neki is mindene meglegyen.

– Várj – nézett a szemébe Eve. – Várj.

– Eve – szorította száját a felesége torkához Roarke, és felkészült, hogy akár könyörögni is hajlandó, ha arra lenne szükség.

Eve összeszedte megmaradt erejét és józan esztét, majd átfordult. Ezután a férje mellkasára hajtotta a fejét és csak feküdt, miközben vadul kapkodta a levegőt.

– Eve – küzdött Roarke a bensőjében tomboló vaddal, ahogy megragadta a derekát. -- Szükségem van rád.

– Tudom – emelkedett fel Eve, és a férje szemébe nézett, amíg meglovagolta. – Tudom – sóhajtott fel hosszan, miközben magába engedte. – Tudom – szorította egyik kezét a szívére, miközben mozogni kezdett. – Tudom.

Ereje visszatért és egyre csak gyűlt. Körbevette és befogadta a férjét. Legyőzte.

Később meleg mézként szétfolyva heverték egymás mellett összekuszálódott tagokkal, kábán a bálterem közepén.

Roarke agyán átvillant, hogy akkor is erre fog gondolni, amikor a terem megtelik emberekkel, világítanak a fények és szól a zene. Eszébe jutott, hogyan szedi össze magát annyira, hogy az ágyukba vigye Eve-et, ha rajta fekvé elalszik – mint ahogy valószínűleg el fog.

Majd Eve megmoccan, és hosszan, hosszan, elégedetten

felnyögött.

– Ezzel kipipáltam egy újabb tételt a listámon.

Imádlak, gondolta Roarke, és felnevetett.

– Írtál egy listát?

– Még csak fejben. Szerinted hány szobát kell még kipróbálnunk?

A pokolba, tényleg imádlak. Bálványozlak.

– Össze kell számolnom.

– Akkor számold – tolta fel magát Eve eléggé ahhoz, hogy lepillantson a férjére. – Mert mindegyiket ki kell próbálnom. Nagy a ház, ezért eltart egy darabig, de akkor is mindegyiket ki kell próbálnunk, ha a végére megöregszünk és az ízületeink is csikorognak.

Roarke megcirógatta a felesége átlát.

– Kiválaszthatnánk az utolsót. Egyszerre lenne ösztönző és jutalom.

– Jó ötlet. Tetszik. Azt hiszem, fel kellene állnom, különösen, hogy most nem kell foglalkoznom a szétszórt ruhámmal, ha már egyszer Summerset-mentes a ház – gördült le a férjéről. – Mondjuk, azért nem ártana összeszednem a holmimat. A jelvényemet, a 'linkemet, meg a többit.

– Tőlem megkapod. Mindent összeszedek neked... a fegyvered is beleértve.

– Megegyeztünk – állt fel még mindig kissé kivörösödött arccal és kába tekintettel Eve. – Így is én jártam jobban – nézett körül, miközben Roarke is feltápászkodott. – Mindent egybevetve.

Roarke megfogta a kezét és megpuszilta az ujjait.

– A lehető legjobb egyezséget kötöttük.

– Meztelenül sétálok egy bálteremben – vágott át Eve a csillogó padlón. – Hányan mondhatják ezt el magukról?

NEGYESEDIK FEJEZET

Eve arra ébredt a hajnalt megelőző sötétségben, hogy valami nyomja a mellkasát. Amikor kinyitotta álmos szemét és megpillantotta egy árnyalak körvonalát, egyik kezével azonnal a fegyvere után nyúlt, míg a másikat ökölbe szorította. Csakhogy mielőtt odacsapott, némileg kitisztult az agya, és eszébe jutott, hogy nem visel fegyvert, ráadásul az árnyék ismerős, mormogó hangot hallat.

– Jézus Krisztus, neked meg mi bajod van? Világítás bekapcs, tízszázalékos erősséggel.

Galahad rezzenéstelenül, acélosan nézett Eve szemébe kétszínű szemével a halvány fényben.

– Mit akarsz? – nyalábolta fel Eve, és letette maga mellé az ágyra. Erre a mormogásra emlékeztető hang valódi morgásba csapott át.

– Figyelj, haver! Én vagyok a nagyobb – dörgölte meg Eve az arcát, majd megkérdezte a pontos időt.

Öt óra harminchárom perc. A hőmérséklet tíz Celsius-fok.

Eve egyik ujjával a macska felé bökött.

– Jössz nekem félórával.

Válasz helyett Galahad vicsorgott.

Mivel sehol sem látta Roarke-ot – már felkelt és éppen megveszi a Naprendszer vagy elad egy kisebb országot –, Eve legördült az ágyról és felkapta a köntöst, amit a férje, aki a jelek szerint mindenre gondolt, az ágylábra terített.

Miközben belebújt, a macska az ágy széléhez sétált. Leült. Bámult.

– Figyelj, megijesztesz, oké? Fejezd be.

A falhoz lépett, kinyitotta az AutoSéfet rejtő panelt és beprogramozta magának a nap első, az életben maradáshoz mindenképpen szükséges kávéját.

Csak ekkor fogta fel, hogy mi történik.

Nincs itthon Summerset és Roarke éppen az egyik „világ császára” értekezletét tartja. Pedig eddig a férfi, aki mindig mindenre gondolt, mindig megegette a macskát, amióta Summerset elutazott.

Megfordult, és mialatt lenyelte az első kortyot a forró, keserű kávéból, a macskát méregette.

– Át akarsz verni, dagi?

A macska leugrott az ágyról – jobban mondva inkább *lehuppant*. Leült. Bámult.

Eddig más taktikát követett. Kövér testével általában nekidörgölőzött Eve lábának, miközben igyekezett szomorúan vagy esdeklően pislogni feléje.

Most csupán morcosnak tűnt. Joggal.

– Oké, hiszek neked.

Programozott egy adag macskaeledelt, majd annak ellenére megtoldotta egy szelet lazaccal, hogy úgy vélte, az állat egyáltalán nem ezt érdemli cserébe, amiért megrövidítette egy félóra alvással.

Amikor a földre tette az eledelt, Galahad odasétált a tányérhoz, miközben széles ívben legyezett a farkával. A testbeszédén látszott: ennek már nagyon itt volt az ideje.

– Aha, akkor nagyon szívesen – vitte magával Eve a kávéját a zuhanyzóba.

Amikor teljesen éberén és sokkal kevésbé morcosan visszajött, látta, hogy Roarke az egyik tökéletesen szabott öltönyében ott áll a hálósoba közepén. Az üres tálkára mutatott, miközben a macska szívfacsaróan nyávogva dörgölőzött a lábához.

– Látom ám a tányérod. Van szemem. Ráadásul semmi kétség, ha lehajolnék, érezném a tonhal vagy a lazac szagát a leheleteden.

– A lazacét – árulta el Eve.

A macska felpillantott és szemmel láthatóan levonta a következtetést, miszerint a csínytevésnek vége. A kandalló elé kocogott, leült és mosakodni kezdett.

– Ugye, nem etetted meg korábban?

– Nem – erősítette meg Roarke. – Mivel elnyúlva hortyogott, és tudtam, hogy legalább negyven percig úgy is

marad.

– Arra ébredtem, hogy ott ül a mellemen a tonnás súlyával és lyukat bámul az agyamba.

– Ha letennénk neki egy mikro AutoSéfet, talán megtanulná kezelni.

– Nincs szüksége rá – mutatott rá Roarke tévedésére Eve.

– Elég, ha bennünket irányít.

– Ez nagyon is igaz.

Eve visszament az AutoSéfhez és kinevezte magát a reggeli elkészítőjének. Ami egyszerre jelentett Summerset-és zabkásamentes napot.

Mialatt azon tűnődött, mit válasszon, Roarke bekapcsolta a képernyőt és levette a hangot az üzleti hírekről. Egy pillanatig csak állt és nézte azt, amit a felesége fel sem tudott fogni. Eve eközben elrendezte a gyümölcsöt, a bacont, és *nyamm*, a palacsintát.

A reggelit egy friss kanna kávéval koronázta meg.

– Hozzáadtál egy újabb bolygót a gyűjteményedhez? – érdeklődött, miközben a nappalinak berendezett sarokban felállított asztal felé egyensúlyozta a tálcákat.

– Ma reggel nem. A többi majd én hozom.

Eve leült, és amíg Roarke megérkezett a kávéval és a gyümölccsel, szirupba áztatta a palacsintáját.

– Szóval, mi szerepel ma az étlapon? – folytatta a kérdezősködést. – Mármint a reggelin kívül.

– Történetesen épp most bólintottam rá, hogy meglátogatok egy cégkomplexumot, amelyben nekem is van némi tulajdonrészem. Bristolban.

– Hol van Bristol?

– Angliában. Ráadásul, ha már úgyis sikerült megkavarni az eredeti napi tervet, valószínűleg beugrom egy olasz rehabilitációs központba, mielőtt elindulok haza. Kár, hogy éppen egy ügynök dolgozol – tette hozzá, miközben mindkettejük bögréjét megtöltötte kávéval. – Kivehetnénk egy vagy két szabadnapot.

Eve tudta, nem tetszene neki, hogy valami hirtelen ötlettől vezérelve felpattanjon egy siklóra és csak úgy átruccanjon Európába.

– Neked is szükséged lesz egy vagy két napra? Mármint úgy értem, a munkádhoz.

– Nem, erre néhány óra is elég. Bristolban az nem is igazi munka, inkább reprezentálás. Ami Olaszországot illeti, szerintem eljött az ideje egy váratlan látogatásnak. Gondolom, te terepen töltöd a nap java részét.

– A halottasházban kezdek.

– Csodás. Természetesen add át üdvözetemet Morrisnak. Eve elgondolkodva nyelt le egy falat palacsintát.

– Te Európába mégy, én a hullaházba. Ez remekül összefoglal mindent, igaz?

– Igaz, és mégis itt vagyunk – veregette meg a felesége combját Roarke. – Az asztalnál ülve együtt reggelizünk, miközben a macska azon gondolkodik, el tud-e csenni tőlünk egy szelet bacont.

– Nem tud – emelte fel a baconszeletet Eve, miközben úgy meredt az állatra, ahogy az korábban rá. Majd bekapta és látványosan rágni kezdte.

Miután eleget evett a palacsintából, a gardróbhoz ment, hogy felöltözzön és közben megtervezze a napját.

Első a halottasház, utána következik a kapitányság, hogy ott is felállítsa a tábláját és elolvassa az időközben befutott jelentéseket. Mirával is meg kell beszélnie egy időpontot – megtudni tőle mindazt, amire kíváncsi. *Továbbá az áldozat lakására is el akarok jutni*, egészítette ki gondolatban a listát. Megnézni, hogyan élt, és a benyomásaival betölteni néhány fehér foltot. Később beszél a meghallgatást, a szereplőválogatást vezető emberekkel. Utána az állatorvosi asszisztenssel, aki a hamis segélyhívást fogadta.

Tervezgetés közben felhúzott egy fekete nadrágot, egy fehér inget, majd amikor eszébe jutott, mennyire hideg van odakint, gyorsan belebújt egy sötét V nyakú pulóverbe. Ezt követően megfordult és találomra ki akart venni egy fekete blézert, azonban Roarke megakadályozta.

A férje is belépett mellé a gardróbba, kiválasztott egy másik – talán egyfajta tweed –, sötét erdőzöld színű blézert, melynek az anyagába sötét és fekete szálakat szőttek.

– Ez remekül ki fogja hangsúlyozni a zöldet a

pulóveredben – hívta fel rá a felesége figyelmét.

Eve homlokráncolva meredt a ruhára.

– A pulóverem szürke.

– Kevéske zölddel.

Eve megvonta a vállát, elvette Roarke-tól a blézert, majd szándékosan felkapott egy pár barna csizmát.

– Összetörnéd a szívem, ha nem tudnám, hogy csak bosszantani szeretnél.

– Úgyis volt már rajtam – cserélte le Eve egy pár feketére.

– Néhány dolgot el kell intéznem most, hogy változott a programom, ami azzal jár, hogy Caro valószínűleg felgyújtja a haját... talán az enyémet is.

Eve leült csizmát húzni, és közben arra gondolt, Roarke kemény és határozott titkárnője mindenféle gyűjtogatás nélkül is kezelni tudja a helyzetet.

– Majd találkozunk, ha mindketten hazaértünk.

– Addig is vigyázz a nyomozómra – hajolt előre Roarke, és megcsókolta a feleségét.

– Úgy lesz, ha közben te is vigyázol az utazgató csilliárdosomra.

– Megegyeztünk.

Miután egyedül maradt, Eve felcsatolta a fegyverövét és megtöltötte a zsebeit. Gyorsan megsimogatta és megvakargatta Galahadet – a haragtartásnak semmi értelme –, s lekocogott a földszintre.

Kabát, sál, hópelyhes sapka, s ki a hidegbe a járó motorú kocsihoz, amelyben hála a férfinak, aki mindenre gondolt, bekapcsolva várta a fűtés.

A macskának pedig azért volt hálás, mert félórával megelőzte a napi tervét. Feltűnt, hogy még nem kezdtek bömbölni a reklámlég hajók és a forgalom csak az örület határán táncolt ahelyett, hogy messze túllépné azt.

Néhány, ingázókat szállító járat vitte a levegőben és a földön az egyik irányba az éjjeli műszakban dolgozókat, a másik irányba a nappalisokat.

Eve küldött Peabodynek egy szöveges üzenetet.

Hagyd ki a hullaházat, menj egyenesen
a kapitányságra. Szervezz meg nekem egy
találkozót Mirával, és intézd el, hogy gond
nélkül be tudjunk menni az áldozat lakásába.

Ezzel még több időt takarítok meg, gondolta, miközben folyamatosan kerülgetve a többi járművet a belváros felé tartott. Az így nyert percek pedig jól jönnek majd a nap folyamán.

Valaki ismert téged, Chanel, nagyon sokat tudott rólad, tűnődött Eve. Az áldozat munkatársai közül senki sem tűnt gyanúsnak. Mint ahogy a régi barátai sem.

Talán valamelyik szomszéd, vagy aki ugyanabba az edzőterembe járt, esetleg ugyanott vásárolt, mint te.

Mindenki barátságosnak írta le. Egy boldog lánynak. A barátságos és boldog lányok általában váltanak néhány szót az emberekkel.

A szomszédok, gondolta ismét. Boltok, edzőterem, ha járt egyáltalán edzőterembe, bank, szépségszalon. Meg a mozi.

Valaki, akit rendszeresen láttál, vagy ami még sokkal fontosabb, aki rendszeresen látott téged.

Mielőtt észrevehetted volna, megjelent a céltábla a hátadon.

Jobban mondva a tarkódon.

Egész úton ez járt a fejében.

A halottasház fehér folyosóján visszhangzottak a léptei. Fiaik beszédfoszlányok szűrődtek ki az ajtók mögül. Pocsék kávé és valami sült tészta szaga érződött. Krumplis lepény, gondolta, amit egyszerre talált gusztustalannak és ínycsiklandónak.

Belépett Morris bonctermébe, melyben egy kórus éppen arról énekelt, hogy... nyerjék meg a meccset.

– Korán és kipihenten – jegyezte meg Morris, miközben mormolássá halkította a zenét.

Gesztenyebarna halszálkákkal díszített tengerészkék öltönyben állt Rylan teste felett. Inge illett a szálkákhoz, nyakkendőjén pedig összefonódott ez a két szín, még hozzá –

nem tudni, miért így hívják, de – kasmírmintában. Hosszú, fekete haját lófarokba fogta, majd megkötötte egy gesztenyebarna szalaggal.

Egzotikus szeme mosolyogva figyelte Eve-et a védőszemüvege mögül.

Már felnyitotta Rylan mellkasát.

– A macska idő előtt felébresztett, ezért hamar kezdtem a napot.

– Remélem, nem beteg a mi Galahadünk.

– Nem. Kövér, de egészséges. Reggelizni akart és a jelek szerint mi voltunk azok, akik kiszolgáltuk. Találtál valamit, aminek a hasznát veszem?

– Ahogy azt magad is látod, csak nemrég kezdtem hozzá a munkához, s annyit már mondhatok, hogy életében egészséges, arányos testfelépítésű nő volt. Kissé sovány, mint ahogy sokan mások az ő szakmájában, de az izmai figyelemre méltóan kidolgozottak. Bájos az arca és eddig nem találtam nyomát plasztikai beavatkozásnak. Pontosan állapítottad meg a halál beálltának az időpontját – folytatta Morris. – Amikor meghalt, enyhén sózott popcornnt evett és diétás kólát ivott.

– El sem tudom képzelni, hogyan képes bárki enyhén sózott popcornnt venni a szájába, de mindenfelé lehet kapni. A halál oka?

– Felteszem, az a jégvágó, amit az agytörzsébe döftek.

– Jégvágó – bólogatott Eve.

– Olyat kell keresned, ami nagyjából három hüvelyk hosszú, az átmérője pedig három milliméter. A tokja fából készült, ugyanis mikroszkopikus faszilánkokat találtam a sebben.

– Ez jó, ezzel már kezdhettek valamit.

Morris egy utasítással bekapcsolta a képernyőjét. Eve szeme előtt kékkel és sárgával jelölve lassan forogni kezdett egy hátgerinc és a hozzá kapcsolódó agytörzs.

– A jégvágó az első és második csigolya között hatolt be, átszúrta az agytörzset és enyhén felfelé tartó szögben széttúzta a központi idegrendszert. Így az agy többé nem tudott utasítást adni a légzésre, nem tudta szabályozni a

testhőmérsékletet, a vérnyomást és a szívverést. A döfés eredményeként a test megremegett, mintha így tiltakozna, amiért elvágták a kapcsolatát az aggyal. A halál gyorsan, másodpercek alatt beállt.

– Mennyire kell biztos kézzel célozni a pontos találathoz?

– Némi gyakorlás kérdése – vonta meg Morris a vállát. – Ilyen közletről az embernek nincs szüksége másra, csak utánanézni, hogy hova döfjön, és ha a szúrás kicsit mellémege, akkor is eléri vele a kívánt hatást. Ha az jár a fejedben, hogy a gyilkosnak rendelkeznie kellett-e orvosi, anatómiai ismeretekkel, akkor az a válaszom, hogy nem. Természetesen ettől még lehetett orvos, de nem feltétlenül kellett annak lennie.

– Oké – kezdett sétálni zsebre dugott kézzel Eve. – Oké. Jégvágót könnyű szerezni. Minden bárban és éttermi konyhán használják. A lány munkahelyén is van bár meg konyha.

– Azt hittem, színházban dolgozott. Azért is hallgattam egy olyan darab felvételét, amiben ő is játszott.

– A színház mellett felszolgált. A Broadway Babiesben.

– Ó, ha az ember a megfelelő hangulatban mege oda, roppant szórakoztató hely.

– Az otthoni bárokban és konyhákban is előfordul jégvágó – gondolkodott hangosan Eve. – Ha mégsem, az ember minden nehézség nélkül vásárolhat vaskereskedésben vagy lakásfelszerelést árusító üzletben.

– Nekem is van – árulta el Morris. – Majd átküldöm a toxikológiai vizsgálat eredményét, de amennyire mege tudom állapítani, tisztán élte az életét. Nem találtam függőségre utaló jeleket. A közelmúltban nem élt nemi életet. Még nem szült gyereket és szerintem nem volt terhes, habár ezt a vérvizsgálatnak mege kell erősítenie.

– Ez illik a képbe, amit eddig mege tudtam róla. Szóval, jégvágó, és egy speciális pont a gyors, csendes gyilkoláshoz. Nem hiszem, hogy a teste ennél sokkal többet elárul.

– A halottak tudása is véges.

– Aha.ŐO pedig még azt sem látta, hogy közeledik hozzá a vég.

Eve a délelőtti programján tűnődve fordult be a kapitányság mélygarázsába. Fontolóra veszi majd, amit Mira mond neki, gondolta, miközben a zsúfolt felvonóból átszállt a mozgójárdára, bár már sikerült gyakorlatilag teljes képet kapnia az áldozatról.

Tehetséges volt, barátságos, boldog, akit nem nyomasztottak kegyetlen szakítások. A második állásával anyagilag is biztonságban tudhatta magát, és mindenki szerint szerette a munkahelyét.

A módszertől eltekintve minden amellett szólt, hogy a gyilkos találmányra választotta éppen őt.

Abban a pillanatban ugrott le a saját emeletén a mozgójárdáról, amikor Peabody előbukkant a kegyetlenül túlzsúfolt felvonóból.

– Hé, milyen remek időzítés. Mondott valamit Morris?

– Megerősítette mindazt, amire a helyszínen jutottam. Az áldozat tiszta és egészséges életet élt egészen addig, amíg egy jégvágót nem döftek az agytörzsébe.

– Egy jégvágó. Ez annyira közönséges.

– Szerintem ebben Rylan egyetértene veled.

Eve befordult a gyilkossági csoport közös irodájába és három másodpercig szabadon szemlélődött, mielőtt Jenkinson betegkék nyakkendője, rajta a cukorrózsaszín foltokkal – talán parádézó elefántok akartak lenni? – ki nem égette a szaruhártyáját.

Reineke, Jenkinson társa a linkjén dolgozott, miközben egyik lábát feltette az íróasztalára. A kemény talpú rendőrcipő mellett kikandikált a zoknija, melyen szivárványszínű kutyusok – legalábbis Eve kutyusoknak vélte őket – bolondoztak az éles, zöld háttér előtt.

Abba kell hagynia, hogy állandóan felteszi magának a kérdést: miért?

Inkább egyenesen az irodájába, azon belül is az AutoSéf-hez ment és programozott magának egy kávé.

– Esetleg én is kaphatnék egyet – csavarta le magáról az óriáskígyónyi rózsaszín-kék-fehér sálját Peabody –, ha már egyszer sikerült időpontot szerezniem neked Miránál. Fél tízre.

Eve a saját feketéje mellé programozott még egy kávé. Tejjel.

- Utána indulunk és kihallgatjuk annak a darabnak a rendezőjét és producerét, amelyikre Rylan annyira készült - tette hozzá Peabody. - Tizenegyre hívták vissza a másik eredményes pályázót, Jessilyn Brooke-ot.

- Rendben - nyújtotta át Peabodynak a kávéját Eve. - Hívd fel Kawaskit. Meg akarom nézni az áldozat szobáját és a lakást. Majd beszorítjuk Mira és a színház közé. Az állatkórházba is beugrunk. Szeretnék beszélni azzal, aki a vészhívást fogadta.

- Máris. Szerintem McNab jelentése a bejövő üzeneteid között vár. Miután tegnap este otthagya a helyszínt, megnézte az állatkórházat, merthogy huszonnégy órában nyitva tart. Megvizsgálta a 'linkbeszélgetést. A helyszínen megállapította, hogy eldobható 'linkről hívták őket. Mivel együttműködtek vele, elkérte az asztali linket, és bevitte, hogy háromszögeléssel megállapítsa, honnan indították a hívást.

- Jó. Ha jut rá időm, felmegyek az ENyU-re és megnézem, mire jutott.

Peabody kiment; Eve dolgozni kezdett.

Felállította a tábláját és aktualizálta az aktát, az eddiginél alaposabban utánanézett az áldozat munkatársainak, lakótársának és a vetéiytársának, Jessilyn Brooke-nak is.

Nem talált semmit és senkit.

Hátradőlt, feltette lábát az asztalra, úgy nézte a táblát.

Egyes pont: Bárki követte el a gyilkosságot, előre kitervelte és odafigyelt a részletekre.

Kettes pont: A gyilkos olyan ember, aki kockázatot is hajlandó vállalni annak érdekében, hogy elérje a célját.

Kérdés: Ez a cél túlmutat Rylan halálán? Mi volt vele a szándéka, milyen előnye származott belőle?

Hármas pont: az elkövetésnek nem volt szexuális tartalma. A jégvágó behatol ugyan, de inkább a gyorsasága és a csendessége miatt választotta a gyilkos, és nem az aktust akarta mímelni vele.

Kérdés: Hogyan egyeztethető össze a tervezésnek, a célpont kiválasztásának és az áldozat beható ismeretének a személyes természete a gyilkosság személytelenségével?

Felállt és a keskeny ablakhoz lépett.

Látlak, gondolta. Figyellek. Tanulmányozlak. Tudom, mit szeretsz, hová jársz, kivel fekszel le, mit akarsz.

Mindössze ennyi lenne? – tűnődött. Csupán az izgalom, amit egy élet kioltása okoz? Olyan bátor, hogy véletlenszerűen kiválaszt valakit, és tanulmányozza, mint tudós a rovarokat a mikroszkóp alatt. Végül pedig eltapossa.

Így történhetett. Rylan talán nem ismerte a gyilkosát. Az arcát esetleg felismerné. Mondjuk, látta az étteremben, a moziban vagy a színházban. Viszont a kapcsolatuk ennyire laza, távoli maradt.

A gyilkos szemszögéből? Egyoldalú viszony és tudás, valamint a kellemes borzongás, amit mindez okoz. A cél? Talán nem több, mint kiválasztani és tanulmányozni valakit, majd tervezni egészen az elkerülhetetlen végkifejletig.

Ebben az esetben nem Rylan lesz az utolsó, az egyetlen áldozat. Igazság szerint az sem biztos, hogy ő volt az első.

Azzal a szándékkal fordult vissza az íróasztala felé, hogy lekéri az elmúlt egy év megoldatlan gyilkossági ügyei közül azokat, amelyek legalább egy elemét tartalmazzák annak az ügynek, amiben jelenleg nyomoz.

Ekkor meghallotta Peabody rózsaszín téli csizmájának közeledő kopogását.

– Hé, Dallas, itt van Nadine.

– Nincs mit mondanom Nadine-nak – jelentette ki Eve. A bestsellerírót és bűnügyi riportert a barátnőjének tartotta, aki sokszor nyújtott neki hasznos segítséget, de ennél az esetnél nem kért tőle semmit.

– Ellenkezőleg. Inkább ő akar mondani valamit neked.

Eve összevonta a szemöldökét, amikor látta, hogy Peabody valósággal ragyog.

– Dupl akrémes brownie-t érzek a leheleteden?

– Nem, és fölöttébb sajnálnám, ha nem tudnám, kit hozott magával Nadine. Blaine DeLanót!

– Oké.

Peabody hitetlenkedve forgatta csillogó szemét.

– Blaine DeLano, Dallas. A híres regényíró. A *Hightower krónikák* és a *Sötét regények*. Nyomozókról ír. Még hozzá kiváló történeteket. Már úgy tíz éve rajongok érte.

– Akkor kérj tőle egy autogramot, ha az tesz boldoggá, utána meg küldd el őket. Pillanatnyilag kissé lefoglal ez az izé... tudod, a gyilkosság.

– Éppen ez az. Jesszus, annyira izgatott vagyok – csapott a mellkasára Peabody, mintha a mozdulat csillapítaná az izgalmát. – Ms. DeEano azt állítja, talán tud olyan információval szolgálni, ami segíti a nyomozást.

– Eszedbe sem jutott, hogy ezzel kezd?

– Rettenetesen izgulok. Akkor kezdtem komolyan gondolkodni azon, hogy nyomozó leszek, miután elolvastam *Az ördög bérét*. Ms. DeLano azt mondja, és ebben Nadine is egyetért vele, hogy szerintem fontos, amit mondani szeretne.

Eve elgondolkodott, mi történne, ha négyen zsúfolódnának össze a szándékosan kevés helyet biztosító irodájában – meg azon, hogy valószínűleg le kellene ütnie és kivonszolni Peabodyt, amiért zavarja a beszélgetést.

– Küldd őket a pihenőbe. Egy perc és én is megyek.

– Izé... szerintem jobb lenne elfoglalni az egyik kihallgatót vagy tárgyalót. Santiago és Trueheart is nagy rajongók. Sok nyomozó az. Talán nem ártana, ha minél kevesebben férnének a közelébe – húzta elő beszéd közben Peabody a zsebszámítógépét, és gyorsan ellenőrizte a szabad helyiségeket. – A „B” kihallgató jelenleg üres.

– Költözzetek be. Mindjárt ott leszek.

Eve megnézte a számítógépén az egyik bejövő üzenetet, és látta, hogy McNab valóban gyorsan dolgozott. Továbbá értékes adatokhoz juttatta.

Nem csak hogy eldobható linkről hívták az állatkórházat, a hívásindítás helyét le tudta szűkíteni a helyszínre. Továbbá nem egyszerűen az épületen belülről tárcsázott a gyilkos, egyenesen abból a teremből, amelyben Rylan ült.

Azt ugyan nem tudta bizonyítani, hogy automatikus hívásindítás történt, azt viszont igen, hogy a gyilkos előre felvett hangüzenetet játszott le.

Mivel ez utóbbit csatolta, Eve lejátszotta.

Utcazaj, járművek, kürtszó.

Istenem, istenem, Prince eltépte a pórázt és kiszaladt az útra. Istenem, elütötte egy kocsit. Vérzik. Megsérült, súlyosan megsérült.

Eve hallotta, ahogy az állatorvosi asszisztens próbálja megszakítani a szóáradatot, hogy feltegyen néhány kérdést, de a pánikba esett hang folytatta:

Beviszem. Rohanok. Kérlek, Prince. Tarts ki.

Eve kétszer is végighallgatta. A gyilkos jó munkát végzett. Olyan magas hangon imitálta a félelmet, hogy azt sem lehetett eldönteni: nő vagy inkább férfi. Az ugráló videó csak elmosódott fényeket és gyalogosokat mutatott, mintha a hívó éppen rohanna valahová.

– Átkozottul jó munka – dünnyögte Eve. – Több mint elég ahhoz, hogy ez alapján az asszisztens felhívja az ügyeletes állatorvost. A tettesnek csak ki kellett mennie valamelyik éjszaka, megnyomni a felvételt indító gombot, hadarva futni úgy egy percen keresztül, és már el is készült. Az este pedig kivárta a megfelelő pillanatot és elküldte. Utána figyelte, hogy Kawaski otthagyja a helyét. Majd elvégezte a dolgát és kisétált.

Felállt és elindult, hogy meghallgassa, mit tud mondani neki az író.

A „B” kihallgatóban Nadine Furst épp olyan elegánsan ült a kopott asztal mellett, mintha csak a 75-ös Csatorna egyik stúdiójában foglalna helyet. Melírozott szőke haja tökéletes ívben ölelte körül ravasz arcát. Elegáns, szürke blézere alatt vörös blúzt viselt.

Amikor Eve belépett, felvonta zöld szeme fölött ülő szemöldökét.

– Dallas hadnagy, bemutatom Blaine DeLanót.

– Nagyon szépen köszönöm, hogy szakít rám egy kis időt.

Az Eve becslése alapján a negyvenes évei elején járó nő felállt és kezet nyújtott.

Öt láb öt hüvelyk magas lehet, gondolta Eve, és izmos testalkatából ítélve rendszeresen látogatja a konditermeket. Fekete nadrágot és egyszerű, fekete pulóvert visel. Barna

haja rövid, csak csinos arca körül látható benne némi vöröses árnyalat.

DeLano barna szemével egyenesen Eve szemébe nézett.

Ha nagyon odafigyelt az ember, lehetett érezni mély, bársonyos hangján, hogy Brooklynban nőtt fel.

- Foglaljon helyet - kérte Eve. - Peabody?

- Vízért ment. Ne bosszankodj - kérte Nadine, mivel jól ismerte Eve természetét. - Szerintem szívesen meghallgatnád, amit Blaine mondani akar.

- Ha tudja, hogy mit akar mondani, te mit keresel itt?

- Először hozzám jött, én hoztam ide. Blaine már megkért és beleegyeztem, hogy ebből semmi sem kerül adásba, szóval nyugi.

- Egyenesen magát kellett volna felkeresnem - tette hozzá gyorsan DeLano -, de szerettem volna kikérni egy olyan ember véleményét, akit tisztelek és akiben megbízom. Őszintén szólva mindenképpen el akartam mondani valakinek. Tisztában vagyok vele, hogy maga is tiszteli Nadine-t és megbízik benne.

- Eddig így volt - pillantott fel Eve, amikor Peabody megérkezett a vizespalackokkal. Leült és megvárta, amíg DeLano kinyitja az egyiket. - Oké, Ms. DeLano, mit akar mondani?

- Azt akarom... azt kell elmondanom, hogy szerintem talán felelős vagyok Chanel Rylan meggyilkolásáért.

ÖTÖDIK FEJEZET

Nyugodt és normálisnak tűnik, gondolta Eve, habár látszik, hogy nagyon ideges.

– Ha be akar vallani egy gyilkosságot, akkor fel kell olvasnom a jogait.

– Ne legyél már ekkora idióta! – csattant föl Nadine.

– Legalább magammal szemben őszintének kell lennem – fújta ki félig nevetve a levegőt DeLano. – Kösz a finom seggberúgást. Amikor megöltem a *Sötét napokban*, még Amelia Bensonnak hívták.

– Most egy könyvről beszél? Egy kitalált alakról?

– Igen. Amelia Benson egy fiatal színésznő, aki több állásban is dolgozott, mivel a szerepeiért kapott pénzből nem tudta fizetni a lakbért. Igencsak energikus volt, ambiciózus és valamennyire tehetséges. Minden héten megnézett egy klasszikus filmet, hogy tanuljon belőle, és abban reménykedett, hogy egy napon belőle is a színpad és a videók csillaga válik. Egy esős szerdán, egy csaknem üres moziban, miközben éppen Grace Kellyt nézte, Amelia élete véget ért. Egy jégvágó vetett véget neki.

Eve fejében hangosan és tisztán megszólalt a belső hang.

– Miért éppen jégvágó? – kérdezte.

– Mert egy hitvány, közönséges eszköz. Továbbá szerintem hatékony. Éles – tárta szét DeLano a kezét. – Kicsi. Könnyen beszerezhető. A testére csak akkor találtak rá, amikor a stáblista után felgyúltak a fények. A gyilkos addigra természetesen rég elhagyta a termet.

– Oké. Azt hiszi, a kitalált története illik Chanel Rylan meggyilkolására.

– Igen, azt, és kavarog is tőle a gyomrom. A reggeli hírekben említettek egy színésznőt, egy fiatal színésznőt, aki éppen úgy egy klasszikus Hitchcock-művet nézett, mint az én hősnőm. Ő a könyvemben a *Gyilkosság telefonhívásra* című filmre vett jegyet, ugyanattól a rendezőtől. A video

közben ledöfték... a zuhanyjelenet éppen olyan lenyűgöző, mint az, amiről én írtam. A hírekben nem beszéltek a gyilkos fegyverről.

– Ezek szerint írt egy regényt, amelyben ledöfnek egy színésznőt, miközben videózik, és úgy gondolja, hogy ez kapcsolatba hozható egy valóban megtörtént gyilkossággal.

– Igen. Igen, úgy gondolom, és ami ennél is rosszabb... szerintem ez a második eset – szorította ökölbe az asztalon nyugvó kezét DeLano olyan erősen, hogy belefehéredtek az ujjai. – Szerintem ez már a második.

– Ezt meg miből gondolja?

Amikor DeLano a mellkasára szorította a kezét, Nadine szóra nyitotta a száját.

– Hadd mondja el ő.

Nadine sziszegett, de csendben maradt.

– Fejben sokkal könnyebb volt.

– Igyon egy korty vizet, Ms. DeLano – tanácsolta Peabody. – Szusszanjon egy keveset.

– Oké. Igen – engedelmeskedett DeLano, és megköszöri a torkát. – Megrázott a hasonlóság. Egy fiatal színésznő, akit leszúrnak, miközben Hitchcock egyik filmjét nézi. Ha azt is tudtam volna, hogy jégvágóval, még nagyobb a megrázóhatás. Amit most az első esetnek gondolok, csak az érdeklődésemet keltette fel. Nagyjából egy hónapja egy fiatal utcai bárcást, aki mindössze néhány hónapja kezdte a szakmát, megfojtottak abban a szobában, amit a munkájához használt. A testen nem találtak aktusra utaló nyomokat és egyéb sérüléseket. A gyilkos egy fehér sálát használt – hallgatott el egy pillanatra, és ivott egy korty vizet. – A *Sötét zuhanás* című regényemben egy fiatal utcai bárcást megfojtanak abban a szobában, amit a munkájához használ. Még hozzá az első ügyfele aznap este, így a testen nem találnak aktusra utaló nyomokat. Mint ahogy másféle sérüléseket sem. A boncolás során olcsó Chiantiba kevert nyugtatót találtak a szervezetében. A gyilkos egy fehér sálát használt, amit a helyszínen hagyott. Egy masnit is kötött rá a lány nyaka mellett – köszöri meg ismét a torkát DeLano. – Amikor ez kiderült, mint ahogy azt mondtam,

csupán enyhén bosszantott a dolog. Egy fiatal bárcás, semmi szex, fehér sál. Csakhogy ez egy veszélyes szakma, különösen azoknak, akik az utcán űzik. Ha azt mondja, hogy az ügyet lezárták, hogy nem volt masni, nem találtak nyugtatót a lány szervezetében, ha azt mondja, hogy Chanel Rylant egy steakkéssel gyilkolták meg, az egészet a véletlen és a paranoiám számlájára írom. El sem tudja képzelni, mennyire szeretném ezt tenni.

Eve hátradőlt.

– Krimiket ír?

– Igen, bűnügyi thrillereket.

– Talán tudja, hogyan vélekednek a nyomozók a véletlenről.

DeLano kimért mozdulattal felemelte a palackját és ivott.

– Nincsenek véletlenek. Istenem.

– Peabody, kerítsd elő annak a bárcásnak az aktáját. Jenkinson és Reineke kapták az ügyet, de nem emlékszem minden apró részletre.

– Igenis, hadnagy.

Miközben Peabody elhagyta a kihallgatót, DeLano lehunyta a szemét.

– Most jégvágóval gyilkoltak, korábban masnira kötött szállal. Nem kell elárulnia, hogy tudjam. Fogalmam sincs, mihez kezdjek, mit gondoljak.

– Milyen régen írta a bárcás történetet?

– A *Sötét zuhanás* a *Sötét*-sorozat első kötete. Deann Dark, az egykori nyomozó... jobban mondva abban a regényben még a rendőrségnél szolgál. Csak a végén adja vissza a jelvényét és lesz belőle magánnyomozó. Nyolc éve írtam. Tavasszal jelent meg, a Hightower-sorozat részeként. Ők ketten társak voltak. A második regényben, a *Sötét napokban* szerepel a jégvágó, ami ugyanannak az évnek az őszén jelent meg. Nyolc, és most kettő... rosszul vagyok.

– Nem a te hibád, nem te vagy a felelős a törtétekért – közölte vele Nadine, majd Eve felé fordult. – Jót tenne neki, ha ezt tőled is hallaná.

– Még nem tudom eldönteni, hogy ez igaz vagy nem. Senki sem hívta fel azzal, hogy valóra váltja az írásait?

- Nem, ilyen nem történt. Vannak olvasóim, akik folyamatosan ötletekkel bombáznak, amelyek közé időnként elkövetési módszerek is keverednek. Olyan olvasóim is akadnak, akik csalódottak meg dühösek, amiért nem történt semmi Deann és Hightower között. Arról viszont fogalmam sincs, miért tenne bárki ilyet, vagy miért éppen az én könyveimet nézte ki magának.

- Egy rajongó, aki túlságosan megszállott vagy dühös?

- Nem rémlik senki. Ezek a karakterek, mármint Hightower és Dark tizenegy éve szerepelnek a regényeimben. Közben változtak, fejlődtek, személyes tragédiákat éltek át és diadalokat arattak. Nem minden olvasó akarta ezeket a változásokat, mások viszont ennél többre vágytak. Csakhogy az ember nem hagyhatja, hogy ezek befolyásolják a történet alakulását vagy a karaktereket.

Eve másik irányból próbálkozott.

- Mi a helyzet azokkal, akik a valóságban megszállottak vagy dühösek? Úgy értem, hogy nem a karaktereire, hanem magára.

DeLano végigsimított az arcán és mindkét kezével a hajába túrt.

- Egyszerű életet élek, Dallas hadnagy. Én akartam, hogy egyszerű és szerény legyen. Van két kamaszlányom, a nevelésük és a karrierem építése felemészt minden erőmet. Még csak nem is randevúzok. Pedig Heather és Piper unszolására megpróbáltam párszor. Ők a lányaim - magyarázta DeLano. - Azonban erre most nincs energiám és nem is igazán érdekel a dolog. A barátaim főleg a többi anya közül kerülnek ki, vagy rokon szakmában dolgoznak, mint például Nadine. Ott van nekem a családom, az anyám és a lányok. Meg a munkám, többet ülök otthon, mint amennyit eljárok hazulról.

- Nincs férjnél és nem is él együtt a lányok apjával? Vagy az egyik lánya apjával?

- Közös apától születtek, és nem, elváltam.

- Mikor?

- Tizenkét éve.

- Tartják a kapcsolatot?

- Nem, nem igazán. Craig alig látja a gyerekeit. Nem érdeklődik irántuk. Újranősült és született egy fia, akire mindig is vágyott.

- Durva volt a válásuk?

DeLano felvillantotta pengeéles mosolyát.

- Létezik másmilyen?

- Szerintem nem, habár néhányan azt állítják.

- Én nem állítom, de ha azt hiszi, hogy Craig ennyi év után meggyilkolna két nőt, hogy szenvedést okozzon nekem, akkor azt kellene mondanom, hogy ez már igencsak fészegeti a hiszékenység határát.

- A férje erőszakos természetű, vagy az volt?

- Egyszer - fészkelődött némileg idegesebben a helyén DeLano, miközben összekulcsolta, majd szétválasztotta az ujjait. - Tényleg szüksége van erre az információra? - kérdezte, miközben Peabody egy aktával a kezében visszatért.

- Nem tudom megítélni, amíg nem hallottam.

- Akkor hát röviden: huszonnégyszáz évesen mentem hozzá Craighez és harmincéves korom előtt megszülettek a lányok. Tanár voltam és a doktorimon dolgoztam, de a házasságkötésünk után mindkettővel felhagytam, mivel Craig elvárta, hogy maradjak otthon, vezessem a háztartást és gondoskodjak a gyerekekről.

- Elvárta? - ismételte meg Eve.

- Igen. Én egyrészt jól éreztem magam a hivatásos anya szerepében, bár zavart, hogy beszűkült a társasági életem. Elfogadtam, hogy Craig régi vágású, hagyománytisztelő ember, és gondoskodott is rólunk. Elfogadtam, hogy fiút akart és nem foglalkozott annyit a lányokkal, mint amennyit szerintem kellett volna. Elfogadtam, hogy szerinte egy bizonyos mederben kellett folynia a dolgoknak, és ridegen, apró sértésekkel reagál arra, ha valamiben nem érem el az általa elvárt szintet. Elfogadtam. Maga talán meg sem érti, hogy...

- Csak mert nem voltam ott, még nem jelenti azt, hogy nem értem meg.

- Rendben - kulcsolta össze újra a kezét DeLano, ám

ezúttal inkább nyugodtan, mintsem idegesen. – Csodás otthonom volt, amiről elvárták, hogy rendben tartsam, hogy csinos legyen, továbbá elbűvölő háziasszony és elfoglalt anya. Mindezt nagyon élveztem, noha magamnak is szerettem volna valamit. Írni kezdtem. Mindig is érdekelt az írás, és jutott rá időm, amikor a lányok aludtak, vagy azon ritka alkalmakkor, amikor engedélyt kaptam rá, habár akkor ez még nem így csapódott le bennem, hogy az anyám elvigye őket egy délutánra. Senkinek sem szóltam róla. Kizárólag magamnak csináltam, és egy év alatt megírtam egy könyvet – mosolyodott el gyorsan, könnyedén. – Izgatott voltam, annyira izgatott, hogy felhívtam egy régi évfolyamtársamat, aki egy könyvkiadónál dolgozott. Beleegyezett, hogy elolvassa, és tetszett neki – sóhajtott DeLano. – Micsoda pillanat volt! Tett néhány szerkesztői javaslatot, én pedig titokban dolgoztam azon, amit mondott. Amikor elkészültem, amikor újra elolvasta a regényem, megvásárolta a kéziratot. Az volt életem legnagyobb pillanata. Máig az – pillantott Nadine felé DeLano. – Te megértesz.

– Tökéletesen megértelek.

– Felhívtam az anyámat – folytatta DeLano. – Akkor még neki sem meséltem a történetekről, csak megkértem, hadd aludjanak nála a lányok. Természetesen beleegyezett, így átvittem őket hozzá. A nap hátralévő részét vásárlással töltöttem: gyertyát vettem, virágot és minden hozzávalót, ami Craig kedvenc vacsorájához kellett. Mindezt izgatottan, boldogan. Író voltam. Írtam egy könyvet. Amit kiadnak. Az emberek pedig elolvassák. Mire Craig hazaért, mindent elrendeztem, hogy elegáns, mégis meghitt vacsora fogadja. Még pezsgőt is vettem. Megkérdezte, miért engedtem meg az anyámnak, hogy elvigye a lányokat... mire azt feleltem, hogy egy különleges estét akarok tölteni vele. Kettesben – pillantott összekulcsolt kezeire. – Azt hitte, terhes vagyok. Nem tudta, mert ezt is megtartottam magamnak, de fogamzásgátlót szedtem, mert nem álltam készen egy újabb gyerekre ilyen hamar az előző után. Előbb szerettem volna pihenni egy évet, és veszekedés helyett inkább hazudtam.

Amire nem vagyok büszke.

– A maga teste – mutatott rá Eve. – A maga döntése.

– Igen, viszont ez az érv számára elfogadhatatlan lett volna, ezért inkább a gyávák útját választottam. Mindenesetre mondtam neki, hogy nem, még nem vagyok terhes, de bizonyos értelemben mégis szültem. Pezsgőt töltöttem, és meséltem a könyvről. Arról, hogyan írtam az elmúlt bő egy évben a szabadidőmben, milyen nagy boldogságot okozott, és mennyire elégedett vagyok a munkámmal. Ráadásul, ami a legjobb az egészben, hogy eladnom is sikerült. A férjem végighallgatott, és tudhattam volna, látnom kellett volna rajta, de annyira boldog voltam, annyira izgatott, hogy nem vettem észre, mi következik. „Szabadidő?” – kérdezte. Milyen érdekes, hogy ennyi szabadidőm volt. Csak azért lehetett szabadidőm, mert kizárólag ő dolgozik, én meg hálátlan vagyok, hazudtam neki és becsaptam – vett egy mély lélegzetet. – Próbáltam védekezni, próbáltam elmondani, hogy egyetlen feladatomat sem hanyagoltam el, sem őt, sem a házat vagy a lányokat, de... A földre borította a tányéromat, hogy így emlékeztessen: azért van mit ennem és tető a fejem felett, mert tőle megkapom. Vitatkozni kezdtem vele, s megütött. Amikor ezt nehezményeztem, újra és újra megütött. Rám parancsolt, hogy semmisítsem meg a kéziratot és mondjam meg a barátomnak, akivel szerinte le is feküdtem, hogy tévedés volt az egész. Rám parancsolt, hogy takarítsam össze a felfordulást, amit csináltam, utána meg menjek fel az emeletre és teljesítsem a hitvesi kötelességemet.

Eve várt egy pillanatig, amíg DeLano összeszedte magát és folytatta.

– Engedelmeskedett?

– Egy erősebb nő valószínűleg elküldi a pokolba, de igen, feltakarítottam és rendbe raktam a konyhát. Bezárkóztam a mosdóba és lefényképeztem az arcomat, a zúzódást és a kék foltot a szemem alatt. Utána felmentem az emeletre. Tulajdonképpen megerőszakolt, de nem ellenkeztem. Nem tiltakoztam. Valójában úgy tettem, mint aki élvezi. Reggel elkészítettem a reggelijét, és amikor azt követelte, újra

elnézést kértem tőle. Elment dolgozni, meggyőződtem, hogy biztonságban megtehetem, összepakoltam, amiről úgy gondoltam, hogy nekem vagy a lányoknak kellhet, és elhagytam. Az anyámhoz mentem. Ő felhívta egy ügyvéd barátját. Az egyik szomszédot kértem meg, hogy vigyázzon a gyerekekre, míg hármasan elmentünk a rendőrségre és feljelentést tettünk. Egyúttal a válókeresetet is beadtam.

– A férje hogyan reagált erre?

– Tiltakozott. Azt állította, hogy megcsaltam, rossz feleség és anya voltam. Csakhogy semmit sem tudott bizonyítani, ugyanis egész egyszerűen egy szó sem volt igaz a vádaskodásából. Fenyyegetőzött és nagyon megnehezítette az elkövetkező néhány hónapot. Ugyanakkor tisztában voltam vele, hogy nem akarja a lányokat, én pedig semmiképpen, semmiképpen nem hagytam volna, hogy egy Craighez hasonló alakkal éljenek. Terápiára jártam, írtam egy újabb könyvet... és közös életet kezdtünk az anyámmal meg a két lányommal.

– A férje megkapta a büntetését, amiért megverte?

– Az ügyvédje arra kért, vonjam vissza a feljelentést. Azt állította, akkor sokkal simábban, gördülékenyebben fog menni a válás. Én viszont nem vontam vissza semmit. Lábtörlőnek éreztem volna magam, ha elfogadom a felajánlott sima és gördülékeny válást. Milyen példát mutattam volna a lányoknak? Végül Craiget közmunkára ítélték és házastársi erőszakkal foglalkozó terápiára kellett járnia, azonban két évre próbára bocsátották.

– Nem túl súlyos, bár ez is ítélet.

– Keserű ember maradt, meggyőződéseem szerint ma is azt hiszi, ő volt az ideális férj és én voltam gonosz vele szemben. Viszont többet egy ujjal sem nyúlt hozzám. Ahogy azt már mondtam, újra megnősült, született egy fia, akire mindig vágyott, továbbá, ha jól hallottam, a felesége engedelmes.

– Talán azért, mert ugyanúgy megverte.

DeLano lehunyta a szemét.

– Nem tudom. Remélem, nem, de nem tudom.

– A munkája miatt neheztelt magára... a nyakam rá, hogy

a keserősége részben a maga sikerében gyökerezik.

– Igen. Tudom, hogy szörnyen hangzik, de ez akkor is elégedettséggel tölt el.

– Komoly bosszú lenne, ha a maga művei alapján gyilkolna.

– Nem hiszem. Higgye el, nem védeni akarom. A volt férjem kisstílű alak, hadnagy. Ráadásul túl nagyra tartja a látszatot és a társadalmi helyzetét. Ha bosszút akarna állni, ha erre lenne szüksége, inkább a nevemet igyekezne besározni. Csakhogy ezzel az ő egzisztenciája is csorbulna. Ezért inkább békén hagy bennünket, mint ahogy én is békén hagyom őt.

– Oké – mondta Eve, miközben arra gondolt, hogy személyesen néz utána ennek a nyomnak.

Kinyitotta az aktát és megnézte a helyszínen készült fényképeket, a fehér sálát, amelyet valóban masnira kötöttek az utcai bárcás nyaka mellett.

– A könyvben ki ölte meg a bárcást és miért?

– Női gyilkost képzeltem el, egy nagyjából átlagos feleséget és családanyát. Csak később döbbsentem rá, hogy részben magamról mintáztam. A nő akkor kattant be, amikor rájön, hogy a férje bárcásokhoz, nagyon fiatal bárcásokhoz jár. A regényben hármát sikerült meggyilkolnia a letartóztatása előtt. A fehér sál és a masni a menyasszonyi ruhája uszályát és a derekára kötött masnit szimbolizálta.

– Egy női sorozatgyilkos. Milyen kapcsolatban állt a második könyvében szereplő gyilkossal vagy indítékkal?

– Semmilyenben. Csak Dark és Hightower karakterei jelentik a kapcsolatot a regények között és néhány állandó szereplő, akik az első sorozatban is megjelentek. A második ügyben férfi volt a gyilkos, akinek a barátnője ugyanabban a darabban kapott szerepet, mint az áldozat.

– Egy profi?

– Nem. Egy egyre rosszabb író igyekszik támogatót találni a forgatókönyvéhez. A szeretőjének az egyik barátja producer. Egyezséget kötnek: ha megöli a nőt, a producer foglalkozik a forgatókönyvével. A gyilkos nem áll semmiféle kapcsolatban az áldozattal. Sohasem találkoztak. A gyilkos

és a producer összevesznek, amikor a producer alacsony költségvetést akar, az író viszont többre vágyik. A végén a producer meg is öli a forgatókönyvírót.

– Hogyan?

– Istenem, azt hiszi... öngyilkosságnak próbálja beállítani. Addig itatja, amíg bele nem egyezik a költségvetés megnyirbálásába. Amikor már elég részeg, a producer felakasztja és ír egy búcsúlevelet a számítógépén. Itt követi el a hibát, ugyanis Dark már nyomoz utána. Mi több, az író ugyanazon a számítógépen tárolja az új forgatókönyvének a vázlatát. Ami az alkujukról és a másik helyett elkövetett gyilkosságról szóit.

– A harmadik könyv. A vezérmotívumként elkövetett gyilkosság, ha volt ilyen.

– Mielőtt ennek vége, szükségem lesz valamire, ami erősebb a víznél. Mérgezés egy népszerű klubban, egy zsúfolt, táncos helyen. Ciánt kevertek a grantinibe.

– A mibe?

– A gránátalmával ízesített martinibe. Népszerű ital. Egy közepes híresség az áldozat. Egy trash-rock zenész barátnője... csakis ettől híres. Rossz lány, egy ribanc, aki folyamatosan feszegeti a határait, sokszor át is lépi őket. Olyan könnyedén és gondtalanul használja az embereket, mint a kábítószer.

– Szép. Oké, látnunk kell a könyveivel kapcsolatos levelezését. Kezdjük mondjuk az elmúlt évvel.

– Rendben. Megkérem anyámat, hogy szedje össze. Ő kezeli ezeket és a közösségi médiával kapcsolatos ügyeket is.

– Azt mondja, nem randevúzik. Van olyan ember, akit az elmúlt egy év során utasított vissza?

– Nem igazán kerülök ilyen helyzetbe – vont vállat halvány félmosoly kíséretében DeLano. – Negyvenhárom éves, befelé forduló, egyedülálló anya vagyok.

– Csinos, okos, híres, és még gazdag is.

DeLano szóra nyitotta a száját, majd becsukta és elgondolkodott.

– Ez igaz.

– Gondolkodjon el a dolgon. Talán az anyjával is szeretné

megbeszélni, hogy pontosabban tudja, mit is kellene keresnie. Előfordulhat, hogy ettől hirtelen eszébe jut valami. Másnak viszont egyetlen szót se szóljon.

– A lányoknak el kell mondanom.

– A kamasz lányok szívesen fecsegnek a többi kamasz lánnyal.

– Nem, ha a kupola alatt mondom. A Csak a Családra Tartozik kupola alatt. A mi házukban ez szent bizalmi kérdés. Az anyámmal ugyanez a helyzet, hadnagy. Ami a kupola alatt történik, az a kupola alatt marad.

– Te is tekintsd ezt a beszélgetést úgy, hogy a kupola alatt hangzott el – fordult Nadine felé Eve.

– Megértettem, és előre beleegyezem bármibe. Habár előbb-utóbb úgyis nyilvánosságra kerül, Blaine. Jobban teszed, ha előre megírod a nyilatkozatodat, nehogy készületlenül érjen.

– Persze. Igazad van. Ha bármiben szüksége lesz rám, hadnagy, tudja, hol talál. Most félreállok az útjából – állt fel DeLano. – Köszönöm, Nadine, hogy elkísértél.

– Ha kell valami, csak hívj – felelt Nadine.

– Hívni is foglak, nem leszek szégyenlős. Szeretem a munkámat. Mindig a jók nyernek. Szörnyű dolgok történnek a világban, rettenetes dolgok, de mindig a jók nyernek. Most is erre számítok.

– Kikísérem, Ms. DeLano.

Miközben Peabody kezdte kivezetni DeLanót, Eve a helyén maradt

– Milyen jól ismered? – kérdezte Nadine-tól.

– A barátom, bár nem túl közeli. Járt néhányszor a *Most!*-ban és jó interjúkat adott. Nem hazudott, amikor azt mondta, hogy nem igazán jár társaságba. A lányaival és az anyjával is találkoztam már... egyszer bejöttek a stúdióba. Szorosan összetartanak. Neked mi a benyomásod róla?

– Okos és következetes.

– Igazad lehet. A gyerekeit szintén ilyennek láttam, és Blaine anyjából ugyanez sugárzik. Most is össze fognak tartani.

– Mit tudsz a volt férjéről?

– Most már sokkal többet, mint amennyit eddig tudtam. Interjú előtt keresgéltem egy keveset, de Blaine igyekszik ezt a dolgot titokban tartani. A magánéletben a barátjaként nem erőltettem a témát. Eddig is seggfejnek tartottam, aki képes uralkodni magán, ám hogy megütötte? Ezt idáig előlem is eltitkolta.

– Ennek ellenére tudtál róla.

Nadine elmosolyodott.

– Miközben keresgéltem, talán sikerült előásnom néhány dokumentumot az idő, a titkolózás és a diszkréció rétegei alól.

– Nem szegezted neki interjú közben?

– Mi értelme lett volna? – rántotta meg Nadine a vállát. – Magától is felszállhatott volna arra a vonatra, és akkor talán még több könyvet ad el, de nem tette... valószínűleg ezzel is a gyerekeket akarja védeni. Ha adásba teszem, bezesebelem a pillanatnyi reakcióját, és utána beszélnek egy darabig a dologról, viszont nehéz helyzetbe hozok két gyereket és egy nőt, akinek sikerült másodjára is felépítenie az életét. Mi értelme lett volna?

– Az, hogy kutattál ugyan, de érted és tiszteled a határt, ami elválasztja a szánalmas pletykát a szenzációtól. Éppen ezért hívott most fel téged – mondta Eve. – És éppen ezért mondom most el neked, hogy nemsokára egy táncklubban fogunk nyomozni, ahol ciánmérgezés történt, hacsak nem lesz óriási szerencsénk.

– Miért nem az önakasztásnak beállított gyilkosság? A sorozatban az a következő.

– A második könyv második gyilkossága? Először is a tettes valószínűleg végzett a második könyvvel. Ráadásul a regényben az a gyilkosság hiba volt, márpedig nem akar lemásolni egy hibát.

– Viszont a könyvek végén mindenkit elfognak – ellenkezett Nadine. – Blaine pontosan ezt mondta. A jók nyernek.

– Abban a könyvben nem, amit a gyilkos ír. Most hagyj magamra.

– Én is örültem a találkozásnak – jegyezte meg szárazon

Nadine, majd felállt. – Ha már szóba kerültek a könyvek, tájékoztatlak, hogy elkészült a *Vörös ló krónikája*. Szeretném, ha te olvasnád el elsőként. Ne nézz rám ilyen szerencsétlenül. Szeretném, ha elolvasnád a kéziratot, mielőtt elküldöm a kiadónak. Akárcsak az *Icove-ügy*, ez is a te eseted volt.

– Aha, aha.

– A lelkesedésed és a támogatásod zene írói füleimnek. Közben, mivel korán keltem, maradt időm gondolkodni, és arra jutottam, hogy felveszek magam mellé egy gyakornokot.

– Arra lenne egy jelöltem.

– Ezt egyszer már említetted – idézte vissza Nadine. – Melyik iskolába jár a pasas... vagy nő?

– Nő. Én a Kemény Élet Iskolájának nevezném. Okos, bosszantó, kérlelhetetlen... kérlelhetetlen és szégyenlős. Lényegében olyan, mint te.

– Hány éves?

– Nem tudom, talán tizenöt.

– Én egyetemistát keresek.

Eve erre csak megvonta a vállát.

– A te dolgod. Ha úgy döntesz, hogy beszélsz vele, akkor Quilla Magnumot keresd. Most a Harbour House-ban lakik, de tavasszal átköltözik majd Roarke An Dideanjébe.

– Menhelyen él? Semmi kedvem egy zűrös kamasszal vesződni. Gyakornokot keresek, olyasvalakit, akit mentorálhatok.

– A te dolgod – ismételte meg Eve könnyedén, miközben indulásra készülve összeszedte a papírjait.

– Ismerte a halott lányokat, akiket abban az épületben találtak, amelyet Roarke felújít?

– Őt kérdezd. Nekem most egy nemrég meghalt lánnyal kell foglalkoznom – nyitotta ki az ajtót Eve, és csak a hüvelykujjával intett Nadine-nak, hogy távozzon.

Nadine élesen pillantott rá macskához hasonlatos szemével.

– Szándékosan hoztad fel, de nem vállalom magamra egy kamaszt.

– Mindegy.

Eve elégedetten fordult a gyilkossági csoport irodái felé, és amikor odaért, egyenesen Jenkinson asztalához sétált. Közben behajlított mutatójával magához intette Reinekét is.

– Mi a helyzet, főnök? – mocorgott a székében Jenkinson.

– Megtudtál valamit a Kent-üggyel kapcsolatban?

– Lehetséges. Nálam az akta, de nemsokára kezdődik egy találkozásm, szóval gyorsan szaladjunk végig rajta.

– Reineke vezette a nyomozást.

– Aha – bólogatott Reineke. – Tizennyolc éves, fehér bőrű nő. Rosie Kent. A kölyök még alig lépett ki az életbe. Nem igazán jött ki a szüleivel, akik elváltak, majd újra megházasodtak. Volt egy nővére és mindkét szülőtől egy-egy féltestvére. A nővére sokkal sikeresebb lett nála. Floridában tanul ösztöndíjjal.

– Az áldozat kissé elcseszett gyerek volt – vette át a szót Jenkinson. – Átküzdötte magát a középiskolán, de a főiskolán már az első félévben megbukott. Elkezdte a bárcás tanfolyamot. Úgy gondolta, így könnyen pénzhez juthat és végre beinthat a családjának.

– Akik ezt nem tudták megakadályozni – szúrta közbe Reineke. – Inkább arra gondoltak, kivárják, míg a lány belefárad a strichelésbe az utcán, elege lesz belőle, hogy pénzért fogdossák, meg amúgy is képtelen lesz betartani a szabályokat, nem jár el a rendszeres kötelező orvosi vizsgálatra, satöbbi.

– Esélye sem maradt rá, hogy belefáradjon – csóválta Jenkinson a fejét, és amikor előrehajolt, megnyikordult alatta a szék. – Mindössze néhány hónapja dolgozott, amikor végeztek vele.

– Senki sem látta a kuncsaftját. Hideg volt – ült fel fél fenékkal a társa asztalára Reineke. – Hideg és sötét. Még nem töltött elég időt odakint ahhoz, hogy összebarátkozzon a többi bárcással, és kissé a kívülálló benyomását keltette. Állandóan fölényeskedett, ezért senki sem lógott vele. A nyomok alapján éppen csak kilépett a lakásából, amikor már fel is csípték. Legalábbis az időegyenest szerint. Egy

automata zárral felszerelt lakásba vitte fel a férfiakat. Ahol az ajtóba épített szerkezet negyedóránként emeli a díjat. A kuncsaft előre fizet. A bárcás veszi a szobakulcsot, elvégzi a dolgát, majd leadja a kulcsot, és a szoba visszakerül a körforgásba.

– Semmi biztonsági rendszer?

– Semmi – erősítette meg Jenkinson. – Kevés pénzért ennyit lehet kapni. A lány három órán keresztül volt odafent, mire a portás, aki pornót nézett a hátsó szobában, észrevette, hogy hiányzik az egyik kulcs a tábláról. Azt hitte, csak elaludt a melegben, és felment, hogy kirángassa az ágyból, így talált rá.

– Nem volt szex, nincs DNS – tárta szét Reineke a kezét.

– Az áldozat szervezetében olcsó borba kevert, bármelyik üzletben megvásárolható nyugtatót találtak. A jelek szerint nem kötözték meg és nem is védekezett. Harminc percre foglalta le a szobát. A halál tíz perccel azután állt be, hogy beléptek az ajtón. A gyilkos fegyvert viszont inkább nevezném széles selyemövnnek, mint sálnak. Amit masnira kötöttek – érintette meg oldalt a nyakát.

– Megnéztük a hasonló gyilkosságokat, de ez a nyom nem vezetett sehová – vont vállat Jenkinson. – Sem a selyemövben, sem a borban vagy a nyugtatóban nem találtunk semmi különlegeset. Az áldozatnak nem volt barátja vagy rendszeres dugópajtija. A gyilkos talán azért őt szemelte ki, mert új volt még az utcán és könnyebb célpontnak számított.

– Férfiakra és nőkre is kiváltotta az engedélyét?

– Aha, és az orvos szakértő szerint nem kellett nagy erő ahhoz, hogy megfojtsák... különösen úgy, hogy nem volt az eszméleténél – tette hozzá Reineke. – Csakhogy ebben az irányban is falba ütköztünk. Várjuk a következő elhagyott cipellőt. Tudod, a masni talán szimbolizál valamit. Viszont eddig semmit sem találtunk.

– Nem szereted, ha egy akta ilyen hosszan nyitva áll – pillantott a folyamatban lévő ügyeket felsoroló tábla felé Jenkinson. – Egy hónap, sőt öt hét is eltelt, a nyom kihűlt, az esélyeink egyre rosszabbak. Vagy az ölünkbe hullik valami,

vagy történik még egy gyilkosság. Történt egy újabb gyilkosság, hadnagy?

– Szerintem a lány volt az újabb.

– Rákerestünk a fehér selyemövre és a masnira, de nem találtunk semmit. Persze akadtak sálak, övök és masnik, ám nem egyszerre – állt fel Reineke.

– Egyszerre is megvannak, csak nem a valóságban, hanem a képzeletben.

– Képzeletben? Ezért jött ide az az író Nadine-nal? – kérdezte Reineke. – Akiért Peabody annyira odavan? Santiago ugyanúgy nagy rajongó. Még engem is rábeszélt, hogy olvassam el a nő egyik könyvét. Pedig nem igazán szeretem a krimiket. A végén mindig felhúszom magam, de ez tényleg jó volt. Mást is fogok olvasni tőle.

– Csak olyan krimit olvass, ami odacsap. A képzeletedet akarod tornáztatni? – kérdezte Jenkinson. – Akkor forgass tudományos-fantasztikus regényeket. Abban tudja az ember, hogy minden a képzelet műve.

– Ez az ügy nem rémlik – erősködött Reineke. – Azt mondd, a Hightower-történetek írója olyan gyilkosságról írt, mint a miénk?

– Szerinte pontosan ugyanezt írta meg, és úgy beszélt róla, hogy tudom: igaza van. Egy másik könyvében arról az esetről írt, amit mi kaptunk tegnap Peabodyval. Túl sok a megegyező részlet ahhoz, hogy a véletlen számlájára lehessen írni. Ezt vegyétek figyelembe, amikor újra előveszitek az ügyeteket. Az áldozatokat nem egyszerűen elintézték az utcán – folytatta Eve. – Előre kiszemelték őket, még hozzá úgy, hogy minél inkább megegyezzen a könyvben leírtakkal. A gyilkosnak kutatnia kellett, biztosan követte a lányt. Az indíték a könyvre mutat, a könyvek pedig az írótól erednek.

– Melyik könyvről beszélsz? – kérdezte ellentmondást nem tűrő hangon Reineke. – Santiagónak biztosan megvan. Segít majd, ha elolvassuk.

– *Sötét zuhanás*. A Hightower-sorozatból nőtt ki, ez a *Sötét-sorozat* indító kötete. A második könyvben szerepel az én ügyem. A harmadik egy mérgezés lesz valamelyik

táncklubban. Ahol egy nő az áldozat. Bárki kapja a riasztást, tudni akarok róla. Majd én átveszem. Mondjátok el mindenkinek. Most mennem kell – pillantott fel, amikor belépett Peabody. – Sikertelt felülkerekedned a benned lakó rajongón?

– Rajongónak születtem és úgy is fogok meghalni.

Eve kedvesen, nagyon is kedvesen elmosolyodott.

– Ha így folytatod, hamarabb bekövetkezik, mintsem gondolnád.

– Nem egyszerűen csak rajongtam – csatlakozott hozzájuk Peabody, de vigyázott, hogy biztonságos távolságban maradjon Eve-től, nehogy a csizmájával elérje.

– A rajongásommal sikerült megnyugtatnom, miközben kikísértem, és feltettem neki azokat a kérdéseket, amelyeket addig gondoltam ki, amíg beszélgettetek.

– Milyen kérdésekről beszélsz?

– Arról, hogy néhány író az olvasóit kéri meg a könyvei tesztelésére. Ő viszont nem. Pedig eszembe jutott, hogy akár ebbe az irányba is elindulhatnánk, de kiderült, hogy egyenesen az ügynökének és a szerkesztőjének küldi a kéziratait. Még az anyjának és a lányainak sem mutatja meg, pedig nagyon szoros közöttük a kötelék. Néhány író külön embereket foglalkoztat arra, hogy nézzenek utána a sötét vagy különösen precíz részleteknek. DeLano viszont nem, szóval ebbe az irányba sem indulhatunk el. Kicsit babonás a munkájával kapcsolatban, úgy gondolja, ha sokan belelátnának, valahogy elpárologna az egész. Ennek ellenére a mi Morrisunkkal is beszélt már néhányszor, és időnként egyes ügyrendi kérdésekben kikéri a nyugdíjas Olivia Diaz nyomozó véleményét. Akkor ismerkedtek össze, amikor a férje megverte. Brooklynban szolgált a Nyolcvanhármasoknál.

– Még mindig Brooklynban lakik?

– Amikor úgy három éve nyugdíjba vonult, elköltözött Cape Mayre. Visszafelé jövet gyorsan utánanéztem. A jelek szerint minden rendben vele.

– Keresd meg és beszéljess el vele, amíg Miránál vagyok. Egyelőre elkerülted a váratlan halált.

– Jó napom van.

– A nap még nem ért véget – jegyezte meg Eve, miközben kisétált.

HATODIK FEJEZET

Eve felugrott a mozgójárdára, majd keresztülnyomakodott azok között, akik szemmel láthatóan nem siettek túlságosan. A Mira külső irodájáig tartó út végét gyalog tette meg. A barlangot őrző sárkány már várta.

– Elkésett, hadnagy – közölte köszönés helyett.

A francba. Eve cseppet sem titkolva megnézte az óráját. Késett két rohadt percet. Csak kettőt.

– Dr. Mira, megérkezett Dallas hadnagy. Természetesen. Bemehet – fordult vissza Eve felé.

Eve elsietett a sárkány fészke mellett és kinyitotta a Mira szentélyébe vezető ajtót.

Mira, a kapitányság legjobb profilalkotója elegáns, jégkék ruhát viselt. Az asztala mögött ült és felemelt ujjával jelezte Eve-nek: meg kell várnia, amíg befejezi a 'linkbeszélgetést.

– Épp most lépett be. Igen, megmondom neki, és igen, tényleg nagyon érdekes. Kösz, Dennis. Otthon majd találkozunk – bontotta Mira a vonalat, és szórakozottan végigsimított vidrabarna hullámos haján. – Ne haragudj, foglalj helyet. Dennis úgy gondolja, tud valamit, ami segítheti a nyomozásodat.

Eve az álmodozó tekintetű, szórakozott Mr. Mirára gondolt, aki a légynek sem tudott ártani és sokszor teljesen tehetetlennek tűnt.

– Olvassa Blaine DeLano könyveit.

Mira hátradőlt és felvonta a szemöldökét.

– Talált. Elsüllyedt – csettintett ujjával a levegőben. – Nem tudok olyat mondani neked, amit ne tudnál magadtól is.

– DeLano megkeresett. Jobban mondván Nadine hozta be. Nemrég fejeztük be a beszélgetést.

Mira bólintott, felállt, és jégkék tűsarkú cipőjében az AutoSéfhez sétált. Eve beletörődött, hogy inni fog egy csésze

virágillatú teát.

– Az egyező elemek alapján úgy véled, hogy a gyilkos DeLano regényeit használja mintának.

– Igen, és nem ez a gyilkosság volt az első alkalom.

Mira abbahagyta a tea programozását és hátrapillantott.

– Több gyilkosság történt?

– Egyelőre csak egyről tudunk. Ugyanannak a sorozatnak az egyel korábbi regényéből. A *Sötét*-sorozatból. Ismered?

– Több Hightower-könyvet olvastam, bár a másik sorozatot még nem kezdtem el. Pedig el akarom. Dennis mindkettőt falja, és amikor hallotta a hírekben, hogy mi történt, azonnal eszébe jutott a regény – mutatott az egyik öblös fotel felé Mira, miközben odavitte a csészéket és leült. Csészejével a kezében a megszokott eleganciával vetette keresztbe formás lábát, amit Eve mindig megcsodált. – Dennis az olvasóján is előkereste, ellenőrizte a helyszínt és kijegyzetelte az egyező elemeket. Mielőtt folytatnánk, hadd kérdezzem meg: milyen másik gyilkosságról és másik könyvről beszéltél?

– Jenkinson és Reineke kapták az ügyet a múlt hónapban. Megfojtottak egy utcai bárcást, aki nemrég került be a szakmába. Nem történt aktus, a testet egy bérlakásban hagyták. A gyilkos egy fehér selyemövet használt, amit masnira kötött a lány nyaka mellett.

– Nem hangzik ismerősnek.

– Nem téged kerestek meg vele, hanem... – pörgette végig gondolatban az aktát Eve. – Strightert. Csakhogy nem voltak szemtanúk, és a nőnek sem találtak semmit a múltjában, így nagyon kezdetleges lett a jellemrajz. Hasonló bűncselekményeket sem tudtak előásni. Ebben a DeLano-regényben vált ki Dark az előző sorozatból.

– Várj, várj – hunyta le Mira a szemét. – Azt olvastam. Évekkel ezelőtt, de már emlékszem. Egy sorozatgyilkos követte el és Dark nyomozó ismerte az áldozatot.

– Az áldozatot a könyvben és a valóságban is elkábították. A törvényesen megvásárolható nyugtatót Chiantiba keverték. Nem találtak védekezésre vagy dulakodásra utaló nyomokat. A portás nem ült a helyén és az

épületben biztonsági rendszer sem üzemelt. Az áldozatok kora és bőrszíne hasonló, és mindketten nemrég kezdték előlről az életüket.

- Vagyis a gyilkos ebben az esetben is másolt - összegezte Mira. - Ha jól emlékszem, akkor a könyvben egy nő volt az elkövető, a bárcás pedig azokat a bárcásokat jelképezte, akikkel a férje lefeküdt.

- Tökéletesen emlékszel. Ellenben nem hiszem, hogy a valóságban ezzel állunk szemben.

Mira elgondolkodva emelte fel a csészejét.

- A második gyilkosságot figyelembe véve szerintem is inkább a könyvek, az író lehet az indíték.

- DeLano szintén ettől tart - összegezte Eve a beszélgetést annak ellenére, hogy Mirának küldött egy példányt a jegyzőkönyvből. Mira bólogatva kortyolta a teáját, miközben hallgatta.

- Természetesen meg kell vizsgálnod a volt férjét, noha szerintem az alapján, amit eddig megtudtál, a gyilkosságok sokkal inkább a regényeihez kötődnek. Ez így nagyon közvetett támadás lenne tőle az egykori felesége ellen. Továbbá túlságosan intellektuális. Viszont úgy írtad le, hogy inkább a manipuláció és a megfélemlítés tartozik a fegyvertárába. Csak akkor folyamodott erőszakhoz, amikor a felesége megkerülte, amikor fenyegetve érezte a hatalmát és a pozícióját. A felesége, akit egyszerűen a tulajdonának tekintett, kétségbe vonta ezt a hatalmat, mi több, elbitorolta tőle azzal, hogy önálló sikert ért el, azaz teljesen egyedül megírt és eladott egy könyvet. A gyilkos odafigyel a részletekre - folytatta Mira - és képes uralkodni magán. A gyilkosság maga egy aktus, az újrajátszása valaminek, amit ez a nő vagy férfi irigyel. Esetleg csodál. Talán mindkettő egyszerre.

- Ő csak ír róla - érzékeltette Eve -, én viszont valóra váltom.

- Pontosan.

- Az ő gyilkosait elkapják. Engem nem fognak.

- Ahogy mondod - helyeselt Mira. - Mert ő okosabb... mármint okosabb, mint a kitalált figura és az író. Az

áldozatok is csupán kitalált alakok. Nem igaziak, nincs egyéniségük, nincs velük személyes kapcsolata. Egészen addig avatárok, amíg ő valóságossá nem teszi őket.

– Világos, hogy a gyilkos olvasta a regényeket. Sőt nem egyszerően olvasta, alaposan tanulmányozta az írásokat. Ezek szerint egy megszállott olvasóval van dolgunk?

– Igen, ez illik a képbe. A könyvek valóra válnak, újra kell írni őket. Ehhez vagy egy megszállott olvasó kell, vagy egy frusztrált író. A legvalószínűbb, hogy a gyilkosban mindkettő jelen van. Belehelyezi magát a történetbe és a saját szemszögéből írja tovább. Szakmailag egyszerre csodálja DeLanót és neheztel rá. Újabb oka annak, hogy úgy érzem, a volt férje kívül esik azon a körön, amit a jellemrajz lefed.

– Nem az első könyvvel kezdte.

– Érdekes, igaz? – tűnődött Mira, miközben élvezettel kortyolta a teáját. – A Hightower-regények indították be DeLano karrierjét.

– Újabb indok, amiért az exseggfej csak a névsor végére fér fel.

– Igen. Ahogy említettem, nem olvastam a *Sötét-sorozat*ot, csak azt a könyvet, amelyikben visszaadja a jelvényét és elbúcsúzik Hightowertól... a hivatalos társától. Újra el kell olvasnom. Talán ez a búcsú indította be a gyilkost. A tény, hogy a nyomozónő fellázadt a jelvény és a törvény korlátai ellen és a saját lábára állt.

– Ami magasabbra helyezi a volt férjét a névsorban.

– Igen, ez is egy szempont. A *Sötét-sorozat* középpontjában, legalábbis Dennis úgy mesélte, egy erős, némileg vakmerő nő áll. Női hatalom. Új útra lépett, még ha ez az út párhuzamos is a régivel. Még mindig az igazságot keresi, viszont gyakran megszegi a szabályokat annak érdekében, hogy megtalálja. A gyilkosod nyilvánvalóan DeLano egyik olvasója, aki élvezi a hivatalos eljárásokat, a krimiket, a rejtélyes gyilkosságokat. Csakhogy egy ponton túl ez már túl sok lett neki. Eggyé vált a világával. Valószínűleg elég tehetségesnek és okosnak tartja magát ahhoz, hogy megteremtse ezeket a világokat, méghozzá

DeLanónál sokkal jobban. Ez egy idősebb férfi... vagy nő, aki képes uralkodni magán, elég türelmes, hogy kiválassza a szükségleteinek vagy a történetnek leginkább megfelelő áldozatot. Megfigyeli és terveket sző. Még kockázatot is vállal, mivel úgy véli, megéri. Senki sem érhet magasra kockázatvállalás nélkül.

– Rylan esetében sokkal könnyebb dolga volt. Viszont, ha egy előre megírt forgatókönyvet követett... nem Rylan volt fontos neki igazán, hanem a leírtak újraalkotása.

– Egyetértek. Azt mondanám, harmincnál biztosan nem fiatalabb. Ha férfi, nem tulajdonít nagy jelentőséget a szexnek. Viszont akár férfi, akár nő, valószínűleg egyedül lakik, esetleg a helyzetéből adódóan sok időt tölt egyedül. A könyveknek él. Talán könyvekkel is foglalkozik. Árulja őket vagy alacsony beosztásban dolgozik egy könyvkiadónál. Semmilyen hatalma sincs. Csak az írásokban, amit most a tetteivel átültet a valóságba.

– Egyszer kifogy a könyvekből. Biztosra veszem, hogy elkapom, mielőtt elér a nyolcadik kötetig, de ha olyan jól eltervezett mindent, kitalálta, hogy mihez kezd, amikor befejezi a sorozat utolsó regényét.

– Ahogy mondod. Miután végez a sorozattal, az író marad.

– Aha – bólogatott Eve, mert korábban pontosan ez járt a fejében, amikor DeLanót hallgatta. – Azt a történetet már ő írja. Talán meg is írta, nem igaz?

– Mindenesetre biztosan belekezdett.

– Világos – állt fel Eve. – Kiválasztotta a harmadik áldozatot és figyeli.

– Ki lesz az?

– Egy kisebb híresség, egy önjelölt rosszlány, aki egy rocksztárral kavar... azt már nem tudom, hogy trash-rockot játszik-e, mint a könyvben. A gyilkos mérget dob a gyümölcsös martinijébe. Egy zsúfolt táncklubban.

– Egy újabb női áldozat.

– Aha. Hú. Háromból három.

– Egy pillanat – húzta elő Mira a marok'linkjét. – Dennis – mondta be a hívott fél nevét, és egy pillanattal később Eve

meghallotta Mira férjének kellemes hangját.

– Charlie.

– Tudom, hogy éppen az osztályod felé tartasz, de szeretnék feltenni egy gyors kérdést. A *Sötét*-sorozatban döntő többségében nők az áldozatok?

– Úgy is lehet mondani, hogy ez a főszereplő specialitása. Tudod, miután a *Sötét zuhanás*ban megölték a barátja hűgát és megkeseredett a rendőri munka korlátai miatt, elhatározta, hogy csak női áldozatokkal foglalkozik. Természetesen férfi áldozatok is előfordulnak a regényekben, de...

– De az elsődleges áldozat mindig nő.

– Ez foglalja keretbe a sorozatot. Ez a főszereplő küldetése, az életcélja. Neked is el kell olvasnod, Charlie! Nagyon tehetséges írások.

– El fogom olvasni.

– Majd összebújunk. Nagyon csinos vagy.

– Imádlak, Dennis. Este találkozunk. Legyen szép napod – csúsztotta vissza mosolyogva a zsebébe a 'linkjét Mira. – Csodálatos, amikor több évtizednyi házasság után csinosnak tart bennünket a férfi, akihez hozzámentünk.

– Tényleg csinos vagy.

– Köszönöm. Már sokkal több erőfeszitésembe kerül, mint régen. Tudom, hogy vissza kell menned, és nekem meg kezdődik a következő konzultációm, azt hiszem, ez is kulcsfontosságú tényező. Női áldozatok. Talán a gyilkos épp ezért összpontosít erre a sorozatra... ráadásul az író szintén nő. A nőknek gyengének kellene lenniük... vagy éppen vetélytársnak tekinti őket. Ha a gyilkos férfi, talán impotens. Ha nő, talán féltékeny a hatalommal bíró társaira. Az áldozatok nők, a főszereplő nő és a sorozat alkotója is nő. Szerintem ez nem lehet véletlen.

– Nem is az. Köszönöm, hogy szántál rám néhány percet. Szívesen hallanék majd Mr. Mira további észrevételeiről.

– El lesz ragadtatva – állt fel Mira, és az ajtóhoz kísérté Eve-et. – Sok szerencsét. Később átküldöm a hivatalos jellemrajzot – s miközben Eve távozott, a titkárnőjéhez fordult. – Letöltenéd Blaine DeLano *Sötét zuhanás* című

regényét a tabletemre? Meg a sorozat többi kötetét is.

Eve felhívta Peabodyt.

– Fogd a kabátomat, a holmimat, és találkozzunk a mélygarázsban. Elmegyünk az áldozat lakására és a színházba.

Megcélozta a felvonót, és miközben rácsapott a hívógombra, azon gondolkodott, meg kellene látogatnia DeLano volt férjét a munkahelyén vagy az otthonában. A félrehúzódo ajtószárnyak mögött megpillantott két járőrt, akik éppen egy kócos alakkal viaskodtak. A férfi térdig érő fűzős csizmát és repdeső köpönyeget viselt, de még ez sem tudta eltakarni a fémes színű filctollal a testére rajzolt különös jeleket.

A fejét alufóliából hajtogatott sapka koronázta.

– Jönnék! – visította kidülledt szemmel Eve felé. – Kieszik az ember agyát alvás közben. Úgy néznek ki, mint mi, de nem olyanok. Csak Umberto jele védhet meg bennünket. Ne aludjatok! Ne aludjatok!

Eve inkább a lépcső mellett döntött.

Még így is hamarabb ért a mélygarázsba Peabodynél, és maradt ideje a kocsijának támaszkodva ellenőrizni az áldozat és a színház címét, továbbá lekérni Craig Jefferson otthoni és munkahelyi címét, valamint az igazolványképét.

Hosszan nézte. Sokan jóképűnek mondanák – divatos frizura, sima arc. Valamint pimasz, önelégült tekintet, azonban enélkül is lehetett tudni, hogy igazi seggfej.

Valami egészséges élelmiszerrel, vitaminokkal és táplálék-kiegészítőkkel foglalkozó cég marketingigazgatója.

A *pokolba*, gondolta Eve, és megnézte magának a jelenlegi feleségét. Láttá, hogy hat évvel fiatalabb DeLanónál, de a férfi ragaszkodik egy bizonyos típushoz. A hajszíne és a testfelépítése megegyezett az első felesége hajszínével és testfelépítésével. A nőnek ez volt az első házassága. Foglalkozásaként a hivatásos anyaságot jelölte meg.

Amikor meghallotta Peabody közeledő lépteit, eltette a zsebszámítógépét.

Belebújt a kabátjába, zsebre gyúrta a sálját és a sapkáját,

majd beült a volán mögé.

– Diaz?

– Örült, hogy segíthet. Úgy láttam, őszintén kedveli DeLanót, de a volt férjét igen alacsonyra helyezte a lehetséges gyilkosok névsorában. Inkább gyáva, siránkozó, piszkálódó alaknak tartja, akinek túl nagy az egója és kemény a nőekkel, de nem szexuális értelemben. Diaz szava járásával a Szülj és Főzz kategóriába sorolja őket. Akik nem ide kerültek, azok kurvák. Örömmel beszél a hadnagyával, hogy átküldjék nekünk a Jefferson letartóztatásakor készült aktát. Azt mondta, a cellában gyorsan megtört, és attól kezdve csak panaszkodott. Amit azzal igyekezett leplezni, hogy seggfejként viselkedett.

– Osztom a véleményét, ennek ellenére meglátogatjuk, mivel a gyilkos hozzá hasonlóan kemény a nőekkel.

Miközben az áldozat színháznegyedben bérelt lakása felé tartottak, Eve tájékoztatta Peabodyt a Mirával történt konzultáció eredményéről.

– Erre én is gondolhattam volna – ismerte be Peabody. – A női szál. Az író, a főszereplő és az elsődleges áldozatok a sorozatban mind-mind nők. Azt hiszem, ez komoly nyom. Ráadásul továbbvihető. Az író egy nőekkel teli háztartásban lakik. Az anyjával és a két lányával – pillantott Eve felé. – Persze mindezt már végig gondoltad.

– Ez is része az összképnek. Kétféleképpen nézhetjük: a gyilkos férfi, aki gerjed a nőkre, vagy a gyilkos nő, és csak következetes. Ezzel nem igazán szűkítettük a lehetséges elkövetők körét.

Amikor Eve alig egytömbnyire az úti céljuktól észrevett egy szabad parkolóhelyet az utcaszinten, úgy gondolta, ez a szerencsenapja. Peabody elfojtott sikolyát meg sem hallva gyorsan a levegőbe emelte a kocsit, átsuhant a forgalom felett és lezökkent egy horpadt ócskaság, valamint egy koszos szedán közé. Méghozzá úgy, hogy a járművek között alig néhány hüvelyknyi hely maradt.

– Semmi bajom nem lett volna azzal, ha sétálunk – nyögte Peabody. – Semmi bajom nem lett volna vele.

– Akkor jó, mert ha az embernek sikerül elfoglalnia egy

ilyen parkolóhelyet, megtartja. Innen gyalog megyünk a színházba, miután megnéztük az áldozat lakását.

– Ez csak azért történik, mert a kapitányságra menet bekaptam azt a sütit. Nem lett volna szabad, és mondtam is magamban, hogy ne csináljam, de ott volt az orrom előtt, megtöltve azzal a ragacsos isteni krémmel. McNab kettőt falt fel, és azt hiszed, meglátszik a gizda alfelén? Nem, egyáltalán nem látszik meg.

– Azt hittem, neked is lötyög a nadrágod.

– Mindet szűkebbre vettem, hogy ösztönözzem magam – ellenőrizte Peabody az épület felé tartva a nadrágszíját. – Talán mégis meg kellett volna hagynom kiengedve, emlékeztetőnek.

– Kisebb a feneked.

Peabody megtorpant. Leesett az álla.

– Mit mondtál?

– Van szemem – folytatta Eve az utat, hogy Peabodynek futólépésben kellett igyekeznie, ha utol akarta érni. – Nem feszül rá a nadrág úgy a fenekedre.

– Most legszívesebben adnék egy csókot. Nyelveset.

– Csak próbáld meg, és az alig észrevehetően kisebb feneked máris gazdagabb lesz egy csizmatalp nyomával.

– Talán még így is megérné.

Eve megnyomta a Center Stage nevű bolt meg egy tetováló- és piercingszalonnak a közbe szorult, keskeny bejárat melletti kaputelefon egyik gombját.

A hangszóróból megszólalt Lola kissé bádogosan kongó hangja.

– Igen?

– Dallas hadnagy és Peabody nyomozó.

– Oké – nyílt ki berregéssel kísérvé a bejárat.

Eve egyetlen pillantást vetett a szűkös előtérben álló horpadt ajtajú, szűk felvonóra, és úgy döntött, inkább a lépcsőt választja.

– Harmadik emelet – sóhajtott Peabody. – Most már biztos, hogy mindenről az a sütemény tehet.

– Végigpörgetjük előtte a lehetőségeket. Már volt ideje kicsit megnyugodni. Nem látta esetleg többször ugyanazt az

alakot a moziban? Különösen az elmúlt néhány hónapban? Aki a lakásuk környékén is megfordult, akire Rylan tett valami megjegyzést? Beszéljess el vele, mialatt megnézem az áldozat szobáját.

– Világos.

Lola a hüvelykujja körmét rágva állt az ajtóban. Eve látta, valóban jutott elég ideje, hogy megnyugodjon. Ráadásul alaposan kisírta magát.

– Chanel. Tudják már, hogy ki...

– Még nem, de folyik a nyomozás. Bemehetünk?

– Aha, persze. Ó, ő itt DeVon.

A magas, vékony, fekete bőrű fiatalember vörösre festette rasztatincseinek a végét. Miközben fogadta a feléje nyújtott kezét, Eve látta rajta, hogy ő is sokat sírt.

– Én vagyok a szembeszomszéd. Ha gondolják, elmehetek. Csak nem akartam Lolát egyedül hagyni.

– Nem maradhatna itt? Kérem. Nem baj, ha marad?

– Ismerte Chanelt, Mr...

– Monrow a nevem, de hívjanak csak DeVonnak. Ismertem a mi Chanelünket. Jelmeztervező vagyok. Többször előfordult, hogy Chanellel ugyanazon a darabon dolgoztunk.

Nagy szeme megtelt könnyel, azonban amikor Lolából kitért az elfojtott zokogás, erősen átkarolta a lány vállát.

– Nyugodj meg, baba, ülj le. Főzők még teát. Maguk kérnek valamit?

– Köszönjük, nem. Szeretném megnézni Chanel szobáját.

– Megmutatom. Nem, baba, te maradj ülve – nyomta vissza DeVon a színes huzatú fotelbe Lolát, és még egy kék takarót is a lába köré csavart. – Máris visszajövök. Erre jöjjön, asszonyom.

– Hadnagy – javította ki Eve, miközben követte a jobb felé induló fiatalembert.

Miután DeVon belépett Chanel szobájába, lehalkította a hangját.

– Egy szemhunyást sem aludt egész éjjel. Annak a srácnak a társaságában próbált vigasztalódni, akivel most jár, mégis korán hazajött. Azt mondta, egyszerűen haza

kellett jönnie, utána meg átszólt nekem. Nem akartam magára hagyni, ám ha gondolják, elmehetek, amíg itt vannak.

– Úgyis elmondana magának mindent, amiről beszélünk, és világosan látszik rajta, hogy szüksége van valakire. Főzze meg neki azt a teát. Viszont hadd kérdezzem meg: nem vett észre senkit a környéken, aki az épületet figyelte, aki csak úgy őgylegett a színház körül vagy az áruháznál, ahol Chanel rendszerint vásárolt, esetleg a moziban... ha egyáltalán előfordult, hogy elkísérte őket.

– Egyszer-kétszer velük tartottam, s nem tűnt fel senki, aki kilógott a tömegből. Már nem dolgozunk... dolgoztunk ugyanabban a színházban. Hét hónapja. Többet járok bevásárolni, mint Chanel. Náluk, azt hiszem, ezt Lola intézte. Bárcsak feltűnt volna valaki! Akárki. Chanel annyira tündér volt! Mi történt, amikor nyolc hete és három napja dobott a férfi, akit életem szerelmének tartottam? Chanel és Lola ott álltak mellettem, közvetlenül mellettem, és támogattak. Nem akarom Lolát egyedül hagyni.

– Akkor menjen vissza hozzá.

DeVon bólintott, majd párás szemmel körülnézett a szobában és próbált mosolyt erőltetni az arcára.

– Chanel boldog volt. Csinos, boldog és okos.

Amikor kilépett az ajtón, Eve körülnézett.

A szobán látszott, hogy valóban boldog volt a lakója. Az apró helyiség rózsaszínre festett – miért szeretik az emberek ennyire a rózsaszínt? -- fala valósággal ragyogott és vidám rajzok díszítették. Főleg virágok és pillangók, valamint apró képecskék, amelyeket vagy a barátai készíthettek vagy az utcán vásárolta.

Az ágyra halmozott párnák alól kilógott egy cukorkacsíkos düftintakaró vége. Eve még több virágot és pillangót látott, valamint egy szoknyás balerinát és egy egyszarvút.

A székre egy kupac, ugyancsak vidám színekben pompázó ruhát tornyoztak. Az egyszárnyú ablak mellett fél tucat, színes üvegdarabokból ragasztott figura lógott horgászsinóron. A háromfiókos komód felett egy hullámos

tükröt vett észre, a komód tetején fehér keretes fényképek sorakoztak, valamint üvegek, tégelyek, egy karcsú vázába állított papírvirág csokor és bizsuk – fülbevalók, karkötők, medálok – egy tarka edényben.

A magányos éjjeliszekrényre fodros ernyővel felszerelt lámpát állítottak, mellette tablet hevert és egy cukros sütemény illatú gyertya. Eve a fiókban kéz- és arckrémes tubusokat, masszázsolajat, egy vibrátort, öngyújtót – valószínűleg a gyertyához –, körömrészelőt, körömcspeszt és mindenféle alapvető női holmit talált.

Próbát tett a tablettel – nem védte jelszó –, és gyorsan átfutotta, hátha rábukkan valamire, ami hasonlít egy naplóhoz. Szöveggönyveket talált, melyekben kiemeltek néhány részt, egy naptárt, ütemtervet, továbbá rengeteg színháznak a címét, e-maileket – nagyrészt szemetet vagy spamet –, és még több fényképet.

Úgy döntött, átadja az ENYÜ-nek, hogy alaposan vizsgálják át a tartalmát, majd a gardrób felé fordult.

Ha kitarja a karját, beveri a könyökét az oldalába. Bár nem igazán értékelte a saját gardróbja méreteit, a káoszt látva hálát adott, hogy az övében nagyjából megmaradt a rend – habár nem igazán azért, mert kínosan ügyel rá, hogy rendet tartson.

Egymás hegyén-hátán, vidám összevisszaságban hevert minden – ruhák, nadrágok, dzsekik, ingek. Egy rúdról tucatnyi sál és öv lógott. Csizmák, cipők, papucskok csordultak ki egy dobozból, mint valami lábbelikből álló folyó. Elnyűtt balettcipő, pántos, lapos sarkú, Eve szerint tánccipők – és egy pár, amelyeknek fémlemez szégeitek a talpára – sorakoztak a rúd feletti polcon.

Mindennap egy rohadt opera lehetett az öltözködés, gondolta, miközben egy doboz felé nyúlt, melyen a sziporkázó csillagok között ott állt Chanel vastag betűkkel ráírt neve.

Színlapokat, régi iskolai darabok szereposztását és táncestek programját találta benne. A színlapokat a barátai alá is írták és Chanel mindegyikbe belecsúsztatott egy fényképet. Saját magáról és a színésztársairól – ezek a

próbákon, a jelmezes próbákon, valamint sminkelés közben készültek.

A lány néhány éttermi étlapot is eltett. Ezeket szintén aláírták a munkatársai és ezek mellé ugyanúgy fényképeket tűzött.

Viszont sehol egy napló, gondolta Eve. Chanel úgy jegyezte fel az életét, ahogy élte. A színházon keresztül.

Visszatette a dobozt a helyére és maga mögött hagyta a gardróbot. Tudta, hogy itt a legapróbb nyomát sem fogja megtalálni a gyilkosnak. Őt nem érdekelte Chanel élete. Csak egy figura volt a világában.

Kiment a szobából.

Lola még mindig takaróba csavarva üldögélt. DeVon nem tágitott mellőle. Peabody szemben ült velük, és halk, megnyugtató hangon beszélt hozzájuk.

– Talált valamit, ami segít? – dőlt neki beszéd közben DeVonnak Lola. – Semmihez sem nyúltam a szobájában. Ahhoz sem volt erőm, hogy bemenjek.

– Szeretném bevinni a tabletjét, hogy alaposan átnézzem.

– Bármit elvihet. Amit csak akar.

– Más elektronikus eszköze is volt?

– Csak a tablet. Meg a 'linkje a retiküljéből, de az már maguknál van. Kéri az enyémet is? Nyugodtan elviheti.

– Chanelé is elég.

– Lát... láthatom? A szülei ideutaznak, és ők látni fogják. Nekem lehet?

Eve hallotta a hangján a rettegést, a bűntudatot, a félelmet, a gyászt.

– A szülei biztosan szeretnének tartani egy búcsúztatót. Talán segíthetne nekik megszervezni. Szerintem az sokkal fontosabb.

– Segíthetek nekik – szorította az arcát DeVon vállához. – Igen, segíthetek.

– Segítünk. Biztos vagyok benne, Annalisa megengedi, hogy az étteremben tartsuk. Zene és tánc. Ez volt Chanel, nem igaz?

Lola bólintott.

– Megengedi, hogy rendet tegyek a szobájában, mielőtt

megjönnek a szülei? Talán, izé... kihozhatnám néhány holmiját, amit nem akarná, hogy meglássanak.

– Szerintem ezt Chanel megköszönné – állt fel Peabody. – Maguk ketten jó barátai voltak.

Mikor lefelé mentek a lépcsőn, Peabody felsóhajtott.

– Semmit sem tudnak, Dallas. Pedig akár ki is fordítanák magukat, ha azzal a segítségünkre lehetnének.

– Nincs is semmi, amit tudhatnának. Azért elvarrjuk ezt a szálát, beugrunk az állatkórházba és a színházba, de kicsi az esély, hogy bármit találjunk. Ha ismerte a gyilkosát, akkor távolról, vagy sokkal valószínűbb, hogy csak látásból. Valaki, aki betért az étterembe vagy látta az egyik előadását, esetleg összefutott vele a moziban, és azt is csak azért, mert a gyilkosa megfigyelte. Nem vezetett naplót, mindent kipoztolt a közösségi médiába. Hol vacsorázott... és meddig maradt. A tanfolyamait, a próbákat, az étteremben történeteket, a randijait, a bevásárló körútját. A gyilkos könnyedén követhette és kiválaszthatta a megfelelő pillanatot. Ami leginkább megfelelt annak, amit a könyvben olvasott.

A színház felé menet beugrottak az állatkórházba. Eve hagyta, hogy Peabody hallgassa ki a zavarodott asszisztenst, miközben ő óvatosan méregette a váróban összegyűlt macskákat, kutyákat és valami nagyra nőtt, szőrös rágcsálót. Az egyik macska úgy sziszegett, mintha egy kígyó is lenne a hordozójában, a többi viszont csak fensőbbségesen pislogott vagy unatkozott, ahogy a macskák általában.

Eve szemében a kutyák három viselkedési forma közül választhattak: veszedelmesek voltak, örülten boldogok vagy egyszerűen csak örültek.

Egy kisebb ló méretű eb szemében észre is vette az örült csillogást. Egy pillanatra átsuhant a fején, miért akar bárki akkora állatot tartani, aminek a hátán akár körüllovagolhatja a házat.

Amikor elkövette azt a hibát, hogy a másodperc törtrésztelére belenézett abba az örült szempárba, a szürke tömeg megindult feléje, maga után rántva visító gazdáját.

Eve védekezésképpen a fegyvere után kapott, de a

csődörnyi kutya villámgyorsan megtette a kettejük közti távolságot, majd két lábra emelkedett és óriási mellső mancsát Eve vállára támasztotta. Ezt követően széles, nedves nyelvével álltól homlokig, egy hangos *slurp* kíséretében végignyalta.

– Sampson! – rángatta hasztalanul a nő a széles nyakörvhöz kapcsolt pórázt. – Vissza, Sampson, vissza! Nem harap!

Ha harapna, gondolta Eve, már nem lenne arcom.

– Szereti magát – rángatta tovább kifulladásra a gazdája a pórázt. – Csak néha bekattan nála valami. Még kölyök.

Eve belenézett az őrült szeretettől csillogó szempárba.

– Kölyök.

– A légynek sem tudna ártani. Sampson, vissza! Szelíd, mint a bárány.

– Lépjen a hátsó lábára – tanácsolta az egyik asszisztens.

Eve úgy gondolta tesz egy próbát, és engedelmeskedett.

Sampson visszahuppant a földre, ugrándozott egy keveset, majd szeretettől fűtve, teljes testsúlyával Eve lábának feszült.

– Mrs. Pinsky, magának kellene lennie az alfának.

– Tudom, tudom. Sajnálom. Elnézést kérek – fordult Eve felé.

– Ühüm. Peabody?

– Igenis, hadnagy. Végeztünk.

Eve megkönnyebbülten lépett oldalt és az ajtó felé fordult. Sampson vidáman szökdécselt a nyomában, maga után rángatva a gazdáját, aki folyamatosan könyörgött neki, hogy álljon meg, üljön le, forduljon meg és viselkedjen rendesen.

Eve újra belenézett az őrült szeretettől csillogó szempárba.

A földre mutatott és az állatra parancsolt:

– Ü!

A kutya a földre ejtette hatalmas tomporát és jobbra-balra kaszált a farkával.

– Marad! – adta ki Eve a következő parancsot.

Kifelé menet még hallotta az asszisztens hangját:

– Így viselkedik egy alfa, Mrs. Pinsky.

– Olyan kedves volt – kezdte Peabody. – Nagy, nyálas és kedves.

– Végignyalta az egész képemet – húzta végig arcán a kezét Eve, és örült, hogy egyben maradt rajta a bőr. – Azt hittem, a szemem is kinyalja a helyéről – borzongott meg. – Elvesztettem a fonalat, de abból, amit hallottam, úgy vélem, az asszisztens semmi újdonsággal nem tudott szolgálni.

– Semmivel. Elhitte a vészhívást, és miért ne hitte volna? Próbált többet megtudni a hívótól, ám az letette a 'linket. Az előírásokat követve értesítette Lolát, utána előkészítette az egyik vizsgálót, és felkészült az esetleges műtetre. Ellenőrizte a kartonokat. Két betegük is a Prince névre hallgatott, de az egyik macska, a másik pedig vadászgörény. Kutyát ezen a néven nem tartottak nyilván.

– Átnézzük Jenkinson és Reineke munkáját. A gyilkos valahol keresztezte mindkét áldozat és DeLano útját. Meg kell találnunk a közös pontot.

A szél szójadog, forró perec és sült gesztenye illatát sodorta feléjük. A város utcáinak a bankettje. Eve látta, hogy Peabody feje a mozgóárus füstölgő kocsija felé fordul.

– Majd utána.

Felmutatta a jelvényét a színház ajtajában álló biztonsági őrnek, aztán átvágott az üres előcsarnokon. Hátraérve zeneszót hallott és megtorpant. A színpadon álló nő éppen befejezte az éneklést.

Mellkasból zengő hangja elhallgatott, az ég felé lökte mindkét kezét és hátravetette a fejét.

Majd leejtette a karját, és miközben a három hallgatójának egyike tapsolni kezdett, felvillantotta megawattos mosolyát.

– Köszönöm!

– Én köszönöm, Jessilyn. Vagy mondhatjuk úgy is: Sadie.

– Istenem – csapta össze az énekesnő a kezét. – Megkaptam? Megkaptam? – tört fel a nevetés a torkából, miközben körbeugrálta a színpadot. – Jaj, Istenem.

– Úgy hasonlít Rylanre, mintha a testvére lenne – jegyezte meg Peabody.

– Aha. Tiéd az a három, enyém az énekesnő. Lássuk, jutunk-e valamire.

HETEDIK FEJEZET

A szőke haját magasra kötött lófarokban viselő színésznő szökdécselve megindult a három szék felé. Eve is végiglépdelt a széksorokat középen elválasztó folyosón.

Hallotta, hogy a nő nevet, látta, hogy kezét ráz a három férfival. Az egyiket, akit Davidnek szólított, átölelte.

Eve türelmesen kivárta, hogy befejezzék.

– Elnézést az alkalmatlankodásért. Dallas hadnagy vagyok. Ő a társam, Peabody nyomozó.

Figyelte, ahogy David elégedett pillantása semmivé válik.

– Igen, persze. David Reingold vagyok. Menjünk hátra egy kicsit.

– Letartóztatnak végre, David? – mosolygott szélesen Jessilyn Brooke a férfira. – Mert halálosan nagy a tehetséged?

David gyorsan a lányra mosolygott és megfogta Eve karját.

– Szeretnék kérni egy percet – kezdte kifelé vezetni. – Még nem szóltunk Jessilynnak Chanelről. Mitzie és George is egyetértettek abban, hogy várunk kell vele, ne cipelje ezt az óriási terhet a meghallgatás végéig, vagy ne helyezze a szerepe elé a történeteket. Ha ad néhány percet, hogy beszéljek vele, beszélünk neki a történetekről.

– Ezt bízza rám – fordult meg Eve. – Miss Brooke, szeretném, ha velem jönne.

– Hogyan?

– Menj csak, Jess. Nem lesz semmi baj.

– Rendben, David. Te vagy a főnök. Mi ez az egész? – kérdezte Jessilyn, miközben Eve felé indult. – Tényleg a rendőrségtől jöttek?

– Ülünk le itt hátul – intett Eve a társának, mire Peabody elindult, hogy beszéljen a meghallgatást végző három férfival. Ezalatt ő hátrakísérte a színésznőt.

– Nem végezhetnék gyorsan? Nagyon izgatott vagyok és

fel kell hívnom az ügynökömet. Meg az anyámat és a volt fiúmat.

Eve az utolsó sor egyik székére mutatott és letelepedett a szomszédos szék karfájára, hogy szemtől szembe kerüljön Jessilynnel.

– Hogyan jellemezné a kapcsolatát Chanel Rylannel?

– Chanellel? – nézett körül Jessilyn a színházban, mintha azt várná, hogy megpillantja a vetélytársnőjét. – Nézze, tisztában vagyok vele, hogy őt is visszahívták, de... David így szeretné a tudtomra adni, hogy osztoznunk kell a szerepen? Úgy kezdjük a próbákat, hogy közösen fogjuk játszani? – szomorodott el alig észrevehetően Jessilyn, utána megvonta a vállát. – Nekem megfelel. Így is játszhatok. Nagyon *odatettem* azt a dalt.

– Jól sejtem, hogy ma reggel nem nézett vagy olvasott híreket?

– A karrierem legfontosabb visszahívásának a reggelén? Ugye, most viccel? Egész reggel fekete tollú csirkéket áldoztam a színjátszás ősi isteneinek. Persze csak átvitt értelemben – tette hozzá gyorsan, amikor látta, hogy Eve el sem mosolyodik. – A valóságban egyetlen csirkének sem esett semmi baja.

– Miss Brooke, sajnálom, hogy tőlem kell megtudnia, de Chanel Rylant tegnap este meggyilkolták.

– Ez egyáltalán nem vicces – fagyott le Jessilyn arcáról a mosoly, és mogorva sértettség vette át a helyét. – Nem szép dolog ilyet mondani. David!

Eve továbbra is Jessilyn szemébe nézett és felemelte az egyik kezét, nehogy David odamenjen hozzájuk és félbeszakítsa a beszélgetésüket.

– Nem viccnek szántam. A gyilkosság általában nagyon komoly.

– Hagyja abba. Csak hagyja abba.

– Maga és Chanel versengtek ezért a szerepért.

– Hagyja abba. Azt akarom, hogy azonnal hagyja abba.

Eve elővette a jelvényét.

– Nézze meg. A NYPSD-től jöttem. Én nyomozok Chanel Rylan meggyilkolásának ügyében. Szeretném, ha válaszolna

néhány kérdésre.

– Ez nem... lehetetlen... de... – szorította Jessilyn a szájára a kezét, és az ujjai között kapkodta a levegőt. – Tudták. Tudták, és nem szóltak nekem. Mindnyájan... már értem – hunyta le a szemét, miközben előre-hátra ringatta magát ültében. – A show-nak mennie kell. Világos. Chanel is értené. Mindnyájan értjük. Istenem, mi történt vele? Mi történt?

– Leszúrták.

A lány szemében könnycseppek csillantak, kicsordultak és lassan végigfolytak az arcán.

– Kirabolták?

– Szeretném, ha válaszolna a kérdéseimre. Árulja el, hol volt tegnap délután öt és hét között.

– Hol voltam... azt hiszi, én öltem meg a szerepért? Azt hiszi?

– Válaszolna a kérdéseimre?

– Istenem. Istenem. El... elmentem munka után a barátom táncstúdiójába. Várjon – szorította könnyező szemére az ujját és vett néhány hüppögő lélegzetet.

Majd az ölébe ejtette és szorosan összekulcsolta a kezét.

– Tizenegyedtől hatig dolgozom... pultos vagyok a Sylvia's-ban. Miután végeztem, elindultam Missy stúdiójába. Útközben... útközben vettem kínait. Jézusom, hol is? A Rézgongban. Megvártam, hogy véget érjen Missy órája. Utána elpróbáltuk a számomat és segített felkészülni a táncos részre. Amikor végeztünk, ittunk egy pohárral, majd hazamentem, hogy alhassak nyolc órát... hogy ma friss legyek – hallgatott el ismét, és látszott rajta, hogy viaskodik önmagával. – Hogy a legjobb formámat hozzam Chanel ellen. Missyvel voltam... meg Hank is beugrott a stúdióba úgy egy órára. Ott voltam negyed hét, fél héttől szerintem tízig. Meg ittam egyet Sylviával, mielőtt hazamentem.

– Rendben. Szeretném elkérni a barátaim elérhetőségét.

– Chanel a barátom volt – fulladt zokogásba a mondat. – Nem olyan, mint Missy és Hank, de a barátom volt. Versengtünk ezért a szerepért, mint ahogy máskor más szerepekért. Időnként én kaptam meg, időnként ő. Időnként

mindkettőnket kiostálta. Ezt nagyon akartam, és ebből nem csináltam titkot. Nagyon megviselt volna, ha elveszítem, de ha az ember nem szokik hozzá ehhez az érzéshez, jobb, ha visszamegy Wisconsinba, ahol játszhat a közösségi színházban. Lola! A lakótársa, a *legjobb barátja* Lola, mint nekem Missy, csak nem emlékszem a vezetéknevére. Lola tudja már?

– Igen. Összejártak Chanellel?

– Persze. Persze, sokat lógtunk együtt – törölte le kezével a könnyeit Jessilyn. – Színházi emberek vagyunk. Vagy együtt lógunk, vagy külön. Nekem jobb a hangom, neki viszont ügyesebb a lába. Időnként előfordult, hogy amikor egyikünk szerepet kapott, a másik segített neki felkészülni... ő énekelt velem, én meg táncoltam vele. A volt fiúmmal is randizott, mielőtt a fiúm lett – bámulta az üres színpadot. – Egyezséget kötöttünk, amikor megtudtuk, hogy mindkettőnket visszahívtak erre a szerepre. Megállapodtunk, hogy bármelyikünk kapja meg végül, a másik segít neki. Én a dalokkal, ő meg a koreográfiában.

Eve feltett még néhány kérdést és felírta a lány elérhetőségét.

– Mit gondol, hívjam fel Lolát? Nem vagyok biztos benne, hogy akar velem beszélni vagy sem. Végül is én kaptam meg a szerepet.

– Megtartotta volna a szavát?

– Igen, persze. Ahogy Chanel is. Nem most kötöttünk először egyezséget.

– Ezzel válaszolt is a kérdésére, nem igaz?

A mozgóárushoz érve Eve megvendégelte Peabodyt, magának vásárolt egy mindennel megrakott dogot, amit Pepsivel öblített le. Ugyanis véleménye szerint a mozgóárusok kávéja annyira pocskék volt, hogy ezzel az erővel akár akkumulátorsavat is ihatott volna.

Elindultak visszafelé a belváros irányába, hogy beszéljenek a kerítőkkel, a járőrökkel, a bárcások futtatóival és azzal a mihaszna portással. Két órán keresztül követték a nyomozók tevékenységét, de nem derítettek ki semmi újat.

Eve abba a szűk, szomorú szobába is benézett, ahol Rosie Kent meghalt.

Egyszemélyes ágy és kétes tisztaságú lepedővel borított göröngyös matrac. Elvégre nem alvásra szánták. Szekrényméretű fürdőszoba csorba, falra szerelt mosdókagylóval és olyan vécével, amire épeszű ember sohasem tenné le az alfelét, valamint egy himlőhelyes tükör.

A szobát a plafonra szerelt lámpa világította meg. Egy apró, dülöngélő asztalka, semmi öltözőasztal. Csupasz padló, az ablak szélén süvítve behúzó hideg, szürke falak. Az ajtó mellett billentyűzettel felszerelt óra függött. A bárcás begépelte, hogy mennyi időt szándékozik odabent tölteni, és amikor ez lejárt, a szerkezet jelzett neki.

A folyosóajtót belülről lehetett zárni, azonban egy szabványos mesterkóddal bárki könnyedén kiiktathatta a zárat.

- Az üzletet általában már az utcán nyélbe ütik és a részletekről is ott egyeznek meg, de január volt, vagyis hideg. Ideje bulizni, szóval a lány közli, indulás. Az is elképzelhető, hogy a lakás felé sétálva még egyezkednek egy keveset. Mennyi ideig tartson a légyott, mennyi az alapidő, és így tovább. Miután ebben megállapodnak, a lány odalent bejelentkezik és felveszi a kulcsot. Feljönnek a lépcsőn. Beengedi a fickót vagy nőt, majd bezárja maguk mögött az ajtót. A kulcsot leteszi ide, az asztalra. Mivel új a szakmában, talán beszélgetni is próbál. Ez egy olyan kaland, amiben ő irányít. Legalábbis azt hiszi, ő irányít.

Csakhogy nem így történt, gondolta Eve. Ez a jelenet számtalanszor lejátszódott már ebben a szomorú szobában. Ezúttal viszont a gyilkos halálos fordulatot kanyarított a végére.

- Egy üveg bort hoz magával, és kéri, előbb igyanak egy pohárral, hogy feloldódjon. A lánynak teljesen mindegy, akármit csinál, úgyis megkapja a végén a pénzét. Nem ihatnak az üvegből, nem ihatnak mindketten az üvegből, mert akkor mindketten elkábulnak. Vagyis a gyilkosnak poharat is kell hoznia magával. Legalább egyet, de lehet, hogy kettőt. Táskában? Aktatáskában? Szatyorban? - járt körbe Eve a szobában. - Frissítsd fel magad a kedvemért... akár így is kiküldheti a lányt a fürdőszobába, hogy közben a poharába csempéssze a nyugtatót. A visszatérőt már két pohárral a kezében várja. Talán úgy tesz, mint aki ideges, talán megkéri, hogy ivás közben

kezdjen vetkőzni.

Könnyű elképzelni, gondolta Eve, miközben maga előtt látta a történeteket. Hacsak az ember nem szerepel a jelenetben azt gondolva, hogy ő irányít.

- A lány a figyelem középpontjában áll. Szeret a középpontban állni. Megcsinálja a rögtönzött sztriptízt és próbál csábosan viselkedni, miközben iszik. A nyugtatónak keli néhány perc, mire hatni kezd. Kicsit szédül, kicsit kába. A takarítók nem találtak kilötytyentett bort, vagyis nem ejti el a poharat. Lehetséges, hogy a gyilkos bead neki egy újabb adagot, mielőtt végez vele.

- Nem olyan régen dolgozott az utcán - tette hozzá Peabody. - A tapasztaltabbak próbáltak volna menekülni vagy küzdeni, amikor érzik, hogy egyre kábultabbak. Itt viszont nem találtak dulakodásra utaló nyomokat.

- Nem, könnyű préda volt. A pasas csak odavezeti az ágyhoz. Ideje lefeküdni, persze, fekdjünk le, és hadd tegyem a dolgom. Lehúzza róla a maradék ruháját, és nézi, ahogy elveszíti a kapcsolatát a valósággal. Előveszi táskájából, aktatáskájából vagy szatyrából a selyemövet. Itt a megfelelő pillanat. Vajon a kitalált karakter nevén szólítja a lányt? A nyakam rá, hogy igen, mert ő egy ilyen pasas. Vagyis nő, mert bármilyen nemű legyen, erre a helyszínre nőként érkezett, hogy Pryor nyaka köré csavarja a selyemövet. Utána egyre szorosabbra és szorosabbra húzza, miközben nézi, ahogy kidülled és kifordul a szeme, levegőért küzd, majd hallja, ahogy lassan elfogy a tüdejébe szorult oxigén. A pulzusát is nőként ellenőrzi, hogy biztos legyen benne, leállt a szíve. Ezek után masnit köt a nyakára és elrendezi a helyszínt. Utána nincs más dolga, mint összeszedni a poharakat, visszazárni az üveget és szépen összehajtogatni a lány ruháját. Éppen úgy, ahogy az a könyvben áll. Kinyitja az ajtót és kikukucskál, hogy üres-e a folyosó. Végül kisétál és odébbáll.

- És ennyi - dünnyögte Peabody.

- Micsoda?

- Így mondják.

- Ez az egész a színjátékról szól. A gyilkos talán férfi, ám

ehhez a gyilkossághoz nőnek öltözött és nőként viselkedett. Rosie, akárcsak Pryor a könyvben, mindkét nemre kiváltotta az engedélyét, ezért nyugodtan öltözhett nőnek. Nőként közelítette meg és nőként gyilkolt. Ez új nyom.

– Ha ez igaz, akkor a moziban férfinak adta ki magát.

– Ahogy mondd. Ennek csak így van értelme. Így tudja újrajátszani a jelenetet.

Mert ez egy újrajátszott jelenet, gondolta Eve járkálás közben, egy szomorú, ronda színpadon.

Azonban elképzelhető, hogy a gyilkosnak ennél sokkal valóságosabb.

– Egyiket sem nehéz eljátszani – folytatta Eve –, azonban nem valószínű, hogy egy természetes pasast keresünk. Még a legéletuntabb bárcások is kiszúrtak volna egy feltűnően nagydarab nőt. Ha férfi, átlagos termetű vagy kisebb, ha nő, akkor meg átlagos, esetleg kicsit magasabb az átlagnál. Ez a legvalószínűbb. Talán párókát tett. A takarítók sem haj-, sem szőrszálakat nem találtak, ennek ellenére lehetséges.

– Az is, hogy egy nő öltözött férfinak a moziban – szólalt meg Peabody. – Ebben az esetben nem valószínű, hogy túl nagy a melle vagy a feneke. Az emberen még akkor is észreveszik, hogy... tudod, bögyös, ha nem veszi le a télikabátját. Amúgy meg egy nőnek könnyebb férfiként öltözni és viselkedni, mint fordítva. Ami a mozit illeti, oda fel lehet venni uniszex ruhát. Te férfiként képezed magad elé a gyilkost, igaz?

– Pontosan. Az elkövetőnek több szerepet el kell játszania, és el tudja játszani őket. Csakhogy ez nem színház. Ez az ő személyes valósága – tett még egy kört a szobában Eve. – Tűnjünk el erről a szeméttelről. Mindent le akarok írni és átküldeni Mirának. Közben kezdhettek átnézni DeLano üzeneteit, mialatt fél szemmel olyan embert keresünk, aki képes a szerep-játszásra.

Miután visszamentek a kapitányságra Eve behívta Jenkinsont és Reinekét az irodájába, hogy tájékoztassa őket a fejleményekről.

– Mit néztünk el? – érdeklődött Reineke.

– Nem néztetek el semmit. Új információkhoz jutottunk,

új nyomokat találtunk és új elméletet állítottunk fel a gyilkosra vonatkozóan. Rosie Kent meggyilkolása nem egyszeri eset, de nem is egy sorozatgyilkosság kezdete, legalábbis nem a szó hagyományos értelmében.

Eve a gyors eligazítás közben Kent fényképét is feltűzte a táblára.

– Vagyis egy olyan dilis után nyomozunk, aki egy könyvben él? – ráncolta Jenkinson a homlokát. – Talán transzi.

– Lehetséges, bár ez nem az életviteléről szól. Hanem a helyszínről, amit a lehető legpontosabban igyekszik újraalkotni. Ami Kent meggyilkolását illeti, nőt kell keresnünk, Rylan esetében viszont férfit. A gyilkos az adott esetben így láttatta magát, így közelítette meg az áldozatait és így mutatkozott.

– És miért? – dörmögte Reineke. – Mi ennek az egésznek az értelme?

– DeLano, a könyvei vagy ezek kombinációja. Minden áldozat nő, beleértve azt is, amelyik a következő regényben szerepel. Az író nő, a könyvekben szereplő nyomozó nő. Ennek jelentenie kell valamit. DeLano a válásakor visszaköltözött az anyjához. A két lányát magával vitte. Sok nő szerepel a történetben és mindegyiküket számításba kell vennünk.

– Mi a helyzet DeLano volt férjével?

Eve Reineke felé biccentett.

– Alaposan a körmére akarok nézni, viszont nem illik rá a gyilkos jellemrajza... amit majd nektek is átküldök. Az elkövető bonyolult tervet készít és odafigyel a részletekre, miközben a volt férj csak egy zsarnokoskodó, erőszakos seggfej. Pillanatnyilag az a véleményem, sokkal büszkébb a farkára annál, hogy nőnek öltözzön.

– Kent esetében kitűnően időzített – nézegette Jenkinson a táblát. – Közvetlenül azután szedte fel, hogy a lány este kiállt az utcára. Úgy gondoltuk, vagy elképesztően szerencsés, márpedig a szerencse többnyire süket duma, vagy kifigyelte a viselkedését, talán járt nála korábban. Az embernek mindig számításba kell vennie, hogy a

történeteknek semmi köze a szerencséhez. Visszamehetünk, hogy újra beszéljünk a többi bárcással. Aki régóta áll az utcán, messziről kiszúrja a transzvesztiket. Meg azt, ha valaki annak tettei magát.

– Ártani nem árthat, de szerintem a gyilkos olyan neműként figyelte a lányt, amilyen neműnek született. Ha férfi, akkor csak a gyilkosság idejére öltözött át.

– Azért végigcsináljuk. Egyre jobban dühít – mérte végig még egyszer, haragosan a táblát Jenkinson. – Aha, dühít. Nyomás az utcára, partner!

Miután Eve egyedül maradt, fogta a kávéját, leült és megírta a Mirának szánt jelentését.

Rászánta az időt és alaposan megvizsgált néhány valószínűséget. Elégedetlen volt az eredménnyel, ezért végignézte a képernyőjén a moziban készült biztonsági felvételt. Majd ugyanezt megismételte lassítva.

Látta, ahogy Chanel és Lola odamennek a büféhez, miközben lendületesen beszélgetnek. Chanel levette a sapkáját, megrázta a haját és jókedvűen nevetett valamin, amit Lola mondott.

Eve azokat figyelte, akik mögójük álltak be a sorba. Két kamasz fiú és egy szemmel láthatóan randevúzós pár.

Átváltott az asztalokra és alaposan megszemlélte minden egyes arcot. Visszaváltott, és követte a popcornját és üdítójét a kezében tartó Chanel útját a vetítőterembe.

A kamasz fiúk ugyanabba az irányba indultak – két óriáspopcorn, két óriásüdítő, ami mellé még vegyes cukorkát kértek. A helyszínen kihallgatott egyetemistát is észrevette, valamint másokat – magányos alakot viszont egyet sem látott.

Hátradőlt és dobolni kezdett az ujjaival. Majd utasította a gépet, hogy indítsa a lejátzást harminc perccel korábbról.

Jöttek és mentek az emberek, éppen véget ért a matiné – gyerekműsor lehetett, legalábbis erről tanúskodott a gyerekek nagy száma és az őket terelő, kimerült tekintetű néhány felnőtt.

Húsz teljes perccel azelőtt, hogy az áldozat és a lakótársa megérkeztek, Eve halvány bizsergést érzett.

Egy magányos, napszemüveges – a járásából, a csizmájából és a hosszú, széles kabátjából ítélve – férfi az órájára nézett, miközben úgy forgatta a fejét, mint aki keres valakit az előtérben.

A mélyen a homlokába húzott, sűrű szövésű, sötét sapka elrejtette a haját. Az arca sem látszott tisztán, mivel a sapka és a napszemüveg mellett még a nyakára tekert, az álla fölé húzott sál is elrejtette.

Látta, hogy nincs nála táska, viszont a kabát zsebei igencsak mélyek.

Megint megnézte az óráját – egy vaskos, férfihoz illő darabot. A kezét kesztyű takarta. Majd egy türelmetlen vállrándítást követően lehajtott fejjel, az arcát minél jobban eltakarva átvágott az előtéren és eltűnt a vetítőtermekhez vezető folyosón.

Eve visszatekerte a felvételt, megkereste a pillanatot, amikor a legjobb szögben látszott az ismeretlen arca, és kinagyította. Annyit sikerült megállapítania, hogy fehér bőrű. A korát viszont nehéz megbecsülni, gondolta, de ha találgatnia kellene, harminc és ötven közé tenné. Körülbelül öt láb és hét hüvelyk magas, azt viszont lehetetlen eldönteni, hogy tett-e sarokemelőt a csizmájába vagy sem. Közepes testalkatú, mondjuk százötven font – csakhogy azt sem lehet biztosan tudni, mit rejteget a kabátja alatt.

Előretekerte a felvételt és Chanel halálának a pillanatától nézte tovább. Amikor véget ért az első előadás, lelassította és a sötét kabátot, a sapkát és az ennek megfelelő testalkatú alakot kereste a tömegben.

Addig nézte, amíg ki nem értek az első rendőrök a helyszínre, amíg az előtérben ülők arcára ki nem ült a rémület.

Ekkor visszatekerte és újra végignézte.

Itt jön, döbrent rá. Itt jön.

Úgy nyomta le az irodák közti kommunikátor adógombját, hogy le sem vette szemét a képernyőről.

– Peabody!

Lecserélte a kabátját, gondolta. Vagy kifordítható – ez arra utal, hogy odafigyel a részletekre. Most halványszürke,

apró, fura pingvinekkel díszítve. A sapkája pedig fülvédős, melynek mindkét oldalán bojtok lógnak.

A csizmája és a nadrágja viszont ugyanaz – nem lehet mindent megváltoztatni.

Játszik, gondolta Eve. Tudja, hová szerelték a kamerákat, és mindig úgy fordítja a fejét, hogy éppen ne lehessen rendesen látni az arcát. Ugyanúgy nevet, mint a körülötte állók, miközben felveszi a rózsaszín szemüvegét.

– Hadnagy! – sietett be Peabody.

– Mit látsz? – bökött Eve a képernyőre.

– Izé... egy nőt, aki talán fehér bőrű. Öt láb, hat hüvelyk magas lehet. Talán öt láb, hét hüvelyk. A súlya mondjuk százhatvan font. Hosszú, szürke télikabát, fekete-fehér pingvinekkel. Füles sapka, hosszú zsinóron lógó pomponokkal. Sötét sál és rózsaszín lencsés szemüveg a szél ellen.

Eve utasította a rendszert, hogy játssza le a felvételt a korábban megjelölt ponttól kezdve.

– Mit látsz? – ismételte meg a kérdést.

– Oké, ez egy férfi. Fehér bőrű. Öt láb hét hüvelyk magas? Talán megvan öt láb nyolc hüvelyk. Hosszú, sötét télikabát, sötét sapka és sál, fekete napszemüveg.

– Osztott képernyőt kérek! És most?

– Szóval ők... – hökkent meg Peabody, és előrehajolt. – Ugyanaz a rohadt csizma. Ugyanaz a nadrág. A testmagasságuk talán egy kicsit különbözik. Nem hiszem, hogy a kamera szöge okozza, de... A kabát szabása ugyanolyan. Kifordítható. Egy pillanat alatt kifordította és átkötötte a sálat. Akár a sapka is lehet ugyanaz, csak ki kellett fordítani és lehajtani a fülvédőt, meg rákötni a bojtokat. Ezen kívül kikapta a sarokemelőjét és kicserélte a lencsét a szemüvegében.

– Mi a következtésed?

– Az, hogy most a gyilkost nézem, aki nő. Sarokemelővel el lehet érni, hogy magasabbnak tűnjön az ember, ám összemenni lehetetlen... csak a sarokemelő eltávolításával. A kabáttól testesebbnek tűnik, és könnyen lehet, hogy kitömté valamivel, vagyis nem feltétlenül olyan tagbaszakadt, mint

amilyennek első pillantásra tűnik. Sem a hajának, sem a szemének nem lehet kivenni a színét, és csak az arca egy részét látjuk. A pokolba, még a füle vagy a szemöldöke is kivehetetlen, de szerintem ez akkor is egy nő.

Eve felállt és intett.

– Nyomtass egy egész alakos képet és egy portrét a felvételtől – lépett az ablakhoz, és komoran kibámult a városra. – Utána küldd át Reinekének és Jenkinsonnak. Mutassák körbe. Kent meggyilkolásakor nem így nézett ki, de ezt is meg kell próbálnunk. Tegnap este végignéztam a felvételeket és nem vettem észre semmit.

– Nem olyan embert kerestél, aki átöltözött. McNab és én is megnéztük a felvételt.

– Nem mentem vissza elég messzire az időben. Húsz perccel az áldozat érkezése előtt már ott várta a moziban. Bejött és kényelmesen elhelyezkedett, miközben a két nő a videó előtt megivott egy üdítőt. Utána csak át kellett ülnie a Rylan mögötti székbe. A helyében így tettem volna. Leülök, várok és figyelek. Talán azt követően surranok Rylan mögé, hogy a videó elkezdődött – fordult vissza Eve. – Miért vesztegette az idejét távozás előtt arra, hogy megváltoztassa a külsejét? Cifrázni akarta egy kicsit? Így jobban szórakozott?

– Ez volt a fordulat? Neki ez egy sztori. Az ő sztorija, de attól még sztori. Férfiként jön, férfiként végez az áldozattal, aztán nőként távozik. Itt a fordulat.

– Fordulat – kapta fel Eve a kabátját. – Gyerünk, látogassuk meg az író.

Blaine DeLano Brooklynban lakott a családjával. A környéken sok felújított téglaház állt. Széles járda, anyagi biztonság, remek iskolák és éttermek.

DeLano háromszintes háza egy saroktelket foglalt el. A keskeny élőkért oszlopos tornácban folytatódott, az utca felőli falhoz garázst is ragasztottak.

Az ablakfülkékben lilás, káposztaszerű virágok hirdették a női kezek gondoskodását.

Eve látta, hogy a biztonsági rendszer felső kategóriájú,

vagyis a ház lakóinak a helyén van az esze.

Eve arra számítva nyomta meg a kaputelefon gombját, hogy egy számítógép fogja kérdezgetni. Ehelyett néhány pillanat elteltével nyílt az ajtó.

DeLano anyja, gondolta Eve, mivel az asszony a korkülönbség ellenére nagyon hasonlított az írónőre. Merész vörös ruhát viselt és rövidre nyírta a haját, de a szemét, a szájának az ívét és az állának a vonalát továbbörökítette a lányának.

– Dallas hadnagy és Peabody nyomozó – hallatszott öblös hangján a brooklyni származás. – Felismerem magukat – rázta meg Eve kezét, és a mozdulattal egyúttal berántotta az ajtón, miközben a baljával Peabodyt invitálta beljebb. – Háromszor is láttam az *Icove*-videót. Nagyon fogok szorítani neki a jövő hónapban.

– A jövő hónapban?

– Az Oscaron. Ugye, elmegy rá? Remélem, igen. Micsoda élmény. Én meg csak fecsegek itt összevissza, miközben maguk biztosan Blaine-hez jöttek. Rávettem, hogy menjen fel írni a dolgozószobájába, így eltereli a figyelmét az eseményekről. Nagyon feszült amiatt a szegény lány miatt. Jöjjenek be és foglaljanak helyet. Begyűjtöm a kandallót. Nem érhet ide elég hamar a tavasz.

A széles hallból, ahol liliomok illatoztak a ragyogó asztalokra állított vázákban, és nagy, ovális tükör lógott a falon, valamint kicsi, lányos székek voltak mindenfelé, átvezette őket egy tágas nappaliba, ahol vidáman lobogott a tűz a díványokkal szemben magasodó, szürke téglából rakott kandallóban. A kandalló mellett fehér szekrénykéek sorakoztak. Eve a kandallópárkányon még több virágot vett észre, valamint gyertyákat, és egy, talán tulipánt ábrázoló, nagyméretű festményt.

Az ablakok elé csipkés függönyt akasztottak, amely különös mintába törte a halovány, téli napsugarakat. Az egymással szembefordított díványok támlájára puha takarót terítettek, a fehér párnáknak pedig valószínűleg azért jutott hely, mert azzal osztották fel a bútorokat.

– Hadd vegyem el a kabátjukat. Utána helyezzék

magukat kényelembe, amíg előkerítem Blaine-t.

– Köszönjük. Magával ugyanúgy szeretnék beszélni, Ms. DeLano.

– Kérem, szólítsanak csak Audrey-nak. Bevallom, izgalmasnak találom, hogy Dallas és Peabody hallgatnak ki. Tisztában vagyok vele, mennyire rettenetes ez a helyzet, de ha akad rá valami gyógyír, akkor maguk megtalálják. Máris hívom Blaine-t.

Ezzel gyors léptekkel kivitte a kabátokat.

– Nagyon szép ház – jegyzete meg Peabody, miközben körbejárt. – Nagyon tetszik ez a szoba. Lányos, de kellemesen lányos – helyezkedett el az egyik vendégszéken. – Igazán kényelmes, és az illata kellemes.

Eve végignézte a kandallópárkányon álló fényképeket. Több generációt összefogó családi felvételek. Babák, kislányok, egy fiatalasszony, anyák és lányok – helyenként néhány férfival. Egy külön kép Audrey-ről, Blaine-ről és a két kamasz lányról – Heather és Piper, emlékezett vissza a nevükre Eve.

Fényképek, néhány könyv, rengeteg apró, haszontalan csecsebecse.

Amikor lépteket hallott, visszafordult.

DeLano átöltözött a reggeli látogatása óta. Most szürke, bő nadrágot, a csípőjéig érő kenguruzsebes, kék pulóvert és csizma alakú papucsot viselt, amit úgy terveztek, hogy melegen tartsa az ember lábát.

– Nem számítottam rá, hogy ilyen hamar hallok magukról – kezdte –, vagy találkozunk. Remélem, ez azt jelenti, áttörést értek el, vagy legalább találtak valamit, amiben segíthetnek.

– Több nyomot is vizsgálunk.

– Az anyám elárulta, hogy vele ugyanúgy szeretnék beszélni. Nagyon izgatott – nevetett fel kurtán DeLano, miközben leült az egyik kanapéra. – Nadine könyve óta figyelemmel kíséri a munkájukat. Most kávéfőző... szeret fontoskodni, ugyanis hétközben nem sok vendég fordul meg nálunk. Legalábbis addig, amíg a lányok haza nem érnek az iskolából. Sokszor velük együtt néhány barátjuk is beront a

házba.

– Mégis, mikorra várható?

– A kávé?

– Nem, a lányok érkezése. Mikorra várja haza őket?

– Ó, izé... – pillantott a csuklójára DeLano, és újra elnevette magát. – Nincs rajtam óra. Munka közben nem érdekel az idő múlása. Mégis, mennyi?

– Három óra tíz perc – árulta el Peabody.

– Komolyan? Egészen elveszítettem az időérzékeimet. Ebben az esetben hamarosan befutnak. Ha azt akarja, hogy ne zavarjanak bennünket, akkor csak...

– Történetesen velük is szeretnék beszélgetni. Mindnyájukkal beszélni szeretnék.

– Ő – jelent meg egy aggodalomról tanúskodó, függőleges ránc DeLano homlokának a közepén. – Egyetlen szót sem szóltam nekik a történelekről. Iskolában voltak.

– Ha szeretné felkészíteni őket, megvárjuk.

– Nem. Én csak... nem – jelentette ki sokkal határozottabban DeLano. – Erősek és értelmesek. Közösén majd elmagyarázzuk nekik, hogy mi történt. Csak annyit áruljon el: aggódnom kell a testi épségük miatt?

– Nem hiszem, hogy egyelőre bármi oka lenne az aggodalomra, de majd erről is váltunk néhány szót.

Audrey behozott egy telepakolt tálcát. Peabody azonnal felugrott a helyéről, hogy kivegye a kezéből.

– Hadd segítsek.

– Bivalyerős vagyok, de maga rendes lány. Csak tegye az asztalra. Drágám, a lányok percekben belül hazaérnek. Szeretnéd, ha távol tartanám őket?

– A hadnagy velük is beszélni akar.

Anya és lánya összenéztek. Audrey leült és megveregette DeLano térdét.

– Mint mindenben, ebben is együtt vagyunk benne.

DeLano az anyja vállára hajtotta a fejét.

– Mint mindig.

NYOLCADIK FEJEZET

Audrey gyorsan megveregette a lánya lábát, majd elfordult tőle és kitöltötte a kávé.

– Kettő feketén Dallas hadnagynak és nekem. Kettő tejszínnel és cukorral Peabody nyomozónak és Blaine-nek. Remélem, a cukros-zamatos süteményemet is megkóstolják. Nálunk mindenkinek ez a kedvence.

Miután körbeadta a kávé és a süteményt, Audrey hátradőlt.

– Most pedig árulják el, mit kívánnak tőlünk.

– Peabody, kérem a fotókat. Szeretnék mutatni néhány képet – mondta Eve.

Anya és lánya összebújtak, úgy nézték a fényképeket.

– Ez ugyanaz az ember? – kérdezte DeLano. – Vagy egy testvérpár? Nem sok minden látszik az arcukból.

– Ugyanaz az ember – erősítette meg Eve. – Továbbá Chanel Rylan meggyilkolásának legfőbb gyanúsítottja.

– Nem látszik a szeme – dünnyögte DeLano. – A vonásait sem lehet tisztán kivenni. Ennek ellenére azt hiszem, beugrana, ha ismerném. Csakhogy nem rémlik senki. Sajnálom.

– Ez egy nő, ugye? Első pillantásra... szóval igazság szerint másodjára is azt hinné az ember, hogy férfi. Viszont amikor egyszerre látni őket... Egy nőt keresnek?

– Úgy véljük, hogy az ismeretlen elkövető egy nő – mondta Eve. – Aki olyan alakban jelenik meg az egyes helyszíneken, ahogy az a könyvekben le lett írva. Az első alkalommal nőként, a második alkalommal férfiként. Gondosan kiválasztotta, követte és megfigyelte mindkét áldozatát. Nagyon valószínű, hogy több ember közül válogatta ki őket, méghozzá úgy, hogy minél jobban hasonlítsanak a regényekben bemutatott áldozatokhoz.

– Ez a gyilkosság sokkal inkább a könyvekről szól, mint a lányról, akit megöltek. Legalábbis ez derül ki az

elmondottakból.

– Sokkal inkább a könyvekről szól – erősítette meg Eve. – Vagyis sokkal inkább magáról.

Eve hangokat hallott – lányhangokat –, valamint közeledő léptek zaját a ház hátsó feléből.

– A gyerekek – szoritotta meg az anyja kezét DeLano, majd felállt, ahogy a jól hallhatóan indulatos vitába keveredett két lány távolodni kezdett.

DeLano kilépett a hallba.

– Heather, Piper! Nagyival a nappaliban vagyunk.

A vita folytatódott.

– Nem pislogtam csábítóan Brady Mishnerre.

– Dehogynem. Még a hajadat is dobáltad közben!

– Fejezd be!

– Brady, Brady! – hallatszott, és a nevet cuppanós pusztira emlékeztető hangok követték.

– Ne hazudozz, Piper – lökte meg a nővére.

A két hangból az egyik siránkozásra váltott:

– Anyu!

– Vendégeink vannak, lányok! Próbáljatok úgy viselkedni, mintha civilizált emberek lennétek.

Ahogy a lányok a közelébe értek, DeLano mindkettőnek átkarolta a nyakát – mintegy szeretetteljes birkózófogásként – és behúzta őket a nappaliba.

A jobb szélén álló nagyjából egy hüvelykkel túlnőtte az anyját. Hosszú, szőke haját két világoskék hajgumival fogta lófarkba. Döbbenetesen csinos volt. Szűk, színes nadrágot viselt, a pulóvere színben illett a hajgumijához, és talán valóban a haját dobálva pislogott csábítóan egy Brady nevű srácra, talán nem.

A bal oldali okos, agyafúrt tündér látszatát keltette. Még csak az anyja arcáig ért, és hosszan végigmérte Eve-et zöld, enyhén mandulavágású szemével. Rózsaszín sávokkal díszített barna haját koboldosan rövidre nyírva hordta. Bő nadrágot és pólót viselt, melyet keretbe foglalt Lányoké a világ felirat díszített.

Vagy hazudozott, vagy nem.

– Tudom, kik maguk – jelentette ki Piper, és az anyjára

emelte a tekintetét. – Kit gyilkoltak meg?

– Úgysem ismered. Dallas hadnagy, Peabody nyomozó, ők itt a lányaim, Heather és Piper. Üljetek le, lányok.

A nővérek elfoglalták a heverőt, azonnal felhagytak a civakodással és csatlakoztak az anyjuk és nagymamájuk alkotta egységhez. A négy nő valósággal összebújt.

– Ma délelőtt meglátogattam a hadnagyot és a nyomozót, mert tegnap délután meggyilkoltak egy lányt. Ledöfték egy jégvágóval, miközben videót nézett egy moziban a Times Square-en.

– Mint a könyvedben – mondta Piper, miközben tündértelmesen le sem vette Eve arcáról.

– Igen, és a múlt hónapban is történt egy gyilkosság. Akkor egy bárcással végeztek, és ugyanúgy történt, mint ahogy az egyik regényemben írtam.

– Ez rettenetes – húzódott az anyjához Heather. – Ez rettenetes, anyu.

– Beteges plagizálás.

– Piper – bökte oldalba könyökével a testvérét Heather, ám a testvére ügyesen hárította a támadást. – Ez nem vicc.

– Nem viccnek szántam. Valaki lemásolja anya könyveit és embereket öl. Beteges plagizálás. Van már gyanúsítottjuk?

Szokott ez a gyerek egyáltalán pislogni? – tűnődött magában Eve.

– Én jöttem azért, hogy kérdéseket tegyek fel. Nem érdeklődött senki az édesanyjátokról?

– Csak a szokásos – vette át Heather a szót. – Időnként az egyik tanár vagy szülő megkérdezi, mikor jelenik meg a következő könyve, vagy szeretnék, ha anya elmenne egy találkozóra az osztályukba, esetleg a munkahelyükre. Pedig ritkán teljesíti ezeket a kéréseket.

– Mert dolgozik – zendített rá Piper. – Sokan ezt egyszerűen képtelenek felfogni.

Összezárnak, gondolta Eve.

Valóban a lányoké a világ. Ők uralják.

– Nem tűnt fel senki a környéken, akiről látszott, hogy nem idevaló?

A nővérek egymásra pillantottak, majd megrázták a fejüket.

– Peabody.

Peabody újra elővette a fényképeket.

– Láttátok már ezt az embert?

– Nem igazán látszik az arca. Ők a gyanúsítottak? – érdeklődött Heather.

– Nem ők. Csak ő – javította ki Piper. – Egy nő. Én már láttam.

– Ne lódíts – bökött oda ismét a könyökével Heather.

– Nem lódítok – bökött vissza Piper. – Ugyanaz a lüke szemüveg meg béna sapka volt rajta, mint a másik képen. Meg az a kabát – hunyta le titokzatos szemét Piper. – Sálát is hordott, de nem ezt. Azt hiszem, egy fekete-fehér csíkosat. Azt hiszem.

– Hol láttad?

– Még karácsony előtt történt. Emlékszel, amikor vadászatra mentünk, hogy megtöltsük a harisnyákat és Angelónál vacsoráztunk? Sétáltunk – fordult Eve felé és a szemébe nézett. – Néhány saroknyira vannak ide az üzletek, és az ilyen vadászatokon apróságokat veszünk, szóval nem kell nagy és nehéz csomagokkal bajlódniuk. Meg szétválunk, hogy egyikünk se lássa, mit vásárolnak a többiek. Ezt a nőt a City Kitchenben láttam, amikor nagyinak vettem azokat a fűszereket. Mamának a kávéjába is ott találtam a cukroskanalat.

– Odament hozzád? – kérdezte ellentmondást nem tűrő hangon Eve.

– Nem. Bement a... az At Your Leisure-be, én meg megvettem Heathernek azt a fodros zoknit, utána meg észrevettem, ahogy anyu a nyálát csorgatja arra a kék kockás fürdőköpenyre, amit végül otthagyt. Később meséltem róla Heathernek, visszamentünk, és azt kapta tőlünk karácsonyra – nézett fel Piper az anyjára. – Csodás meglepetést szereztünk vele.

– Igen, nagyon csodás meglepetés.

– Bizony. Ez az idióta kabátos nő ott lézengett, bár nem igazán figyeltem rá, mert sokan vásároltunk ott. Nagy volt a

tömeg.

– Ez úgy két hónapja történt – kezdte Heather. – Nem lehetsz ennyire biztos abban, hogy jól emlékszel. Különösen úgy, hogy alig látni valamit ezeken a képeken.

– Látom, amit látok – pillantott a testvérére csábosan Piper, miközben úgy tett, mint aki a haját dobálja.

Ezzel kiérdemelte az újabb könyökbökést, ám ez csak félerővel érkezett és Heather kuncogása kísérte.

– A dátumra emlékszel? – kérdezte Eve.

– Csakis a karácsonyt megelőző szombaton történhetett – találgatta Blaine. – Reggel és délután mindig sütünk süteményt, utána megyünk vadászni a boltokba és pizzával zárjuk a napot Angelónál.

– Nagyival egy üveg boron is megosztotatok – tette hozzá Piper. – Végigvihogtátok a hazavezető utat.

– Ő a mi családi elefántunk – jegyezte meg Audrey. – Sohasem felejt.

– Azóta egyszer sem láttad?

– Nem hiszem. A szemüvege megabéna, szóval emlékeznék rá. Britta Gleasonnak van egy, ami nagyon hasonlít erre, és mindig felkúrja magát, amikor a tudtára adom, mennyire gáz.

– Piper!

– Bocs – húzta be a nyakát Piper a nagymama dorgáló hangja hallatán. – Mindig dühös lesz, amikor a tudtára adom, mennyire gáz.

– Tényleg gázul néz ki – erősítette meg Heather. – Piper sok mindent észrevesz.

– Megfigyelek. Író leszek, mint anyu, ezért megfigyelem a dolgokat. Volt nála egy bevásárlószatyor! Az a nő egy Artie s feliratú szatyorral a kezében mászkált. Mi is jártunk ott, vagyis mind a három boltban ott volt, ahová bementünk. Ezt figyeltem meg.

– Megpróbálja majd bántani anyut?

– Heather, drágám – húzta közelebb magához a lányát DeLano. – Természetesen nem.

– Őszinte leszek. Remek a biztonsági rendszerük. Használják. Jó a szemed – fordult Piper felé Eve. – Ezután is

figyelj. Ha újra észreveszed ezt az embert, nehogy a közelébe menj! Ne könnyelműsködj! Hívd a rendőröket... előbb a helyieket, utána engem.

- Nem... nem gondolja komolyan, hogy a gyerekeimet megtámadja.

- Úgy gondolom, hogy ez a nő a maga és a könyvei megszállottja, méghozzá rossz értelemben. Úgy gondolom, hogy megszállottságában végzett két emberrel, és biztosra veszem, hogy megtervezte a következő regényén alapuló gyilkosságot. A helyszínekre és a karakterekre koncentrál, és közel merészkedett a lányához, miközben a környékbeli boltokban vásároltak.

- Tartsam itthon őket iskola helyett?

Eve egyetlen fejrázással letörte Piper felragyogó vigyorát.

- Erre semmi szükség. Hogyan jutnak el az iskolába és hogyan jutnak onnan haza?

- Sétálva, mivel az iskola gyalog is közel van. Rossz időben pedig kocsival visszük a gyerekeket. Megegyeztünk néhány szülővel és közösen megoldjuk.

- Beszéljen ezekkel a szülőkkel és az iskolával. Erről tudniuk kell. Értesítem a helyi rendőrőrsöt, és elintézem, hogy rendszeresen a ház elé kanyarodjon egy járőr, valamint tájékoztatom őket a kialakult helyzetről. Használják a józan eszüket. Senkit se engedjenek be a házba, akit nem ismernek. Ha valaki azzal kopog be, hogy gázszivárgást észleltek... azonnal hívják fel a gázszolgáltatójukat. Ha valaki azt állítja, hogy baleset történt vagy valami egyéb fondorlattal akarja elérni, hogy nyissanak ajtót, azonnal tárcsázzák a kilenc tizenegyet.

- Már elértem taekwondóban a három gupot.

Eve tiszteletteljesen biccentett Piper felé.

- Kék öv piros csíkkal. Szép. Én öt danos vagyok, jelenleg egy nagymestertől tanulok, és azt mondom neked: ne könnyelműsködj.

- Nem fog - rezgett Audrey hangja, mint az acél. - Egyikünk sem fog.

- Jó. Peabody, adj nekik pár névjegyet.

Peabody felállt, majd elővett és átnyújtott néhány kártyát.

- Jó, hogy tudod, hogyan véd meg magad - mondta Pipernek. - Magad és a családot. Viszont a rendőrség értesítése is az önvédelem egy módja.

- Világos. Értem. Heather pedig gyors. Nagyon gyors. Jegyzett táj- és terepfutó. A futás is egyfajta védekezés.

- Pontosan. Ahogy mondod.

- Együtt maradunk, igaz, anyu? Igaz, nagy? - fogta meg az anyja és a testvére kezét Heather. - Ezt fogjuk tenni.

- Közben szeretném megkapni a rajongói leveleit. Amilyen hamar lehetséges.

- Ó, azokat már összekészítettem - állt fel Audrey. - Kiírtam az összes e-mailet egy diszkre... ugyanis a legtöbb rajongó e-mailet küld, de a többi anyagról is készítettem másolatot. Máris odaadom.

Mialatt a kocs! felé sétáltak, Peabody visszanézett a házra.

- Összetartó család. Komoly női erő.

- Nincs köztük gyenge láncszem. Hívd fel a helyi rendőrséget és tájékoztasd őket az ügyről. Megmutatjuk a fotókat a boltokban, amit a gyerek említett. Nincs sok esély rá, hogy találunk valakit hozzá hasonló emlékezettel, de talán ránk mosolyog a szerencse - ült be Eve a volán mögé. - Ezek a nők nem tartoznak azok közé, akik hagyják magukat zaklatni, akik hagyják magukat legyőzni.

- Azt hiszem, időnként kell egy nagy pofon ahhoz, hogy felszínre hozza az emberben megbúvó erőt.

- Szerintem is. Miután bejártuk a boltokat, kiteszlek a kapitányságon. Vidd el a fotókat Yancynek, habár fogalmam sincs, mit tud csinálni vele. Azzal együtt, hogy zseninek számít a rendőrségi rajzoló! között. Nincs értelme, hogy elkísérj Queensbe és ott legyél Jefferson kihallgatásán. Utána úgyis otthonról akarom folytatni a munkát.

Manhattan felé tartva egyre nőtt a forgalom. Eve felkészült, hogy igencsak kemény útja lesz Queensbe.

Átadta az Audrey-tól kapott diszket Peabodynek, utasította a társát, hogy másolja le, utána küldje el az

otthoni számítógépére, majd nekivágott a kemény útnak.

Ordító reklámléghajó, szellentő maxibuszok, egy szemlátomást halálvággyal megvert kerékpáros futár, a keresztutcákat eltorlaszoló teherautók, a gyalogátkelőket megtöltő gyalogosok, akik a jelek szerint még az ÁLLJ/INDULJ jelzés között sem tudtak különbséget tenni, taxik, kocsik, bömbölő kürtök és a mindezek mögött ott remegő feszültség jellemezte New Yorkot a csúcsforgalom óráiban.

Miért nevezte el valamelyik idióta csúcsforgalomnak, amikor inkább araszoló forgalomnak kellene, füstölgött magában Eve.

A csontja mélyén érezte, csak az idejét pocsékolja, hogy elbeszélget Craig Jeffersonnal, ennek ellenére meg kellett tennie. Ráadásul hiába csábította a lehetőség, hogy hazamegy, kényelmesen hátradől, és másnap inkább berendeli magához a kapitányságra, az otthonában szeretne volna látni a férfit. Meg akarta figyelni a kapcsolatát a feleségével.

Az araszolás alatt a műszerfalba épített AutoSéf kávéjával nyugtatta magát.

Újabb elegáns környék, talán elegánsabb, ahol Blaine lakik, gondolta magában. Csakhogy Jefferson háza nem saroktelken állt. Ráadásul újabb építésű. Kisebb, de... ragyogóbb. Emeletes, fehérre festett épület, amelynek a földszintje tiszta üveg.

Látta, hogy a biztonsági rendszer első osztályú. Ezúttal számítógéphanag felelt, amikor becsengetett.

Jó napot. Kérem, adja meg a nevét és a látogatása célját.

– Eve Dallas hadnagy, NYPSD – emelte fel a jelvényét, hogy a rendszer beolvassa és ellenőrizze. – Beszélnem kell Craig Jeffersonnal.

Egy pillanat türelmet kérek.

Tovább tartott egy pillanatnál – elég sokáig ahhoz, hogy Événak eszébe jusson, talán újra be kellene csengetnie. Majd kinyílt az ajtó.

Abban a pillanatban felismerte Jefferson feleségét, hogy a nő ajtót nyitott. Ugyanaz a szorongó tekintet fogadta, mint amit az igazolványképen látott. Sötétkék, ezüstsálakkal díszített pulóvert viselt ehhez pontosan illő nadrággal. A haját szintén kék-ezüst csatokkal fogta hátra. Talán azért, hogy mindenki lássa az ezüst fülbevalóját.

A precízen rendezett ruházat – egészen az ezüstszínű, tengerészkék sarkú csizmáig a gondosan kisminkelt arc és a tökéletes frizura láttán Eve-nek azonnal az jutott eszébe: kamerakész.

Vagy sokat követelő, erőszakoskodó férj kész.

– Mrs. Jefferson.

– Igen, Mattie Jefferson vagyok. Miben segíthetek?

– Dallas hadnagy, NYPSD. Craig Jeffersonnal szeretnék beszélni.

– A férjem csak most ért haza a munkából – kezdte Mattie.

– Akkor jól időzítettem, nem igaz? Bemehetek? Beengedi a hideget.

Mattie szemmel láthatóan izgatottan hátrált egy lépést. Eve kihasználta a helyzetet, és miután a küszöbön belülré került, becsukta maga mögött az ajtót. Majd felnézett.

Egy kisfiú – a hivatalos iratok szerint a nyolcéves ifjabb Craig – állt karba font kézzel a lépcső tetején. Akárcsak az anyja, gondosan egymáshoz válogatott ruhadarabokat viselt. Nála ez tengerészkék-vörös csíkos inget, valamint tengerészkék mellényt és nadrágot jelentett.

Továbbá mogorva arckifejezést.

Eve eddig el sem tudta képzelni, hogy egy nyolcéves képes lehet ilyesmire. Biztosan gyakorolta.

– Anyu – kezdte fensőbbleges hangon affektálva. – Ki az ott az ajtóban?

– Valaki, aki apához jött. Be kellene fejezned a házi feladatot, C. J.

– Már befejeztem – közölte a gyerek, és acsarkodó

hangjából világosan ki lehetett hallani: te hülye. – Apa nem szereti az idegeneket a házban.

– Nyomozó vagyok, kölyök.

A gyerek lejjebb jött két lépcsőfoknyit, onnan nézett le Eve-re a taknyos orra mellől.

– Van parancsa, amivel beléphet?

Eve rideg, pengevékony mosoly kíséretében válaszolt.

– Akarod, hogy szerezzek egyet?

– Kérlek, C. J., csak várj a szobádban.

A gyerek szinte pillantásra sem méltatta az anyját és egy tapodtat sem mozdult.

– Itt várjon, mindjárt hívom a férjemet.

Ezzel elsietett.

– Apa majd elzavar. Ez az ő háza.

A gyerekek megfélemlítése általában nem tartozott Eve feladatai közé, ezúttal kivételt tett. Újra elővette a jelvényét, méghozzá úgy, hogy közben fellebbentette a kabátja szárnyát és egy pillanatra elővillant a fegyvere.

– Ez itt a jelvényem. Azt jelenti, ha az apád nem akar beszélni velem itt és most, akkor elmegyek. Viszont olyan parancsot szerzek, ami kötelezni fogja, hogy nálam beszéljessünk. Vagyis a kapitányságon. Vajon melyik tetszene inkább neki?

Haragos pír öntötte el a kisfiú arcát. Ökölbe szorította maga mellett lógó kezét, és újabb két lépcsőfoknyit lépett lefelé.

– Apának *semmit sem* kell csinálnia, amit nem akar. Maga nem kényszerítheti. Csak egy lány.

– A világon élő embereknek több mint a fele lány. Mi vagyunk többen.

Ezzel megfordult és végignézett az előszobán. A szürke, üzleti öltönyt viselő Craig Jefferson bosszús arckifejezéssel sietett feléje.

– Mi ez az egész? – kérdezte ellentmondást nem tűró hangon.

– Kicsúfolt! – rohant a kisfiú az apjához. – Azt mondta, hogy meg fog bénítani a fegyverével.

– Komolyan? – kérdezte Eve csaknem nevetve, Jefferson

azonban tett feléje egy fenyegető lépést. – Ha csak egy ujjal is hozzám ér, uram, bevitetem hivatalos személy ellen elkövetett erőszakért.

– Megfenyegette a fiamat!

– Egyáltalán nem fenyegettem meg. Rögzítő – kocogtatta meg Eve a hajtókéjét. – Bekapcsolva. Szeretné, ha visszajátszanám a felvételt?

– Nem tetszik nekem! Zavard el!

Eve úgy tett, mint aki észre sem veszi a gyereket. Minden figyelmét Jeffersonra összpontosította.

– Tíz percet kérek az idejéből, itt és most. Ha visszautasítja a beszélgetést, elintézem, hogy hozzák be a kapitányságra. Ma este viszont valószínűleg tényleg nem fogom tíz percnél tovább feltartani. Szóval most vagy később, egyszerűen vagy bonyolultan. Mindez egyedül magától függ, Mr. Jefferson.

– Tudni akarom, miről van szó.

– Az ügy a volt feleségével kapcsolatos.

– Sejthettem volna – kongott utálkozva Jefferson hangja.

– C. J., menj fel az emeletre.

– Veled akarok maradni, papa.

– Az emeletre – ismételte meg Jefferson, miközben megpaskolta a fia fejét.

Eve látta a szándékot a felfelé induló gyerek szemében. Egy elegáns tánclépéssel kikerülte a sípcsontját célzó, dühödt rúgást. A fiú megcsúszott. Csak azért nem esett a fenekére, mert az apja feléje nyújtotta a kezét és elkapta.

– Az emeletre – ismételte meg újra Jefferson, és finoman rácsapott a fia fenekére. Eve úgy látta, ezzel inkább az elismerését fejezte ki.

A gyerek feldübörgött a lépcsőn. Csak annyi időre állt meg, hogy az apja háta mögött Eve felé mutassa a középső ujját.

– Mattie! – bömbölte Jefferson. – A barlangomban hagytam az italom! – majd a nappali felé fordult.

A bútorokat éppen olyan kínosan precíz rendszer jellemezte, mint a lakók öltözkését, és minden egyes hüvelyk vakítóan ragyogott a tisztaságtól.

Eve úgy vélte, ha egy porszem venné a fáradságot és benézne látogatóba, pillanatok alatt csúfos véget érne.

– Tíz perc – foglalta el Jefferson az egyik férfiasan széles karfájú fotelt. Eve inkább a párnamentes díványt választotta. – Mit művelt Blaine?

– Ms. DeLano nem követett el semmit. Azonban az elmúlt hónap folyamán meggyilkoltak két embert. Az elkövető a Ms. DeLano könyveiben megírt eseteket másolja.

Jefferson meglepetést mutatva felvonta a szemöldökét, majd gúnyosan elnevette magát.

– Ennyire mulatságosnak talál két halálesetet, Mr. Jefferson?

– Mulatságosnak találom, hogy akadnak, akik elolvassák azt a szemetet, amit Blaine kiköhög magából, a rendőrség pedig veszi a fáradságot és nyomozást indít ezeknek a másod-osztályú fércműveknek az egyik ízlésficamos olvasója után, aki a primitív elképzelések alapján gyilkol.

– Ha ilyen határozott a véleménye, minden bizonnyal olvasta ezeket a regényeket.

– Egyet sem olvastam. Nincs szükségem rá, anélkül is el tudom dönteni, hogy szemét.

Mattie besietett. Kezében tálcát tartott, rajta alacsony pohárral. Narancsos árnyalatú, borostyánszín ital lötyögött benne. Úgy terített le egy koktélszalvétát Jefferson elé és úgy helyezte el rajta a poharat, mint egy képzett pincérnő.

– Tehetek még érted valamit, Craig?

– Nem. Nem fog sokáig tartani.

Amikor Mattie megfordult, hogy kimenjen, Eve megszólalt:

– Mrs. Jefferson, szeretném, ha maradna egy pillanatig.

– A feleségem éppen vacsorát készít.

– Nem fog sokáig tartani – ismételte meg Jefferson szavait Eve.

Jefferson sóhajtva mutatott az egyik székre, mintha engedélyt adna a feleségének, hogy leülhet. A nő így tett. Egyenes háttal letelepedett a szék peremére. A térdét szorosan összezárta, a bokáját keresztbe tette.

– A jelek szerint Blaine egyik olvasója, és most igen

szabatosan használok ezt a kifejezést, másolja a könyveiben megírt gyilkosságokat. Valóra váltja az olcsó kitalációkat.

– Gyil... embereket gyilkol? Megöli őket?

– Nem ezt mondtam? – csattant fel Jefferson. – Mit vár tőlem, mit csináljak? – fordult vissza Eve felé.

– Kezdhethé mondjuk azzal, hogy elárulja, hol tartózkodott tegnap délután öt és hét óra között.

– Hogy merészel vádolni? Mattie, azonnal hívd fel az ügyvédemet.

– Hívhatja az ügyvédjét – emelte fel Eve a kezét, és figyelte, ahogy a nő kétségbeesve igyekszik eldönteni, kinek engedelmeskedjen. – Ehhez természetesen minden joga megvan, habár ez valójában csak rutinkérdés. A megválaszolásával mindkettőnket sok kellemetlenségtől kímél meg. Hadd világítsam meg a dolgot. Nem vádolom semmivel. Mindössze megállapítom a tartózkodási helyét a kérdéses időpontban, hogy tovább léphessünk, elvárhassam ezt a szálat és maga kényelmesen élvezhesse az este hátralévő részét.

– Craig, nekem nincs meg Stan Grotti száma.

A felesége bocsánatkérő hangja hallatán Jefferson a levegőbe csapott.

– Nem tetszik a kérdés, mint ahogy a hangneme és a viselkedése sem.

– Ezt én is világosan látom, de minél gyorsabban válaszol, annál hamarabb eltűnők az útjából.

– Öt óra húszkor értem haza. A barlangomban pihentem ki a munkanap fáradalmait. Egészen hat harmincig lazítottam. Mattie akkor szolgálta fel a vacsorát. Hét tizenöt óra, miközben Mattie leszedte az asztalt és rendbe tette a konyhát, félórát a fiammal töltöttem a családi szobában. Azt hiszem, ez bőven lefedi a kérdéses időt.

– Igen. Mrs. Jefferson, megerősíti az elhangzottakat?

– Me... Természetesen megerősítem.

– Köszönöm. Senki sem hívta fel magukat, hogy Ms. DeLanóról kérdezősködjön?

– Miért hívtak volna? – kérdezett vissza Jefferson.

– Mert a két idősebb lányának ő az anyja.

- Blaine éli a saját életét, mint ahogy mi is éljük a miénket.

- El tudja mondani, mikor beszéltek utoljára?

Jefferson vállat vont és felemelte az italát.

- Élem az életem – ismételte meg.

- Mrs. Jefferson?

- Izé, küldtem... vagyis közösen küldtünk a lányoknak karácsonyi ajándékot. Ők pedig küldtek nekünk köszönőlevelet – mosolygott kedvesen a férjére Mattie, amikor az ridegen végigmérte. – Azt mondtad, nincs vele semmi bajod, amíg én fizetem.

- Ha ki akarod dobni az ablakon a... „hivatásos anyaként” kapott fizetésed – rajzolt két ujjával idézőjelet a levegőbe. – Egy szó, mint száz, ez nem a mi gondunk. Semmi közöm hozzá, ha egy idióta úgy dönt, hogy Blaine nevetséges regényszerűségei alapján gyilkolásra adja a fejét. Továbbá, ha ezzel kisiklatja a képtelen karrierjét, akkor azt mondom, hogy az mindig is kisiklásra volt ítélve. Végeztünk?

- Igen, szerintem végeztünk – állt fel Eve. – Köszönöm, hogy szánt rám néhány percet.

- Mattie majd kikíséri.

Amikor odaértek az ajtóhoz, Eve átnyújtotta a névjegyét.

- Arra az esetre, ha eszébe jutna valami, vagy olyasmi történik, ami rendőri beavatkozást igényel.

- Nem értem, hogy segíthet ez magának.

Eve felpillantott. A gyerek a lépcső tetejéről figyelte őket.

- Az ember sohasem tudhatja, honnan érkezik a segítség.

A hazafelé vezető úton végig ezen gondolkodott, és arra a következtetésre jutott, hogy soha többé nem fog hallani Mattie Jeffersonról. Valamint vagy ő, vagy valamelyik kollégája előbb-utóbb szembekerül a kihallgatóban ifjabb Craig Jeffersonnal.

Abban a pillanatban tudta, hogy erőszakos bűnöző lesz belőle, amikor a gyerek megpróbálta sípcsonton rúgni.

Egyelőre viszont kihúzhatja őket a gyanúsítottak közül. Jefferson kétségtelenül neheztelt a volt feleségére, ugyanakkor teljesen értéktelennek tartotta, akire nem érdemes odafigyelni. Ezt vetítette tovább a lányaira is.

Nem gondolt rájuk, nem törődött velük.

Nála még Rosie Kent és Chanel Rylan gyilkosa is sokkal többet gondolt Blaine DeLanóra.

Eve úgy látta, DeLano volt férje biztosra veszi, hogy senkit sem ismer, aki foglalkozna az első feleségével.

Ami roppant sajnálatos, gondolta. Hatalmas örömmel tenné legalább néhány napra pokollá ennek a seggfejnek az életét. Roppant élvezettel forgatná fel katonásan rendezett világát, amelyen istenként uralkodik.

Csakhoggy annak valószínűsége, hogy Jefferson a gyilkos, meglehetősen alacsony maradt, neki pedig el kell fognia az igazi gyilkost, hogy annak tegye pokollá az életét. Többszörös életfogytiglanig tartó pokollá.

Ezen töprengve hajtott át az otthona kapuján. A ház ablakai ragyogtak, a külső lámpák megvilágították a földet és a fénypászmák megkönnyebbülten vetültek a komor égre.

Eszébe jutott Roarke, aki a pénze és a hatalma segítségével ugyancsak istenként uralkodhatna, ha akarna. Úgy vélte, az üzleti élet bizonyos területein talán megteszi – legalábbis ezt az érzetet kelti azokban, akik megpróbálják keresztezni az útját.

A kastélynyi házban nem kellett betartani semmiféle szigorú napirendet. Még csak utalás sem történt ilyesmire. Senki sem legyintgetett a levegőbe. Idegesítő viselkedés? Na jó, az időnként mindkettejük részéről előfordult.

Ha Roarke olyan feleséget akart volna, aki pontban hat harminckor feltálalja a meleg vacsorát, vagy mire az ajtóhoz ér, máris rohan, hogy keverjen neki valami ostoba koktélt, sohasem vesz nőül nyomozót.

Eve leállította a motort, és miközben kiszállt a kocsiból, arra gondolt, ha a borús felhők között akárcsak egy csillag fénye is megvillan, hálát ad érte.

KILENCEDIK FEJEZET

Eve besétált az üres előtérbe, megállt egy pillanatra és belélegezte a ház illatát. Kibújt a kabátjából, majd a többi téli ruhájával együtt a lépcsőkorlát oszlopára dobta.

Körülnézett és fejben összeállított egy gyors leltárt. A látottak semmiben sem hasonlítottak ahhoz, amit DeLanónál vagy Jeffersonnál tapasztalt. Minden egyedülállóan roarke-os volt, ami most már az övé is.

Rengeteg szobor és festmény, eleven színű falak és szőnyegek, csillogó fafelületek. Elegáns, gazdag és kivételezett.

Ráadásul biztosra vette, hogy a macskától eltekintve teljesen üres.

A házi számítógéphez lépett.

– Hol van Roarke?

Jó estét, kedves Eve. Roarke pillanatnyilag
nem tartózkodik az épületben.

– Oké – indult azzal a szándékkal az emeletre Eve, hogy az irodájába érve beletemetkezik a munkába.

Majd hirtelen meggondolta magát és a könyvtár felé fordult.

Roarke szerette a könyveket és rendelkezett annyi hellyel, hogy a házán belül saját katedrálist emeljen nekik. A kötetek egymás mellett sorakoztak a falakat teljesen eltakaró polcokon. Ráadásul mindezt nem csak a látogatók kedvéért, habár el kellett ismernie, a könyvtárszoba határozottan stílusos látványt nyújtott. Tudta, hogy a férje szeret olvasni, és sokkal szívesebben érzi a kezében tartott papír súlyát, mintha a képernyőn követné a szavakat.

Az jutott eszébe, talán DeLano regényeiből akad néhány példány.

Annak ellenére, hogy nem sok időt töltött ebben a

helyiségben – ami elég nagy volt ahhoz, hogy bizonyos körökben a ház elnevezést is kiérdemelje –, tudta, hogy a férje rendszerezve tartja a könyveit.

Akadtak azzal a klasszikus irodalommal megtöltött polcok, amelyet neki is igyekeztek az állami iskolában beletölteni a fejébe. Néhányat közülük egészen rendben lévőnek tartott.

Roarke egyaránt gyűjtött prózát és verseket, színdarabokat, továbbá filozófiai műveket. Vallásos szövegeket, művészeti albumokat, történelmi írásokat, biográfiákat, gépészettel és matematikával kapcsolatos köteteket – amitől neki kétségtelenül vérezni kezdene az agya.

Körbejárta a kétemeletnyi magas szobát és csodálattal adózott Roarke gyűjtői és olvasási teljesítményének. Könyvek, fegyverek, épületek, járművek. Ruhák.

Viszont tudta, hogy ami a könyveket illeti, nagy élvezettel veti magát a regényekbe és a versekbe. Megállt és levette azt a kötetet, amit az első együtt töltött karácsonyuk alkalmával ajándékozott neki.

Yeats. Régi kiadás, mert Roarke szerette a régi tárgyakat, a bennük lakozó történelmet. Yeats, mert gyerekként Dublinban, ami pokol volt a számára, egyszer talált egy Yeats-kötetet, és a segítségével megtanulta élvezni az olvasást.

Szóval, szerette a költészetet, a fajsúlyos irodalmat és...

Aha, a jól megírt, rejtélyes krimiket is.

A polcok között járkálva nem csupán néhány DeLano-regényt talált, hanem rengeteget.

Levette azt a kettőt, amelyekről már tudta, hogy közük van az ügghöz, majd melléjük tett még egyet, mert tartott tőle, hogy a nyomozás vége előtt az is erre a sorsra jut. Majd mindhármat odavitte az egyik alacsony bőrkanapéhoz, és ha már lúd, legyen kövér alapon utasította a rendszert, hogy gyűjtsa be a kandallót. Ezt követően fellapozta a *Sötét zuhanás* című regényt, és keresni kezdte benne Pryor Carradine meggyilkolását.

Olvasás közben rátalált Galahad, és felugrott a kanapéra.

Már éppen kényelembe akarta helyezni magát mellette, amikor mozdulatlaná dermedt, majd fújni kezdett.

– Mi az? Mi az?

A macska vadul villogó szemmel szaglászta végig a karját. Majd úgy felpúpozta a hátát, mint egy halloweeni macska.

– Mi a fene... Jézusom, a kutya? Most viccelsz? Az órákkal ezelőtt történt. Meg rajtam volt a kabátom. Lehetetlen, hogy... – szagolta meg a karját. – Egyáltalán nem érzem rajta azt az óriási, nyálas kutyát. Ráadásul nem az én hibámból történt. Őrült volt a tekintete.

Galahad vicsorogva szagolta meg Eve lábát és keserű torokhangot hallatott.

– Ő támaszkodott rám. Szolgálatban voltam, szóval lépj túl rajta.

A kövér macska hátat fordított neki és a könyvespolcokra szegezte dühös tekintetét.

– Hogyhogy nem mórlikálod magad ennyire, amikor véresen jövök haza? Vagy zsebtolvajtól búzlók?

Úgy vélte, megtehetné, hogy oda sem figyel a féltékeny jószággra, azonban...

Végül is ez hízelgő a maga különös módján.

Ezért kinyújtotta a kezét és a feje búbjától a farka végéig végighúzta tenyerét az állat hátán. Kétszer.

– Ne legyél már ekkora seggfej.

Majd visszatért a regényhez, a helyszínhez. A macska csaknem két percen keresztül kitartóan duzzogott, aztán hozzásimult. Eve szinte oda sem figyelve megvakarta a két füle között, miközben visszalapozott, hogy még egyszer átolvassa a tervet és a gyilkos helyébe képzelje magát.

A kitalált és az igazi gyilkos helyébe egyszerre.

Úgy döntött, sokkal alaposabban meg kell ismerni a karaktereket, ezért visszatért a történet kezdetéhez, és elővette a jegyzetfüzetét. Olvasás közben jegyzeteket készített és az járt a fejében, hogy meg kellett volna keresnie az AutoSéfet – mivel a könyvtárban egyértelműen kell lennie –, még mielőtt kényelembe helyezi magát. Még mielőtt a macska végignyúlt az ölében.

Roarke némileg bosszúsan, frusztráltan sétált be az előtérbe. Eve-vel ellentétben – vagy amit a felesége még halálos fenyegetés hatására sem ismert volna be – szeretett egy dolgos nap végeztével összefutni Summersettel és a macskával.

Különösen akkor, ha az a dolgos nap leginkább csak bosszúságot tartogatott a számára.

Túl sok idejét emésztette fel egy hiba kibogozása, márpedig meg kellett tennie, mielőtt az a hiba igazi katasztrófába torkollik. Ráadásul fokozta a rosszkedvét, hogy kiderült: a saját kutató-fejlesztő csapatában dolgozó megbízható és értékes emberek követték el még a projekt kezdetén.

Egy aprócska félreszámolás, gondolta, ahogy Eve kabátjára dobta a sajátját, mivel egyszerűen nem volt kedve felakasztani. Egy aprócska félreszámolás, ami a későbbiekben újabb félre-számoláshoz vezetett, ami megint egy újabbhoz, és a folyamat úgy gördült végig a fejlesztésen, mint hógolyó a lejtőn.

Szerencsére megállította, mielőtt súlyos pénzügyi vagy PR-katasztrófába torkollott volna. A mérnök, aki elkövette a hibát, annyira elképedt, hogy bocsánatot kérni is elfelejtett, Roarke hangulatán pedig nem segített, hogy alaposan letolta.

Arra gondolt, lemegy a tornaterembe és Eve példáját követve szétver egy edződroidot.

Megfordult a fejében, hogy talán Eve-et odalent találja. Esetleg rá tudja beszélni egy-két menetre a dojóban. Amit szexszel koronáznak meg.

Abban a helyiségben sem csináltuk még, gondolta, miközben a házi számítógép termináljához lépett. A felesége imádni fogja.

– Hol van Eve?

Jó estét, Roarke. Eve kedves a könyvtárban tartózkodik.

– Micsoda? Hol? Eve Dallas hadnagy a könyvtárban van?

Megerősítve. Jelenlegi tartózkodási helye a könyvtár.

Roarke egyszerre döbbsen és elbűvölve lépdelt keresztül a házban, amíg meg nem érkezett a kedvenc szobája nyitott ajtajához.

A felesége odabent ült. A lábát feltette a hosszú asztalra, könyvet tartott a kezében és az ölében ott hevert a macska.

A kandallóban vidáman ropogott és pattogott a tűz. A macska hortyogott.

– Na, ez kényelmesen otthonosnak látszik.

Eve felpillantott – kemény nyomozótekintete lassan kitisztult.

– Helló – köszönt.

– Mit olvasol ezen a hideg téli estén?

– Inkább szemlézek. Vagy tanulmányozok. Te olvastál már valamit Blaine DeLanótól.

– Igen, olvastam – sétált a felesége mellé Roarke, és oldalt billentette a fejét, hogy megnézze a kezében tartott regény címét. – Áldozat vagy gyanúsított?

– Egyik sem. Ez már volt a kezében? – kocogtatta meg a *Sötét napokat*.

– Még nem. A Hightower-sorozatot már majdnem kiolvastam... szerintem egész jó. A régi társa történeteibe viszont még nem ugrottam fejest. Csak az ismerős – mutatott a könyvre, amit a felesége a kezében tartott. – Azt már olvastam. A *Sötét zuhanásban* lép ki a testülettől.

– Bárcás, fojtogatás.

– Igen – pörgette vissza fejben a történetet Roarke, miközben a felesége mellé telepedett. Mennyeien érezte magát, hogy végre leülhet. – Sorozatgyilkosság. Fehér sál.

– Selyemöv.

– Egykötés, de igazad van, selyemöv. Ha jól emlékszem, az első áldozat Dark barátja volt... vagy egy barátjának a húga, és az ügy kitörési lehetőséget biztosított a nyomozónak.

– Továbbá mintául szolgált egy bárcás meggyilkolásához... aki éppen úgy új volt az utcán, mint a

könyvben szereplő áldozat. A múlt hónapban. A folytatás pedig? Az én áldozatom. Videoszínház, jégvágó, Hitchcock-video, fiatal színésznő.

– DeLano ennek ellenére sem gyanúsított?

– Önként keresett meg ma reggel. Nadine kísérte el... barátok. DeLano tiszta.

– Vagyis egy halálos plagizálót üldözl.

– Vicces, mert az egyik lánya többé-kevésbé ugyanígy jellemezte. Ugyanis van két kamasz lánya. Meg egy seggfej volt férje, aki sajnos úgyszintén tiszta.

– Szeretném, ha mesélnél az ügyről. Méghozzá egy pohár bor mellett – állt fel Roarke. – Idelent inkább whiskyt vagy brandyt szoktam inni, de most jobban esne a bor.

Eve már éppen hozzá akarta tenni, hogy hoz egy kávé, azonban Roarke elterelte a figyelmét. A díszes bársekreény felé menet könnyedén meglazította a nyakkendőjét. *Miért olyan szexi minden mozdulatai* – kérdezte Eve önmagától. Azt sem igazán értette, miért ragaszkodnak a férfiak a nyakkendő viseléséhez – nem beszélve Jenkinsonról. Honnan az elegancia, amivel Roarke meglazította azt a csomót és kigombolta a legfelső inggombját?

Mintha gyomorszájon vágták volna.

– Egy testes vörösre gondoltam – nézett hátra, és észrevette Eve pillantását. – Mi a baj?

– Tíz, talán tizenöt percet töltöttem DeLano seggfej volt férjével, mielőtt hazajöttem. Egyszerűen lenyűgöz, hogy képes lennéld eldobni minden vagyonodat...

– Akkor hogyan engedhetnék meg magunknak ilyen kitűnő bort?

– Úgy értem, neked pénz nélkül is megvan mindened. Anélkül is meglenne, hogy ilyen csinos lennél. Neki viszont nem.

Roarke kinyitotta a palackot és két pohár kíséretében odavitte a kanapéhoz.

– Felteszem, ezt bóknak szántad.

– Fogadhatsz rá, nagyfiú.

Roarke leült és finoman megcsókolta a feleségét.

– Akkor köszönöm szépen. Ezzel akarod kezdeni? DeLano

seggfej volt férjével?

– Valahogy nála kezdődik minden. Meg DeLanóval és a könyvekkel.

Miközben Eve mesélt, Roarke kitöltötte a bort és hátradőlt. Galahad addig nyújtózkodott és fészkelődött, míg végül sikerült egyszerre mindkettejük ölébe belefeküdni.

– Könnyedén tönkretehetné a volt férjét – jegyezte meg Roarke. – Népszerű író... továbbá egyedülálló anya, aki egyszerre neveli a két lányát és támogatja az anyját. A média segítségével könnyedén tönkretehetné. Mégsem tette.

– Szép életet épített fel magának és a családjának. Szoros köztük a kötelék. Bámulatra méltón szoros. Rengeteg... tudod, ösztrogén van a házukban. Szinte vibrál tőle a levegő.

– Vibráló ösztrogén – kortyolt Roarke a borából. – Félelmetesen veszélyesnek hangzik.

– Nagyon lányos, viszont egyáltalán nem gyenge.

– Túl sokan tartják gyengének azt, ami csak nőies – simogatta meg Eve fejét Roarke... valahogy úgy, mint ahogy Eve korábban a macskát simogatta. – Az ilyen emberek aztán rajtavesztenek.

– A gyilkos is nő.

– Van szemtanúd? Lépünk át az előjátékon, és térjünk a lényegre.

– A módszereim vezettek erre a felismerésre, nem egy szemtanú. Az első áldozattal nőként végzett, a másodikkal férfiálarcban... miközben férfinak is képzelte magát.

Mesélt a férjének a biztonsági kamera felvételéről és ismertette a DeLano-házban folytatott beszélgetést.

– Úgy láttam, hogy Piper, a kisebbik lány elképesztően okos. Nem csak az iskolában az órákon, mondjuk matekból meg a többiből. Egyszerűen... agyafúrt. Te ezt mondanád rá.

– Tényleg?

– Még a csengése is olyan, mintha írül lenne. Amúgy azonnal felismerte a nőt a kinyomtatott képek alapján. Habozás nélkül. Leírta a ruházatát, pedig két hónap telt el azóta, hogy látta. DeLano ideges, mert a gyanúsított túlságosan közel férközött a családjához, nyilvánvalóan követte őket, noha azon meg sem lepődött, hogy a lánya

emlékezett rá. A jelek szerint elképesztő a memóriája.

– Mennyi idős?

– Tizennégy... két évvel fiatalabb a nővérénél. Csakhogy van valami, amiről egyiküknek sem beszéltem. Az odáig rendben, hogy a lány sok mindenre emlékszik, sok mindent megfigyel, ám nem hiszem, hogy egy tizennégy éves kamasz megjegyez egy véletlenül a szeme elé kerülő nőt, amikor izgatottan karácsonyi ajándékokat keres.

– Arra gondolsz, van valami abban az alakban, ami felkeltette az érdeklődését?

– Talán csak tudat alatt. Ösztönösen. Esetleg láthatta más körülmények között, amikor nem úgy nézett ki. Az viszont biztos, hogy volt benne valami, ami beindította.

– Aggódsz DeLano és a családja miatt?

– Egyelőre nem – viszont mindenről részletesen beszámolt a brooklyni őrsnek. – A sorozat nyolckötetes, és a gyilkos még legalább kettőt-hármat szeretne lemásolni. A tervei szerint az összest, azonban biztosra veszem, hogy még a nyolcadik előtt összeroppan – meredt a borába Eve, mivel emiatt az összeroppanás miatt igenis aggódott. – Utána DeLano nyomába ered. Vagy az egyik gyerek, esetleg DeLano anyja ellen fordul, hogy minél több szenvedést okozzon neki. Meghagytam a brooklyniaknak, tartsák rajtuk a szemüket, és a családdal megbeszéltem, legyenek nagyon elővigyázatosak. Mira szerint a gyilkos egy ponton túl az általa teremtnéknél vélt személy ellen fog fordulni, bár ez még odébb van. Egyelőre túlságosan jól szórakozik.

– Miben reménykedsz, mit fogsz találni a könyvekben?

– DeLano nem nyomozó és nem is gyilkos, ennek ellenére úgy kell gondolkodnia, mintha az lenne. Továbbá amikor szükségét érzi, egy nyugdíjas rendőrtől szokott kérdezni bizonyos dolgokat. Már három nyomozóm jelentette ki, hogy az írásai megállnak a lábukon.

– A civil szakértőd véleményét is add hozzá.

– Oké, de a történetben kell lennie valami nyomnak, hibának vagy némi szerencsének, igaz? Úgy tűnik, a gyilkos behatóan ismeri ezeket a regényeket, ezért nem hagy nyomot maga után, nem követi el ugyanazt a hibát és próbál

közénk és a szerencse közé állni.

- Ó - értette meg Roarke, hogy mire utal a felesége. Közben úgy töltötte újra a poharukat, hogy meg sem zavarta a horkoló macskát. - Vagyis szerkesztenie kellett a történeteken.

- Így is lehet mondani. Az első egy sorozatgyilkos, de ez a nő nem gyilkolta meg a következő bárcást. Annak nem lett volna semmi értelme. Elkövette az első gyilkosságot és továbblépett. A második könyvben a gyilkos, aki, mint azt már mondtam, férfi, az áldozat vetélytársával állt kapcsolatban. A valódi áldozatnak viszont nincsenek efféle kapcsolatai.

- Vagyis az után nyomozol, hogy a könyvekben mi után nem nyomoztak.

- Valahogy úgy. Néhány részlet még mindig bizonytalan, viszont a gyilkos a regényeket másolja, szóval úgy gondolkodik: ez és ez okozta „A” gyilkos végzetét, ezért én ezt meg ezt fogom csinálni. A másik, hogy az első könyvben az elkövető tizennyolc és huszonkét év közötti utcai bárcásokat keresett, mivel a férje ilyenekkel csalta. A mi esetünkben az áldozatnak sokkal szigorúbb követelményeknek kellett megfelelnie. Tizennyolc éves volt, két hónapja dolgozott az utcán és egy időzárral felszerelt lakásba hordta a kuncsaftjait.

- Az írás egy dolog, meg kell tölteni az üres lapot. A másolás már jóval szorosabb keretek között zajlik.

- Bumm. Ennek ellenére nem nehéz megtalálni a megfelelő utcai bárcást. Az ember körbenéz, és kiválasztja azt, amelyiknek stimmel az életkora. Titokban talán fotókat készít, és megtalálja a módját, hogy informálódjon a jelöltek felől. Mindez sokáig tart, ám a gondos tervezés mindig több időt vesz igénybe, és a mi emberünk gondosan megtervezi a lépéseit.

Roarke pontosan értette, hová akar kilyukadni a felesége. Bólintott.

- A második gyilkosságot jóval nehezebb megszervezni. Egy fiatal színésznő, aki szeret videókat nézni. Még hozzá klasszikus videókat. A Hitchcock-video... melyik is szerepelt

a könyvben?

– DeLano azt mondta, hogy ez a Rizskoch...

– Vicces.

– Ennek legalább van értelme. Szóval ez is az ő filmje, de nem ugyanaz, mint a könyvben. Az valami... *Gyilkosság meghívásra*... Meg kell néznem a jegyzeteimben, mert nem emlékszem pontosan.

– *Gyilkosság telefonhívásra*.

– Ez az, és maga a gyilkosság a nagyjelenet alatt történt, amikor a női főszereplő a gyilkosával dulakodik.

– Grace Kelly. A férje, Ray Milland felbérel, jobban mondva inkább megzsarol valakit, hogy fojtsa meg a gazdag feleségét, miközben ő éppen máshol tartózkodik, és pontosan akkor kövesse el a gyilkosságot, amikor telefonon beszélnek. Ugyanis a történet a huszadik században játszódik.

– Betonbiztos alibi.

– Pontosán. A férj felhívja, hogy ott legyen a vonalban, amikor a gyilkos lecsap rá és hallgatja a dulakodásukat.

– Rideg.

– Csakhogy a nőnek sikerül megmarkolnia azt az ollót, amit nem sokkal azelőtt használt és még mindig ott hevert az asztalon, és meggyilkolja a gyilkosát.

– A vetítőteremben pedig mindenki a vászonra mered, akárcsak Chanel Rylan meggyilkolásakor. A gyilkos hátulról tarkón szúrja és kísétál. Még nem olvastam el azt a részt, amiből kiderül, hogy hová. Pedig ott kell állnia benne.

– Majd én megkeresem. Na, és ez? – érintette meg Roarke a következő könyvet.

– *Sötét tettek*. A harmadik kötet. A gyilkos elkezdett dolgozni rajta... már kiszemelte az áldozatát. El kell olvasnom, hogy minél többet megtudjak a regényben szereplő áldozatról, ami alapján elkezdhetem keresni az igazit.

– Akkor hát – emelte fel Roarke a sorozat második könyvét – mit szólnál hozzá, ha kényelembe helyeznénk magunkat úgy egy órára, utána pedig vacsora közben megnyitnánk a saját gyilkos klubunkat?

– Oké, de olyan embert keresünk, aki...

Roarke megveregette a felesége kezét.

– Világos.

Ő is feltette a lábát az asztalra, majd kinyitotta a könyvet és a feleségére mosolygott.

– Ez olyan meghitt.

– Ez munka.

– Meghitt munka.

Szorosan egymás mellett ültek. A macska bolyhos takaróként borult rájuk és a kandallóban ropogott a tűz, így Eve-nek meg sem fordult a fejében, hogy vitatkozzon a férje megállapításával.

Gyorsan beleélte magát az olvasottakba, beszippantotta a két nyomozó közti dinamika. Amennyire Eve meg tudta ítélni, remek egyensúly és dinamika jellemezte a párost, Hightower őszintesége és egyenes jelleme szépen ellensúlyozta Dark ösztönös megmozdulásait, és viszont.

Újraolvasott egy részt az áldozat nézőpontjából és világosan látta a hasonlóságot Rosie Kenttel. Mindketten fiatalok voltak, meggondolatlanok és tapasztalatlanok.

Továbbá elővárosi, már-már polgári környezetből bukkantak elő.

A gyilkosság elkövetésének a bemutatásánál az író nem tért ki a gyilkos nemére. *Feltehetően azért, hogy az olvasó találgasson*, gondolta Eve. Akkor találkoztak, amikor a fiatal bárcás elkezdte a munkáját az utcán.

A gyilkos idegesen viselkedett – valószínűleg csak tette –, hogy az áldozat minél magabiztosabbnak érezze magát. Aha, aha, pontosan úgy, ahogy azt Eve elképzelte, a gyilkos arra kérte a „partnerét”, hogy frissítse fel magát. Az áldozat szemszögéből bemutatva a lány gyorsan, felületesen megmosakszik, miközben önelégülten az jár a fejében, milyen könnyen megszerzi a pénzt arra a szuper cipőre, amit kinézett magának. Meg arra, hogy a béna testvére fel sem fogja, milyen *remek szórakozás* ez az egész.

Kilép a fürdőszobából és észreveszi a bort. Persze, édesem, igyunk egy kortyot és lazuljunk. A zavart kérdésnek engedelmeskedve a bárcás vetkőzött le előbb.

Miközben a gyilkos iszik, Pryor/Rosie bemutat egy rövid sztriptízt, valami olyat, amit gyakorolt a tükör előtt. Sok pénzt remél a kuncsaftjától, a gazdagok időnként szép borralalót adnak, ezért könnyen belemegy a játékba.

Kezd szédülni, de csak nevet és tovább ringatja a csípőjét. Amikor a vendége ragaszkodik hozzá, megissza a bor maradékát.

Akkor sem habozik, amikor arra kéri, hogy feküdjön az ágyra. Álmos. Bizonytalanul arra gondol, miért szedte fel és hajtogatta össze a kuncsaftja a ruháját éppen úgy, ahogy annak idején az anyja.

Ez az utolsó, ami megfordul a fejében – a halott lány utoljára az anyjára gondol.

A gyilkos szemügyre veszi az ágyon heverő lányt, feszes, kemény mellét és sima, tökéletes bőrét. Fiatal arcát a lotyós smink alatt, a körmét – a kezén és a lábán egyaránt –, amelyet gyakorlatlan kézzel csillámló rózsaszínre festett.

Előveszi a selyemövet, majd felemeli a lány fejét és a nyaka köré tekeri. Közben az zakatol a fejében, hogy megbünteti, mert nincs joga ennyire büszkélkedni a mellével, a bőrével, az arcával.

Az idegességét, félelmét, kétségeit – képes vagyok rá egyáltalán? – elsöpri a rideg düh.

Csak szorítja, szorítja a selyemövet, a szíve egyre hangosabban és hangosabban dübörög.

A lány szeme felpattan, pislog, kidülled. Ribancosra rúzsoszott ajkai szétnyílnak, mint amikor egy hal tátog. A teste rángatózik.

Igen, ez olyan, mint a szex, mint az a szex, amit ez a kis lotyó árul. Csak szorítja, szorítja az övét, miközben a bánat és a cserbenhagyás könnyei gyűlnek a szemébe. Nem, többé már nem árulsz szexet, többé már nem csábítasz el, nem veszel el másokat. Mindez lassan elmúlik. A lány meghal. Vége.

A megkönnyebbülés már-már kedvessé változtatja a gyilkost. Türelmes ujjakkal köti a masnit, beállítja, tökéletesíti, csodálja, rábólint.

A segítségével ajándékot készít a halálból.

Eve összecsukta a könyvet és a kandalló tűzébe bámult, miközben fejében egymást kergették a gondolatok. Néhány pillanattal később Roarke is bezárta a kezében tartott kötetet.

– Kétségtelen – jelentette ki. – Halálos plágium. Nem vacsorázunk itt, hogy közben megbeszéljük a dolgot?

– Itt?

– Tudsz ennél jobb helyet arra, hogy könyvekről beszélgessünk? Számítógép, húzd félre a függönyt!

A polcok közé szorított ablakot takaró függöny kétfelé vált.

– Nézd csak, havazik.

Eve dühösen meredt az ablakra.

– A francba!

– Idebentről nagyon szép – állt fel Roarke, és odalépett egy szekrénykéhez, ami az AutoSéfet rejtette. Lekérte a menüt és figyelmesen átnézte. – Summerset azt mondta, addig sem fogunk éhezni, amíg ő nyaral, és látom, hogy igazat beszélt. Úgy gondolom, a könyvtárban töltött estéhez, miközben odakint havazik, a leginkább pásztorpite illik.

– Miért nevezik pitének, amikor nem is az?

– Szerintem sült tésztával készítették, mielőtt Angliában és Írországból elterjedt a krumpli, de mint ahogy mi sem őrünk birkát, Summerset is úgy készítette el, ahogy a vendéglőkben szokás – programozott gyorsan két adaggal, mielőtt Eve kisírhatta volna a pizzát. – Deann Dark figurája egyszerűen elképesztő. Már biztos vagyok benne, hogy a sorozat többi kötetét is el fogom olvasni. Ami ezt a kötetet illeti, értem az álláspontodat. Az áldozat és a módszer tekintetében a gyilkos követte a leírtakat, más dolgokon viszont változtatott, márpedig aki plagizál, az nem változtat semmin. Így próbálja megúszni a gyilkosságokat, legalábbis egy ideig.

– Min változtatott?

Roarke két tűzálló tálat helyezett a könyvtári asztalra és intett Eve-nek, hogy hozza a bort.

– A regényben nem szerepel kifordítható kabát vagy áttöltözés férfiből nővé. A gyilkos a saját bőrében sétált be és

ki a moziba – lépett a másik asztalhoz Roarke, felvette a rajta álló két, súlyos gyertyatartót, majd a vacsoraasztalukhoz vitte és gyertyát gyújtott.

– Honnan tudta, hogy ott lesz az áldozat?

– Amelia Benson karaktere beszélt róla a táncórán, amire járt, a csoportban, ahol dolgozott, és a közösségi médiában is megemlítette. Grace Kellyt különösen szerette, és még sohasem látta ezt a videót. A tervei szerint az egyik barátja is elkísérte volna, de a fent említett barát néhány perccel a kezdés előtt kapott egy szöveges üzenetet, melyet állítólag abból a vendéglőből küldtek, ahol szakácsként dolgozott. Személyzeti vészhelyzetre hivatkozva kérték, hogy menjen be.

– Állítólag? – ült le Eve, és szemezni kezdett a pitével, ami nem is volt pite.

– Igen. Amikor az áldozat barátja nagyjából húsz perc múlva megérkezett a munkahelyére, senki sem értette, hogy miről beszél. Senki sem küldött neki üzenetet, de késő volt ahhoz, hogy visszaforduljon, mert a videó addigra elkezdődött – töltött újra ismét a poharakba Roarke. – Eközben a gyilkos kisurran az egyik vetítőteremből, be a másikba, és már itt is az ügy mása. A regényben a gyilkosságot nem fedezték fel, amíg ki nem gyúltak a fények, és addigra az elkövető a másik vetítőterem közönsége közé vegyülve elhagyta a mozit.

– Hogyan jöttek rá, hogy ki ő és hogyan sikerült elfogni?

– Ott még nem tartok – dugta a pitébe a fejét Roarke. – Odáig viszont eljutottam, ahol az ügyes és elszánt Deann Dark gyanakodni kezd rá. Mellesleg az áldozat anyja bérelte fel, mivel úgy gondolta: annak ellenére, hogy a rendőrség, elsősorban Hightower igazolta az alibijét, a lánya régi szerelme követte el a gyilkosságot.

– Oké, az anya megbízza a magánnyomozót, mert idiótának tartja a zsarukat, a magánnyomozó pedig végül bebizonyítja, hogy egyáltalán nem azok. Térjünk vissza a valósághoz. A gyilkos olvassa a könyvet, elhatározza, hogy kísétál az egyik teremből és be a másikba, meghozzá a biztonsági kamerák előtt, ami később még bajba keverheti.

Mert ha a zsaruk és a magánnyomozó nem nézték meg a felvételeket és nem szúrták ki rajta az elkövetőt, akkor valóban idióták.

– Gyanítom, hogy igazad van, és most már akár kitalált történet, akár nem, a saját szememmel szeretném látni a végét. Hogy ízlik a vacsora?

Nem pítét evett és Eve a zöldséget túlságosan soknak találta, de a tört krumplival összekevert húsos ragu eléggé felpörgette a szervezetét.

Vagyis könnyen lecsúszott.

– A helyszínből akkor is rájönnek, hogy egy nő a kitalált gyilkos, ha nem tudnám.

– Könnyű azt mondani.

– Mmm – rázta tele szájával a fejét Eve. – Amilyen szemmel a gyilkos az eszméletlen áldozatot nézi, mielőtt megölné. Nem vágyakozással vagy utálattal, nem is csodálattal vagy perverzen. Irigyen. Irigyli a bőre simaságát, feszségét és a fiatalságát. Éppen úgy, mint ahogy egy idősebb nő irigyli a fiatalabbakat. Az ember persze megcsavarhatja a dolgot és nézheti más szemszögből, ám abban a pillanatban a gyilkos gondolatai és érzései egy nőre, méghozzá egy irigy nőre vallanak.

– Érdekes. Fogalmam sincs, hogy ez feltűnt-e, amikor olvastam.

– A gyilkos sértődött. Valami elpattant benne. Az igazi elkövetővel ellentétben nem tervezte meg lépésről lépésre a gyilkosságot. Küldetést teljesít. Ez a bosszúról, és legalábbis a fejében arról szól, hogy meg kell védenie a családját, az otthonát, az életmódját. Nem számít neki, hogy az áldozat tapasztalatlan és új az utcán, tehát könnyű préda. Egyedül azt látja, hogy a férje megcsalta, hogy olyan fiatal bárcásoktól vásárolta a szexet, akik éppen hogy elkezdhatték árulni magukat. Továbbá ostoba, mivel a bárcások csak a munkájukat végzik, szóval, ha mindenáron meg akar büntetni valakit, akkor a férje pöcsére kellene kötnie azt a rohadt masnit, mielőtt levágja.

Roarke nagyot nyelt és feltartotta az egyik ujját.

– Vagy talán komolyan el kellene beszélgetnie vele arról,

miért kereste meg azokat az igencsak fiatal bárcásokat.

– A valagam a „komoly beszélgetésbe”. Legközelebb, amikor a munkájára hivatkozva későn ér haza, ki kell várnia, amíg elalszik, és lenyisszantani. Azt hitted, hogy belemárthatod egy tizenéves lányba, mielőtt belém mártogatod? Gondold át újra, seggfej. Ezt követően, mondjuk, amíg a férje még visít, ledarálni a konyhában azzal az izével, pitébe tölteni és lenyomni a férje torkán a saját farkát – mutatott Roarke felé a villájával. – Ezt tekintsd figyelmeztetésnek, haver, vagy rettenetes fenyegetésnek.

– Egyikre sincs szükségem, ráadásul elvetted az étvágyamat.

Eve megrántotta a vállát és folytatta a vacsorát.

– Viszont elkezd foglalkozni a valódi problémával? Nem. Inkább meggyilkol három nőt. A negyedikkel is végzett volna, ha Dark nem tiporja lábbal a törvényt, nem lopja el és töri fel a gyilkos marok'linkjét és nem találja meg benne az első három áldozat adatait három továbbival egyetemben.

– Ezt meg honnan tudod? Még nem olvastad el a könyvet.

– A végére lapoztam.

– Te... – hunyta le Roarke a szemét, és ivott egy korty bort. – Néhány dolog egész egyszerűen megbocsáthatatlan.

– Ilyen a munka, nagyfiú. Tudnom kell, amit a gyilkos tud, akárcsak azt, hogyan használja fel. Mindenesetre sikerült lezárniuk az ügyet. Hightower felépítette a nyomozást, és eltervezte, hogyan fogja el a gyilkost. Dark viszont átlépte a határt, és ha Hightower nem fedezi, akkor egyrészt elveszíti a jelvényét, másrészt el kell engedniük egy sorozatgyilkost.

– Gyerekkora óta ismerte az első áldozatot. Sokkal inkább családtagnak érezte, mint az igazi családtagjait. Teljesen összezavarodott érzelmileg.

– Nyomozó volt – ellenkezett Eve. – Ha Hightower nem éri utol abban a lakásban, talán megöli a gyilkost. Később rádöbrent, hogy meg is akarta ölni. Ezért döntött úgy, hogy visszaadja a jelvényét.

– Megmentett egy életet.

– Akkor is. Az igazság az első... ez világos. Hightower

nem lépte át a határt, legfeljebb feszegette. Dark viszont áttört rajta.

- Egy kicsit rád emlékeztet. Mármint Hightower. Kiváló nyomozó, nagyszerű megérzésekkel... talán nem annyira jók, mint amilyenekkel te elő szoktál állni - jegyezte meg Roarke -, de nagyszerűekkel. Azt a célját sem adta fel soha, hogy rendőr lesz belőle. Úgy követi a szabályokat, hogy közben tisztában van vele, ez nem csupán a törvényt jelenti, hanem a mögötte álló embereket és az igazságot.

- Dark viszont inkább korlátként tekint a szabályokra és frusztrálja a hivatalos eljárásrend. Egyre kellemetlenebbnek érzi a betartásukat, és hamar megtanulja, hogyan kerülje meg őket... Hé, ha jobban belegondolok, ő meg rád hasonlít valamelyest - vigyorgott a férjére Eve. - Ebben a történetben te vagy a lány.

- Most átvitt értelemben tényleg levágtad a farkam.

Eve jókedvűen kapta be a következő falatot.

- Csak úgy mondtam. Mellesleg a gyilkos változtat a helyszíneken, máshogy játssza újra az eseteket, mint ahogy azok a regényben megjelennek. Nem akarja, hogy elkapják.

- Szóval, nem csak tervrajzként tekint a könyvekre, hanem egyfajta próbarepülésnek tartja őket?

- Aha. A gyilkos oda-vissza ismeri a tartalmukat. Márpedig ki ismeri jobban a könyveket az írójuknál?

- Felteszem, első körben a szerkesztő.

- Aha, ezt az irányt már megvizsgáltam. DeLano szerkesztője egy hatvan fölötti családos férfi két gyerekkel és egy unokával. Nem csak nem illik rá a jellemrajz, de Rylan meggyilkolásának az estéjén egészen hatig igazoltan az irodájában tartózkodott, utána megivott egy italt az egyik írójával a te Palace Hoteled bárjában. Ez utóbbi úgyszintén igazolást nyert. Továbbá tényleg csak az alaposság kedvéért utánajártam, hogy Kent halálakor egy konferenciára utazott Chicagóba, ahol előadást tartott. Habár van egy szerkesztőasszisztense, aki nő, valamint a kiadó többi alkalmazottja is hozzáférhet megjelenés előtt a könyvekhez.

- Egy újabb hír - jegyezte meg Roarke. - A letöltés vagy a nyomtatott változat nem kerül sokba, bárki

megengedheti magának, és ezt követően annyiszor olvassa el a regényt, ahányszor akarja.

– Aha, én is errefelé hajlok. Szerintem amilyen szoros a kötelék a DeLano család tagjai között, DeLano még a kiadóba is magával vitte a gyerekeket. A ravaszabbik lány minden bizonnyal rengeteg emberrel találkozott odabent, és ha igaz, amit mondott, miszerint semmit sem felejt el, biztosan felismeri a nőt, aki a bevásárló körútjukon a nyomukba szegődött. Az este hátralévő részében a rajongói levelekkel akarok foglalkozni. Aki ennyire a megszállottjává vált a könyveknek, a szereplőknek és az írónak, legalább egyszer megpróbálta felvenni DeLa-nóval a kapcsolatot, bár elképzelhető, hogy többször.

– Egyetértek. Én is szívesen olvasgatnám azokat a leveleket.

– Az anyag egy részét átküldtem Peabodynak, viszont figyelembe véve a levelek mennyiségét, ha szabad az estéd, adok belőlük.

– Ki ne élvezné, ha belenézhet mások leveleibe? Az estém pedig eléggé szabad. Egy óra egy jó könyvvel, mások levelének az olvasása és finom vacsora? Mindegyik hatásos orvosság arra a bosszúságra, amivel hazaértem.

– Bosszúság? Egyáltalán nem tűnsz bosszúsnak.

– Valószínűleg azért nem, mert a feleségemet a könyvtárban találtam, ahogy a macskával az ölében olvasott. Annyira otthonosnak tartottam ezt a látványt, hogy azonnal elfújta a bosszúságomat.

– Vagyis, ha a parancsnoki központom mögött találsz rám, akkor még mindig bosszús lennél?

– Valószínűleg – rántott egyet a vállán Roarke. – Az járt a fejemben, hogy szétverek egy edződroidot, mivel ez neked is remekül be szokott válni. Esetleg rábeszéllek egy menetre.

– Most szexről beszélsz vagy bunyóról?

– Felőlem akár vegyíthetjük őket.

Eve hátradőlt és félretolta maga elől a tálat.

– Mindkettőhöz túlságosan tele vagyok a pitével, ami valójában nem is pite.

– Fiatal még az este.

– Az is bosszantani fog, ha elmeséled, hogy miért voltál bosszús?

– Már túl vagyok rajta, szóval nem. A kutató-fejlesztő részleg vétett egy apró, valóban nagyon apró hibát az egyik számításban, ami egy sorozat hibás eredményhez vezetett és azzal fenyegetett, hogy romba dönti az egész projektet. Szerencsére megtaláltam a hibát. Utána a nap nagy részét a csapattal azzal töltöttük, hogy egyenesbe hozzuk.

– Fejek hullottak?

– Néhányszor megfordult a fejemben, hogy kivonom a pallost, de ez a bizonyos fej arról közismert, hogy a végletekig aprólékos és alapos, továbbá innovatív. Hibázott – vont a meg alig észrevehetően a vállát Roarke. – Megesik az ilyesmi.

– Valószínűleg halálra rémítetted.

– Elképzelhető, de olyan szorgalmasan ostorozta magát, hogy szerintem észre sem vette. Egy jó könyv, egy pohár bor... meg te és a macska megkímélt attól, hogy megint be kelljen állítanom egy újabb edződroidot a tönkrevert helyett.

– Lefekvés előtt még lemehetünk tönkreverni egyet, de ezt inkább akkorra tartogatom, amikor tényleg nagyon feldühítenek – nyelte le Eve az utolsó korty borát. – Itt még sohasem szeretkeztünk?

– Biztos vagyok benne, hogy arra emlékeznék, szóval nem.

– Akkor vissza kell jönnünk, mindenképpen vissza kell jönnünk Summerset hazatérte előtt, hogy kipipáljuk – rajzolta a jelet a levegőbe Eve.

– Vedd úgy, hogy felvettem a napirendbe.

Eve homlokráncolva körülnézett.

– Nagyon szép szoba, de furcsállom, hogy nem nyílik belőle konyha. Nekünk kell felvinnünk innen a piszkos edényt. Fel, vagy le.

Roarke felállt és kézen fogta a feleségét.

– Majd bekapcsolok egy droidot, hogy intézze el helyettünk. Egy házidroidot.

– Elfelejtettem, hogy olyanból is akad néhány.

– Háztartási értelemben mi ketten evolúciós zsákutcának

számítunk. Valahogy mégis el kell intéznünk az ilyesmit, amikor Summerset nincs idehaza.

– Én mindig boldogultam a saját háztartásom vezetésével – emlékezett vissza Eve, miközben kifelé indultak. – Mondjuk gyűlöltem – lökte meg a csípőjével Roarke-ot. – Okos dolog volt a részemről, hogy megcsíptem a gazdag srácot.

– A gazdag srác okosabb, mert egy nyomozó mossa a gatyáját.

– Amikor még a saját alsóneműmet mostam, a gép mindig megevett egy zoknit. Csak egyetlenegy. Minden alkalommal. Miért?

– Majd megkérdezzük a droidtól.

– Viszont Summerset még egy hétig nem jön haza.

Roarke nevetve karolta át a felesége nyakát, amiről Eve-nek azonnal eszébe jutott, hogyan ölelte át délután DeLano a két kamasz lányát.

Elmosolyodott.

TIZEDIK FEJEZET

Roarke megnézte a bejövő üzeneteit, és látta, hogy néhány dolgot mégis el kell intéznie. Eve kávéét programozott, majd aktualizálta a táblát és az aktát.

Közben pár percet szakított arra, hogy alaposan megnézze Jefferson igazolványképét.

Ha az élet tisztességes és igazságos lenne, bűnösnek találnák gyilkosságban és börtönbe juttathatná. Viszont azon kívül, hogy zaklató, goromba seggfej, aki a fiát pontosan ilyen embernek, ha nem ennél is rosszabbnak nevelte, az élet nem bizonyult tisztességesnek és igazságosnak vele szemben.

Nem kell sokat foglalkoznia vele.

Talán egy nap átlépi a határt és a látóterébe kerül, de egyelőre csak azért tűzte fel a képét a táblára, mert sikerült kihúznia a gyanúsítottak közül.

A parancsnoki központhoz sétált, töltött magának a kávéból és ő is átnézte az üzeneteit.

Jenkinson és Reineke jelentésében mintha halványan megcsillant volna egy nyom.

Az egyik újra kihallgatott bárcásnak eszébe jutott, hogy – talán – karácsony idején egyszer-kétszer látott egy nőt a tetthely környékén sétálgatni.

Azt mondta, azért emlékszik rá, mert rohadt hideg volt és alig akadt kuncaft. Sokkal inkább a pingvines kabát maradt meg benne, mint a viselője.

A vallomása szerint az öltözék melegnek, ugyanakkor tragikusan bénának tűnt, ezért azonnal ráismert, amikor néhány nappal később újra megpillantotta. Oda is kiabált neki, hogy csak lődörög vagy akar valamit? Mert ha csak lődörög, takarodjon a placcáról!

Mindkét nyomozó úgy vélte, a lány igazat beszél, mivel fél tömbbel arrébb kikérdezték az egyik szexklub kidobóját, akinek szintén feltűnt a „ronda, testes kabát”.

Viszont egyik közönyös tanú sem tudta felidézni a viselője bőrszínét, hajszínét, s a testalkatát sem.

Ennek ellenére sikerült megerősíteni a feltételezést, hogy a pingvines kabát december vége óta követte Rosie Kentet. Az időpontok egyeztek.

Eve betöltötte a rajongói leveleket tartalmazó diszket, és összeborzadt, amikor látta, milyen sok érkezett. Osztott-szorzott, majd az egyik harmadát átküldte Peabodynak, a másik harmadát Roarke-nak, végül foglalkozni kezdett a maradék harmaddal.

Úgy gondolta, a többszörös levelekkel kezdi. Véleménye szerint, ha a gyilkos írt egyáltalán, azt több álnév alatt tette.

Ennek magas a valószínűsége, és valahol úgyis el kell kezdeni.

– Számítógép, emeld ki és rendezd az ugyanazon feladótól érkezett leveleket.

Értettem. Feldolgozás...

A számítógép villámgyorsan végzett a feladattal. A kapitányságon rendelkezésére álló bádogdobozának többször ennyi idő kellett volna rá.

– Oké, ez sem kis falat. Miért éppen falat? Miért nem korty vagy nyelet? Számítógép, emeld ki azokat, akik öt vagy annál több levelet írtak.

Eve várt, majd a jóval kisebb mennyiség láttán elégedetten bólintott.

Már a munka közepén járt, amikor belépett Roarke és egy paranccsal felkapcsolta a kandallót, amiről ő megfeledkezett.

– Elnézést, csak egy kis ez meg az.

– Semmi gond – pillantott fel Eve éppen annyi időre a munkából, hogy lássa, ahogy a férje tölt magának a kannájából. – Ugye, nem azzal foglalkoztál, ami korábban felbosszantott?

– Nem, az már újra jó kezekbe került. Akárcsak ez a kis ez meg az. Nemrég a tulajdonosa lettél egy apró, düledező nebraskai farmháznak és a hozzá tartozó tizenhat acre

földnek.

– Micsoda?

– Megfeledeztél a fogadásunkról?

– Fogadtunk a... – gondolt vissza Eve a hetekkel korábban történetekre, és halványan rémlett, hogy arról beszélgetnek, Roarke mindig vesz valami lepusztult ingatlant és aranybányává változtatja. Utána fogadtak, hogy mindezt képtelen lenne Bivalybasznádon megismételni.

– Tényleg vettél...

– Az általad meghatározott feltételek szerint... a vidéki Nebraskában. Átküldtem neked a részleteket egy fájlban. Fotókkal együtt – villantotta fel Roarke a mosolyát. – Pompás szórakozás lesz.

– Jártál már egyáltalán Nebraskában?

– Igen. Egyszer-kétszer.

Mivel nem hagyták nyugodni a hallottak, Eve lekérte a fájlt és megnézte az omladozó házról és a rozzant melléképületekről – melyek eredeti célját még mindig homály fedte a számára – és a gazos földről készült fényképeket.

– Fel akarod gyújtani az egészet?

– Egyáltalán nem. Csak várd ki a végét.

– Legalább az egyik tökéletes mandzsettát be fogod piszkolni.

Roarke újra elmosolyodott.

– Csak várd ki a végét.

Már az irodájában levette a zakóját, feltúrta az inge ujját és hátrakötötte a haját. Munkára készen foglalta el a tartalék számítógépet.

– Na?

Eve is visszazökkent a munkába.

– Elkezdtem vizsgálni azokat, akik több rajongói levelet küldtek, és megkaptad a csomag harmadát. Elképesztő, hányan írnak újra meg újra. Mintha... hogy is mondják? Levelezőhaverok lennének.

– Társak. Levelezőtársak.

– A haverok jobban hangzik.

– Ahogy mondod.

– Ráadásul a többségük úgy emlegeti a kitalált alakokat, mint igazi embereket. Dühösek, amikor ezek a kitalált alakok nem azt csinálták, amit szerintük csinálniuk kellett volna. Egyesek nem csak kicsit dühösek. Sokan rótták fel az írónak, hogy a szereplők nem döngették meg egymást.

Roarke belepillantott Eve levéladagjába.

– Felteszem, most Hightowerről és Darkról beszélsz.

– Aha, róluk. Néhányan haragszanak egy kicsit, mások azt állítják, ki tudják várni, amíg döngetni fognak, de legalább annyit elvárnának, hogy váltsanak néhány cuppanós csókot, és vallják be, hogy szeretik egymást. Mások azt akarják, hogy egyik se következzen be. Többen a nyelvezetet kifogásolják. Mintha a valódi emberek soha ki sem ejtenék a szájukon azt, hogy baszd meg. Különösen a nyomozók – fújt nagyot Eve. – Néhány fenyegetést is találtam, de kimerültek abban, ha ezt csinálod vagy nem csinálod, soha többé nem olvasom el a könyveidet. Csodálom, hogy DeLano nem azt válaszolta: Köszönöm az érdeklődésed. Most pedig baszd meg magad.

Roarke elnevette magát a bögréje mögött.

– Valószínűleg ezért lett belőled nyomozó, nem pedig író. Felteszem, a hírnévvel együtt jár a sok panasz. Ez mutatja, hogy az embereket érdekli a munkája, vagyis az említett író megérdemli a pénzt, amit az írásaiért cserébe kap.

– Inkább vagyok nyomozó. Az anyja, Audrey DeLano igazán remek munkát végez. Mindenkinnek válaszol. Továbbá nagyon türelmes és diplomatikus. Mivel ő foglalkozik a kapott levelek oroszlánrészével, elég elől áll a lehetséges áldozatok névsorában.

– Mert végül ő mondja ki a nemet, még ha diplomatikusan is.

– Aha. Ő a lánya hangja, amikor válaszol, hogy köszönjük az érdeklődést, satöbbi, de. Páran ötleteket, javaslatokat, sőt valóságos igénylistákat küldenek. Időnként ennek is meg kell történnie. Előállnak valami túlbonyolított történetszállal, amire Audrey szokásos válasza a Köszönjük, de. A többség belenyugszik, néhányan viszont megsértődnek vagy ragaszkodnak az elképzelésükhöz, szóval ezeket

emeljük ki a többi közül.

- Rendben.

- Még valami. Olyan nőt keresünk, aki előre tervez és ügyel a részletekre. Valószínűleg több álnevet használt és legalább egyszer eszébe jutott ez a halálos plagizálás. Miután befejeztem az adagomat, összevetem a levelek nyelvezetét.

- Az írójuk stílusát – jegyezte meg Roarke.

- Aha, de az már a következő lépés és minden egyes levél szükséges hozzá.

- Akkor legjobb lesz, ha máris nekilátunk.

Még tizenöt perc sem telt el, amikor Roarke félbeszakította Eve munkáját.

- Szerintem ezt látni szeretnéd. Postai úton küldött levelek egy bizonyos A. E. Strongbow-tól. Az első '58 márciusában íródott. Még nagyon udvarias és behízelgő. Szenzációsnak találja a könyveket, különösen a *Sötét-sorozat*ot. Briliáns, csodálatra méltó írónak tartja DeLanót, akárcsak Deann Dark karakterét, és úgy érzi, DeLano, a legnagyobb írókhoz hasonlóan nagyrészt magáról mintázta a nyomozót.

- Nem hangzik túl örültnek.

- Még nem is. Strongbow... aki nem utal rá, hogy nőt vagy férfit takar a neve, azt állítja, hogy szintén író, habár még nem jelent meg tőle semmi. Alázatosan hozzátette, reméli, egyszer belőle is olyan jó író válik, mint DeLanóból. Tanácsokat kér, hogyan fejlessze magát, hogy végül megjelenjenek a művei.

- Az én adagomban is akadnak ilyen levelek. Audrey általános jó tanácsaival együtt.

- A második levelet '58 májusában adta postára. Megköszöni benne DeLano válaszát és mindenféle hízelgő megjegyzéssel folytatja a sorozat legutóbb megjelent kötetéről. Többször hálálkodik a jó tanácsokért és a bátorításért. „A támogatása megváltoztatta az életemet,” írja. „Bátorságot adott, hogy tovább lépjek, ne keressek kifogásokat és minden percemet a művészetemnek szenteljem. Maga jelenti nekem az ihletet, maga a múzsám,

a mentorom. Remélem, egy nap személyesen is találkozunk, mint író az íróval, és úgy köszönhetem meg mindazt, amit magától kaptam.”

– Némiképp túlzásnak tűnik, de...

– Még nincs vége. Strongbow újra csak szerényen az iránt érdeklődik, hogy mit szólna, ha egy közös reggeli közben beszélne az írásról, miközben talán azt a kéziratot is megvitatná, amin Strongbow éppen dolgozik.

Aha, gondolta Eve, tényleg sokkal szívesebben foglalkozom a nyomozással, mint az írással.

– Hogyan fogadta Strongbow a visszautasítást? DeLano szokott felkéréseket kapni hivatalos szervezetektől, hogy mondjon beszédet, jelenjen meg egy eseményen, vezessen alkotóműhelyeket... sok olvasója hívja az esküvőjére, a bár micvójára, a születésnap bulijára vagy éppen temetésre. A válasz minden esetben egy udvarias, de határozott nem.

– Erre az udvarias, határozott nemre '58 júniusában érkezett meg a válasz. Strongbow kifejezte a megértését és hozzátette, hogy a meghívás sohasem fog lejárni, DeLano bármikor rábólinthat. Továbbra is hálálkodik és kifejezi a csodálatát. Majd a következő év tavaszáig, egészen pontosan májusáig semmi. Az akkor írt levelet átküldöm a számítógépedre, hogy a saját szemeddel is lásd.

– Oké.

Eve félretolta a munkáját és várt.

Majd kávé töltött magának és olvasni kezdett.

Kedves Blaine,

remélem, a családjával együtt jól érzi magát. Összehasonlíthatatlan tehetségének és lankadatlan elszántságának köszönhető, hogy egyedülálló anyaként képes felnevelni két gyereket, miközben ilyen emlékezetes alakokat, ennyire összetett, mégis összefüggő történeteket talál ki!

Rettenetesen élveztem a legutolsó Hightower-könyvet, az Előítélettel címűt, már kétszer kiolvastam, másodjára írói szemmel. Varázslatos, ahogy a tehetségének köszönhetően az alakok teljes életet

élnek az írásában. Még úgy is, hogy tudom, a végén győz Hightower és az igazság, az utolsó, mindent elsöprő fejezetig gyorsabban dobogott a szívem.

Természetesen nagyon örültem, hogy Deann is megjelent a regényben, mivel szintén nagy kedvencem. Már most alig várom a Váratlan sötét őszi megjelenését.

Izgatott vagyok, de elküldtem a Forró vér, hideg fej kéziratát, amelyet a maga felbecsülhetetlen támogatása segített életre kelteni. Személyes öröömre szolgál, hogy kézzelfoghatóan meg tudom köszönni ezt a támogatást. Bízom benne, legalább annyira élvezni fogja a munkámat, mint ahogy én élvezem a magáét.

Kérem! Helyezze kényelembe magát a kedvenc foteljében valami maga által választott itallal. Hosszú, olvasással töltött, élvezetes éjszaka várja!

Természetesen örömmel veszem a gondolatait, a javaslatait és minden ajánlását, amellyel jobbá tehetem a művet.

A maga segítségével sikerült megértenem, hogy az írás művészete, egy történet világra hozatala milyen hatalmas áldozatot követel. Meghoztam ezt az áldozatot, s hála magának, tudom, hogy ki vagyok, és mi kell, hogy legyek.

Ahogy látja, kockázatot is vállaltam, mivel a művészet kockázatvállalást is kíván, és a gyilkost tettem meg a könyv központi alakjának, a főszereplőjének, rajta keresztül mesélem el a történetet. Az ő vére forró, az ő feje hideg. Mégis... mindegy, majd meglátja!

Maga az első, aki elolvassa ezt a szeretettel, izzadsággal és könnyekkel készült munkát. Maga nélkül képtelen lettem volna megírni, sohasem lett volna bátorságom meghozni a kellő áldozatot, és csak álmodoztam volna arról, hogy mi válhatna belőlem.

Higgyen nekem, elfogadom minden építő jellegű

kritikáját és mindent megteszek, hogy megvalósítsam a javaslatait, mielőtt a Forró vér, hideg fejet elküldeném egy kiadónak.

Remélem, amikor eljön az ideje, megfogja remegő kezemet, és bátor kalauzom lesz ebben az izgalmas folyamatban.

Hálával, csodálattal és boldogsággal telve,
A. E. Strongbow

Eve kezében a bögréjével hátradőlt.

– Oké, ez már tényleg több egyszerű túlzásnál. Ez az alak megszállott, elképzeld egy nem létező kapcsolatot és szakmailag, valamint magánéletileg olyan elvárásokat támaszt, amelyeket soha, semmilyen formában nem kínáltak fel neki. Feladóként egy brooklyni postafiókot tüntettek fel. Majd ellenőrizzük. Van több?

– Igen, de azt még tudnod kell, hogy az első levél feladójának egy delaware-i postafiók a címe.

– Ami annyit tesz, hogy Strongbow átköltözött Brooklynba... DeLano közelébe. Ezzel átlépte azt a határt, ami a rajongót és az ijesztő rajongót elválasztja.

– A továbbiakban nem egyszerűen átlépi, egyenesen átugorja. Nézd meg DeLano anyjának a válaszát.

– Aha, látom. Tíz nap sem kellett hozzá. Gyorsan visszaküldte neki a kibontatlan borítékot az olvasatlan kézirattal, mivel DeLano az ügynöke és az ügyvédei tanácsára szigorúan tartja magát ahhoz a szabályhoz, miszerint egyetlen kiadatlan munkát sem olvas el. Mindezt bátorító szavakba csomagolta és gratulált, hogy sikerült befejeznie a könyvet, blabla. Ezt jókívánságok követték, de óvatosan, kissé távolságtartón. Audrey nem idióta, és nyilván észrevette, hogy a feladó túlságosan messzire ment. Strongbow válaszolt?

– Megtörtén és csalódottan. Megértette a szabályt, ám azt hitte, a kapcsolata DeLanóval annyit tesz, hogy megbíznak egymásban és értékelik egymást íróként. Magad is meglátod. Történetesen nagyon szomorúnak találom, ahogy a szemünk előtt hullik darabokra egy ember

személyisége. Audrey erre már nem válaszolt.

– Ügyes. Elvágta a köteléket.

– Strongbow szeptember végén írt újra, nem sokkal a *Váratlan sötét* megjelenését követően. A levél hangvétele úgyszintén nagyon sötét.

– Olvasd fel.

Roarke engedelmesen olvasni kezdett. Eve közben felállt és járkálni kezdett.

– Blaine... – kezdte Roarke.

Nagy várakozásokkal nyitottam ki a Váratlan sötétét. Képzeld el a megdöbbenésemet, képzeld el, mekkora ámulást éreztem, ahogy a saját művem kifacsart, elkorcsosult változatát olvastam. Azt hitte, nem veszem észre? Azt hitte, nem fogom tudni, hogy kibelezte a Forró vér, hideg fej et, és a véres tetemébe csomagolta sokkal alsóbbrendű munkáját?

Hogy volt erre képes? Hogy merészelte?

Lucius Osgood szájalmasan felvázolt alakja nyilvánvalóan erőtlen kísérlet az én Evan Quint nevű hősöm átültetésére a maga művébe. Senkit sem tud becsapni!

Azt hiszi, elég, hogy Osgoodot erőlködő művésznek, nem pedig sikeres üzletembernek ábrázolja? Azt hiszi, elrejtí Osgoodot a szakáll, amit magától kapott?

Én látom őt, Blaine, mint ahogy magát is. Már tudom, milyen ember. Tolvaj és hazug. Hány sokkal tehetségesebb író árult el a hírneve építése és a vagyona gyűjtögetése közben?

Bízta magában. Hittem magának. Mindent feláldoztam, hogy olyan legyen, mint maga.

Holott maga egy senki. A munkája értéktelen. Mindenki tud másolni, Blaine, mindenki tud csalni. A lelkem lopta el, amikor ellopta a Forró vér, hideg fej et. És megölte, amikor darabokra szaggatta és a Váratlan sötét címet adta neki.

Igen, mindenki tud másolni, és maga bebizonyította, hogy nekem volt igazam. Időnként a gonoszok győznek.

Hightowerrel és Darkkal együtt volt idejük megtanulni.

Sohasem bocsátok meg.

A. E. Strongbow

– Ez a könyv is ott a könyvtárban, igaz? A *Váratlan sötét*.

– Igen. Idehozom, ha akarod.

– Ráér – legyintett Eve. – Ha Strongbow a gyilkos, nem a *Váratlan sötét*tal kezd. Nem azzal a könyvvel, aminek az olvasásakor eltört benne valami. Visszanyúl a kezdetekhez. Mert rendszerető. Lineárisan halad. Ezt követően írt újabb levelet?

– Nem. Legalábbis nem ezen a néven. Abban viszont igazad lehet, hogy különböző álneveket használ. Nem gondolod, hogy tartani akarja a kapcsolatot az íróval?

– De igen. Még senkit sem találtam, aki kéziratot küldött DeLanónak, noha ilyen embereknek is kell lenniük, habár nem túl soknak. Ezekben az esetekben a válasz egy előre megírt, jól megindokolható állásfoglalás. Szabályok, ügynök, ügyvéd, blabla. Ellenőrizni fogjuk a postafiókokat, hátha találunk valamit. A delaware-it biztosan megszüntette, amikor ide költözött, és a brooklynit is lemondhatta, legalábbis Strongbow néven, amikor DeLano ellen fordult. Ennek ellenére olyan adatokhoz juthatunk, amelyeket érdemes követni.

– Csakhogy ennél azért okosabbnak tartod.

– Szerintem nagyon is okos. Az, hogy az embernek tévképzetei vannak, nem jelenti, hogy buta. Az első gyilkosság elkövetését megelőzően hosszú ideig fortyogott, gondolkodott és tervezett. Lefogadom, nem csak a következő áldozatát szemelte ki és derítette fel a szokásait, már minden egyes áldozatot kiválasztott.

– Meglehetősen általános téma, hogy az ember áldozatot hoz a foglalkozása vagy a művészet kedvéért... ráadásul

gyakorta igaz is. Nyilvánvaló, hogy a saját áldozatát hatalmasnak és bátornak tartja.

Eve lassan bólogatott.

– New Yorkba költözik... mivel DeLano inspirálta, valószínűleg azt hiszi, lehet valami Brooklyn levegőjében, ami felpörgeti a kreativitást, vagy mi. Ha Delaware-ben volt munkája, feltehetőleg ott kellett hagynia, mivel ilyen nagy távolságból nem folytathatta. Ha volt családja, vagy otthagyta, vagy meggyőzte őket, hogy költözzenek vele. Szerintem inkább az előbbi, mivel teljesen bezárkózik a gondolatai közé, a saját mesevilágába. Vagyis, hacsak nem volt egy csomó pénze, az ideköltözés áldozattal járt, még hozzá anyagi áldozattal. Mint ahogy a családja elhagyása.

– A leveleit olvasva azt mondanám, az írás számára nem csak karrier, amiben reménykedik, nem csak vágyálom. Inkább egyfajta vallás.

Eve egyik ujjával a férje felé bökött, majd lerogyott a székére.

– Nem fogok tiszteletlenül beszélni az írókról, mert szeretem a jó történeteket. Igaz ugyan, hogy többnyire videó formájában, ám azokat is meg kell írnia valakinek. Tudom, milyen keményen dolgozik Nadine. DeLanón ugyanezt láttam. Nem egyszerűen csak ülnek, miközben a szavak... – intett a képernyő felé Eve. – Nekem is kell jelentéseket, értékeléseket írnom, és sokszor kegyetlen munka olvasható formába rendezni az adatokat. Ellenben rohadtul nem szent tevékenység, és igazad van. Ez az ember úgy tünteti fel, mintha valami magasztos, fenséges dolog lenne. Ezért úgy döntött, hogy DeLano ellopta a könyvét, ami hazugság. Szerinte DeLano hatalmas bűnt követett el. Márpedig aki bűnt követ el, meg kell büntetni.

– Talán valóban okos, azonban akinek van érzéke hozzá, több mindent észrevesz – tette hozzá Roarke. – Először is Strongbow a DeLanónak írt levelében említi, hogy nagyon várja a *Váratlan sötét* megjelenését. A levél '59 májusában íródott, vagyis a könyv addigra megkapta a címét, az író természetesen elkészült vele, és a szeptemberig hátralévő

négy hónap a szerkesztéssel, nyomtatással, reklámozással meg ilyenekkel telt. Ennek ellenére Strongbow arra a következtetésre jut, hogy DeLano májusban elolvasta a kéziratát, ami olyan nagy hatást gyakorolt rá, hogy összetákolt belőle egy saját regényt, amit odalökött a kiadójának és néhány hónapra rá, aki akarta, feltehetette a könyvespolcára.

- Igazad van. Újabb kényszerképzet.

- Továbbá fogadjunk, hogy a kiadó legalább három vagy négy hónappal a kiadás előtt előzetes példányokat küldött a kritikusoknak és a számára fontos embereknek, vagyis a regény azelőtt készen állt, hogy Strongbow postázta DeLanónak a kéziratát. A megjelenés nagy felhajtással jár – magyarázta Roarke. – Az előzetes példányok hozzátartoznak minden kiadáshoz.

- Vagyis Strongbow mit sem tud arról, hogyan működik egy kiadó.

- Amiről pedig mindenkinek tudnia kell, aki kicsit is érintett a könyvkiadásban. Akarod hallani a véleményemet?

- Csupa fül vagyok.

- Mindezt azért hagyja figyelmen kívül, mert nem illik a sztorijába. Ettől nem lesz hősnő és áldozat, DeLano pedig, aki visszautasította a kéziratát, nem lesz a gonosz.

- Oké – bólintott elgondolkodva Eve. – Logikusan hangzik. A másik magyarázat, hogy azért nem tud semmit a kiadás folyamatáról, mert az a része a munkának közel sem szent. Első az írás, az alkotás, a kiadás ezek után következik. Az üzleti rész pedig egyáltalán nem illik a sorba.

- Ez is életképes elképzelés.

- Ennek ellenére az a véleményem, hogy mindenkit kihúzzhatunk, aki a könyvkiadásban dolgozik, különösen azokat, akik annál a kiadónál, ahol DeLano regényei megjelennek. Az ember képtelen teljesen elvetni azt, amit pontosan tud. Egyelőre azt sem tudhatjuk biztosan, hogy Strongbow a gyilkos. Mondjuk kétségtelenül ő vezeti a névsort. Csakhogy ahol van egy őrült, ott általában több is akad. Folytatnunk kell a kutatást.

- Értem. Habár ez így szépen összeállt, nem igaz?

– Aha. Nézzünk utána A. E. Strongbow-nak, ami zsákutca lesz, mert teljesen biztosra veszem, hogy álnév.

– Művésznév.

– Az ugyanaz – indított el Eve egy gyors keresést, és kapott egy listát azokról a Strongbow-król, akiknek a vezeték-és középső neve megfelelt a monogramnak. – Ez több, mint amennyire számítottam, de nem sokan laknak közülük New Yorkban, és többnyire férfiak. Ennek ellenére lenyomozom őket, ha folytatod a rád bízott levelek feldolgozását.

– Örömmel. Strongbow... úgy hangzik, mintha egy amerikai őslakos neve lenne.

– Szerintem inkább kitalált névnek hangzik... habár a jelek szerint élnek emberek ezzel a névvel.

Mielőtt folytatták volna a munkát, Roarke a felesége felé fordította a székét.

– Nem gondolod, ha az írás, egy könyv megalkotása egyfajta vallás, a választott írói álnévnek tartalmaznia kell valami mély, személyes jelentést?

Eve Roarke-ra nézett.

– Talán azért döntött emellett, mert nagyon irodalmi, esetleg titokzatos. Viszont... a monogramból szándékosan nem derül ki az író neve. Nem akarja, hogy beskatulyázzák? Férfi írónak, nőnek? Csak írónak?

– Rajtam a sor, hogy... – mutatott feléje Roarke.

– Az emberek azért választanak álnevet, mert el akarnak rejtőzni... vagy mert valaki más bőrébe akarnak bújni. Aha, talán ez a nő is azért választott álnevet, már ha nem ez az igazi neve, mert ez egy családnév, egy olyan ősné a családnéve, akit tisztelt. Vagy, vagy, vagy... a francba – túrt mindkét kezével a hajába. – Ezek szerint még több munka vár rám – vont le a következtetést. – A bronxi Aaron Edward Strongbow mindössze hatéves. Csakhogy ez nem jelenti azt, hogy nincs egy önjelölt író, gyilkos harmad-unokatestvére.

Átrágt a magát az új névsoron, kiemelt néhányat, akinek alaposabban utána akart nézni, majd visszatért a rajongói levelekhez, hogy legalább a saját adagjának a nagyobbik

felével végezzen.

Roarke újra félbeszakította a munkáját.

– Azt hiszem, megtaláltam. '60 áprilisában Chris Bundy néven írt. Chris – jegyezte meg – női és férfi név is lehet, és a feladó, aki ezúttal e-mailt küldött, nem tett rá utalást, hogy melyik nemhez tartozik. A következetesség jegyében én nőként fogok hivatkozni rá. Szóval ez a nő azt írja, hogy régen olvasóként és íróként csodálta DeLano munkáját. Csakhogy a *Váratlan sötét* története olyan, mintha nem ugyanaz az ember mesélné el elejétől a végéig. Annak ellenére, hogy néhány részlete DeLano legjobb írása, mintha valaki más is dolgozott volna rajta – hallgatott el Roarke, és a feleségére pillantott. – Azt követeli, hogy DeLano fedje fel a néger nevét.

– Jelöld meg ezt a levelet.

– Akad itt más is... eléggé dagályosan megfogalmazva. A levél írója azt kérdezi: nem lenne itt az ideje némi realizmust keverni a történetbe? Nem lenne itt az ideje, hogy Hightower és Dark elbukjon és a gonosz győzedelmeskedjen? Hogy komoly összetűzéseket mutasson be és a fikció visszatükrözze a valóságot, az írónak áldozatot kell hoznia és kockázatot vállalnia, mert csak így emelkedhet ki a többi közül.

– Oké, hermafrodita keresztnév, azt állítja magáról, hogy író, néhány egyező kulcsszó és egy sorozat pofon. Stimmel.

Roarke csak az ujjával mutatta, hogy kér még egy bögre kávé.

– A következő levelet júliusban küldték ezzel a névvel, azonban másik e-mail-címről. Ellenőriztem: az elsőt aznap regisztrálták, hogy elküldték róla a levelet, és mindjárt megszüntették – mondta, miközben Eve feltöltötte mindkettejük bögréjét. – Ezzel hasonló a helyzet. Megbízható forrásokra hivatkozva azt állítja, hogy DeLano nőgereket alkalmaz, könnyen rászedhető, kétségbeesett vagy nagyratörő írókat, akik az írás nagy részét végzik, és így becsapja az olvasóit. Ismételten azt követeli, hogy DeLano fedje fel a nőgerei nevét. Hiszen még a segítségükkel sem képes olyan negatív hőst kitalálni, aki ne követne el

bődületes hibákat, melyek egyenesen az ajtajáig vezetik a főhősöket – pillantott a felesége felé. – Azzal végződik: „Maga tolvaj és hazug, Blaine, egyúttal az igénytelen és gyanútlan rajongóinak a kiszolgálója. Jusson eszébe: időnként igenis a gonosz győz.”

Eve homlokráncolva dobolt a térdén.

– Ma este minden szerencse a te oldaladra állt. Vessük össze ezeknek a leveleknek a stílusát és helyesírását Strongbow leveleivel.

– Már megtettem – mosolyodott el halványan Roarke. – Nyolcvanhárom egész négy tized százalékos valószínűséggel ugyanaz a személy írta az összest.

– Aha, tényleg halmozod a szerencsét. Maradt még annyi, hogy az e-mail-címekről is tudsz mondani valamit?

– Meglátom, mit tehetünk.

Ha akad ott valami, amit meg lehet találni, gondolta Eve, *Roarke megtalálja*. Úgy döntött, párhuzamosan több feladattal foglalkozik, hogy növelje az esélyeiket. Strongbow keresését automatára állította, majd utasította a rendszert, hogy válogasson ki minden levelet, amelynek a nyelvezete alapján a feladója több mint ötvenszázalékos valószínűséggel megegyezik azoknak a leveleknek a feladójával, amelyet Roarke talált.

– Ez az! Itt van még egy, több mint nyolcvanszázalékos valószínűséggel. Hagyományos levél, nem pedig e-mail. Nincs feltüntetve rajta a feladó. Jesse Oaks. Várj – hunyta le egy pillanatra Eve a szemét. – Bundy... Ted Bundy, egy huszadik századi sorozatgyilkos. Oaks... Stan K. Oaks, egy huszonegyedik századi sorozatgyilkos.

– Érzem a témát – dünnyögte Roarke.

– Aha. Már a gyilkolás is része a vallásának. Ebben megint ugyanazt a nótát fújja. Felelőse, hogy a *Váratlan sötét* hangvétele nem egységes, és állítása szerint ez azt bizonyítja, hogy DeLano nem egyedül írta a könyvet. Követeli, hogy árulja el a szerzőtársa nevét. Erősen rászáll Dark alakjára, és kihangsúlyozza, hogy a nyomozónő nem más, mint DeLano egójának a kiterjesztése, vagyis teljesen valószínűtlen. Továbbá újra elővette azt a témát, hogy a

negatív hős a magasabb rendű. „A realizmus megköveteli, hogy Dark szembenézzen az egója ellentétével, aki végül győzedelmeskedik. A korlátolt értelme és felfuvalkodottsága által alkotott figura ezt követően lesz képes igazán felfogni a gyilkos bonyolult személyiségét és kívül-belül magához ölelni a gonoszt.”

– Ez a következő lépés, vagy nem? – jegyezte meg Roarke. – Egybeolvasztja Darkot és DeLano-t. így DeLano a kitalált karakter, akinek Strongbow az ellentéte.

– Könyvről könyvre újraindja a gyilkosságot bemutató jeleneteket. Ezeket át kell küldennem Mirának. Ez egy totálisan őrült alak, akit kedvére elemezhet.

– Lehet, hogy őrült, azonban ahogy mondtad, ettől még okos. Az e-mailek egy mobileszközről érkeztek, mégpedig szerintem egy klónozott eszközről. Abból gondolom, hogy nem regisztrált, mégsem keltette fel a CyberŐrség figyelmét. A legvalószínűbb, hogy felszedett néhány eldobható 'linket az utcán, és egyiket a másikra másolta, ami igényel némi hozzáértést. Regisztrálta a címet, elküldte az e-mailt, majd lezárta a címet és kikapcsolta a 'linket... a legvalószínűbb, hogy ilyenkor piszkálta meg, így a következő e-mail látszólag nem csak másik címről, de másik eszközről is érkezett.

– Ez rengeteg vesződés – gondolkodott hangosan Eve. – Miért nem vásárolt egyszerűen két nem regisztrált készüléket és hajította el őket használat után?

– Ha az ember elég türelmes és ért hozzá, ez olcsóbb. Az így talált 'linkeket elméletileg a végtelenségig lehet klónozni. Ha az egyiket kiszúrják, marad elég ideje megváltoztatni az adatait, mielőtt lenyomozhatnák. Ehhez viszont nagy szakértelem és gyorsaság kell. Könnyebb kikapcsolni és törölni, utána marad idő csereberélni az alkatrészeket. Ráadásul, ha az ember tényleg szörnyen okos, szerez néhány univerzális javítócsomagot, és az azokban talált alkatrészekből építkezik.

– Ha jól hallom, a szakértelem beszél belőled.

Roarke kényelmesen belekortyolt a kávéjába.

– Volt idő, amikor nagyon meg kellett néznem, mire

költök, és inkább áldoztam időt és fáradságot valamire, mint pénzt. Sokkal könnyebben is el lehet kerülni, hogy észrevegyék vagy lenyomozzák az embert, noha így a leggazdaságosabb.

– Amiből az következik, hogy ennek a nőnek oda kell figyelnie a pénzére. Néhány tisztességes, eldobható 'link? Az bizony befektetés.

– Pontosan, és én éppen ezért döntöttem úgy, hogy inkább lopok néhány készüléket.

Eve olyan hangot hallatott, ami félúton állt a horkantás és a nevetés között.

– Egyszerűen szeretnél lopni.

– Bizony, hogy szerettem. Nagyon is.

– Mikor és mit loptál el utoljára?

– A szíveden kívül?

Eve a szemét forgatta, miközben újabb adag kávé t töltött magának.

– A haszon kedvéért.

– Egy Andre Mendini nevű alulértékelt festő furcsa, mégis lenyűgöző csendéletét. Nem becsülték eléggé, és ez annyira bántotta, hogy a Szajnába ölte magát 2027-ben vagy '28-ban... nem vagyok egész biztos az évszámban. Ezt követően gyorsan terjedt a híre, és a halálát követő évtizedekben a gyűjtők nagy pénzeket fizettek a műveiért. A *Datolya gyertyafényben*. ..

– Most viccelsz.

Roarke a szívére szorította a kezét.

– Dehogy viccelek. A furcsa és lenyűgöző *Datolya gyertyafényben* című festményt 2056-ban nagylelkűen kölcsönadták egy kiállításnak, amit a d'Orsayben rendeztek. Onnan lopták el, méghozzá egy gyűjtő megbízására, aki nagyon szerette volna a gyűjteményében látni a képet. Ott is maradt egészen 2057-ig, amikor is titokzatos módon megjelent a Smithsonianben, a Mendini munkásságát bemutató tárlaton.

– Kétszer is elloptad?

– Az első alkalommal pénzt kaptam érte a szórakozás mellé, bár megbántam, amikor olvastam, hogy az

adományozó kilencéves lányát milyen erős érzelmek fűzik ehhez a képhez.

– A gyerek szerette a datolyát?

– Legalábbis úgy, ahogy Mendini megfestette. Történetesen a kölcsönzés is az ő neve alatt történt. Az ügyfelem egyszerűen csak rá akarta tenni a kezét, hogy bármikor kedvére nézegethesse. A kislány viszont szerette és megsiratta az elvesztését. Ezért visszajuttattam hozzá.

– Puhány.

– Szánom-bánom. Továbbá mérhetetlenül élveztem, hogy a múzeumba szintén be kellett törnöm, hogy visszalopjam – sóhajtott Roarke. – Néhány hónapra rá, amikor éppen Mallow bárónő smaragdjai jártak a fejemben, találkoztam egy nyomozóval, aki sokkal jobban izgatott az ékszereknél.

Eve fejcsóválva emelte fel a bögréjét.

– Amikor első ízben elloptad azt a festményt, már nem voltál rászorulva a pénzre. Csöppet sem kellett takarékoskodnod. Talán Strongbow is csak szeret kütyükkel játszadozni.

– Ebben az esetben, ha a helyében lennék, inkább csúcskategóriájú 'linkeket vásárolnék és azokkal játszadoznék. Ehhez ugyanúgy kell gyakorlat meg türelem, ám sokkal több lehetőség nyílik az ember előtt és a végeredmény rugalmasabb.

– Rendben, ha takarékoskodnia kell, akkor talán dolgozik, hogy ki tudja fizetni a lakbért, amit mindenképpen alacsonyan kell tartania. Nem tudtam megtalálni a kabátot. Rengeteg kifordítható kabát van a piacon, de egyikre sem illik a leírás. Eddig még csak hozzá hasonlót sem láttam.

– Talán maga készítette.

Eve tekintete résnyire szűkült.

– Készítette. Talán maga készítette. Talán tud ruhát varrni. Varrónő vagy szabó. Egy varrónő vagy szabó, aki jól ért az elektronikához, korábban Delaware-ben lakott, talán kapcsolatba hozható valahogy a Strongbow vezetéknévvel és fűti a becsvágy, hogy író legyen belőle.

– Hogy kiadják a művét – javította ki Roarke. – Eddig is írt, és minden bizonnyal állandóan folytatja az írást.

Csakhogy Mendinihez hasonlóan a művészete elismerésére vágyik. Mendini öngyilkos lett, amikor folyamatosan elkerülte a dicsőség. Ez a nő viszont másokat gyilkol.

– Igazad van, és az a datolyás fazon jó hasonlat, mert nem lennék meglepve, ha Mira arra a következtetésre jutna, hogy ebben az esetben is öngyilkosság lesz a dolog vége... akár tisztában van ezzel Strongbow, akár nem.

– Örökké fogok élni, halhatatlanná tesznek a szavaim és a tetteim.

– Már csak az a kérdés: hány embert szándékozik magával vinni Strongbow, mielőtt a Szajnába veti magát?

TIZENEGYEDIK FEJEZET

Eve egy részletekbe menő jelentés kíséretében átküldte Mirának a leveleket. Peabodynak is továbbította a jelentés egy példányát, és mert kettejük közül a társa tudott varrni, meghagyta, induljon el abba az irányba, hogy a gyanúsított esetleg ért a ruhák készítéséhez.

Mivel Jenkinson és Reineke szintén érdekeltek voltak, nekik is jutott egy példány.

Kiszélesítette a Strongbow utáni keresést, azonban nem talált senkit, akit kapcsolatba tudott volna hozni Delaware-rel.

Felállt és a táblához sétált.

– Valójában senkit sem ismer azok közül, akik felkerültek ide. Ez az egész csak illúzió. Elhelyezte őket a történetben, aminek egyszerre az írója és a főszereplője, a győzedelmes gonosz. Magát illeszti a különböző könyvek elkövetőinek a helyébe, és amilyen hüen tudja, lemásolja a gyilkos nemét, a fegyvert és a helyszínt. Kent és Rylan csak helyettesítették a regényekben szereplő áldozatokat, viszont ez a nő gondoskodott róla, hogy a lehető legjobban hasonlítsanak a leírtakhoz. Mindkét esetben veszettül közel került az eredetihez. Az a téveszméje, hogy DeLano összeolvad Deann Darkkal. Csakhogy DeLano semmiben sem hasonlít az általa kitalált karakterhez, sem a külseje, sem az életvitele, sem a személyisége vagy a tapasztalata.

– A főszereplő ellenfele kell, hogy legyen – mutatott rá Roarke.

– Megcserélte a szerepeket. Ez az ő világa, ebben él. Tovább kell lépnie a következő könyvre. A pokolba, már régen kiválasztotta a következő hat áldozatot. Figyeld a dátumokat. A két gyilkosság között eltelt időt a felkutatásukra, a válogatásra, a megfigyelésre és a tervezésre fordította. Így halad könyvről könyvre. Az első kettő között egy hónap telt el – hátrált Eve egy lépést, és az

áldozatok fényképére meredt. – Ennek egy részében pihent. Az első gyilkosság nagy dolog. Idő kell, hogy újra megnyugodjon, várjon és figyeljen, nem követett-e el mégis valami hibát. Ráadásul részben azért történt minden, mert kínálkozott egy lehetőség. Meg a videót is le akarta másolni, amennyire lehet. Szerepel a programban, szóval csak ki kellett várnia, amíg műsorra kerül. A következő viszont? – dörgölte meg az arcát. – Megtörténhet ma este, vagy akár fél év múlva. Ha az utóbbi, akkor ez a nő addig valaki mással foglalkozik, vagy siettetni az ügyet, mert benne van a dolgok közepében, és egyre többet akar.

– Ki a harmadik?

Eve megmozgatta merev vállát.

– Egy trash-rocker exbarátnője. Huszonéves, és nem éppen a hagyományos értékek szerint éli az életét. Sokat drogo-zik és bárkivel könnyen ágyba bújik. Egy klubban mérgezik meg... egy előkelő szexklubban, amely első pillantásra olyan, mint egy táncklub. Ciánt csempésznek egy pohár flancos martiniba.

– És a gyilkos?

– A rocker egyik megszállott rajongója, egy vele egykorú nő. Szárnyra kel a pletyka, hogy a rocker és a volt barátnője talán újra összejönnek. A rocker nemrég jött ki az elvonóról, tiszta, és a rajongója azért végez az egykori barátnőjével, mert meg akarja védeni tőle. El kell olvasnom – mormogta maga elé Eve, miközben visszament az íróasztalához. – Viszont fontosabb, hogy megtaláljam az áldozatot. Hány rossz életű lány élhet New Yorkban, aki régebben egy trash-rocker barátnője volt? A trash-rockhoz talán nem is kellene ragaszkodnom. Kezdetnek inkább a sikeres rockerekhez, mindegy, hogy melyik irányzatot képviselik. Minden gyilkosság New Yorkban történt, a gyilkos is New Yorkban lakik, tehát... Krisztusom.

– Kevesebbre számítottál? – kérdezte Roarke, amikor a keresés eredményeként kapott lista megjelent a képernyőn.

Eve úgy érezte, mindjárt vérezni kezd a szeme.

– Le tudom szűkíteni – dünnyögte. – Le is fogom – fogadkozott, ennek ellenére legalább az első néhány tételt

végignézte. – Dupla Krisztus! Nadine is szerepel rajta.

– Nadine? – nézett fel Roarke a munkájából. – A mi Nadine-unk?

– Várj. Várj. A pletykaoldalakon megjelent egy csomó cikk. Blabla, Jézusom. Fotók is vannak. Mindenféle írás arról, hogy együtt vacsorázott Jake Kincade-del, vagy együtt mentek koncertre. Tudod, azzal a fazonnal abból az együttesből.

– Tudom, kiről beszélsz, és az „A Avenue”-t is ismerem. Határozott, újító szellemű rockzenészek. Elég határozottak és újítóak, hogy két évtizede a csúcson legyenek. Nadine vele találkozgat?

– Aha, vele... legalábbis a cikkek szerint. Együtt lépett fel Mavisszel a mézszárlás estéjén a Madison Square-ben. Amikor odaértem, a színpalak mögött találtam Nadine társaságában. Akit Loisknak nevezett.

– Loisknak? – értetlenkedett néhány pillanatig Roarke. – Ja, Lane. Ötletes. Szerintem nem kell aggódnod. Kincade híres arról, hogy keményen dolgozó zenész, aki meglehetősen józan életet él. Ebben az esetben Nadine nem illik az áldozat helyébe.

– Nem, nem illenek a kitalált karakterekhez és Nadine sem szokott szexklubokban lógni... csak a Mocskos Aljában, de az más. Ráadásul nem említette, hogy egy rockerrel kavar.

– Egy vacsora és egy koncert kavarásnak számít?

– Felnőtt emberek. Független, felnőtt emberek. Ebből következhet, hogy kavarnak. Mindegy – szűkítette Eve a keresőfeltételt. – Fiatalabb, nem fejezte be az elvonót... – nézett bele a korábban készített jegyzeteibe. – Az áldozat abból élt, hogy pénzért adott interjúkat, sápot szedett a kluboktól, valamint adatokat árult a pletykalapoknak és – blogoknak. Továbbá kábítószerrel kereskedett. Amit fogyasztott is.

Eve egyesével szűkített a feltételeken, míg végül fél tucat lehetséges áldozatnál megállt.

– Sokkal jobb, ennyivel már boldogulok.

– Végeztem az adagommal – közölte Roarke. – Átvegyem

a tiéd egy részét?

- Ne, egyelőre automatára állítottam a keresést. Szükségem van a könyvekre. Erre és a *Váratlan sötét*re. A pokolba, nem csak ezekre, mindegyikre.

- Két könyvtárlátogatás egyetlen este. Ezt akár szokássá tehetnénk - kísérte el Roarke a feleségét. - Enyém az egyik, tied a másik? - javasolta, miközben keresztülvágtak a házon.

- Tied a... mi is a címe? *Sötét tettek*... a rockerrel. Átfutottam a gyilkosságot leíró részt, de talán észreveszel valamit, ami fölött elsiklottam. Tudni akarom, mi a fene volt a *Hirtelen sötét*ben, amitől ez a nő bekattant. Szeretném jobban megismerni, mielőtt újra beszélek DeLanóval. Meg az anyjával - tette hozzá Eve. - O valószínűleg jobban rálát a levelezésre a rajongókkal.

Belépett a könyvtárba, és meg sem lepődött, hogy tökéletes rendben találja. A tányérokat és a poharakat leszedték az asztalról, a könyveket pedig gondosan a padra helyezték.

Mivel Roarke ismerte a feleségét, egyenesen a bárszékény felé irányította a lépteit.

- Már késő az újabb kávéhoz. Azt hiszem, iszom egy brandyt.

Mivel tudta, miként vélekedik a felesége a brandyről, egy pohár vizet vitt neki.

Eve először tiltakozni akart, de rádöbbsent, ha meg is nyerné a vitát, biztosan ébren töltené az éjszakát, egészen reggelig.

Elfogadta a vizet, majd levette a polcról a *Váratlan sötét*et.

Újra Roarke mellé ült a könyvvel a kezében, miközben a kandallóban lobogott a tűz. Csak a macska hiányzott, bár úgy vélte, ha felmennek a hálósobába, ott találják keresztben elnyújtózva az ágyukon.

Az első gyilkosság nem váratott magára. A történet ezzel nyitott, méghozzá a gyilkos szemszögéből bemutatva. Egy férfi követte el, egy szexuális ragadozó, aki elrabolt egy huszonnégy éves nőt, három napig fogva tartotta, megerőszakolta, kínoztta és végül a habfürdőbe fojtotta. Ezt

követően kisminkelte az arcát, megcsinálta a frizuráját és üzletasszonyokra jellemző ruhába öltöztette.

Igazgyöngy fülbevalót tett a fülébe, gyengéden megcsókolta és Britinának nevezte. Majd a kora hajnali órákban Kis-Itáliába vitte a testet és egy Lucia'snak nevezett étterem előtt kidobta a járdára.

Eve előrelapozott odáig, ahol Dark megjelent a történetben, majd tovább, amíg el nem ért ahhoz a részhez, ahol újra feltűnt a gyilkos. Végigolvasta, mi járt a fejében, miközben követte és lecsapott a következő áldozatára.

Félretette a könyvet, felállt és járkálni kezdett.

– Szerintem egész jól jellemezted a *Sötét tettek* áldozatát – mondta Roarke. – Annyit tennék hozzá, hogy Dark azért vállalta az ügyet, mert az áldozat anyja, aki amúgy az egyik barátja anyjának a barátnője volt, személyesen kereste fel és könyörgött neki. Az áldozatot könnyelműnek, önzőnek és kissé gonosznak állították be, az anyja azonban sohasem adta fel a reményt, hogy egyszer jó útra fog térni.

– Vagyis nézzek utána, szerepel-e a listámon egy lány, akinek rocker a barátja, és az anyja sohasem adja fel a reményt. Akár találhatok is ilyet.

Roarke félretette a kezében tartott könyvet.

– Az frusztrál, hogy kétfrontos nyomozást folytatsz. Egyszerre keresed a gyilkost a fiktív történetekben és a valóságban.

– Ennek a szukának a fikció a valóság.

– Igaz. Számodra pedig alkalmi szórakozás, amit ráadásul elsősorban videó formájában fogyasztasz. Egy könyv teljesen más.

– A kitaláció az kitaláció.

Roarke megrázta a fejét.

– A videó házhoz jön, valósággal letámad képi és hanghatásokkal, és természetesen képes beszippantani az embert. Pontosan ez a célja, hogy beszippantson egy világba, amit láatsz és hallasz. A könyv viszont? Bele kell merülni. Nincsenek képek, nincsenek hangok, csak az van, amit az elme megalkot. A szavak segítségével az olvasó képzelet el az alakokat, a helyszínt. Ő fordítja le magában a szereplők

hanglejtését, idézi maga elé a színeket és a mozdulatokat, miközben a lapokat forgatja. Olyan gyilkossal kerültél szembe, aki nem csak megtapasztalja a történetet, nem csak újrájátssza, de átéli. Ezért neked szintén ezt kell tenned, és ez nagyon frusztrálhat egy hozzád hasonló nőt, aki mindig két lábbal állt a földön. Ráadásul – tette hozzá Roarke – minden egyes gyilkossághoz másik szereplő bőrébe bújik, megváltoznak az indítékai és a pszichéje.

– Csakhogy mindezek mögött mégiscsak egy beteg őrült... és tudod, mit? Nyafogó szuka áll. Bármilyen álarcot ölt magára – írt le kört az arca körül a kezével Eve –, mindig ott marad alatta – sóhajtott fel. – Mirára sincs szükségem hozzá, kijelenthetem, ha elkapom, valószínűleg nem egy Földön kívüli börtönbe kerül, hanem olyan elmegyógyintézetbe, ahová a hozzá hasonló elmebetegeket zárják.

– Ami úgyszintén frusztrál.

– Ez már csak ilyen.

– Ennek ellenére nem tudod kivenni a fejedből, hogy elvette az életét azoknak, akiknek a képét kitűzted a táblára, továbbá tönkretette a szeretteik életét.

– Emiatt majd később fogok aggódni. Most az a fontos, hogy minél előbb elkapjam – járkált tovább Eve, miközben egy kört írt le ujjával a levegőben. – Ez itt – utalt az őket minden irányból körülvevő könyvekre – mind kitaláció.

– Úgy is lehet mondani.

– Ez a nő pedig íróként és olvasóként a krimikre lőtte be magát. A szavaiddal élve ez szippantotta be, még hozzá olyannyira, hogy képes volt írni DeLanónak, hogy ő is kitaláljon egy történetet és krimiíróvá akarjon válni. Miért kezd az ember éppen krimiket olvasni?

– Mert szórakozni akart... – kezdte Roarke, de Eve a szavába vágott.

– Nem rá, hanem rád gondoltam. Itt most te vagy az olvasó. Miért olvasol krimit?

– Értem már – lötyögtette Roarke a brandyjét, miközben átgondolta a választ. – Felteszem, azért, mert szeretem a rejtvényeket és szeretek játszodozni velük. Ráadásul amióta

feleségül vettem egy nyomozót, sokkal szórakoztatóbbnak találom a negatív hősök elkerülhetetlen bukását. A végén a jó győzedelmeskedik a gonosz felett, és ettől egyfajta erkölcsi játszmvává alakul a történet.

– Oké, csakhogy ez a nő nem ebbe az irányba indult el. Sőt éppen az a célja, hogy megfordítsa a két oldalt. Azt akarja, hogy a gonosz győzze le a jót. Irt egy könyvet, amelyben állítása szerint a gyilkos, vagyis a negatív figura a főszereplő, igaz?

– És hozzátette, hogy éppen ettől olyan csodálatos és újító az egész – fejezte be Roarke. – Pedig történt már ilyen.

– Öntelt. Senki sem csinált még olyat, mint ő, legalábbis ezt hiszi magáról. A *Hirtelen sötétben* pedig? DeLano az elkövető szemszögéből mutatja be a történéseket, az ember látja, ahogy tervez, gondolkodik meg mindenfélét csinál, ám mindebből csak apró darabkákat, igaz? Ez nem a gyilkos könyve, ez Deann Dark könyve. Csakhogy Strongbow újraírja az egészet és magát teszi meg főszereplőnek. Ő irányítja a történéseket. Mi van akkor, ha...

– ...ha ez az egyetlen lehetőség arra, hogy irányítson – fejezte be Roarke a mondatot. – Más helyzetben képtelen erre.

– Bumm. Számára nem a rejtvény, nem a szórakozás, még csak nem is a valóságtól való időleges menekülés a cél, hanem ez az egyetlen helyzet, ahol fontosnak érezheti magát. Ez az egyetlen helyzet, ahol ő a győztes.

– Neked ez mit árul el róla?

– Azt, hogy bármi a munkája, vagyis volt a munkája Delaware-ben, az nagy valószínűséggel alacsony rangú. Feltehetően keresztülnéztek rajta és alábecsülték, legalábbis ő így tartja. Továbbá szerintem keveset érintkezett férfiakkal. Fogadjunk, hogy valami női munkát végzett, talán nőközpontú környezetből érkezett. Ahol egy vagy több nő parancsolt neki. Valószínűleg éppen ezért kötött ki nőközpontú könyvek mellett.

– Ennek ellenére egy férfit tett meg a könyve főszereplőjének – mutatott rá Roarke –, aki nőket gyilkol. Talán azért, de ez már sokkal inkább Mira területe, mert

nőként sohasem volt igazi hatalma.

– Illik a képbe. Nagyon valószínű, hogy egyedül él, nincsenek valós kapcsolatai, amelyek a való világhoz kötik. Talán, de csak talán szerzett egy nagy rakás pénzt, bár valószínűbb, hogy szűkös költségvetésből kell gazdálkodnia, és mivel nem hiszem, hogy lenne lakó- vagy szobatársa, egy kicsi, olcsó lakást bérel. Brooklynban. Talán ott dolgozik. Talán van valami munkája, amit otthonról végezhet. Ez tetszik. Alig van kapcsolata igazi emberekkel. Én valahogy így képezem magam elé. Átlagos – tette hozzá Eve. – Nem különösen szép, mert a szép emberek könnyen teremtenek kapcsolatot másokkal, ha akarnak. Márpedig ő akar. Arra vágyik, hogy észrevegyék, csak hogy senki sem veszi észre. Vagyis nem sziporkázó személyiség, nincs vonzereje. Nem emelkedik ki a tömegből, sohasem volt népszerű, sohasem volt *valaki*. Láthatatlan, és ez lehetővé teszi, hogy olyan ember legyen, aki lenni akar.

– A. E. Strongbow volt az esélye arra, hogy legyen belőle valaki, hogy észrevegyék, hogy fontos ember váljon belőle, csak hogy DeLano ellopta tőle ezt a lehetőséget. Ezért nem elég egyszerűen megölni DeLanót. Előtte – mondta Roarke – el kell lopnia DeLano munkáját, felcserélni az erkölcsi játszma két oldalát, és újraírni úgy, hogy ezúttal ő áll a történet középpontjában.

– Ez a lényeg – helyeselt Eve – Oké. Oké – állította fel fejben a fontossági sorrendet, majd Roarke-ra nézett. – Dobb le, haver, és végezzünk gyorsan.

Roarke látta, hogy a felesége lecsatolja a fegyverövét, és a szemöldöke felszaladt a homlokára.

– Ez aztán a hirtelen témaváltás.

– A ház Summerset-mentes, és a könyvtárat még nem pipáltuk ki. Ez nem hirtelen témaváltás, hanem egyenes következmény – kezdte levenni a csizmáját Eve, miután a padra fektette a fegyverét. – Remek ez a kanapé – lökte félre a fél pár csizmát, és azonnal húzni kezdte lefelé a párját. – Megteszi.

– Nem hiszem, hogy erre is gondoltam, amikor felépítettem. Mondjuk, akkor még nem ismertelek.

– Most itt vagyok – csatolta le Eve az övét. – Meg te is.

– Igen, és éppen azt figyelem, hogy a feleségem milyen praktikusan és hatékonyan vetkőzik. Közben azon jár az agyam, miért találom ettől még vonzóbbnak.

– Vonzónak találsz. Helyes.

Eve lehúzta magáról a pulóverét és az ingét, csupán a trikója maradt rajta. Roarke közben arra gondolt, hogy csak jól kell időzítenie és kivárni, amíg a bokájára tolja a nadrágot.

Mielőtt kiléphetett belőle, elkapta – gyorsan és keményen, mint az ostorszík –, amitől Eve egyenesen rázuhant.

– Még mindig van rajtad ruha – hívta fel rá a férje figyelmét.

– Már nem sokáig – gördült ki alóla Roarke.

Mivel Eve a jelek szerint vad, szenvedélyes együttlétre vágyott, és Roarke ugyanígy érzett, gyorsan lecsapott a felesége szájára és magával ragadta. Eve hívogatóan megemelte a csípőjét, miközben kettejük közé csúsztatta a kezét és kapkodva gombolta kifelé a férje ingét.

Roarke lerántotta a felesége trikóját a derekáig, majd összesimultak. Test a testhez.

– Még két perc, és teljesen meztelenek vagyunk – lihegte Eve, miközben megharapta a férjét –, de így is megfelel.

Ahogy ajka a férje szájával csatázott, kikapcsolta a derékszíját és kiszabadította a nadrágjából. Ezalatt Roarke is félrelökte a felesége nadrágját.

Amikor Roarke beléhatolt, Eve megemelte a testét és magába fogadta.

– Igen, igen – kapkodta a levegőt, miközben belemélyesztette az ujjait Roarke derekába. – Ez megteszi.

Roarke elengedte magát. Eve erre vágyott, erre volt szüksége, tehát megadta neki. Közben érezte, hogy ő is megkapja, amire vágyik. Mozgó csípők, lihegve elszuttogott szavak, forró testek, forró elmék forrtak össze tomboló egységgé.

Ez az együttlét, gondolta, amikor újra képes volt gondolkodni, a legelemibb ösztön.

Nem volt szükség sallangokra, kedves szavakra vagy csábításra, legalábbis nem annak a két embernek, akiket kívül-belül átjárt a szerelem.

Mindig döbbenetesen sokat jelent, ha valakinek szüksége van az emberre. Az, hogy Roarke-nak szüksége van rá, természetfeletti hatalmat kölcsönzött az elemi ösztönnek.

Ezért Eve elengedte magát, elragadta a férjét, és hagyta, hogy keményen és gyorsan őt is elragadják egészen a mindig fényes pengéként ragyogó gyönyörig.

Azokban az utolsó másodpercekben, a kielégülés keskeny, éles sávjában a tekintete találkozott Roarke vad, kék tekintetével.

– Szeretlek – súgta, miközben a penge kettészelte őket.
Elemi erővel.

* * *

Később az ágyban, a férje mellé bújva Eve különös álmot látott.

Egy könyv lapjain lépdelt, amíg a szavak elmosódtak a talpa alatt és a padló annak a lakásnak az olcsó, kopott padlójává változott, ahol Rosie Kent meghalt.

Eve két holttestet látott, két ágyat, két masnira kötött fehér selyemövet. Hasonlóan, döbbsent rá, mint két egymással szemben elhelyezett könyvoldalon.

Az egyik oldalt Rosie Kent foglalta el, éppen úgy, mint ahogy az aktához csatolt fényképen szerepelt. Pryor Carriridine a másikat, ahogy a könyvben szerepelt.

Nagyon hasonlítanak, gondolta Eve. Nem egyformák, nem ikrek vagy klónok, de nagyon hasonlítanak.

– Ő ott az enyém.

Eve oldalt pillantott. Elég sokszor olvasta Deann Dark leírását, hogy azonnal felismerje. Fekete haját rövid lófarkba fogta, szabadon hagyva az arcát. Csinos és megtévesztően szelíd arcát, mivel Eve tudta, hogy a mögötte rejtőzködő nő nagyon is kemény.

– Tudom, melyikük kihez tartozik.

Miközben beszélt, fordultak a lapok. Már egy

vetítőteremben állt, melyben a sor szélső székén félig lecsúszva egy holttest ült.

Nem, ez sem olyan, mint a könyvben. Közel áll hozzá, mégsem ugyanolyan.

– Itt is tudom, hogy melyik kihez tartozik, de annak a nőnek ugyanolyanok.

– Férfinak – javította ki Dark.

– A regényben férfi. A valóságban ugyanaz a személy.

– Mi nem vagyunk ugyanazok.

– Én nem a könyvekben szerepelek – jelentette ki Eve, ennek ellenére ugyanúgy megvizsgálta a kitalált áldozatot, ahogy a valóságban tenné. – Strongbow-nak meg kellett változtatnia néhány dolgot a sikerhez. Ő ezt újraírásnak nevezi, pedig valójában csalás – egyenesedett fel, és intett. – Ő itt egyedül jött, mert a barátnője az előadás kezdete előtt megkapta a hamis hívást. A valóságban viszont? Strongbow-nak ki kellett várnia, hogy az áldozat és a barátnője elfoglalja a helyét, mert az igazi emberek nem követik a könyvben leírtakat, igaz? Rylan akár úgy is dönthetett volna, hogy kihagyja a videót, ha a barátnője a riasztás miatt nem tudja elkísérni.

– Nem így történt – erősködött Dark.

– Nem, mert a gyilkos változtatott rajta. Benson egyedül jött, mert DeLano úgy írta meg a történetet. Rylan a barátnőjével, mert a gyilkos nem merte megkockáztatni, hogy esetleg meggondolja magát. Átírta a történetet – fordult vissza Eve. – Bensonnak nem volt választása, azt kellett tennie, amit megírtak neki. Veled ugyanez a helyzet. Én viszont nem szerepelek a könyvekben – hangsúlyozta Eve. – Ezzel mit kezd a gyilkos?

– Nem létezel – közölte Dark. – Nem vagy igazi, amíg nem szerepelsz az oldalakon.

Eve rideg, pengeéles mosollyal válaszolt.

– Ez pontosan így igaz.

A hajnal valóságára ébredt. Roarke a hálósobai kanapén ülve kávézott, miközben a néma képernyőn a reggeli tőzsdehírek sorjáztak. A macska mellette szuszogott.

Eve még egy percig élvezte a hatalmas, elegáns ágy melegét, onnan nézte a férfit, aki előző este megdöngette, akár egy dobót. Öltönyéről sugárzott az elegancia és a hatalom, és Eve nem kételkedett benne, hogy még a hajnal hasadta előtt meg is csillogtatta ezt a hatalmát.

A macska jelenléte azt sugallta, hogy elégedett magával, a kávé pedig, hogy tisztában van a fontossági sorrenddel.

– Nem szerepelek a könyvekben – jelentette ki hangosan Eve, miközben felült és leszállt az ágyról.

– Ahogy mondd, és neked is jó reggelt.

– Kávé. Zuhany. Gondolkodás – indult botladozva a fürdőszoba felé Eve, miután programozott magának egy kávé.

Roarke kinyújtotta a kezét és megvakargatta a macska fejét a két füle között.

– Mit gondolsz, készítsünk zabkását a kedvenc nyomozónknak és tegyük ízletesebbé egy kevés sonkásajtos omlettel?

Amikor Eve visszatért, a macska már a kandalló előtt hevert. A jelek szerint száműzetésben, ugyanis az asztalon két, kupolával letakart tálca állt. Egy kávéskanna társaságában.

Eve először a kávéra csapott le. Fontossági sorrend. Majd leült.

– Nem szerepelek a könyvekben.

– Ezt már mondtad.

– Ezzel hogyan fog megbirkózni? Semmit sem tudok a regényírásról, de szerintem elég veszélyes újabb alakot helyezni a meglévők mellé, igaz? Ráadásul nem csak egyet – folytatta, miközben Roarke felemelte a kupolákat. – Itt vagy te meg Peabody. Utána McNab, meg ebben az ügyben Reineke és Jenkinson. Mira és Morris. Egész szereplőgárda.

Beszéd közben alaposan meghintette barna cukorral a zabkását, és gyümölcsöt is szórt bele. A gondolatai szemmel láthatóan máshol jártak. Roarke ezt világosan látta rajta, mivel nem jelent meg arcán a *Fene egye meg, már megint zabkása* kifejezés.

– Biztos egész éjjel dolgozott a tudatalattid.

- Lehetséges, de akkor is igazam van, vagy nincs? Az a nő némi kreatív változtatással lemásolhatja a gyilkosságokat, viszont a nyomozást nem. Képtelen újraírni engem vagy a csapatomat, mivel mi nem szerepelünk a könyvekben.

- Téveszméi vannak, Eve.

- Aha, és ezt a javunkra fordíthatjuk. A nyakam rá, hogy nézi a rendőrségi híreket. Ha eddig nem nézte, most már igen. Csakhogy én személyesen ismerem a bűnügyi híradások királynőjét, és tudom, mennyire szeretne egy exkluzív interjút.

- Amit készséggel megadsz neki.

- Nyilvánosságra hozom, hogy összekapcsoltuk ezt a két gyilkosságot és egyetlen személyt, egyetlen gyanúsítottat keresünk. Utána fordítok egyet a dolgon, és úgy teszek, mint akinek nem lett volna szabad elszólnia magát. El tudom játszani.

- Beleírod magad a könyvbe?

- Nem, nem, éppen ellenkezőleg. Kívülről szemlélem az egészet. Én vagyok a valóság, bár most még csak egy arc, egy hang... látható és hallható, nem igaz? Neki kell kitalálnia, mihez kezdjen ezzel.

- Megpróbálsz magadra vonni a figyelmét.

Eve hirtelen kiegyenesedett ültében.

- Ha nem hiszed, hogy el tudok bánni egy nyafogó, önjelölt...

- Semmi kétségem sincs afelől, hogy el tudsz bánni vele, viszont nem lennék önmagam, ha nem nyugtalanítana a dolog.

- Oké, és mindegy is, mert ez az egész nem arról szól, hogy magamra vonjam a figyelmét. Rám akarja vetni magát? Az egy teljesen új könyv, és előbb be akarja fejezni, amit elkezdett. Inkább csak fel szeretném kavarni egy kicsit a dolgokat, mutatni valamit annak a nőnek a való világból, ami miatt nyugtalanodhat. Arculcsapásként fogja érni, hogy nem annyira jó, mint amilyennek hiszi magát, nem tudta elhitetni velem, hogy azt a két gyilkosságot két külön személy követte el.

- Negatív kritika - fejezte be a felesége helyett a gondolatmenetet Roarke. - Továbbá egyenesen briliáns. Öltözz feketébe.

- Most már azt is meg akarod mondani, hogy mit vegyek fel?

- Csak javaslatnak szántam - helyesbített Roarke. - Annak ellenére, hogy szeretem nézni, amikor harsány színű ruhákat viselsz, most valami mást kell sugároznod. Azt, hogy veszedelmes vagy. Rendíthetetlen. Igazság szerint már pontosan tudom, hogyan kellene kinézned.

Amikor arról van szó, hogy valamilyen érzést kellene sugározni, ki lehetne jobb tanácsadó?

- Mutasd - kérte Eve.

Roarke megpaskolta a felesége combját, felállt és a gardróbjaához lépett.

Ezzel egy időben a macska lassan, halk léptekkel sompolyogni kezdett az asztal felé.

Eve felemelt a villájával egy falat omlettet.

- Komolyan azt hiszed, hogy csak azért, mert ő kiment, hagylak elcsenni valamit?

Galahad pislogva bámulta egy darabig, majd megfordult és visszatért heverészni a kandalló elé.

Roarke egy garbóval, egy bőrből és valami rugalmas anyagból készült testhez álló nadrággal és egy bőrdzsekivel a kezében jött vissza, melynek az ujján is ezüstösen csillogtak a cipzáarak.

Mindehhez robusztus, bőven a boka fölé érő csizmát választott. Ezüstcsatokkal és keménységet sugárzó pántokkal.

Mindegyik ruhadarab veszedelmes feketében pompázott.

Eve egy bólintás kíséretében eltüntette a tojás maradékát.

- Jó lesz.

Miközben Roarke visszaült a helyére, Eve felállt - észrevette, hogy a férje alsóneműt is hozott. Feketét.

Nem csak, hogy mindene megvan, mindenre gondol.

- Még egy órán keresztül itthonról fogok dolgozni - árulta el Eve. - Újra megnézem azt a listát a lehetséges

harmadik áldozatokról. Ismét beszélni akarok DeLanóval meg az anyjával, és ezúttal inkább az én házamban, mint az övékében. Meg Nadine-nal. Azt is tudnom kell, Mira mennyire ért egyet azzal, amire tegnap jutottam. Jutottunk – igazította helyre saját magát. – Ugyanis elég sok mindenben a megérzéseinkre hagyatkoztunk.

– Nem vágyom újabb gyilkosságra – mondta Roarke, miközben Eve magára csatolta a fegyverövét. – Viszont élveztem a könyvtárban együtt töltött időt. Minden egyes percét.

– Már nekem is nagyon kedves az a szoba – bújt bele Eve a dzsekibe. – Veszélyes vagyok?

– Nagyon. Rúzszt és szempillafestéket is tegyél.

Eve vállá azonnal megereszkedett.

– Ne már!

– Nevezd megérzésnek. Csak csináld. A látvány kedvéért.

– A francba. A rohadt francba – motyogta Eve, de beviharzott a fürdőszobába, hogy átnézze a szűkös sminkkészletét, amit Trina erőszakolt rá.

Kisvártatva felbukkant az ajtóban.

– Most milyen vagyok?

– Most? Halálos. Aggasztani fogod azt a nőt, kedves Eve. Efelől nincs semmi kétségem. Majd ne felejtsd el zsebre dugni a kezéd és úgy tenni, mintha a fegyvered markolnád.

– Jó. Ez jó ötlet. Máris nekilátok a munkának.

Roarke felállt, a feleségéhez lépett és egyik ujjával megcirógatta az állán a gödröcskét.

– Vigyázz a halálos nyomozómra.

– Számíthatsz rá – csókolta meg Eve, mielőtt kisétált.

– Számítok is – dörmögte Roarke, miközben a zsebébe csúsztatta a kezét és megtapogatta a gombot, amit mindig magánál tartott. – Számítok rá.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

Az otthoni irodájába érve Eve elolvasta a keresés eredményeképp kapott névsort. *A lehetséges harmadik áldozatok, gondolta, meglehetősen közel állnak a kitalált figura könnyelmű, meggondolatlan és önző természetéhez.*

Közülük többnek volt priusza – tettlegesség, drogbirtoklás és -fogyasztás, rongálás, bolti lopás, ittas vezetés, rendzavarás, nyilvános meztelenkedés. Akadtak vádak, amelyeket ejtettek, néhány esetben közmunkát szabtak ki, s akadt, aki letöltendő börtönt kapott és a bíróság nem egy esetben elvonóra küldte az elkövetőket.

Amennyire meg tudta ítélni, egyikük sem járult hozzá semmilyen formában a társadalom fejlődéséhez. Csakhogy ugyanúgy egyikük sem érdekelte ki, hogy a tábláján végezze mint áldozat.

Azzal az utasítással küldte át a neveket Peabodynak, hogy készítse elő a kihallgatásokat – és ha kell, akár erőszakkal, vitesse be a névsorban szereplőket a kapitányságra.

Mivel tudta, hogy a nap nagy részében valószínűleg emberekkel fog beszélgetni, nem akarta máris elkezdni. Küldött Nadine-nak egy szöveges üzenetet, amiben arra kérte, hogy egy kamera kíséretében keresse fel a kapitányságon.

Blaine DeLanónak is üzent, hogy a nekik megfelelő időpontban az anyjával együtt jöjjenek be a kapitányságra, és hozzátette, hogy értesítsék Peabodyt, mikor érkeznek.

Miután megírt még egy üzenetet, ezúttal Mirának, akitől újabb találkozót kért, hátradőlt egy pillanatra, majd átnézte a jegyzeteit és a tábláját.

Fel kell kavarni az állóvizet, gondolta. Meg kell változtatni valamit, ami gondolkodásra készíti ezt az örült lotyót.

Alig várta a pillanatot, hogy egy nagy adag valóságot

diktáljon Strongbow-ba.

Lement a földszintre, ahol várta a kabátja és a sálja – nem az, amit előző este letekert a nyakáról, hanem egy fekete darab –, egy pár feltehetőleg nevetségesen drága, szőrrel szegett fekete kesztyű, valamint a hópelyhes sapka, amit valamiért sikerült megkedvelnie, holott ezt maga is furcsállotta.

Felemelte a kupac tetején álló memokockát és bekapcsolta.

Néhány pillanatnyi csendet követően instrumentális dzsessz hangzott fel, majd egy férfi- és egy női hang harmonikus énekszóval tájékoztatta:

Baby, hideg van odakíííínt!

Eve kuncogva arra gondolt, hogyan képes bárki ennyire kelekótyán gondolkozni. Miután felöltözött, a kabátja zsebébe dugta a memokockát.

Majd kísétált a hidegbe.

Valami hullott az égből, nem hó és nem igazán jég, viszont egyesítette az előző kettő minden rossz tulajdonságát. Vékony rétegben az utakra fagyva pedig tébollyá változtatta a közlekedést.

Eve káromkodott. Igaz, ettől senki sem haladt gyorsabban, ügyesebben vagy értelmesebben, de legalább jobban érezte magát tőle.

Mire beállt a kapitányság mélygarázsába, a kénköves pokolba kívánta New York minden egyes sofőrét.

Felment a gyilkossági csoport emeletére, és amikor befordult a közös irodába, észrevette az íróasztala mögött ülő Santiagót. Cowboykalapot viselt és szemmel láthatóan duzzogott.

- Te hordod a kalapot – jegyezte meg Eve.
- Tudom, főnök. Ott van a fejemen.
- Miért te hordod a kalapot?

Erre Santiago a társa felé fordította sértett tekintetét. Carmichael nyomozó a létező legderűsebb mosolyával válaszolt.

– Csak fogadtunk a Knicks-meccsre – magyarázta. – Ha a Chicago nyer, egy hétig én hozom az ebédet. Ha a Knicks,

akkor ő hordja egy hétig a kalapot.

– A Knicks ellen fogadtál? Akkor megérdemled a kalapot.

– Chicagóban nőttem fel – tiltakozott Santiago. – Ezt bele kellene számítani.

– New York lakossága fizeti a bérédet, Santiago. Ez az, ami számít.

Erre Santiago még sértettebb arckifejezést vágott.

– Nem a tiéd a Celtics?

– A Celtics Roarke-é – javította ki Eve. – Amikor a Knicksszel játszanak, akkor a Knicks az ellenfél. Ennél a csoportnál vannak bizonyos szabályok. Mets, Knicks, Giants, Rollers, Rangers. Munkára, nyomozó, ha nem akarod életed végéig azt a kalapot hordani.

– Mi a helyzet a Yankeesszel és a Jetsszel?

Eve ridegen végigmérte.

– Ne akard, hogy leírjam miattad.

Majd Peabody felé fordult, aki éppen befejezett egy 'linkbeszélgetést.

– Pár kihallgatást sikerült tető alá hoznom – tájékoztatta a társa.

– Gyere az irodámba – indult előre Eve, és menet közben vette le magáról a kabátját. Peabody követte.

– DeLanóék azonnal bejönnek, amint elindították a lányokat az iskolába. Ami a többi gány alakot illeti... nagyon ocsmány figurák, Dallas – mondta Peabody, amikor Eve ráemelte a tekintetét. – Többnyire gépekbe ütköztem. Az átlagos gány nem korán kelő fajta. Egyet találtam, aki nem volt az ágyban. Ő közölte velem, hogy basszam meg, de mivel csak feltételesen van szabadlábon... nekiesett egy másik gáynak egy klubban, egy harmadikat meg lelökött az erkélyről. Mindhárman részegek voltak. Szóval Loxie Flash, vagyis hivatalosan Marianna Beliski csak feltételesen van szabadlábon, miközben részt vesz a bíróság által elrendelt elvonókúrán, aminek ideje alatt sem alkoholt, sem más kábítószerrel nem fogyaszthat, és mivel láthatóan mindkettőből akadt elég a szervezetében, megfogadta a javaslatomat, hogy vagy bejön önként, vagy értesítem a felügyelőtisztjét. Nem maradt más választása, egy „Baszd

meg, ott leszek”-kel válaszolt.

Peabodynak sikerült néhány mondattal teljes képet adnia. Azonban.

– Szerintem ne nevezzük egy gyilkos lehetséges áldozatát gánynak.

– Majd meglátom, mi lesz a véleményed, miután beszéltél vele és a többiekkel, ha végre sikerül iderángatnom őket. Előre megmondom, hatalmas gányparádét fogunk tartani. Amúgy olvastam a jelentésedet. Ez a Strongbow használható gyanúsítottnak tűnik. Megszállott – írt pipákat az ujjával a levegőbe Peabody. – Dühös. Fenygető. Irracionális.

– Meg kell találnunk. Az elmúlt öt évben egyetlen Strongbow-ról sem tettek említést Delaware-ben. Azok pedig nem illenek a képbe, akiket New Yorkban találtam.

– Ez az írói álneve.

– Az írói süketelése, de ebbe az irányba kell folytatnunk a nyomozást. Talán találunk valamiféle kapcsolatot. A valószínűsítészámítás eredményét figyelembe véve Brooklynban lakik, olcsó lakást bérel és valami alacsonyrendű munkát végez. Kezdjük keresni azokat a nőket, akik nagyjából akkor költöztek Brooklynba, amikor Strongbow vette a bátorságot és levelet írt DeLanónak... vagyis '58 májusában. Egyedül él, nincs férje vagy élettársa. Nincs priusza – gondolkodott hangosan Eve. – Eddig soha életében nem kockáztatott, mindig a háttérben maradt. Kezdjük a szabókkal és a varrónőkkal, habár lehet, hogy ez csak a hobbija.

– Komolyan azt hiszed, maga varrta a kabátját? Ha igen, akkor igazi tehetség.

– Belefáradtam, annyit kutattam utána, pedig ezt a kifordítható kabátot nem lenne nehéz megtalálni. Azért te is nézz utána. Meg az anyagnak. Ha továbbra is ragaszkodunk ahhoz, hogy a gyanúsított szűkösen él, nem valószínű, hogy egyedileg készítette. Ha ő varrta, meg kellett vennie valahol azt az ostoba pingvinekkel díszített szövetet. Derítsük ki, hogy hol kapható.

– Akad néhány forrásom, ami talán segít. Ha komolyan

foglalkozik a kézimunkával, nem online rendeli az anyagot. Meg akarja nézni, meg akarja tapogatni vásárlás előtt. Szerintem proli gépet is tart.

– Akkor nézz utána a forrásaidnál.

– Meglesz. Szeretném újra megnézni a biztonsági kamera felvételeit és a lehető legjobban kinagyítani azt a kabátot. Mondjuk, élesebb lenne a szemem, ha innék előtte egy kávé...

Eve csak a hüvelykujjával intett az AutoSéf felé.

– Ha a helyi forrásokkal végeztél, próbálkozz tovább Delaware-ben. Akár onnan is magával hozhatta, mármint a szövetet. Ha tényleg olyan ügyes, mint ahogy mondod, valószínűleg van egy állandó üzlet, ahol vásárolni szokott.

– Ha tényleg ő varrta azt a kabátot, valószínűleg ez a szakmája. Viszont ebben az esetben nagykereskedőtől vásárol.

Eve homlokráncolva vette ki Peabody kezéből a felé nyújtott kávésbögrét.

– Ez az. Ha végeztél a forrásaiddal, hívd fel Leonardót.

– Aki híres és elismert divattervező – folytatta Peabody.

– A nadrágotat ő tervezte? Mert remekül áll. Én csak akkor tudnám hordani, ha ugyanilyen mérföld hosszú, izmos lábam lenne.

– Fogalmam sincs, ki a fene csinálta ezt a nadrágot, továbbá Leonardo sem volt mindig híres. Biztos ismer néhány embert még azokból az időkből.

Legrégebbi barátnőjének, Mavisnek a „macikája” kedves, nyílt természetével valósággal vonzotta az embereket.

– Vesd rá magad erre a vonalra és maradj rajta. Ha segítség kell, vonj be másokat, de találd meg azokat az idióta pingvineket. Én majd beszélek DeLanóékkal, ha ideértek.

– Már lefoglaltam az „A” kihallgatót, Dallas, Strongbow felkutatását pedig, aki egyedül él Brooklynban, nyugodtan rábízhatjuk az ENyÜ-re. Ők gyorsabban végeznek.

– Akkor csináld így, és... – hallgatott el Eve, amikor meghallotta a közeledő lépteket. A közeledő női lépteket.

A pokolba, ma csak nőkkel lesz dolga.

Az ajtóban álló Mira nagyon nőiesnek tetszett kék

télikabátjában és félrecsapott, fehér szőrmeberetjében.

– Zavarok.

– Nem, pont jókor érkezél.

– Máris kezdem. Jól áll a sapkád – vigyorgott rá Mirára a kifelé induló Peabody.

– Ez az új kedvencem – mosolygott vissza rá Mira. – Nagyon szép munkát végeztél, Delia.

– Nem munka, ha szívesen csinálja az ember.

Peabody kitrappolt; Mira belibbent.

A vékony, alacsony sarkú rózsaszín bokacsizma nem igazán védett semmitől, ami az égből hullott. Viszont remekül illett a kabát alatt viselt kosztümhöz. Még a színük is megegyezett.

Mira letette bőröndnyi retiküljét – a kék alapszínen hullámozó rózsaszín minta futott végig –, és letekerte a nyakáról a fehér sálát.

– Kérsz egy kávé? Vagy inkább abból a teából innál?

– Köszönöm, inkább a teát választom. Reggel már kávéztam.

Eve nem magyarázta el a kávéztam és a *már* kávéztam közti különbséget. Inkább programozott Mirának egy teát.

– Köszönöm, hogy ilyen gyorsan idejöttél.

– Tegnap éjjel elolvastam a jelentésedet és reggel újra átfutottam – foglalt helyet Mira az irodaszéken és keresztbe vetette a lábát, amit Eve előzőeken kihúzott neki. – Nagyon zsúfolt napom lesz, még azelőtt ide akartam érni, hogy elkezdődik. Az adatokból és az összegyűjtött bizonyítékokból valóban az következik, hogy ez a Strongbow a legfőbb gyanúsított. Ez a személy, és egyetérték azzal a következtetéssel, hogy nő az illető, a megszállottság jelét mutatja. Téveszmék gyötrik.

– Nem is egy – helyeselt Eve.

– Világosan látszik, hogy megszállottja DeLanónak és a könyveinek, ráadásul mindenáron meg akarja jelentetni a saját regényét. Rajongóból eszeveszett őrültté vált. A vádaskodása, a meggyőződése, hogy DeLano plagizálta a művét, ugyancsak része a téveszméjének. Ez a téveszme és megszállottság abban a meggyőződésében gyökerezik, hogy

DeLano nem csak az általa élvezettel olvasott könyvek írója, hanem egyben a barátja, a mentora és a tanácsadója.

- Csak azt veszi észre, amit akar, amit szükségesnek gondol, és azt tartja a valóságnak.

- Igen. Pedig DeLanóék válaszaiban nem volt semmi, egyáltalán semmi, ami ezt indokolná. Valójában kedvesen, barátságosan feleltek neki, tanácsot is adtak. Ez a nő helyzeteket kreál, elképzei az akciókat, reakciókat és ezeket a saját valóságának a részévé teszi. Pontosan úgy, ahogy mondtad. Kíván valamit és valóra váltja. Nincs senki, akihez beszélhetne, aki visszaránthatná a valóságba. A könyvekben él... azokban, amiket olvas, és abban, amit éppen ír - kortyolt bele a teájába Mira, miközben Eve nekitámaszkodott az íróasztalának.

- Először csak a könyvben gyilkolt, most meg már a valóságban is.

- Rátalált az erejére. Szerintem korábban erőtlennek érezte magát - folytatta Mira. - Irigykedve nézte azokat, akik megszegik a szabályokat, akiknek a társadalom helytelennek ítéli a viselkedését, akik jól keresnek és gyarapodnak. Valószínűleg átélte, hogy igazságtalanul bántak vele, holott követte a szabályokat és szerinte mindent megtett, amit tudott.

- A rosszfiúk nyerne.

- Ez a valóságban tényleg gyakran előfordul - bólogatott Mira. - Megnyugvást talált az olyan sorozatok olvasásában, mint a Hightower- vagy a Dark-könyvek. Sokszor rettenetes dolgok történnek, gyakran a jó emberekkel, az ártatlanokkal. Viszont a gonoszt legyőzte és megbüntette a jó. Az egyensúly helyreállt. Csakhogy egy ponton túl ez már nem elég. Ha úgyis a gonosz nyer, miért ne írjuk meg, miért ne mutassuk be? Végso soron miért ne legyünk mi magunk is gonoszak?

- Egyetértesz abban, hogy a könyvekben él, és egyúttal írja is őket?

- Pontosan, méghozzá a maga által feljavított változatot. Azt, amelyben egyszerre ő az író és a negatív hős. Minél tovább tart, annál nehezebben tér majd vissza a valóságba, annál rövidebb ideig tud megmaradni benne. Ha igazad van,

és szerintem igen, máris kiválasztotta a *Sötét tettekből* a harmadik áldozatot, és úgy él, mint ahogy a gyilkos karaktere a könyvben. Bármilyen munkát végez, bármilyen feladatot kell ellátnia, az már része az illúziónak. Végül viszont az általa teremtetett illúzió túlságosan megerősödik, túlságosan vonzóvá válik. Ha nem kap gyógyszert és kezelést, végleg elveszítheti a kapcsolatát a valósággal.

– Ezzel azt akarod mondani, hogy törvényi értelemben nem épelméjű, de tervez, szerkeszt és végül gyilkossá válik.

– Nem szeretnék úgy diagnózist felállítani, hogy meg sem vizsgáltam. Részben írja a történetet... talán szó szerint, talán csak a fejében. Az írás roppant kimerítő, ráadásul a fejében DeLano aljasul elárulta, így belőle lett a főhős, azonban már az általa elképzelt, tökéletesített változat főhőse. Aki büntet, aki keresi a bajt és mindenáron győzni akar. Aki a saját verziójában legyőzi Darkot, ezáltal legyőzi DeLanót.

– Most ez a nő egy féltékeny, bosszúvágyó... gány, aki végezni akar azzal a nővel, aki szerinte tönkretette a férfit, akit akar, akire szüksége van. Sokat kellett klubokba járnia – folytatta Eve. – Egy ideig a kitalált alak életét kellett élnie.

– Újra ölni fog.

– Legalábbis mindenképpen megpróbálja. Ha elég mélyen elmerül a szerepében, nem lehetséges, hogy benne ragad? Nem ragadhat meg a karaktere bőrében?

– Ez egy könyvsorozat, amelyben minden alkalommal Dark az ellenfele. Darkot követi. Szerintem szüksége van a könyvekre, a történetekre, a kontinuitásra és különös módon a kellemes borzongásra, amit az okoz, hogy belebújik valaki másnak a bőrébe. Minden egyes alkalommal egy új ember lesz belőle – tette félre Mira a teáscsészét és felállt. – Ez a nő okos, aki mindent alaposan, lépésről lépésre átgondol, de képtelen kilépni a saját története keretei közül. Szerintem ezzel telik az életének nagy része, miközben a külvilág csak egy vékony, érdektelen máz. Mindent meg fog tenni, amit kell, hogy a történetben maradjon, ahol ő az erős, ahol ő a győztes, miközben a valóságban belesimul az átlagemberek közé.

– Tetszeni fog neki az én világom, amelyben egy szigorúan őrzött elmeegógyintézetben végzi, és még ez a legkevesebb.

Miután Mira távozott, Peabody dugta be a fejét az ajtón.

– Megjöttek DeLanóék.

– Máris megyek.

– Beszéltem egy másik... lehetséges áldozattal. Nyögdécselt és szitkozódott, de bejön.

– Csak így tovább – mondta Eve, és elindult az „A” kihallgató felé.

DeLanóék egymás mellett ültek az asztal mögött, és amikor a belépő Eve felé fordultak, mindkettejük arca ugyanazt a nyugtalanságot tükrözte.

– Megint megöltek valakit? – kérdezte Blaine.

– Nem.

– Hála Istennek! Peabody nyomozó is ezt mondta, de...

– Nagyon felizgattuk magunkat – ismerte be Audrey. – Azt hittük, személyesen akarja közölni velünk.

– Nagyra értékelem, hogy bejöttek. Valóban személyesen akarok beszélni magukkal, még hozzá egy különleges levélről – foglalt helyet Eve, és letette az asztalra a magával hozott aktát. – Egy bizonyos A. E. Strongbow írta őket.

A név hallatán a két nő szinte ugyanolyan értetlen pillantásokat vetett rá.

– Egyiküknek sem ismerős ez a név?

Blaine megrázta a fejét.

– Sajnálom.

– Talán ez majd segít.

Eve előhúzta az első levelet, és Audrey arcán látta, hogy a nő azonnal felismerte.

– Már emlékszem. Persze. Küldött egy kéziratot... néhány levelet követően küldött egy kéziratot. Fenntartunk egy postafiókot, mivel akadnak, akik nem használnak e-mailt, szívesebben küldenek hagyományos levelet. Ez a pasas egy könyvet küldött. Nem diszket vagy elérhetőséget a letöltésre, ami sokkal megszokottabb, hanem egy fizikailag létező példányt. Nagyon ritkán ez is megeshet, ilyenkor felbontatlanul visszaküldöm egy levél kíséretében, amelyben

elmagyarázom, hogy Blaine nem olvashatja el. Mellette próbálom minél inkább bátorítani a szerzőt, esetenként tanácsot adok, hogyan találhat magának ügynököt vagy kiadót – tolta félre Audrey a levelet. – Erre azért emlékszem, mert a *Váratlan sötét* megjelenése után dühöngve azzal vádolta Blaine-t, hogy az ő művét plagizálta.

– Ó, nem a... – hallgatott el hirtelen Audrey, és felemelte a kezét. – Várj, arra én is emlékszem, hogy meséltél róla. A nevét már elfelejtettem.

– Talán meg sem említettem a nevét. Ronda egy levél volt, ráadásul a legmesszemenőbbekig nevetséges. Blaine nem látta a kéziratot, amit azonnal visszaküldtem, de a *Váratlan sötét*et már azelőtt megírta, hogy ez az alak elküldte az ostoba irományát... ráadásul anélkül, hogy előtte megkérdezte volna, mit szólnak hozzá. A francba, május végén már az EP-ket is megkaptuk... azaz az előzetes példányokat néhány nappal azután, hogy a pasas elküldte a kéziratát. Annyira dühös voltam, hogy kis híján...

– Minden rendben, anyu – simogatta meg Blaine az anyja karját. – Amikor az anyám szólt az esetről, biztos, ami biztos alapon azonnal tájékoztattam a szerkesztőmet. Amennyire tudom, ezzel véget ért az ügy. Úgy véli, ennek a férfinak köze van a történetekhez?

– Nőnek – javította ki Eve. – Igen, szerintem két embert már megölt.

– Jaj, istenem! Nem kezeltem jól a dolgot. Rossz megoldást választottam – kezdte Audrey.

– Jól kezelte a dolgot – közölte Eve. – Ennek semmi köze ahhoz, hogy mit csinált. Ez a nő téveszméktől szenved, örült. Ezt követően megint felvette magukkal a kapcsolatot.

– Nem – rázta meg a fejét határozottan Audrey. – Biztosan feltűnik, ha újabb levelet kapok ettől az embertől.

– Én kettőt is találtam, csak más nevek alatt. Kemény hangvételi levelek – vette elő őket Eve. – Vádaskodók.

– Időnként megesisik – dűnnyögte Audrey, miközben felemelte és elolvasta az egyik példányt. – Ha az ember élvezni akarja a jót, meg kell tanulnia elviselni a vele járó rosszat is. Biztos benne, hogy ezeknek ugyanaz a feladója?

– A lehető legbiztosabb. Továbbá úgy vélem, azóta ez a nő Delaware-ből Brooklynba költözött.

– Brooklynba? – sápadt falfehérre Blaine. – A lányaim.

– A helyi rendőrök rajtuk tartják az egyik szemüket. Ráadásul ebben nem is érintettek. Nem szerepelnek a könyvekben. Akad bármelyik regényben olyan alak, akit róluk mintázott, akikkel párhuzamba lehet őket állítani?

– Nem, de akkor sem értem. Ha rám dühös, keresve sem találna jobb módszert, hogy ártson nekem, mint a lányokon keresztül.

– Valóban dühös, azonban számára a maga személye összekeveredett Dark karakterével, legalábbis részben.

– Ez egyszerűen örület. Dark tizenöt évvel fiatalabb nálam, izmosabb és csinosabb is – közölte egy félmosoly kíséretében Blaine, ám a szemében ott csillogott a félelem. – Sohasem ment férjhez, nem született gyereke, gyorskaját eszik és scotchot iszik, amikor teheti. Az anyjával legjobb esetben is feszült a viszonya, és nem ok nélkül, mivel Maggie Dark rendszeresen kihasználja az embereket. Szereti a hangos zenét, a bárokat, és sokszor a vicc kedvéért megszegi a szabályokat.

Eve egészen addig hallgatta a felsorolást, amíg Blaine észbe nem kapott és abba nem hagyta.

– Elnézést, ez most egyáltalán nem fontos.

– Ellenkezőleg, nagyon is fontos. Úgy beszél róla, mint egy valódi emberről.

– Számomra valódinak kell lennie. Sokat kellett befektetnem, kötődöm hozzá. *Ismernem* kell. Természetesen kitalált alak, noha a fejemben nagyon is létezik.

– Strongbow számára szintén létezik. Már elveszítette, vagy kezdi elveszíteni a kapaszkodót, hogy kitaláltnak tekintse. Darkot maga teremtette, ott él magában. Maga képviseli őt, vagy ő magát. Strongbow újraírja a könyveit, hogy a gyilkos győzzön, mert ő a gyilkos, és ez már az ő története.

– Erről írt. Már emlékszem – szorította meg a lánya kezét Audrey. – A gyilkos könyvéről, amelyben a gyilkos a

főszereplő, a főhős.

– Összekapcsolta az én Darkról szóló sorozatomat a saját könyvével. Miért? Meg akarja mutatni, hogy jobb író nálam?

– Részben igen, és lehet, hogy minden erre épül. Találtunk néhány nyomot, ami elvezethet hozzá.

DeLano a szívéhez emelte a kezét és finoman megmasszírozta.

– Azt mondta, Brooklynban lakik.

– Nem a maga közelében. Nem hinném, hogy anyagilag megengedheti. Tudnak szabni vagy varrni?

– Nem igazán. Van... jobban mondva, mindnyájunknak van olyan holmija, amit a boltban meg kellett igazítani.

– Ismeri a varrónőt?

– Giát? Igen. Évek óta. Amikor először hívtak dedikálni, anya erősködött, hogy vegyek magamnak egy szép kosztümöt, és kérjem meg Giát, igazítsa rám. Ennek több mint tíz éve.

Nem valószínű, gondolta Eve.

– Előfordult, hogy megkért valakit mondjuk a függönyök vagy a bútortakarók megigazítására?

Blaine újra elmosolyodott.

– Nem élünk ennyire előkelően. Ezzel szemben azt feltételezi, hogy egy varrónő a gyilkos?

– Úgy véljük, akár ez a foglalkozása, akár csak a hobbija, de ért hozzá. Ha ki akarta adatni a könyvét, valószínűleg a maga kiadásánál próbálkozott.

– Nem hiszem, hogy ez megtörtént. Miután anya levelet küldött nekik, értesítettek volna, ha kapnak egy kéziratot ezen a néven.

– Oké. Olvassuk a könyveket, képet kapunk a történetről, különösen az azokban leírt első gyilkosságokról és magáról a gyilkosról. Ennek ellenére sokat segítene, ha elküldené nekem... mondjuk úgy, hogy az adott karakterek jellemrajzát és a bűnügyi helyszínek vázlatát.

– El fogom küldeni. Tudom, mire céloz.

– Jó. Ugyanarra kérem, mint amire tegnap: senkinek se nyisson ajtót, akit nem ismer. Senkit se engedjen be a házba, akit nem ismer. Ha bármit vagy bárkit lát, amitől vagy akitől

kellemetlenül érzi magát, azonnal hívja a helyi rendőrséget, utána pedig engem – hallgatott el egy pillanatra Eve, miközben DeLano arcát figyelte. – Mindehhez még hozzáteszem: ha jobban érezné magát attól, hogy megerősíti a személyi védelmét, akkor tegye nyugodtan.

– Úgy lesz. Anyám és a lányaim egyik könyvben sem szerepelnek, de részei az életemnek.

– Szerzünk magunknak egy testőrt – rázta meg finoman a lánya vállát Audrey, hogy enyhítse a szavai komolyságát. – Egy fess férfit.

– Anya – kuncogott idegesen DeLano, majd felsóhajtott.

– Meg fogja állítani – fordult Eve felé.

– Mondjuk úgy: feltett szándékom szerint én fogom megírni a történet befejezését.

Eve kikísérte a két nőt, majd visszatért az irodájába és kiegészítette a jegyzeteit.

Néhány perc elmúltával jelezni kezdett az irodák közti belső kommunikátora.

– Loxie Flash bent ül az „A”-ban – tájékoztatta Peabody.

– Akarod, hogy odamenjek?

– Maradj a feladatodnál. A lányt majd én elintézem.

Ezzel Eve elindult visszafelé.

Loxie Flashre egész jól illett a harmadik áldozat személyleírása. Néhány fonttal többet nyomott ugyan és a haját is hosszabbra növesztette, de ugyanolyan benyomást tett a környezetére.

A seggfejek benyomását.

A könyvben Bliss Cather élete utolsó óráiban fakószőke, tüskésre nyírt frizurát viselt, és a tüskék végét feketére festette. Mindketten számtalan piercinggel büszkélkedhettek, de Cather egy pálcát tűzött a szemöldöke felé, az eleven és személyesen megjelent Loxie viszont inkább – legalábbis Eve véleménye szerint – egy bikák orrába való karikát fűzött keresztül az orrán.

Rengeteg tetoválás, erős smink. Testhez tapadó pólóján a SZÉTRÚGOM A TÖKÖD felirat feszült az igencsak feltűnő melle fölött. Melltartót nem hordott. A csípőjén kivágott farmer is sokat mutatott a bőréből.

Loxie hntorgott és gúnyosan Eve-re reccsent.

– Mi a picca bajod van, te ringyó?

– Ringyó hadnagy – ült le Eve. – Azért jöttem, hogy elmeséljek egy történetet, ami talán megmenti az életét. Sétafikál a városban egy nő, aki talán a fejébe vette, hogy kinyírja magát.

– Szart. A ribancok nem akarnak kinyírni, seggfejú. A ribancok olyanok akarnak lenni, mint én.

– Ez nem. Talán azért, mert örült.

Loxie öntelt vigyorra húzta a száját.

– Egy örülttől még nem fogok álmatlanul forgolódni.

– Ez a bizonyos örült nagyjából öt láb hat hüvelyk magas, fehér bőrű. A haja vörös, az oldalsó tincsek kékek. Egy narancsszínű sárkányt tetováltak a jobb csuklója belső felére. Huszonötnek igyekszik kinézni, de ennél öregebb.

– Az öreg ribancok uncsik.

– Ő nem az. Talán már látta az utcán, vagy ott, ahol lógott, bulizott.

– Sok embert szoktam látni.

– Olyat is, mint amilyet az előbb leírtam?

Loxie vállat vont.

– Ha nem az én csapatomban játszanak, nem igazán érdekelnék. Nézze, Jelvényes Ringyó, aludni akarok. Hosszú éjszakám volt.

– Amivel megszegte a feltételes szabadlábra helyezés feltételeit. Ha nem akarja a következő hosszú éjszakáját a fogdán tölteni, hagyja a rizsát – lökte át az asztalon a biztonsági kamera felvételeiből kinyomtatott állóképeket. – Látta már ezt a nőt?

– Jézusom, mi ez a fisz-fasz gönc? Egyszerűen ocsmány. Nem ismerek olyan fazont, aki ilyen idióta kabátban jár ezekkel a béna madarakkal.

– Még sohasem látta ezt a kabátot?

– Ha látom, talán fel is gyújtom.

– Nézze meg az arcát. Alaposan nézze meg.

– Mondtam már, hogy nem ismerem ezt a ribancot. Azt hiszi, efféle lúzerekkel szoktam bandázni?

– Figyeljen rám. Ha mégis meglátja, óvakodjon tőle és

azonnal hívjon fel. Ha észreveszi... fehér bőr, vörös haj kékre festett oldalsó tincsekkel, narancssárga sárkánytetoválással a jobb csuklója belső felén, akkor jusson eszébe: azért ment oda, hogy megölje magát.

- Süket... - mutatta fel Loxie a mutatóujját - ...duma - emelte mellé a középsőt is.

- Maga a harmadik lesz neki, szóval szerzett némi gyakorlatot. Ketten a hullaházban fekszenek, és lehet, hogy ők is kijelentették, hogy süket és дума. Tegyen magának egy szívességet, néhány hétig maradjon távol a kluboktól és egyetlen martinit se igyon.

- Elvonón vagyok, ringyó. Nincs ivás, nincsenek klubok, nincs buli.

Eve belenézett Loxie vérekes szemébe, amely még mindig üvegesen csillogott a feltételes szabadlábra helyezés feltételeinek a megszegésétől.

- Rohadtul nem érdekel, ha kómásra issza magát vagy annyi Eroticát szed be, hogy alkonyattól pirkadatig folyamatosan kefél. Csak tartsa magát távol a kluboktól, ha élni akar - hajolt előre Eve, és Loxie orra alá dugta a fényképet. - Nézze meg ezt a nőt. Jegyezze meg az arcát. Őrült - mondta -, és ha magát választotta ki, akkor azt tervezi, hogy egy klubban teszi el láb alól. Megmérgezi a martinijét. A gránátalmás martinijét. Mert rá akar nyomulni a régi barátjára.

- Glaze-re? - fricskázott Loxie a levegőbe, de ugyanakkor a szeme féltékenyen megvillant. - Mindenestől az övé. Végeztem azzal a seggfejjel.

- Csakhogy ő biztosra akar menni. Nem kedveli, Loxie. Magát hibáztatja. Glaze még csak azt sem tudja, hogy létezik, ő viszont kinyírja magát, hogy megszerezze magának a régi pasiját. Jól jegyezze meg: ez a nő őrült.

- Tényleg őrült, ha képes felvenni azt az ocsmány kabátot.

- Nem azt fogja hordani, amikor legközelebb meglátja. Vesse jól az eszébe. Fehér bőr, vörös haj kék tincsekkel, narancsszínű sárkánytetoválás a jobb csukló belső oldalán. Egy lármás, zsúfolt helyen fogja letenni maga elé azt a

martinit. Közben a zenekar Glaze egyik számát játssza... az ő kérésére. Ez lesz az utolsó, amit hall, mielőtt megissza azt az idióta martinit benne a ciánnal, amit ez a nő öntött bele.

A beszélgetés kezdete óta Loxie első ízben tűnt némileg nyugtalannak. Összevont szemöldökkel rágcsálta az egyik hüvelykujja csillogó feketére festett körmét.

– Most a jövőről beszél, ember, és az hülyeség. Honnan veszi ezt az egészet?

– Szoktam olvasni.

TIZENHARMADIK FEJEZET

Eve megállt az egyik automata előtt. Hideg italra vágyott, és úgy gondolta, ha a gépezet megkeseríti az életét, legfeljebb szétrúgja a képzeletbeli seggét, ha már egyszer Loxie Flash seggét a szabályzat értelmében nem rúghatta szét.

Kért egy doboz Pepsit, majd dühösen rámeredt arra, amit a szerkezet kiköpött.

– Ez egy rohadt cukormentes, ízesített szénsavas ásványvíz, te szaros.

Vulgáris beszéd érzékelve. A Fester's cukormentes üdítőital lehetőségét nyújt, hogy büntület nélkül élvezze a klasszikus ízeket. Nincs tápértéke és a hozzáadott adalékok, melyeket kérésre felsorolok, csökkentik a következő egészségügyi kockázatokat...

– Fogd be. Csak fogd be a pofád és adj egy rohadt Pepsit.

Másodjára is vulgáris beszédet érzékelek. Figyelmeztetés! A harmadik alkalom együtt jár az automatahasználat lehetőségének a felfüggesztésével.

– Na, ide hallgass! Pusztá kézzel szaggatlak áramkörökre és úgy szétszórom a darabjaid, hogy többé soha, senki nem rak össze, ha nem adsz azonnal egy doboz Pepsit.

A rongálással való fenyegetés jelentésre kerül, Clint Harcove nyomozó. A rongálásért az automaták használati jogának a felfüggesztése, valamint kétezer dolláros pénzbírság a büntetés, ezen felül meg kell térítenie az okozott kárt.

Eve csak bámulta az idegesítően idióta számítógépet, mivel ő még csak nem is hasonlított Clint Harcove nyomozóra, majd újra felszólította a gépet:

– Add ki a Pepsit, amit kértem.

A szerkezet kiköpte magából az üdítős dobozt.

A számláját megterheltük egy doboz Pepsi árával. Pepsi, a generációk választása!

Az említett számla minden bizonnyal Harcove számlája lesz, gondolta Eve, miközben az automata folyamatosan harsogta a szlogeneket és a figyelmeztetéseket.

A két rendbeli figyelmeztetés vulgáris beszédért és egy rendbeli figyelmeztetés rongálással való fenyegetésért bekerült az aktájába.

– Aha – nyitotta fel Eve a dobozt. – Tedd hozzá még azt is, hogy kapd be – sétált be a gyilkossági csoport közös irodájába Eve. – Peabody!

Amikor Peabody felnézett, letette elé az ízesített ásványvizet.

– Kösz.

– Köszönd Clint Harcove nyomozónak.

– Ő meg ki?

– Fogalmam sincs. Mire jutottál?

– Végigkérdeztem a szokásos boltjaimat, és az egyik helyen, ahová gyakran járok, a boltvezető sokat segített. Hogy ment a dolog Flashsel?

Eve kortyolt egyet Harcove Pepsijéből.

– Ribancul.

– Szóltam előre.

– Egy viselkedni képtelen ringyó, aki ráadásul hatalmas seggfej, de a végén sikerült a bőre alá furakodnom. Figyelmeztettem és megkapta a gyanúsított személyleírását. Azt mondta, hazamegy aludni. Hittem neki, mivel annyit dőzsölt az éjjel, hogy még a másnaposság állapotát sem érte el.

– Máris jön a következő vendéged. Legalábbis azt mondta, beugrik öt percre a lemezfelvétele előtt. Állítólag összeszedett valami bandát, ami lefújja az emberről a bőrt. Shanna K. A vezetékneve helyett a kezdőbetűjét használja,

mivel az a véleménye, hogy a címkék korlátozzák az ember lehetőségeit.

– Már alig várom, hogy megismerjem.

– Nadine is elindult.

– Jó.

Eve leírta a Roxie-val folytatott beszélgetést. Majd indult, hogy Shanna K.-jel megismételje az előző kört.

Shanna nem nevezte ringyónak, inkább kerekre nyílt szemmel végighallgatta. A szempilláját lilára festette, a szája körül pedig apró csillagok ékesítették az arcát.

Továbbá mindenre legyintett, amit Eve mondott neki, mivel szerinté csak azok gyilkolják meg egymást, akik az előző életükben haragban álltak. Ő viszont átesett egy reinkarnációs megtisztuláson, ennél fogva megszabadult a múltban elkövetett vétkeiktől.

Eve ennek ellenére tovább erősködött és megmutatta az áldozatok fényképét. Erre Shanna szájáról lefagyott a mosoly.

Nem is történhetett másképp.

A beszélgetés végére úgy vélte, ha a reinkarnálódott istenektől való félelmet nem, a Dallastól való félelmet igenis sikerült elültetnie Shanna K.-ben.

Ez is megteszi.

Visszafelé tartva ismerős illat ütötte meg az orrát. A szirének parfümje. A bűn aromája.

Csokoládé.

Nadine a közös irodában állt és együtt nevetett Santiagóval, miközben körülöttük minden egyes nyomozó brownie-t falatozott. Akik éppen a terepen dolgoztak és igyekeztek megmenteni egy reinkarnálódott ribanc életét, akit cserbenhagyott a szerencséje, brownie nélkül maradtak.

A kérdésnek megfelelően Nadine operatőrt is hozott magával. A nő szemlátomást érdeklődéssel olvasta a csoport jelmondatát, amit a pihenőszoba ajtaja fölé függesztettek.

Eve észrevette, Nadine az új gyakornokának szintén megengedte, hogy elkísérje őket.

Quilla feltelepedett Peabody íróasztalának a sarkára, ott majszolta fecsegés közben a brownie-t. Legutóbbi

találkozásuk óta rövidre vágatta a haját, melyet a füle mögött egy-egy, a tarkóján három tüskébe fésült össze. A homlokát is egy sor hajtüske díszítette.

Néhányat közülük olyan kékre festett, mint amilyen kéken a gáz ég, néhányat olyanra, mintha napalmot is lökött volna a gázra.

Eve megállt és elgondolkodott, miért festik az emberek természetellenes színűre a különböző testrészeiket.

A lány észrevette és elvigyorodott.

Eve látta, hogy a szempillája hegyére is jutott a kék festékből. A fülébe karikát akasztott, vörös pulóvert és laza, fekete nadrágot viselt, hozzá vaskos, térd fölé érő, fűzős csizmát.

– Helló – köszönt Quilla.

– Helló. Nem az iskolában kellene ülnöd, vagy valami hasonló?

– Egész napra kimenőt kaptam. Karriertréning. Kösz az ajánlást.

– Aha. Nehogy elszúrd.

– Komolyan fogom venni – nézett körül beszéd közben Quilla. – Jártam már a rendőrségen, de a gyilkosságiaknál még soha. Sokkal izgalmasabbra számítottam.

– Minden reggel felmossuk a vért és a beleket.

Quilla felnyihogott, majd mielőtt Eve odafordulhatott volna Nadine-hoz, újra beszélni kezdett.

– Múlt hónapban tanulmányi kirándulásra vittek bennünket.

– Nagyszerű. Peabody, keress egy helyet a gyerekek, amíg mi...

– Az An Dideanbe. Ütős egy név. Hagyták, hogy körülnézzünk, megmutatták a terveket és az ott dolgozók elmondták, hogy merre az arra.

– Oké.

– Kedves hely lesz, tudod? Tutira kedves. Még a tetőre is felmentünk, és hallottunk az ott meggyilkolt lányok emlékhelyéről, meg arról, hogy építenek egy szép tetőkertet. Amikor a többiek lementek, maradtam egy kicsit. Nem lett volna szabad, de...

– Nem mindig teszed azt, amit kellene.

Quilla vigyorgott és egy színpadiasan eltúlzott mozdulattal megrántotta a vállát.

– Abban mi a szórakozás? Amúgy azért csináltam, mert el akartam gondolkodni, mi minden fordult meg a fejemben azóta, hogy ez az egész elkezdődött. Akár én is lehettem volna az egyik lány. Mármint úgy értem, már nincs ott az az őrült pasas, de ez csak az időzítés kérdése, nem igaz? Bármelyik lány helyében ott lehettem volna, akik azon az új helyen akartak lakni. Azt mondták, májusban talán megnyílik, addig nem kell sokat várni...

– Ott minden oké, ahol most laksz?

– Nem teljesen szívás – rántotta meg újra a vállát Quilla, majd csillogó szemmel felnézett Nadine-ra. – Egyre jobb lesz.

Eve közelebb lépett.

– Nadine nem valami puhány alak, kölyök.

– Miért akarnék bármit tanulni egy puhánytól? Ha komolyan veszem, akkor komoly tanító kell, aki megmutatja a határokat, igaz?

– Jól gondolod. Nadine, gyere az irodámba. Egyelőre csak te.

Nadine intett az operatőrének, hogy várjon, aztán Quilla felé fordult.

– Figyelj – utasította. – Mire elkészülök, te is készíts el egy félperces riportot a gyilkossági csoport közös irodájáról.

– Nem figyelhetném inkább a négyszemközti beszélgetést? Tudod, a munkádat.

– Idekint figyelj meg mindent – nyomatékosította Nadine, miközben követte Eve-et. – Vagy csodás fogást csináltam vele, vagy hatalmas baklövést követtem el.

– Bevontad a munkába?

– Istenem, nagyon okos lány. Erre egyetlen pillanat alatt rájöttem. Agyafúrt is, márpedig azt tisztelem az emberekben. Továbbá máris tudom, idővel mekkora zabszem lesz a seggemben. Akárcsak azt, mennyivel több értelme lenne elmennem a Columbiára vagy a NYU-re és beszélnem néhány újságíró-hallgatóval. Még azt sem tudom

igazán, hogy ő választott engem vagy én választottam őt, de hirtelen egy kamaszlány lett a gyakornokom. Most írhatok hetente jelentést a Gyermekvédelemnek, amiből a főnökömnek és az árvaház vezetőjének is kell küldenem egy példányt.

– Ez a lány tényleg zabszem lesz a seggedben, bár szerintem élvezni fogod. Lois.

Nadine felvonta a szemöldökét.

– Felteszem, az a rocker is így hív, miközben megdönget.

Nadine egy könnyed mozdulattal letette hatalmas retiküljét, kihálászta belőle a púderkompaktját és figyelmesen megszemlélte az arcát.

– Ha jól megdöngetik az embert, nem számít, minek nevezik közben. Mondjuk, ritkán találkozunk Jake-kel. Hébe-hóba.

– Rendben.

– Neki is sok a dolga és nekem is sok a dolgom. Ráadásul rengeteget utazik. Az életritmusunk sokban különbözik, habár ő sokkal állhatatosabb és higgadtabb, mint ahogy azt a legtöbbben egy rockerről el tudják képzelni.

Eve egy pillanatig hallgatott. Majd fújt egy nagyot.

– Jézusom, te tényleg komolyan belezúgtál.

– Nem tudom, hogy én zúgtam-e bele. Vagy ő belém. Vagy kölcsönösen zúgtunk egymásba – csúsztotta vissza a kompaktot Nadine a retikül mindent elnyelő bendőjébe. – Néhány hete kezdtünk találkozgatni, és én nem keresek komoly kapcsolatot. Abban sem egyeztünk meg, hogy közben nem találkozunk másokkal. Nem mintha pillanatnyilag lenne más is az életemben, mert nagyon elfoglalt vagyok. Istenem, tényleg nagyon kedvelem. Innom kell egy kávét, ha már italt nem tartasz az irodádban.

Eve az AutoSéf felé fordult, miközben Nadine bevetette magát az irodaszékbe.

– Tudod, megvan a saját műsorom, és a *Most!* nézettsége stabil. Nagyon is stabil. Az asztalom a Hetvenötös Csatornánál biztos lábakon áll. Kikerült a kezem alól egy bestseller és az abból készült forgatókönyvért Oscarra jelöltek. Egy másik könyvet is írtam, és jó úton halad, hogy

bestseller legyen belőle. Van egy csodálatos új lakásom, és nemrég azon kezdtem gondolkodni, hogy vásárolok egy nyaralót Arubán vagy valahol másutt, ahol kipihenhetem magam. Még úgy is, hogy csak pillanatokat tölthetnék el benne, olyan elfoglalt vagyok.

– Aha, ezt már említetted – nyújtotta Nadine felé a kávéját Eve.

– Akkor meg miért egyeztem bele, hogy a szárnyaim alá veszem ezt a kamaszt?

– Szerintem mondtál valamit a mentorálásról és mások alakításáról.

– Aha, aha, és még csak részeg sem voltam. Azért veszem a szárnyaim alá ezt az okos és pimasz lányt, mert elment az eszem. Mi a fenének kellett ezek mellett viszonyba bonyolódnom egy rocksztárral is?

– Mert jól dönget?

– Vicces. Mellesleg, ha csak az lenne az oka, azzal semmi gond, minden oké. Csakhogy más is van a dologban. A zene, amit a velejéig átérez. A közönség, amit becsül és nagyra tart. A társai az együttesben, akiket családtagként kezel. Továbbá érdekes személyiség. Egyáltalán nem seggfej.

– Az fontos, hogy az ember ne legyen seggfej.

– *Tényleg* fontos!

– Vitatja valaki?

Nadine még egyet sóhajtott.

– Én.

– Most induljunk fagyaltot venni, vagy ilyesmi?

Nadine a tekintetével csaknem átdöfte Eve-et.

– Nem.

– Ideadod végre azt a brownie-t, amit eldugtál a magaddal hurcolt szörnyetegben?

– Honnan tudod, hogy brownie van a retikülömben?

– Érzem a szagát. Ide vele.

Nadine kivette és átadta Eve-nek a süteményt, aki kicsomagolta és beleharapott.

– Nem szeretnéd tudni, hogy egyáltalán miért kellett idejönnöd?

– Dehogynem – mutatott körbe Nadine. – A másik felem

az ajtó túloldalán maradt – bökött a tábla felé. – Azt máris elmondhatom, hogy az ifjú gyakornokom jó megfigyelő. Van egy gyanúsítottad. Jobban mondva kettő. Együtt dolgoznak?

– Nézd meg közelebbről.

Nadine szolgálatkészten felállt, a táblához sétált és figyelmesen szemügyre vette a moziban készült képeket.

– Egy. Ugyanaz a két személy? Férfiként megy be – figyelte Nadine. – Napszemüveg, sapka, buggyos kabát. Nőként távozik. Rettenetes kabát, pomponos, fülvédős sapka, egy nevetséges szélvédő szemüveg, de... ugyanaz a csizma és ugyanaz a nadrág. Várj csak, várj csak, ez a... *Sötét napok*. Mármint a gyilkosság. A színésznő és a videó. Ahol egy férfi követte el a gyilkosságot – fordult vissza csillogó szemmel. – Nem egyszerűen megölt valakit, aki a kitalált alakot jelképezte, pontosan úgy követte el, mint a kitalált alak.

– Ezt még nem hozhatod nyilvánosságra.

– Jó.

– Már tudok róla egyet s mást, Nadine. Önjelölt író, aki DeLano megszállottja. Megtaláltuk a leveleit.

Ezzel Eve gyorsan összefoglalta, amit eddig sikerült kideríteniük.

– Hogy kezeli Blaine a dolgot?

– Felfogad néhány biztonsági embert. Okos nő.

– Beszélnem kell vele erről. Ameddig csak lehet, szeretném kihagyni a nevét az ügyből. Miért szeretnél interjút adni?

– Összekapcsoltunk két gyilkosságot, így keressük az elkövetőt. Úgy véljük, mindkettőt ugyanaz a személy követte el. Mindkét nyomozást én vezetem. Én irányítom a csapatot, amelynek bíróság elé kell állítania a tettet. Azt kérdezel, amit akarsz. Amire nem adhatok választ, arra azt fogom felelni, hogy „erre nem válaszolhatok”, ellenkező esetben viszont elárulok néhány szaftos részletet. A lényeg, hogy ez a nő az ellenségét lássa bennem. Nem hiszem, hogy ez eltereli a figyelmét DeLanóról, ahhoz túl mélyre merült az örületbe, de legalább kap valamit, ami miatt aggódhat. Ez megrázza a buborékot, amiben él. Talán ki is pukkasztja.

Nadine egyik lábáról a másikra állva bólogatott.

– Megváltoztatom a tervét, beleírod magad a könyvébe, íróként elárulom, hogy egy nagyobb fordulat, mondjuk egy új ellenfél felbukkanása mindent megváltoztat.

– Én is erre számítok. Lássunk hozzá – nyomta le az interkom gombját Eve. – Peabody, küldd be Nadine operatőrét.

Nadine újra elővette a kompaktját, ezúttal az orrát is bepúderezte. Csak akkor pillantott fel, amikor az operatőre mellett Quilla is megjelent az ajtóban.

– Neked a közös irodát kell figyelned.

Quilla kihúzta magát és az operatőr felé fordult, aki visszavigyorgott rá.

– A gyilkossági csoport közös irodáját elfoglaló nyomozók és az egyenruhás járőrök az íróasztaluknál töltik a szolgálati idejük egy részét, 'linken beszélnek, jelentést írnak, aprólékosan gyűjtik az ügyüket érintő adatokat. Ezek a látszólag unalmas dolgok létfontosságú részét képezik a munkájuknak éppen úgy, mint a gyanúsítottakkal történő találkozás és a gyilkosok letartóztatása. Lelkiismeretesen teljesítik a kötelességüket és olyan erős közöttük a bajtársiasság, mint a katonák között a csata szünetében. Az elveiket, a feladatukat, az erkölcsiségüket pontosan kifejezi a mottójuk, ami a közös irodában is kiírásra került, hogy mindig emlékeztesse őket, miszerint jelvényt hordanak és az áldozatokért végzik a dolgukat. Az áll rajta: „Mindegy, melyik rasszba tartozol, milyen hitet vallasz, milyen a szexuális beállítottságod, a politikai nézeteid, mi szolgálunk és védünk, mert belőled is lehet halott. Még akkor is, ha seggfej voltál.” Ezek szerint a szavak szerint élnek a NYPSD gyilkossági csoportjának bátor rendőrei és rendőrnői.

Nadine megigazította a rúzszt az ajkán.

– Túllépted a fél percet, vagyis ezt az anyagot még meg kell vágnod. Továbbá helyenként szenvedő szerkezetet használtál. Inkább úgy mondd: A közös irodában kiírt mottó magáért beszél. Utána idézheted. Cselekvő szerkezet, kevesebb szóval.

– Világos. Figyelhetem az interjút?

– Maradj kívül a kamera látószögén és fogd be a szád.

Nadine látta, hogy miközben Quilla örömteli mozdulatot tesz ökölbe szorított kezével, a tekintete Eve táblájára tévedt. Ettől büszkeség töltötte el.

– Az nem kerülhet adásba – jelentette ki gyorsan. – Csak az etikátlan újságírók nem tisztelik azt, hogy mit adhatnak le és mit nem. Azok, akik meg sem érdeklik, hogy újságírónak nevezzék magukat.

– Ez is világos. Később kérdezhetek?

– Miért akarnék olyan gyakornokot, aki sohasem kérdez semmit? – kérdezett vissza Nadine. – Most viszont hallgass. A tábla nem jelenhet meg a felvételen – közölte az operatőrével Nadine, miközben felállt. – Lássuk, hogy mutat a képernyőn a szálnalmas ablakod. Látszik a város apró darabja, előtte áll a szigorú feketébe öltözött nyomozó és a bűnügyi riporter a komoly, mégis elegáns, szilvaszín kosztümében. Milyen a fény?

– Pillanat – dünnyögte az operatőr, miközben a kamerát állíttgatta. – Jó. Jó a fény.

– A tartalom a lényeg – fordult Quilla felé Nadine. – Csakhogy ha azt akarja az ember, hogy nagyot szóljon a riport, akkor lényegesek a látványelemek. A bevezetőt majd elkészítjük a stúdióban, most csak az interjút forgatjuk le. Három, kettő... Dallas hadnagy – kezdte.

Nadine minden lényeges kérdést érintett. Eve tömören és velősen válaszolt, miközben igyekezett, hogy a hangja kissé fensőbbiségesen csengjen. Úgy ítélte meg, hogy jól használta ki az idejét, és számítása szerint Nadine egy órán belül adásba küldi a felvett anyagot – amit az este folyamán többször megismételnek.

Mielőtt visszaülhetett az asztalához, Peabody lépett be az ajtón.

– Megérkezett a következő lotyód. Sőt igazság szerint egyszerre ketten is. Kiderült, hogy többnyire jóban vannak, hacsak éppen nem marják egymást, így egyszerre jöttek be.

Eve elgondolkodott.

– Akkor egyszerre beszélek velük. Így talán erősebb benyomást teszek rájuk.

– Addig leültetem őket. Ja, és talán megtaláltam a kabát anyagát... abban pedig teljesen biztos vagyok, hogy a gyilkos saját kezűleg készítette. Éppen egy visszahívást várok. Mi a helyzet Quillával?

– Hogyhogy mi a helyzet vele?

– Ne csináld már, Dallas. Nagyon izgatott, hogy Nadine-nal dolgozhat. Egy ilyen lehetőség meg tudja változtatni egy ember életét. Azt mondta, hat órán keresztül nézte Nadine riportjait, és a *Most!*-ot, ráadásul az *Icove-ügyet* is el fogja olvasni. Tényleg tanulni akar – húzta elő Peabody a 'linkjét'.
– Már vissza is hívtak.

– Beszélj nyugodtan. Addig elintézem a lotyókat.

– A közös iroda előtt várnak.

Eve kiment és alaposan megnézte a párost. Úgy döntött, magasan nyernék a „Ki a nagyobb ribanc?” versenyt.

– Dallas hadnagy vagyok.

A bal oldalon álló lány vadul forgatta a szemét éjfeketére festett szempillája alatt, amikor észrevette a jobb oldali lány csupasz derekán a tetoválást: Szexi Szuka.

– Beszarás – bökte ki Szexi Szuka.

A társa erre olyan hangosan nevetett, hogy táncra perdültek a fülébe akasztott, péniszt és heréket formázó fülbevalók.

Eve bevezette őket a kihallgatóba és közel félórát töltött azzal, hogy elmagyarázza nekik a helyzetet és figyelmeztesse őket. Pénisz és Here igencsak rémültnek tűnt, elég rémültnek, hogy figyelmen kívül hagyja Szexi Szuka gúnyolódását, és kijelentse, hogy néhány napra New Jersey-be utazik az anyjához.

Szexi Szuka azt állította, őt ugyan nem ijeszti meg semmiféle őrült picca és senki se tenyereljen bele a szabadidejébe. Csakhogy Eve az ő szemében is meglátta a rettegést.

Miután Eve útjukra engedte őket, néhány percre csak ült a kihallgató viszonylagos nyugalmaiban, és arra gondolt, milyen élete lehetett annak, aki nemi szerveket formáló fülbevalót hord, vagy a „Szexi Szuka” feliratot varratja a bőrére.

Peabody egy kurta kopogást követően rányitotta az ajtót.

– Dallas, két üzletet is találtam, ahol árulják azt a szövetet. Továbbá maga a tény, hogy létezik az anyag, arra utal, hogy a kabát valóban egyedi készítésű. Szerintem a Lower East Side-i üzlettel érdemes kezdenünk. Beszéltem az üzletvezetővel és megkértem, hogy gyűjtse össze, kik vásároltak legalább háromyardnyit, de inkább többet ebből az anyagból karácsony előtt. Fekete pénteken valaki vett belőle öt yardot. A hálaadás utáni napon. Ennyi bőven elég egy olyan kabátra.

Eve felállt.

– Szép munka.

– Aki eladta, éppen szünetet tart, de húsz perc múlva beszélhetsz vele.

– Akkor indulás.

– Az egyik ribanccal is beszélhetünk, ha már egyszer arra járunk. Alig néhány sarokra lakik a bolttól.

Eve visszagondolt arra a négy nőre, akiket már figyelmeztetett.

– Több kávára lesz szükségem.

A mélygarázs felé vezető úton Peabody végig a 'linkjén dolgozott.

– Újabb üzlet... Brooklynban. Ezt találtam meg hamarabb – ült be a kocsiba Peabody, és bekapcsolta a biztonsági övét.

– Úgy gondoltam, ha arrafelé lakik, arrafelé is vásárol. Ennek ellenére abban a boltban senki sem vett két yardnál többet ebből az anyagból.

– Elképzelhető, hogy a gyanúsított egy ehhez hasonló üzletben dolgozik.

– Az alkalmazottaknak rögzíteniük kell a saját vásárlásaikat. Különben a boltvezető vagy a tulajdonos nem tudná, mennyi fogyott a szövetből, és képtelen lenne idejében utánrendelni. Vagy áttenni a maradékok közé. Az ember időnként nagyon szép darabokat talál a maradékvásárokon a különböző kézművesmunkáihoz. Mindenki megerősítette, akivel csak beszéltem, hogy ebből az anyagból egy-, legfeljebb kétyardnyit vásároltak egyszerre. A gyerekek varrtak belőle valamit, esetleg

kézműveskedtek vele kicsit. Rengeteg egyyardos vásárlás történt az ünnepek előtt. Feltehetőleg ajándékokhoz vagy díszítésre használták.

– Akár Brooklynban lakik az a nő, akár nem, át kell kelnie a hídon, hogy figyelje és kövesse az áldozatait. Miért ne intézhethné el egyúttal a bevásárlást ilyenkor?

– Pontosan erre gondoltam, és szerintem ebben az üzletben vásárolt. Ez az anyag nem éppen népszerű. A városban mindössze négy helyen tartják, és ebből a négyből is csak itt adtak el annyit, hogy abból kijön egy kabát.

– Online is megvehette... – kezdte Eve, de Peabody azt sem várta meg, hogy befejezze a gondolatot, máris rázta a fejét.

– Csak akkor vettem anyagot online... amikor pontosan tudtam, hogy miből mennyit akarok, és nem találtam meg a megszokott helyeimen. Ez viszont? Azt akarta, hogy pingvinek legyenek az egész kabátján? Inkább olyan szövetet keresett, amivel könnyű dolgozni. Miért érdekelt volna a mintája?

– Figyelembe véve a mintát, szerintem sem foglalkozott vele.

– Pontosan, ráadásul fekete péntek volt. Leárazás.

Figyel a pénzére, gondolta Eve. Leárazásokat keres, olcsón vásárol.

– Csacska szövetet keres... ki gondolná, hogy egy kőkemény gyilkost lát, amikor egy csapat pingvinre néz? Lányos minta. Férfiként megy be, nőként jön ki. Ki nézné meg kétszer?

– Mi!

– Ő nem így írta meg a történetet. Ezen alaposan el fog gondolkodni, amikor megnézi Nadine riportját.

A céltól alig kéttömbnyi sétára talált egy üres parkolóhelyet. Az égből hideg, átható eső hullott, az a fajta, amitől az ember minden egyes porcikájában meggyűlöli a februárt.

Ennek ellenére még mindig kevésbé találta kegyetlennek, mint a VarróKosár eleven, színes világát.

Az asztalokon óriási halomban heverték az anyagok, a

falról fonálgombolyagok és spulnik lógtak. Orsók – óriásitól az aprócskáig – álltak gúlában vagy oszlopban. Gombok – ezekből is akadt óriási és pirinyó – csillogtak és szikráztak.

Miért nem vette eddig sohasem észre, hogy a gombokon két lyuk van, amitől úgy festenek, mint az üres tekintetű arcok? Miért nem gondolt erre soha?

Hatalmas, vidám feliratok jelezték az egyes osztályokat: GOMBVILÁG, FONALVAROS, TŰK ÉS GOMBOSTŰK.

A legrosszabbnak viszont, amitől azonnal borsódnizni kezdett a háta, a mennyezetről lelógó műembereket találta – férfiak, nők, gyerekek, és még háziállatok is voltak közöttük.

Ráadásul mindegyik mosolygott.

Peabody a szívére szorította mind a két kezét.

– Jaj, Istenem!

– Tudom. Felöltöztetik a műembereket, és kabátot, mellényt viselő műkutyákat és műmacskákat raknak melléjük. Jézusom, még picike kalapjuk is van. Utána meg felakasztják őket. Ez egyszerűen beteges.

– Hogyhogy nem jártam még itt? Ó, nézd annak az egyiptomi gyapjúnak a színeit! Csodálatos ágytakarót lehetne varrni belőle. Talán nemsokára tartanak egy árleszállítást. Ó, és azok a fonalak. Pasztellszínben, mint a húsvéti tojások! Tavaszi pulóverek!

Peabody olyan hangon beszélt és úgy ragyogott a szeme, hogy Eve megszorította a karját.

– Nem.

– Csak egy kicsit...

– Nem. Akkor élj a hobbidnak, miután lejárt a szolgálat.

Szólt a zene. Halkan, azonban Eve mércéje szerint így is rögeszmés vidámsággal. A vásárlók – férfiak, nők, gyerekek és háziállatok – úgy lepték el az üzletet, hogy látszott: Peabodynak bőven akad majd társasága az egyik kedvenc időtöltéséhez.

Egy nő rohant el mellettük, kezében egy vég rózsaszínű, fényes anyaggal, meg valami fehér fodros izével.

Eve vállalva a kockázatot elengedte Peabodyt és helyette a nőt kapta el.

– Beszélünk kell az üzletvezetővel.

– Izé... – nézett körül láthatóan összezavarodva a nő. – Az előbb még itt volt.

– Ez a rózsaszín szantung egyszerűen pazar – jegyezte meg Peabody.

– Tényleg? Ezzel a tüllel pedig, ugye, milyen tökéletes egy gyerek balettelőadására?

– Ez olyan édes!

– Az üzletvezető – ismételte meg Eve.

– Ja, persze, Karleen... Ott van! Abban a mélysötét, redőzött mohertunikában és az ébenszín bársony csípőszorítóban. Szívesen odakísérném magukat, de az ifjú díva és az anyukája már nagyon várják ezeket az anyagokat.

– Mi az a redőzött tunika?

– A moher redőzött. Én már látom.

Miközben hátrafelé indultak az asztalok útvesztőjében, a tornyokba és halmokba rendezett kelmék között, Peabody folyamatosan cuppogó hangokat és vágyakozó sóhajokat hallatott.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

Az üzletvezetőt – aki a kék több árnyalatát felvonultató kardigánt viselt – elmélyült beszélgetés közepette találták egy testre szabott mellényt és tökéletesen megkötött nyakkendőt viselő férfival, aki a karján átvetve tartotta a kabátját.

A hangnem azokra az emberekre emlékeztette, akik mélyen belemerültek egy politikai esemény megvitatásába. Szemmel láthatóan a fonalak súlya és a kapcsok mérete is hasonló elmélyülést igényelt.

Mindketten roppant szenvedélyesnek tűntek.

– Elnézést – mutatta fel Eve a jelvényét. – Dallas hadnagy vagyok, és ő itt Peabody nyomozó. Mi hívtuk korábban.

A bölcs nagymamához hasonlító nő, aki a feje tetején megkötött kontyát a kardigánjához hasonló árnyalatú fonalakból szőtt hálóval szorította le, megveregette a férfi karját.

– Egy perc türelmet, Sherwood.

– Csak nyugodtan, Karleen. Az alpakáknál leszek. Csodálatosak ezek a sálak, hölgyeim. Saját készítésűek?

Eve egyszerűen Peabody felé mutatott.

– Az Angel márka közepes méretű, Black Knight fonalát használtam. Maga a sál kilences, a vékonyabb sávok hetes tűvel készültek. Az enyémnél az In the Pink váltakozik hat soronként a White Knighttal, majd áttértem a Sing the Bluesra, mert sűrű szemeket akartam.

– Szabad? – fogta meg a férfi Peabody sáljának a végét, és megvizsgálta: előbb az egyik, majd a másik oldalát. – Szimpla csomóval kötötte a rojtot?

– Aha.

– Igazán kivételes munka.

– Köszönöm. Párszor már én is dolgoztam alpakával néhány különlegesnek szánt munkámon, de csak ritkán

nyúlok ahhoz az anyaghoz. Ez a bolt egyszerűen mesés, vissza fogok jönni a szabadnapomon. Órákat el tudnék itt tölteni.

Eve türelme úgy foszladozott, mint a hanyagul szegett ruha szegélye.

– Aha, ez remek, de tényleg beszélünk kellene az eladóval arról az anyagról.

– Persze, persze. Az Lydia lesz. Keressük meg. Mindjárt visszajövök, Sherwood.

– Csak nyugodtan, drágám.

– Lydia minden bizonnyal a... Igen, igen, ott van. A selymeknél. Lydia?

Az eladónő letette a kezében tartott vörös szövetet és felējük fordult.

Eve úgy látta, a húszas évei derekán jár. Rövid, zöld ruhát viselt, melynek az elején és a hátán rézszerű gombsor futott végig. A lábára zöld harisnyát húzott és rövid szárú csizmájából kilátszott színes zoknijának a vége.

– Ez a két rendőr beszélni szeretne veled.

– Jesszusom.

– Egy olyan szövegről, amit te adtál el.

– Valami baj van vele?

– Bennünket az az ember érdekel, aki megvette – húzta elő Eve a fényképet. – Erről az anyagról és erről a nőről szeretnénk feltenni néhány kérdést.

– Ezek a Játékos Pingvinek. Nézd csak, Karleen, kabátot varrt belőle.

– Igen, látom. Érdekes választás. Nyilvánvaló, hogy ő vásárolta meg azt az öt yardot a fekete pénteken tartott kiárusításon, Lydia.

– Micsoda örültekháza volt! Mármint tényleg őőő-rültek-hááá-za.

– Emlékszik erre a bizonyos vásárlásra? – terelte vissza a témához Eve.

– Őszintén megmondom, néhány órával a nyitás után a saját nevem is nehezen jutott eszembe. Ezeket leginkább kézművesprojektekhez viszik, igaz, Karleen?

– Igaz. Próbáld felidézni. Addig előkerítem, ami az

anyagból megmaradt. Nyolckor nyitottunk – emlékeztette még Karleen, miközben elviharzott.

– Hogyan is felejtethném el? – emelte a mennyezet felé a szemét az eladónő. – A törzsvevőink már nyitás előtt sorban álltak az ajtó előtt. Többen a barátainkat is magukkal hozták. Ráadásul különleges ajándékkal kedveskedtünk az első ötven vásárlónknak... meg azoknak, akik húsz percen belül jöttek.

– A pingvines anyag – emlékeztette Eve.

– Aha, az egész napot a szöveteknél töltöttem. A fonalaknál és az eszközöknél erősebb volt a roham, de mi is mérföldeket adtunk el. Köztük rengeteg olyat, aminek a mintája az ünnepeket idézte. Egyszer közbe kellett lépnem, mert az utolsó háromyardnyi Világbékéért összeverekedtek, ami elég ironikus. Szerencsére találtunk a raktárban még egy véggel, de... ötyardnyi Játékos Pingvinek.

Karleen visszatért a szövettel. Eve látta, hogy élőben pontosan olyan ronda, mint a képeken.

– Ez az utolsó vég belőle. Nagyjából két yard. Természetesen elvihetik, ha szükségük van rá. Ötvennégy hüvelyk széles és fekete pénteken tizenkét dollár kilencvenkilenc centre áraztuk le. Ehhez jött még a huszonöt százalék kedvezmény annak, aki ötyardnyit vagy többet vásárolt ugyanabból az anyagból.

– Milyen igaz! – bökött az ujjával a levegőbe Lydia. – Ezt el is felejtettem. Öt yard. Öt – hunyta le a szemét, miközben arca elé emelte a kezét és jobbra-balra ingatta a fejét. – Azt hiszem, halványan már rémlik. Az öt yard és az extra kedvezmény. Az a nő eredetileg négy yardot kért, de mondtam neki, ha ötöt vesz, kap további huszonöt százalék kedvezményt... és akkor tíz dollár alatt jut hozzá egy yardhoz – ejtette le a kezét. Mindenkinek ezt mondtam, aki három yardnál többet akart venni, szóval még így is homályos egy kicsit az egész. Meg ahogy már említettem, hatalmas rohamot kellett kiállnunk. Ennek ellenére rémlik valami.

– Tudna személyleírást adni róla?

– Még bele sem kezdtem. Nagyon sajnálom. Nem tartozott a törzsvásárlóink közé. Őket megismerem.

- Nézze meg újra a fényképet - nyújtotta feléje Eve. - Talán segít emlékezni.

- Nem nagyon lehet kivenni az arcát. Valami rosszat csinált?

- Igen.

- Nem volt szórszálhasogató, durva, hangos vagy tolakodó. Azokat jobban megjegyzi az ember, márpedig őt nem jegyeztem meg. Biztosan megkérdeztem, nincs-e szüksége valami másra is. Fonálra, gombokra, és így tovább. Talán valaki más emlékszik rá a boltból.

- Csak azt az öt yard anyagot vette meg - mondta Karleen. - Készpénzzel fizetett. Lydia szerint nem törzsvásárló, de ha saját kezűleg varrta azt a kabátot, biztosan nem kezdő. Sajnálom, hogy nem tudunk többet segíteni.

- Régen történt - ismerte el Eve. - Ha mégis visszajönne ez a nő, azonnal hívjanak fel. Ha lehet, tartsák itt, de ne erőszakoskodjanak vele.

Karleen átvette a névjegyet, amit Peabody nyújtott feléje.

- Ha ebben a kabátban jön vissza, biztosan felismerjük. Beszélni fogok az összes alkalmazottal. Peabody biztos asszony...

- Nyomozó.

- Izé... Peabody nyomozó, Sherwood szeretné ezt magának ajándékozni - nyújtott Peabody felé egy bevásárlószatyrot.

- Ó, ez nagyon kedves, de nem fogadhatunk el... - kukucskált bele Peabody a szatyorba, és felnyögött. - Ez alpaka - suttogta, mint aki a szerelméhez beszél, miközben elővette a jámborkék, zsenge rózsaszín, felhőfehér és finomhomok színű gombolyagokat.

- Sherwood szerint egy művész megérdemli a friss színeket.

- Ez annyira figyelmes, hogy... nagyon kedves, de tényleg nem fogadhatom el.

- El kellett volna árulnom, hogy Sherwood az üzlet tulajdonosa, s az alpaka az övé. Roppant csalódott lesz, ha visszautasítja.

– Én csak...

– Majd félrenéznek – dörmögte Eve.

– Komolyan?

– Indulok kifelé. Ha meglátják ezt a nőt – ismételte meg Eve –, azonnal hívjanak fel.

Peabody a melléhez szorította a szatyrot.

– Kérem, köszönje meg a nevemben Sherwoodnak. Alig várom, hogy... alig várom! Visszajövök... mármint akkor is vissza fogok jönni, amikor nem leszek szolgálatban – sietett Eve után, és csak egy pillanatra torpant meg az egyiptomi gyapjú mellett. – Köszönöm.

– Nem kaptál semmit és nem láttam semmit. Továbbá egyetlen szót sem akarok hallani az új fiúdról.

– Lehetne a fonalpasim. McNab megértené.

– Hol lakik a következő ribanc? És húzd ki az orrod abból a szatyorból, amit nem is látok.

– Egy háztömbbel a parkolóhelyünk után.

– Jó, akkor beteheted a kocsiba a szatyrot, amit nem látok, és te sem tartod a kezedben, mielőtt alpaka kómába esel.

– Biztosan volt néhány alpakaorgazmusom, de kómába azért nem estem.

– Tartsd meg magadnak a hátborzongató gyapjúorgazmusaidat.

– Ez történetesen szőr... mármint szálakra bontják az alpaka szőrét, amit utána...

– Hallgass el, és tedd be a kocsiba a szatyrot, amit nem is látok. Az a nő egyedül azért képes volt venni még egy yardot – folytatta Eve –, mert így olcsóbban jutott hozzá. Vagyis szereti a leárazásokat. Esetleg úgy gondolta, jól jöhet még valamire az ötödik yard. Nem törzsvásárló, de ismerte a helyet, hallott róla, látta az egyik hirdetését és ezért kereste fel, amikor nagyobb kiárusítást tartottak.

Peabody biztonságba helyezte a szatyrát.

– Illik a gondolkodásához. Nem hiszi, hogy a rendőrök összerakják a mozaik darabjait, de a biztonság kedvéért olyan helyen vásárol, ahol senki sem ismeri, és olyan napot választ, amikor az eladóknak nem a megszokott forgalmat

kell kezelniük, hanem a hatalmas tömeget. Amikor az eladókat maga alá gyűri a sok vásárló. Ha a nyomozás során el is jutunk idáig, zsákutcába futunk. Pontosan így történt.

– Viszont okosabb lett volna valami egyszerűbb, átlagosabb anyagot választania, amit nem nyomozhatunk vissza egészen a kereskedőig. Ennek ellenére egyedi, feltűnő szövetet vásárolt. Mert tudat alatt pontosan erre vágyik. Hogy végre észrevegye valaki.

– Ez a gyenge pontja. A végén ez okozza a veszét.

– Ha a következő áldozata szerepel azok között, akiket már figyelmeztettünk, és ha figyeltek arra, amit mondtunk nekik, akkor sikerült időt nyernünk – mutatott Peabody az egyik épület felé. – Dolgozunk a névsoron és a klubok listáját is sikerült szűkíteni. Ezek a lányok időnként portyáznak a klubok között, bár többnyire leragadnak az egyiknél.

– Szűkítsd tovább a kört – nyitotta ki Eve a mesterkódjával az épület bejárati ajtaját. – Olyat keress, ahol dolgozhatnak bárcások és vannak privát szobái. Sztriptízsre is kapott engedélyt... mármint élő sztriptízsre, nem holovetítésre. Továbbá drága italokat szolgálnak fel, megfordulnak benne hírességek és van VIP-részleg.

– Lefaragom a felesleget.

Valószínűleg az elfogyasztott brownie hatására Peabody egyetlen szóval sem panaszkodott, amikor Eve a lépcsőt választotta. Ráadásul Yola Bloomfield csak az első emeleten lakott.

A lány boszorkányjellel és egy művészi rajzocskával díszítette az ajtaját, melyen két sovány démon szeretkezett.

– Festő – magyarázta Peabody. – Op-X-Artnak nevezi a műveit, mivel pontosan az ellenkezője annak, amire az emberek számítanak.

– Másrészt viszont pontosan erre számítok a démonoktól, amikor nem emberek belét rágják – hívta fel a társa figyelmét Eve. – Az lenne a meglepő tőlük, ha kézen fogva táncolnának a mezőn a szivárvány alatt.

Ezzel becsengetett.

– Talán egy sorozat része – gondolkodott hangosan Peabody. – Először embereket esznek, utána táncolnak és a

végén jön a démonszex.

– Erre is lehet számítani. Minden fajnál így zajlik egy átlagos randi.

Eve újra megnyomta a csengőgombot. Ezúttal hosszabban.

Erre egy „*Mi a lófaszt akartok?*” hallatszott az ajtó mellé szerelt hangszóróból.

– NYPSD – emelte fel Eve a jelvényét. – Beszélnünk kell Yola Bloomfielddel.

Eve zárnyelvek kattanasát, lánccsörgést és félreecsúszó reteszek hangját hallotta.

Eltekintve a fejtetőn borzas csomóvá kötött narancssárga és fekete tincsektől, az ajtót nyitó nő egyáltalán nem látszott ribancnak.

Alaktalan, összekent inget, szakadt farmert és kopott házipapucsot viselt. A jobb szemöldökébe fűzött három karikán kívül smink sem díszítette az arcát.

Festék- és szappanillatot árasztott magából.

– Mi a franc? Hónapok óta tiszta vagyok, utoljára két napja vizsgáltak meg.

– Nem a drogok miatt jöttünk.

– Jó, mert négy hónapja egy löket Zonert sem szívtam. Mit akarnak? Dolgozom.

– Ha bemehetnénk, azonnal elmondanánk, és utána nem zavarnánk tovább.

– Remek. Basszák meg.

Yola intett, nyitva hagyta az ajtót és elindult visszafelé a szobába, amit a jelek szerint műteremnek is használt.

Kanapé, fotel, képernyő vagy más lakásokban megszokott bútordarab helyett a teret egy hosszú, testes munkapad foglalta el, az óriási polcra pedig festőkellékeket zsúfoltak. Állványok, vásznak, egy átlátszó kupa tele valami zöld és zavaros folyadékkal, amit Eve egészen addig oldószernek gondolt, amíg Yola fel nem emelte és bele nem kortyolt.

A falon erőszakot és szenvedést bemutató festmények és rajzok lógtak. Még több démon (de semmi szívárvány), egy hatalmas, emberfejű denevér, egy vérrel teli medencében

fürdő nő lábai előtt egy csuklyás férfival, egy szárnyas nőalak, amelyik villás nyelvvel éppen egy leláncolt, sikoltozó nő testét nyalogatta.

Az ablak elé állított festőállványon még nedvesen csillogott a kép. Egy csipkés peremű szakadékból előkúszó, kirepülő, felcsúszó alakokat ábrázolt. A szakadék nem volt más, mint a Times Square. Az égbolt vörösen örvénylett. Az emberek, már akit nem faltak fel azonnal az előtörő teremtmények, sikítva menekültek.

– Üljenek a földre.

– Inkább állunk.

Yola vállat vont és elfoglalta a szoba egyetlen hokedlijét.

– Nézzék, azért annyira nem dühít ez az elvonós szarság. Lenyomtam a kilencven napot és a szűrőpróbaszerű vizsgálatok sem idegeinek fel. Tiszta vagyok és így a munka is sokkal jobban megy. Mert tiszta az elmém. Zöldségturmixot iszom. Méregtelenít és egészséges. Nyugis vagyok.

– Jó magának. Azért jöttünk, mert felmerült a neve egy kettős gyilkossággal kapcsolatos nyomozásban.

– Baszd meg!

– Nem gyanúsítottként, Ms. Bloomfield, hanem a lehetséges következő áldozatként.

– Baszd meg a négyzetten.

Peabody odalépett Yola mellé és megmutatta neki a fényképet.

– Ismeri, vagy látta már ezt a nőt?

– Úgy néz ki, mint akivel kavarnék? Nekem is van ízlésem, és ő messze a határ alatt marad.

– Kétszer már gyilkolt.

– Mi közöm hozzá?

– Ez a nő a téveszméi rabja, Ms. Bloomfield.

Eve visszafogta magát, hagyta Peabodyt beszélni.

– Könyvekben megírt gyilkosságokat játszik újra.

– Nem vicc? Ez már izgi – kortyolt bele Yola a zöldségturmixába. – Komoly performance.

– Nem csodálhat olyan művészetet, ami a hullaházba vezet.

– Kemény – ivott újra elgondolkodva Yola. – Szóval, hol az én jelenetem, mi az én szerepem? Persze a halál a legvégső állomás, de én még nem szándékozom megérkezni oda.

– A gyilkos a volt fiúja megszállottja.

– Melyik fiúmról beszél?

– Stone Bailey-ről.

– Stonerről? – nevetett fel Yola. – A lebukásom óta nem dugtam hozzá hasonló rondaságokkal. Elkapni is amiatt a seggfej miatt kaptak el. Most, hogy tiszta vagyok, durván lekoptatott. Pedig képtelen leállni a Zeusszal, a csöcsökkel meg a seggekkel – intett a denevéres kép felé. – Azt azért festettem, hogy mindig emlékeztessen rá. Az a pasas egy szaros vámpír.

– Ennek a nőnek a képzeletében maga akadályozza abban, hogy felérjen a csúcsra. Zenészként és férfiként egyaránt.

– Baromság.

– Nem számít. A regénybeli karakter egy klubban mérgezi meg az áldozatot. Ciánt csempész a martinijébe... vagyis a grantinijébe.

Yola elfojtott kuncogást hallatott.

– Akkor sem innám meg azt a szart, ha még mindig lőném magam és totál be lennék állva. Rossz irányba indultak el. Folytatni akarom a munkámat.

– Nem úgy fog kinézni, mint a fotón – szólt közbe Eve. – Beolvad a klub vendégei közé, amikor megközelíti a kiválasztott áldozatát. Fehér bőrű, körülbelül öt láb hat hüvelyk magas. A haja vörös lesz, de az oldalsó a tincseket kékre festi. A jobb csuklója belső oldalán meg lesz egy narancssárga, sárkányt ábrázoló tetoválás.

– Nem érdekel, hogy fog kinézni, nem engem akar – emelte fel Yola a turmixát, aztán egyetlen kortyot követően lassan leeresztette. – Narancssárga sárkánytetkót mondott?

– Pontosan. Ezek szerint látta.

– Narancssárga sárkány. Kegyetlen volt. Készítettem is néhány skicet – pattant fel Yola, felkapott néhány vázlatfüzetet és gyorsan átlapozta. – Aha, aha, kegyetlen.

Látják?

Eve lepillantott a fogait vicsorgató, farkával halálos csapásra készülő sárkány rajzára.

– Hol látta?

– Nem tudom. Talán a Pokoltűzben, talán a Cseszd Megben. Az Alábukásban is történhetett. Nézzék, időnként beugrom néhány klubba. Nem használok tiltott szereket és csak pár sört iszom. Ilyenkor ihletet keresek és a vázlatfüzetemet is magammal viszem. Aha, szoktam emberekkel találkozni és időnként dugunk is. A szextől senki sem tiltott el, igaz? Hetente kétszer-háromszor beugrom egy klubba, esetenként többre is. A Narancs Sárkányt talán pár héttel ezelőtt láttam.

– Beszélt is vele, esetleg felment hozzá?

– Nem, csak lerajzoltam a tetkóját. Mindössze egy pillanatra láttam, nekem legalábbis annyinak tűnt. A menő klubok zsúfoltak. Akár a Styxben is láthattam. Többnyire ebbe a négybe járok, hacsak nem jut a fülembe, hogy valahol másutt megy a történés.

– Maga festő.

– Op-X-Art festő.

– Mindegy. Megfigyeli a részleteket, az arcokat, az emberek testalkatát.

– Az összképet figyelem, érti? Talán kiemelek egyes részleteket a tömegből, mint például ez a tetkó, de többnyire a kavargást látom, és csak később, fejből és ösztönből egészítem ki a részletekkel.

– Talán máshol is kiemelte már ezt a nőt a tömegből. Mondjuk a környéken, valahol az utcán.

– Ez a környezet csak díszlet – intett az ablak felé Yola. – Ha kell valami, megrendelem. Amíg le nem megy a nap, semmi okom kimenni oda. Akkor kel életre az igazi világ. Láttam a tetkót. A narancssárga tetkót a fehér bőrön. Ennyi.

– Néhány hétig maradjon távol a kluboktól.

– Annyit mondhatok, hogy nem iszom meg a nyomorult grantinijét.

– Más módot is találhat, hogy megmérgezze. Maradjon tiszta, tartsa magát távol a kluboktól, maradjon életben –

fordult az ajtó felé Eve, majd megtorpant. – Van anyja?

– Persze hogy van anyám. Mi a picca.

– Maga mellett állt?

– Az anyám? Ahhoz elég okos, hogy elmondja: Stoner rossz, de a francba is, miért hallgattam volna rá? Sokszor összevesztünk, bár büszke rá, hogy már tiszta vagyok. Minden átkozott nap felhív. Nem adja fel.

– A könyvbeli áldozatot sem adta fel az anyja. Legyen okos, Yola. Kerülje a klubokat.

– Szerinted megfogadja a tanácsod? – kérdezte Peabody, miközben a lépcsőn sétáltak lefelé.

– Tiszta. Talán tiszta marad, talán nem, mindenesetre most tiszta. Jobban mondva elég tiszta a feje ahhoz, hogy kétszer is meggondolja a dolgot. Minden azon múlik, hová lyukad ki a második meggondolás után.

– Ezekről a festményektől biztosan rémálmaim lesznek. Elegendő ügyes, hogy igazán nyomasztóvá fesse őket.

– A halál a végső tapasztalat – sziszegte Eve, miközben kilépett a jeges esőbe. – Miért érdekel egyeseket ennyire a halál?

– Ilyenek vagyunk.

Eve homlokráncolva folytatta útját a kocsi felé.

– Ott a pont. Nézz utána a kluboknak, amiket ez a nő felsorolt. Hátha nyitva van már legalább az egyik, vagy tudunk beszélni a vezetővel, esetleg a tulajdonossal.

Ellátogattak két klubba, beszéltek további három ribanccal, az egyik klub vezetőjével és két csapossal. Egészen a második csaposig nem találtak semmit.

Brad Smithers a Cseszd Meg bárpultja mögött állt, az innen származó jövedelméből fizette politológiai tanulmányait. Huszonhárom éves volt, barnás-feketés, és házhoz szállítással, árufeltöltéssel, valamint heti háromszori fellépéssel egészítette ki a jövedelmét.

– Továbbá ötig, amíg el nem kezd bejönni a személyzet, ez elég csendes hely. Fél hatkor nyitunk egy happy hourral, de kilencig nem indul be a nagyüzem, és a legtöbb estén csak tizenegy után forrósodik fel igazán a hangulat. Hé, mit

szólnának hozzá, ha csinálnék egy kitűnő kávét? Nagyon undok az idő odakint.

- Én feketén kérem - felelte Eve, mire Brad megborzongott.

- Higgye el, ezt a kávét nem szeretné feketén inni. Azt nem, amit mi kínálunk. Alapnak viszont tökéletes, ha javítok rajta egy keveset.

- Én nem bánom - mondta Peabody. - Tényleg undok az idő.

- Amúgy is szeretek munka közben beszélni - fordult be a széles, U alakú pult mögé Brad, és beprogramozta az AutoSéfet.

A világításról három csillár gondoskodott. A burájuk ránézésre is könnyedén agyoncsapott volna egy vendéget, ha leszakad.

A tompán fénylő falakra számtalan meztelen vagy csaknem meztelen, mindenféle pózban üzekedő ember fényképét ragasztották. Az asztalokat és bokszoikat helyenként titokkupola, helyenként áttetsző függöny választotta el. A pillanatnyilag teljesen üres színpad előtt szabadon hagyták a táncparkett helyét.

Az emeletre csigalépcső vezetett. Eve letről látott néhány kerevetet, fotelágyat és a magánszobákba vezető ajtókat.

- Éjjel jobban néz ki a hely - jegyezte meg Brad, miközben a pult alól előhúzott néhány palackot és elkezdte feljavítani a kávét. - Legalábbis egy bárhoz képest. Lüktetnek a fények és zúz a zene. Jár ide néhány színes egyéniség, akik már-már a műsor részévé váltak.

Eve kitette a fényképet a pultra.

- Ő az egyik?

Brad odapillantott, miközben meghintette valamivel a sűrű habot a kávé tetején.

- Öltözeke alapján nem tartozik abba a körbe, amelyik ezt a helyet látogatja - felelt mosolyogva. - Az ilyenek talán betévednek a happy hours alatt, körbenéznek, és olyan elveszettnek érzik magukat, hogy sarkon fordulnak és máris távoznak - tett le két kávét egy-egy, a klub lógójával ellátott

alátétre.

Eve elsorolta a listáján szereplő neveket.

- Na, ők azok, akik ezt a helyet látogatják. Shanna tegnap este is itt járt. Yola korábban a héten. Flashról nem lehet megjósolni, mikor mutatja meg magát. Feltűnik és eltűnik, vagy záróráig leragad nálunk. Bajba kerültek?

- Talán. Emlékszik egy fehér bőrű, harmincon túli, esetleg negyvenes nőre, akinek vörös a haja, de kékre festi a tincsei végét, és narancssárga...

- Sárkánytetkója van – fejezte be a mondatot a férfi.

- Ezek szerint már látta.

- A pult végében szokott ülni – mutatta az ujjával Brad. – Mit is szokott inni... várjon, megvan – hunyta le a szemét, és egy pillanatig csak hümmögött. – Szűz Moszkvai Öszvért.

- A nők, akiket említettem? Beszért vele valamelyikük?

- Nem hinném, hogy sokat érintkezne másokkal. Egyedül ül. Egyszer megpróbáltam beszédbe elegyedni vele, erre közölte, hogy kopjak le. Lekoptam. Azóta a pult másik végében ül. Felteszem, nem beszélgetni jár ide.

- Gyakran betéved?

- Ahogy már mondtam, láttam egypárszor, és a szabadnapjaimon is itt lehet. Ennek ellenére távolról sem nevezném törzsvendégnek, viszont elég gyakran láttam ahhoz, hogy megjegyezzem a haját és a tetkóját.

- Írja le a kinézetét.

- A pokolba. Megismerném, ha belépne az ajtón, de... fehér bőrű lány, ahogy mondta. Inkább vékony? Sok helyen kilátszik a bőre és erősen sminkeli az arcát. Mint a vendégeink nagy része.

- Beolvad.

- Aha. Kivéve, hogy a legtöbben megjelennek, berúgnak, táncolnak, és hagyják, hogy valaki felszedje őket vagy ők szednek fel valakit. Ő meg kilóg a tömegből azzal, hogy csak ül. Nekem is ezért jutott rögtön az eszembe, amikor maguk kérdezősködni kezdtek.

- Nem lenne kedve együtt dolgozni egy rendőrségi grafikussal?

- Dehogynem, viszont nem igazán él róla a fejében

semmilyen kép.

– Meg lesz lepve. Peabody, állítsd rá Yancyt az ügyre.

– Intézem. Annyit azért még mondanék, hogy ez a kávé szenzációs. Az a leheletnyi karamell és vanília!

Brad vidáman, szélesen elmosolyodott.

– Örülök, hogy ízlik. Még a diploma előtt kitanultam baristának. Itt sokkal nagyobb a borraaló.

– Brad... tényleg remek ez a kávé, szóval, Brad, ha újra meglátja ezt a nőt, azonnal hívjon fel. Ha a többi említett nővel egyszerre van itt, akkor próbálja az utóbbiakat valami zárt helyre terelni.

– Sokszor előfordul, hogy egyszerre jönnek ide. Különösen olyankor, amikor valami híresebb alak lép fel nálunk. Akkor nem csak a törzsvendégnek számító rockcsajok lógnak a klubban.

– Vágja el őket tőle, ha teheti. Ha a vörös hajú egy grantinit rendel, akkor húzza az időt.

Brad sötét szemében aggodalom és nyugtalanság tükröződött.

– Azt hiszi, ártani akar egyiküknek? Melyiknek?

– Könnyebb dolgom lenne, ha tudnám. Az a nő veszélyes. Ne álljon az útjába, hanem hívjon fel és riassza az összes elérhető kidobót. Jók a biztonsági őrök?

– Azt hiszem. Mindig tudják kezelni a helyzetet, amikor kiborul a bili.

– Akkor hagyja őt rájuk. Az üzletvezetővel is beszélni fogok róla, maga meg beszéljen a többi csapossal és a felszolgálókkal.

– Yancy egy órán belül ideér – jelentette be Peabody.

– Addigra kinyitunk, és tőlem elvárják, hogy...

– Ez fontosabb – árulta el Eve. – Az a nő már meggyilkolt két embert.

– Szent szar – túrt a hajába Brad. – Szent szar. Igyekezni fogok.

– A főnökével majd én beszélek. Mit csinál, ha az a nő legközelebb megjelenik?

– Felhívom magát, riasztom a biztonságiakat és igyekszem a rockcsajokat kiterelni... mondjuk hátra a

konyhába. A konyha jó lesz, ugye?

– Megteszi.

– Húzom az időt, ha grantinit rendel... és ugyanezt továbbadom a kollégáknak. Nem esek pánikba.

– Ezek szerint megértette.

Eve jeges esőben tért vissza a kapitányságra. Frissítette a tábláját, az aktát, a jegyzeteit, és elvégezte az ilyenkor szokásos papírmunkát.

Majd kávéval a kezében leült és feltette az asztalra a lábát.

Melyik lehet a célpont? – gondolkozott. Melyik nőt szemelte ki azok közül, akikkel napközben beszélt? Mindegyiküket be lehetett helyettesíteni a regényben szereplő áldozat helyére.

– Mi alapján válogatsz, Strongbow? Egyáltalán számít? Esetleg egyszerűen csak élsz majd a kínálkozó lehetőséggel? Azt kapod el, aki éppen akkor lesz ott, amikor eljön az idő?

Nem, gondolta, miközben felállt és járkálni kezdett. *Az nem illene hozzád. Válogatsz.*

– Addig gyomlált, amíg végül csak egy, esetleg kettő maradt. Ebből az egyből, talán kettőből kerül majd ki Bliss Carter. Akinek a végén meg kell halnia.

A csapossal talán sikerül áttörést elérniük, de Eve biztosra vette, hogy a gyanúsított más klubokat is felkeresett. Miközben azokat figyelte, akiket kiszemelt magának.

Eve visszament a táblához és figyelmesen megszemlélte azoknak az arcát, akiket Brad csak rockcsajoknak nevezett. Nem igazán látott közöttük különbséget.

A viselkedésük? Mindnyájan szélsőségesen éltek, ugyanazt az életstílust hajszolták. Kábítószer, alkohol, szex válogatás nélkül, munkanélküliség. Éjszakai életmód, állítólagos hírnév.

Mi van akkor, ha...

Megállt.

– A régi szeretője. A régi szeretője a választás alapja. Azért gyilkol, akit szeret. Csakhogy kit szeret?

Visszaugrott az asztalához és lekérte a névsorban

szereplő nők jelenlegi és régebbi barátainak a nevét.

Első pillantásra kettejüket máris a lista aljára számúzta. Egyikük stabil párkapcsolatban élt egy színésznővel és élete nagy részét New L. A.-ben töltötte, a másik éppen Európában turnézott.

Az embernek látnia kell azt, akit szeret, gondolta Eve.

Utánanézett a többieknek, de szinte mindenkit ugyanolyannak talált, akárcsak a barátnőiket.

Úgy döntött, vissza kell térnie a regényhez. Talán felfigyel valamire... valamire, ami Strongbow-nak nyilvánvaló.

Gyorsan összeszedte a holmiját és kifelé menet megállt Peabody íróasztalánál.

– Otthonról folytatom a munkát. Te is tedd ugyanezt. Szereztél már egy példányt a *Sötét tettekből*?

– Aha.

– Vesd bele magad és jegyezz meg mindent, ami az áldozat régi pasijáról szól... ott az indíték. A találatokat hasonlítsd össze azoknak a nőknek a régi szeretőivel, akikkel beszéltünk. Strongbow-nak beugrott valami. Valami a pasasról. Derítsük ki, hogy micsoda.

– Szóval, ne a lehetséges áldozatot próbáljuk megtalálni, hanem az indítékot. Már itt nekilátok és hazaviszem a munkát, amikor McNab leteszi a szolgálatot. Hangoskönyvként fogom lejátszani. Tudod, beprogramozok minden jelenetet, amiben a férfi szerepel, és sorban végighallgatom az egészt. Talán közben nekem is beugrik valami.

– Próbáld meg. Az a nő beleszeretett egyikükbe. Neki most ez a valóság. Benne él a könyvben. A többinek vége. Elkezdte a *Sötét tetteket*.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

Apró jéglabdacsok kopogtak a szélvédőn, miközben Eve a félénk, csúszkáló, dühödt forgalomban araszolt előre. Észrevett egy csapat gyalogost, akiknek picike jégcsapok lógtak az esernyőik peremén, és ebből tudta, bármilyen rossznak érzi a helyzetét, legalább fűtött kocsiban utazhat.

Megállt egy lámpánál és onnan figyelte, ahogy két rendfenntartó droid egy huszonéves, barna bőrű férfit üldöz, aki gazellaként szökken le a járdáról, miközben hosszú, barna kabátjának a szára összevissza verdes.

A férfi egészen addig menekült, amíg el nem csúszott egy jégfolton. A lába a levegőbe emelkedett, miközben a feneke erősen nekicsapódott a betonnak. Mielőtt feltápáskodhatott, a droidok máris rávetették magukat.

Egy null a kékeknek, gondolta Eve, amikor váltott a lámpa.

A kapun túljutva már ő is tudta értékelni a csupasz faágakról lógó csillogó jégcsaptrombitákat és a sziporkázó jégbörtönbe zárt bokrokat, melyek mesébe illő környezetet kölcsönöztek a kőből rakott tornyoknak, fiatornyoknak, valamint a sötét égbolt alatt megvillanó üvegnek.

Azt viszont még többre értékelte, hogy fenékre esés nélkül jutott be a házba. A macska felkelt a lépcső lábához helyezett kosarából, nyújtózott egyet, majd tekergőzni kezdett a lábai között, mint valami szőrös *boa constrictor*.

– Már megint én értem haza korábban? – dobta a lépcsőkorlát oszlopára Eve a kabátját, a sapkáját és a sálját, mielőtt leguggolt és megsimogatta-megvakargatta Galahadet. – Nyomás dolgozni, haver.

Először a könyvtárba ment. A macska szorosan követte. Eve arra gondolt, hogy letelepszik a kandalló elé és felteszi a lábát, majd beletörődött, hogy az irodájában sokkal gyorsabban fog haladni.

Felkapott egy halom könyvet és magával vitte.

Miután a parancsnoki központra tette a köteget, frissítette a tábláját. Majd kibővítette és az újonnan hozzáadott részt igazolványképekkel töltötte meg, föléje pedig odaírta: *Indíték – Sötét tettek.*

Mivel az ablaküvegen jégdarabok koppantak, egy utasítással bekapcsolta a kandallót és programozott magának egy kanna kávé.

Kényelembe helyezte magát és olvasni kezdett, miközben jegyzetelt.

Nyilvános verekedés a klubban/a tetthelyen. Az áldozat káromkodott. Szitkozódás és fenyegetőzés mindkét féltől. A verekedésről videofelvétellel illusztrálva beszámoltak a pletykacsatornák.

Rákeresett, hogy mikor és miért foglalkoztak a pletykacsatornák az igazi rockerekkel. Megdörzsölte a szemét, amikor látta, hogy mindegyikük keveredett már hasonló incidensbe.

Tovább lapozott a gyilkossághoz, ami ugyancsak a könyv elején szerepelt. Ugyanaz a klub, de egy másik este, viszont nagyrészt ugyanazok a szereplők.

Az áldozat megint balhézott és szidta az indítéket, aki a klub másik felében ült és úgy tett, mintha ügyet sem vetne rá. Erre az áldozat kiállt a táncparkettre és sokat sejtetően hozzádörgölözött a táncoló férfiakhoz – meg jó néhány nőhöz is –, miközben az indíték csak nézte. Később az áldozat és az indíték együtt táncoltak és közben úgy tettek, mint akik szeretkeznek. Az áldozat visszament az asztalához, bevett egy kevés Eroticát, és közben azzal kérkedett, hogy az indítékkal együtt már várja őket a privát szoba, ahol engedi, hogy a másik oda tegye a farkát, ahová csak akarja.

Hatalmas tömeg, óriási láрма, villogó fények, dübörgő zene. Az áldozat felemeli friss, vörösínű martinijét és nagyokat kortyol belőle. Folytatja a dicsekvést – a sleppje vele együtt nagyokat nevet.

Egyre nehezebben kap levegőt, de tovább iszik. A társai élénken nevetgélnek, miközben lassan kezdi elveszíteni az eszméletét. Hányini kezd, mire valaki felsikolt és lever egy poharat. Az indíték próbálja keresztülverekedni magát a

tömegben, hogy eljusson az áldozatig, akinek eddigre cseresznyepiroszá vált a bőre és rohamot kapott.

Felfordulás, zűrzavar. Egy alak a háttérből figyel, majd kisurran a klub ajtaján.

Vajon a gyilkosnak – a valóságban – ki kell várnia, hogy az indíték is jelen legyen?

Eve visszatért a névsorához, ellenőrizte a lakcímekeket és a koncertek dátumát. Láta, hogy az elkövetkező hetekben négyen is fel fognak lépni New Yorkban. Ennek ellenére miközben a további jeleneteket olvasta, úgy vélte, hogy az indíték...

Jelen kell, hogy legyen. Neki is szerepet kell vállalnia a régi szeretője halálában. Csakhogy ez a látvány mély depresszióba taszítja. Ahelyett, hogy megadná a gyilkosnak, amire vágyik – a figyelmet és a szerelmet inkább vastag falat épít maga köré.

Vajon Strongbow kisserkeszti ezt a hibát? – gondolkodott Eve.

Felállt és járkálni kezdett, hogy ezzel is pihentesse kicsit a szemét és próbáljon úgy gondolkodni, mint a könyvlapokról kilépett gyilkos.

A klubban végrehajtott akcióval a tettes – legalábbis a könyvben – nem tudta megvalósítani az eredeti célját. Az indíték nem kezdett el közeledni hozzá, nem szeretett belé, nem dobta le azt, amit az elkövető bilincsnek tartott, amivel az áldozat magához láncolta és magával rántotta a mélybe. Igazság szerint ahelyett, hogy elválasztotta volna a drogoktól, inkább többet fogyasztott, kihagyta a lemezfelvételét és még a koncertjeit is lemondta.

Egészen addig, amíg a macska ki nem trappolt a szobából, amíg meg nem hallotta Roarke hangját, ahogy üdvözli az állatot, rá sem ébredt a bensőjében tompán lüktető feszültségre.

Azt akarta, hogy a férje épségben hazaérjen a jeges úton, és mellette legyen.

Nem rohant ki a szobából, mint a macska, csak higgadtan kísértált és átölelte Roarke-ot.

– Nagyon rossz odakint.

– Igen, egyenesen kegyetlen – húzta magához egy csókra Roarke a feleségét, majd hüvelykujjával megcirógatta az állán a gödröcskét. – Viszont most már itt vagyunk. Ebben a világban, ebben a pillanatban semmire sem vágyok jobban, mint a nyomozómra, a macskámra, meg arra, hogy kibújjak ebből az öltönyből és igyak valamit.

– Nehéz napod volt?

– Nem, nem különösebben. Mondjuk, ettől az átkozott időjárástól eltekintve. Gyorsan elugrottam Chicagóba, már ha lehet egyáltalán gyorsan mozogni ebben az időben.

– Chicagóban jártál?

– Holokonferenciát is tarthattam volna. Már odafelé is kemény volt az út, de vissza? Egyáltalán nem nevezném kellemesnek.

Eve arra gondolt, hogy Roarke csakis miatta repült haza Chicagóból. Ha ő nincs, akár ott is alhatott volna. Miután eszébe jutott, mennyit csúszkált hazafelé vezetve a jeges viharban, úgy döntött, tudni sem akarja, milyen lehetett ugyanez a levegőben, a sikló fedélzetén.

– Mialatt átöltöztöl, elintézem a vacsorát.

– Megteszed?

Eve hallotta a gyanakvó élt a férje hangjában.

– Nem pizza kerül az étlapra. Viszont ez az utolsó alkalom, hogy nem pizza lesz.

– Akkor micsoda?

– Majd kitalálom.

Roarke hátrált egy lépést és megdörzsölte a felesége karját.

– Na és neked nehéz napod volt?

– Majd elmesélem amellet a bizonyos ital mellett.

– Ez remekül hangzik. Máris jövök.

Eve hátat fordított a táblának, miközben magában beismerte, nem igazán sikerült előrébb jutnia. Viszont az időjárás is – amit tökéletesen leírt az „egyesen kegyetlen” kifejezés – csökkentette annak az esélyét, hogy a lehetséges áldozatok kimerészkednek és egy klubban töltik az estét. Remélhetőleg a gyilkos szintén erre a következtetésre jut.

Ezzel mindenki nyert egy kevés időt, indult Eve a konyha

felé, miközben már a vacsora járt a fejében.

Mire Roarke egy fekete nadrágban és kék pulóverben újra előkerült, melegítőkupolák alatt várta az étel és egy nyitott borosüveg is állt az asztalon.

– Nekem ezt jelenti az otthon melege egy hideg és ocsmány estén. Hálás vagyok érte – tette hozzá Roarke, miközben felemelte a palackot.

– Miért kellett Chicagóba menned?

– Hmm? Ja, most fejeztük be az egyik hotel nagyobb lélegzetű felújítását és a média is megjelent az átadáson.

– A felújított szállodában is tölthetted volna az éjszakát.

Roarke ügyes ujjai végigtáncoltak Eve karján.

– Akkor nem látom a nyomozómat és a macskámat. Nem ülünk le egy kicsit a kandalló elé? Hacsak nem állsz az éhhalál szélén.

– Aggódtam – vallotta be Eve. – Úgy, hogy még csak nem is tudtam róla, amíg meg nem könnyebbültem, de aggódtam érted.

– Nagyon sajnálom. Nem értem későn haza – tette hozzá Roarke, miközben letelepedtek a kanapéra.

– Szerintem az időjárás az oka. Meg a napom – vont vállat Eve.

– Milyen volt a napod?

– Ez a nap a Ribancok Napja volt, benne a Fura Kézművesek Közjátékával.

– Az a minimum, hogy hallani akarok a ribancokról.

– Melyik perverz ne akarna?

Eve mindent elmesélt a férjének. Azt is beleszótta, amit a rövidáruüzletben és a pultostól megtudott. Az elbeszélését a morbid festővel zárta.

– Viszont semmi sem róluk, a lehetséges áldozatokról szól. Legalábbis nem igazán róluk, inkább a rocker pasasról. Az indítékról. A gyilkos megszállott szerelméről, ami nem is igazi szerelem, mégis irányítja a tetteit.

– Ezért kerültek fel azok az új arcok a táblára.

– Az a baj, hogy valójában nincs közöttük sok különbség. Persze máshogy néznek ki, de ugyanabba a típusba tartoznak. Ugyanazt az életet élik. A könyvben az elkövető a

rocker jelenlétében gyilkolt. Csakhogy tévedett, ezért nem hiszem, hogy Strongbow ragaszkodik ehhez a részlethez. Hacsak...

- Hacsak az agya távoli szegletében nem maradt meg annyi a valóságból, hogy tudja: a megszállottsága a gyilkosság elkövetése után véget ér. Számára a gyilkolás a cél.

- Aha. Belesajdul a fejem, amikor megpróbálok úgy gondolkodni, mint ő. Továbbá tegyük hozzá, sok munkát fektetett az előkészítésbe, vagyis változtatnia kell valamit a valóságon. A megszállott ribanc rajongó helyett jámbor, engedelmes gyerekként viselkedik... aki valójában kapzsi gazember, végez a saját anyjával és az egészet rákeni a nővéreire. Hogyan akarja kivitelezni az akciót?

- Nem csoda, hogy ebbe belesajdul a fejed.

- Továbbá bárkinek álcázza magát, akkor is csak egy nő. Aki tud varrni, odafigyel minden centre és Delaware-ből érkezett. Egyedül él. Valószínűleg elmúlt negyven. Ha annak a csaposnak a segítségével sikerült megrajzolni a fantomképét, képesek leszünk megfordítani a történet menetét. Attól kezdve bármilyen maszkban lép be a bárókba, ki fog látszani alóla az igazi énje.

- Azt mondtad, hogy a csapos magányos, nem túl barátságos alaknak írta le. A könyvben viszont, ha jól emlékszem, mindenki név szerint ismerte.

- Aha, a regényben ő is aktív szereplője a jelenetnek. Strongbow ezt képtelen kivitelezni, vagy szerinte itt a hiba a tervben. A gyilkos belesimul a környezetébe és észrevétlen marad. Csakhogy a csaposnak feltűnt és emlékezett rá, mivel nem igazán sikerült beolvadnia ezek közé az emberek közé.

- Szerintem képtelen rá - vetette fel Roarke. - Gondolkozz el azon a nőn, akit leírtál. Varr, vigyáz a pénzére, nagyjából húsz évvel idősebb a klub törzsközönségénél és könyvek szerint éli az életét. Az írásban és az olvasásban teljesebb ki.

- Fogalma sincs, hogyan kell elvegyülni - gondolkodott hangosan Eve. - Azt nem nehéz kitalálni, hogyan fogjon magának az ember egy utcai bárcást. Közben nyugodtan

lehet akár ideges is, viselkedhet úgy, mint akinek szokatlan a helyzet. Ez senkinek sem tűnik fel. Videót nézni is bárki beülhet.

- Egy klub viszont? Ráadásul egy ennyire különleges klub? - vizsgálta beszéd közben a táblát Roarke. - Ehhez több kell egy kifordítható kabátnál vagy egy ital megmérgezésénél. Fel kell venni egy bizonyos viselkedésformát, beszélni kell a helyiek nyelvét.

- A bárpult mellett magányosan ülő nőre egy ilyen helyen biztosan rámozdul valaki, aki azt hiszi, hogy elviheti egy köre valamelyik privát szobába. Csakhogy ő ezt nem engedheti meg magának, nem eshet ki a szerepéből. Nem csak azért, mert figyelnie kell a későbbi áldozatot, hanem mert nem hagyhatja személyessé válni az ügyet, sem azt, hogy észrevegyék.

- Akit lekoptatnak, az többnyire elveszti a bátorságát.

- Aha, de ezekben a klubokban sok nő akad, akit kevesebb erőfeszítéssel is megszerezhet. Strongbow éppen már megváltoztatta az eredeti karaktert - állt fel Eve, és visszament a táblához. - Köztük kell, hogy legyen a következő áldozat. Aki visszafog valakit. Még hozzá az is számít, hogy kit. Még akkor is, ha a gyilkosság pillanatában nem lesz ott a helyszínen. Csak a merénylet után veszíti el a jelentőségét.

- Vacsorázzunk meg, utána hátha tudok segíteni neked, hogy megtaláld.

- Rendben. Peabodyt is ráállítottam.

Roarke felemelte a melegítőkupolákat.

- Szemre maga a tökély. Mi ez?

- A kiírás szerint sörben párolt disznóhús. Gondoltam, a sör majd semlegesíti a zöltségek hatását.

Eve először csak egy tényérral programozott belőle, és felkészült rá, hogy kiönti, ha rosszul néz ki. Csakhogy nem nézett ki rosszul, és az illatát fenségesnek találta.

- Ha már úgyis kimentem a konyhába, megettettem a macskát - tette hozzá, ami megmagyarázta, hogy Galahad miért hever tonhalkómába esve a fotelágyban. - Tudod, Nadine összejött azzal a rocker fazonnal. Talán ő ismer

egy-kettőt ezek közül az alakok közül.

- Lehetséges, habár szerintem Kincade vagy tíz éve nem lépett fel ilyen apró helyen az együttesével. Óriásszínpadokon, nagy turnékörutakon zenélnek. „Összejöttetek?” - kérdezte Roarke. - Egy-két randevú még nem jelenti feltétlenül, hogy összejöttetek, nincs igazam?

- Adtam neki ma egy exkluzív interjút és előtte kérdezősködtem egy kicsit. Elpirult, és... úgy viselkedett, mint egy kislány. Talán nem kellene elmondanom, hogyan érezte magát és mit mondott erről az egésről. Csakhogy nem közölte egyértelműen: „Nem mondhatsz rólam semmit és nem adhatod tovább, amit tőlem hallasz”, de talán megértőbbnek kellene lennem.

Eve ezt a témát is olyan aknamezőnek érezte, amibe belesajdult a feje.

- Ez szintén egyike azoknak az ostoba íratlan szabályoknak - panaszkodott -, amelyek teljesen lehetetlenné teszik az életet.

Mivel Roarke jól ismerte a feleségét, könnyedén követte a csavaros gondolkodását.

- Mielőtt belegabalyodsz, elárulom, hogy elkéstél. Ezek szerint csipázzák egymást?

- Azt hiszem... amennyiben ez azt jelenti, hogy Nadine bolondul Kincade-ért.

- Azt jelenti. Valamikor meg kellene hívnunk őket vacsorára. Megpiríthatnád a pasast, mint egy pizstrángot.

Eve arra gondok, talán még élvezné is a dolgot, és lehet, hogy így fog tenni. Csakhogy...

- Mindketten felnőtt emberek, akik el tudják dönteni, hogy kivel fekszenek le és jönnek össze. Ráadásul... - folytatta Eve az evést.

- Utánavéztél, nem igaz?

- Persze hogy utánavéztem. Na és?

Roarke felnevetett, elkapta a felesége kezét és megcsókolta.

- Szerintem ez is ott áll azok között az íratlan szabályok között.

- Ha engem kérdezel, mindenki jobban járna, ha

valahová leírnánk ezeket a szabályokat.

– Akár. Aggódnunk kell a mi Nadine-unkért, amiért összejött egy csirkefogóval?

Eve a férje felé bökött a kanálával.

– Micsoda elegáns kifejezés, de gondolom, bóknak szántad. Jake Kincade-et tizenöt éve letartóztatták tettlegességért, rendzavarásért és rongálásért. Később minden ellene felhozott vádat ejtettek, mivel számos szemtanú és három videofelvétel igazolta, hogy egy részeg seggfej követte a bárba, ahol belekötött. Kincade csak védekezett. Tisztán látszott, hogy hátat fordított az említett seggfejnek és próbált odébb állni, csak hogy a részeg hátulról rávetette magát és többször tarkón csapta, mielőtt Kincade le tudta rázni magáról. Utána a seggfej felkapott egy széket és Kincade-hez vágta, és máris indult a következőért. Kincade ekkor, csakis ekkor rúgta szét a seggét, amit az eddigiek alapján alaposan kiérdemelt.

Roarke hallotta és értette a felesége hangjában bujkáló elismerést.

– Ezek szerint tud magára vigyázni.

– Nagyon úgy tűnik. Ezen az egy alkalmon kívül egyszer sem tartóztatták le. Mondjuk, gyorshajtasért begyűjtött néhány büntetést. Továbbá vett egy házat az anyjának.

– Komolyan?

– Az első kiadott felvételük hatalmas sikert aratott, ő pedig vett neki egy házat. Még mindig az őt alapító tag zenél az együttesben, közülük ketten gyerekkoruk óta ismerik Kincade-et és jó barátok. Egyikük megjárta párszor az elvonót, többször is összeütközésbe került a törvénnyel, azonban Kincade soha. Nem nősült meg, bár egyszer úgy hat évig együtt élt egy nővel. A kapcsolatuk nagyjából ugyanennyi ideje ért véget. Vásárolt a belvárosban egy raktárházat és átalakíttatta. A nyakam rá, hogy nem pusztá véletlenségből az A Avenue-n... Egy stúdiót is berendezett az otthonában. Lakni is ott lakik – vont a vállát Eve, mire Roarke elmosolyodott.

– Vagyis szerinted minden rendben vele?

– Ezt nem az én dolgom eldönteni. Különben is, egy hétig

tarlórépát egyek, ha Nadine nem nézett ugyanúgy utána, mint én.

– Szerintem te és a tarlórépa is biztonságban vagytok. Osztom a véleményed.

– Térjünk vissza a tárgyra. Talán olyasmit is tud a táblán szereplő alakokról, ami nem derül ki egy rutinkeresés során. Ismeri a személyiségüket, ami nem mindig jelenik meg az adatok között. Megkérhetem Nadine-t, hogy kérdezze ki, így talán nem lesz annyira fura.

– Nadine boldog?

– Azt hiszem. Néha kiesett a ritmusból, de összességében az interjú úgy sikerült, ahogy terveztük. Remélem, az eredmény Strongbow-t kibillenti némileg az egyensúlyából. Nadine... a fenébe, majdnem elfelejtettem. Magával hozta Quillát. Azt a kölyköt abból az árvaházból. A Felsőbb Hatalomból.

– Quillát... – lepődött meg szemmel láthatóan Roarke. – Nadine egy kamasz lányt támogat? Ezzel igencsak távol került a komfortzónájától.

– Nem, nem támogatja, alkalmazza, vagy hogyan nevezik az ilyesmit. Quilla a gyakornoka. Tanítani akart valakit, ezért...

– Már emlékszem, tényleg említett valami effélét. Te meg azt felelted neki, hogy ismersz egy megfelelő jelöltet. Ezek szerint Quillára gondoltál.

– Csak meglepett, ennyi az egész. Talpraesett kölyök. Rámenős, időnként tolakodó, de talpraesett... akárcsak Nadine. Talpraesett és rámenős. Mellesleg az irodámba is behozta a lányt. Quilla említette, hogy jártak az új menedékhelyen.

– Nincs sok hátra a megnyitóig. A személyzet nagy részét is felvettük.

– Quilla nagyon izgatott, hogy néhány hónapon belül elkészül. A tetőn kialakított emlékkert nagyon sokat jelentett neki. Lemaradt a csoporttól, amiben nincs semmi meglepő, és eltöltött ott egy kis időt, mert megérintette az a hely.

– Ezt jó tudni. Talán az egész életét megváltoztattad

azzal, hogy bemutatott Nadine-nak.

– Ez már teljes egészében rajtuk áll.

– Valóban, de akkor is te tetted meg a kezdő lépést. Te adtál nekik választási lehetőséget. Az én életemet először Summerset változtatta meg, majd te, amikor megismertelek. A te életedet pedig a jelvényed.

– Aha, és utána te is. Valójában nem egyszerűen megváltoztattad, fenekestől felforgattad.

– Megérdemljük egymást, drága Eve. Nem lenne érdekes látni, hogyan változtatják meg Nadine-t ezek az új kapcsolatok, ezek az új viszonyok?

Eve szóra nyitotta a száját, majd székével hirtelen a tábla felé fordult.

– A névsorban szereplő ribancok... feltehetőleg ismerik egymást. Vagy behatóan, vagy felületesen, de ismerik egymást. Ugyanazokba a klubokba járnak, ugyanazokban az üzletekben vásárolnak, ugyanazokat az éttermeket és eseményeket kedvelik. Hasonló a helyzet az indítékokról készített névsorral. Ugyanabban az iparban dolgoznak, ráadásul azon belül is ugyanabba a részhalmazba tartoznak. Abban is kell lennie átfedésnek, hogy ki fekszik le kivel. A könyvben az áldozat komoly kapcsolatot ápolt az indítékkal... vagyis régebben komoly volt köztük a kapcsolat, még ha csak valami kitekert, beteges módon is. Ugyanakkor... – állt fel Eve és a táblához lépett. – A gyilkos, a mi gyilkosunk nem része ennek a világnak, mint a regényben szereplő gyilkos. Peabody ribancoknak hívja ennek a csoportnak a tagjait, mert lényegében azok. Úgy öltöznek és úgy viselkednek. Peabody, aki hippik között töltötte a gyermekkorát és most nyomozó, monogám kapcsolatban él. Ruhát varr, kézművestárgyakat készít, süteményt süt. Nyomozó, még hozzá jó nyomozó, aki tudja, hogyan működik a világ, tudja, mi várja benne, csak hogy megmarad külső szemlélőnek. Ezért amikor egy ilyen csoportra néz, minden tagját lumpen ribancnak látja.

– Akik, a te szavaiddal élve, felcserélhetőek.

– Aha. Peabody ismeri őket annyira, hogy egyenként is észrevegye őket, de Strongbow? Neki mindegyik egyforma.

- Azt akarod ezzel mondani, hogy neki mindegy, melyiket intézi el? Akármelyiket meggyilkolhatja?

- Azt akarom ezzel mondani, hogy tévedtem, amikor azt hittem, egy személyre összpontosít. Legalább kettőre. Azt akarom ezzel mondani, hogy kiderítjük, melyikük feküdt le több, indítékként is felmerülő férfival még akkor is, ha az nem volt más, mint egy gyors menet a sötétben. Kiknek az útjaik keresztezték egymást. Még mindig az indíték az, aki számít, de a gyilkosnak talán akármelyikük megteszi, csak a megfelelő alkalomra vár.

- Mivel kezdenéd annak a kiderítését, hogy ezek a pöcsök, mert nagyon is pöcsöknek néznek ki, melyik nővel kavartak?

- Egyszerűen megkérdezem a nőket. Dicsekedni fognak vele. Ez diadalnak számít a Ribancvilágban.

- Meglátogattad a Ribancvilágot?

- Még hozzá jelvénnnyel a kézben. Most pedig felhívom őket és összeállítok egy táblázatot. Te addig vethetnél egy pillantást a többi pöcsre. Hátha rájössz, melyikük a legtehetségesebb. Zeneileg, kreativitás szempontjából. A könyvben szereplő férfi elbűvölő volt, tehetséges és nagy lehetőség állt előtte. Csakhogy amint droghoz jutott, azonnal elszívta, beszedte vagy belőtte... ráadásul mindezt nagy mennyiségű alkohollal kísérte. Vagyis egy farok volt.

- Szóval... csak hogy tisztázzuk - mondta Roarke. - Rangsoroljam a pöcsöket zenei tehetség és emberi viselkedés szerint, miközben mindent megtesznek azért, hogy egy farokká lőjék, szívják vagy szedjék magukat?

- Aha. Ja, és a szex. Az is egy függőség.

Roarke felállt az asztal mellől.

- Szex, drog és rock and roll. Milyen érdekesen töltjük az esténket!

Eve visszaült a helyére, a névsor elejére ugrott és felhívta Loxie Flasht.

Nagyjából tíz perccel azt követően, hogy Eve kapott egy „ki kívül kamatyol” névsort Loxie-től és továbblépett a következő névre, Loxie rágyújtott egy zonerés cigarettára,

töltött magának abból az első osztályú vodkából, amit egy buliból lopott, és a pornócsatornára kapcsolt.

Gyűlölte a New York-i telet, és az járt a fejében, mi a fenének nem utazott el St. Bartsra. Az anyagi helyzete sem javított a hangulatán.

Bassza meg, reggel akkor is indul a nudista partra. Bármikor fel tudja könyörögni magát egy magánsiklóra és Petrát is rábeszélheti, hogy némi nyilvánosságért cserébe adjon neki egy lakosztályt a Beach House-ban.

Az a gizda zsarú alaposan felhúzta, amikor a szexpartnereiről kérdezősködött. Lustán előkotorta a 'linkjét és elkezdett fuvart és kéglit keresni magának valami naposabb országban.

A 'linkpittyenve jelezte a bejövő üzenetet.

Hé, hol vagy, ribi? Buli a Cseszd+ ben.

Találd ki, ki sétált be az ajtón? G-man,
képzeltetted. Gyere, ribi, partizni.

Loxie slukkolt a Zonerból és mélyen leszívta, miközben a kapott üzeneten gondolkodott. Ha Janis is ott van, talán elkísérte a szokásos társaság, mert Janis túl béna ahhoz, hogy nélkülük induljon bulizni.

Csakhoggy úgyszintén eszébe jutott a hideg és a jég, meg az, hogy ki kell szakadnia a Zoner, a vodka és a pornó kényelméből, utána pedig kihívóan fel kell öltöznie, ha már egyszer a régi pasija is felbukkant.

Ez rengeteg meló.

Átsuhant agyán a figyelmeztetés, hogy tartsa távol magát a kluboktól, meg a mérgezés és a többi hadova. Viszont a lehetőség, hogy leveheti Janist egy ingyen fuvarra, mindent felülírt.

Arra sem vette a fáradságot, hogy kikapcsolja a képernyőt, elvégre a későbbiekben talán egy luxusringyó vagy pasas fogja kielégíteni.

Megválaszolta az üzenetet.

1 óra és ott vagyok. Tartsd a helyem.

Yola Bloomfield elgondolkodva lökte félre a 'linkjét. Nem fog bűntudatot érezni, amiért elmondta az igazságot – a zsaruknak amúgy is igazat kell mondani –, miszerint párszor megcsalta Stonert.

Mellesleg ezek közül néhány egyáltalán nem számít megcsalásnak. Néha szünetet tartottak, egyszer pedig annyira berúgtak valami afterpartin, hogy megállapodtak: bármit lehet.

Ráadásul Stoner is megcsalta őt.

Most viszont tiszta és többé-kevésbé józan.

Megnézte a festményt, amit az imént fejezett be, és úgy látta, világosan bemutatja a halál elkerülhetetlenségét és az azt megelőző szenvedést. Az odáig vezető sötét döntéseket és az elkerülhetetlen véget.

Nagyon vágyott egy sörre. Még úgy is, hogy az üres lakásban magányosan megivott söröktől gyakran minden összevissza visszhangzott a koponyájában.

Kisietett a konyhába, benézett a hűtőszekrénybe és káromkodott egy nagyot. Rendelnie kellett volna belőle, de túlságosan elmerült a munkájában. Így, hogy egyetlen söre sem maradt, még inkább vágyott egyre.

Akár el is mehetne – az időjárás is bassza meg – azért a sörért, és közben hallgathatna némi ricsajt, zenét, készíthetne néhány vázlatot, talán valami a következő képét is meghihletné.

A szigorú tekintetű zsarú azt parancsolta, hogy tartsa magát távol a kluboktól. Ő is megbaszhatja. Úgyis azt csinál, amit akar és amikor akarja.

Amikor jelzett a 'linkje, visszament a szobába és elolvasta az üzenetet.

Az a félhülye, kapzsi és gazdag Janis írt.

Talán ez a jel, hogy ugorjon le néhány órára a Cseszd Megbe.

Ahol ihat egy sört és lecsendesítheti a fejében dübörgő visszhangokat.

Eve hátradőlt és a szemére szorította az ujjait.

– Farok és herék – jelentette ki.

Roarke felpillantott a tartalék számítógép mellől.

– Ez most kérdés volt? Ugyanis percekben belül végzek, és kéznél vannak az említett testrészeim.

Eve leengedte a kezét.

– Ki gondolná, hogy egy nő, aki olyan fülbevalót hord, ami egy farkat és két herét formáz, a legkisebb ribanc és a leginkább érzékeny?

– Fogalmam sincs. Mekkora ezek a különös kiegészítők?

– Elég nagyok. Ennek ellenére azt mondta, csak hárommal feküdt le a listánkon szereplő férfiak közül, noha további kettővel is „heveskedett”. Legalábbis ezt a kifejezést használta.

– Talán szerény és diszkrét, habár az ékszerválasztása nem erre utal.

– Nem. Túlságosan rémült, hogy hazudjon, és már el is menekült az anyjához New Jersey-be. Szexi Lotyó ellenben azt állítja, hogy mindenkivel lefeküdt, esetenként egyszerre többükkel is. Elképzelhető, hogy hazudik.

– Szexi Lotyó.

– Tetovált – mutatott Eve a mellére.

– Felteszem, senki sem figyelmeztette, ha be kell mutatkoznia, egyáltalán nem olyan, mint amilyennek hiszi magát. A lehető legkáprázatosabb emberekkel találkozta napközben, hadnagy.

– Holnap még többel fogok, mivel lenyomozom a férfiribancokat és beszélek is velük. Még nem értem a névsor végére, s eddig nem találtam olyat, aki ne feküdt volna le legalább kettővel a másik névsorban szereplő nők közül.

– Akkor hát... – kezdte Roarke.

– Nem, ezek csak a trófeákat számolják. Persze maga az aktus is fontos, de a lényeg, hogy minél több strigulát húzzanak. Ezzel töltik ki az úrt. Eddig azt hittem, a szex az aktus miatt fontos. Mi ezzel a baj?

– Szerintem szó szerint semmi, amíg közös megegyezéssel történik.

– Meg ezekkel a nőkkel? Farok és Herével meg Szexi Lotyóval? Talán összejönnek valakivel a férfiak névsorában

szereplők közül egy rövid időre, időnként rövid és heves időre, de közben folyamatosan azt keresik, kivel feketnének még le rajtuk kívül. Egyiküknek sem ez jelenti a valóságot. Loxie és Yola? Számukra ez inkább hullámvasút. Ők hosszabb, tartósabb kapcsolatot keresnek. Talán náluk lehet valami. Ami nem feltétlenül jó vagy egészséges, de legalább valami. Ennek ellenére isznak és narkóznak... ezzel is valamilyen űrt töltenek ki. Mint Bliss Cather alakja a könyvben. Úgy élnek, hogy szántsándékkal figyelmen kívül hagynak másokat. A nyilvánosság előtt veszekednek a hozzájuk hasonlókkal. A közönségüknek játszanak és később elolvassák, amit róluk írtak, vagy megnézik a videókat a pletykacsatornákon.

- Strongbow pedig figyelni őket.

- Aha, figyelni őket, miközben valószínűleg arra a következtetésre jut, hogy a látszat nem csal, ezek a nők tényleg felcserélhetőek. Mindnyájan a rosszra csábítják, ártanak annak a férfinak, akit ő mindenekfelett állónak, jobbnak, az egyedüli értékesnek választott... vagyis nem ő, hanem az a figura, akinek a szerepét játssza, akinek képzeletben a történetét írja. Vegyük el egyiküket, akiről azt hiszi, hogy befolyásolja a kiválasztottat, és a férfi ezt követően esélyt kap arra, hogy igazán értékes magasságokba emelkedjen. Én meg körbejárok – ismerte be Eve. – Mivel nincs semmi, amiről ráismerhetnék.

- Lehet, hogy körbejársz, azonban úgy gondolkodsz, mint a gyilkos.

- Úgy gondolkodom, mint ahogy szerintem ő is gondolkodik – javította ki Eve a férjét. – És folyamatosan azt érzem, kisiklik a kezemből. Mert örült.

- Korábban is kaptál már el örülteket, hadnagy. Őt is el fogod kapni.

- Pingvines kabát, kék hajtincsek és olyan rugalmas személyiség, amellyel könnyedén bele tud bújni a kitalált alakok bőrébe. Az viszont átkozottul biztos, hogy el fogom kapni. Mutasd, mit sikerült összeszedned a rockerekről.

- Ez egy szubjektív és minden tudományos alapot nélkülöző rangsor.

- Azzal dolgozom, ami van. Ki áll az elején?
- Pillanatnyilag Glaze, azaz Adam Glazier, a Glaze ritmusgítárosa és énekese.
- Loxie Flash volt barátja – fordult a tábla felé Eve, és homlokráncolva rámeredt a férfi fényképére. – Én a vesztes kategóriába helyeztem volna.
- Mélyebbre kellett volna ásnod. Anyagilag nagyon is biztos lábakon áll.
- Ezek szerint a trash-rockerek sokat keresnek. Mi a...
- Sokan drogokra, túlárzott házakra és kocsikra szórják el a hatalmas keresetüket. Úgy élnek, mintha nem lenne holnap, nem törődnek anyagi kérdésekkel és így tovább. Nadine Jake-je legyen a mérce.
- Nem is tudom, nevezhetjük-e egyáltalán Nadine Jake-jének.
- Az egyszerűség kedvéért hívjuk így. Vett egy házat az anyjának... amiből kiderül, hogy szerető és gondoskodó gyerek, s ezzel egy időben bizonyítja, van elég esze ahhoz, hogy például ne valami csillogó ékszerrel szúrja ki a szemét. Gondol az anyja biztonságára, a jövőjére. Miközben minden bizonnyal alkalmaz menedzsereket, tevékenyen részt vesz a döntésekben. Glazier nem vett házat az anyjának.
- Oké.
- Viszont vásárolt egy New York-i lakást, és igaz, hogy szórja a pénzét, azonban nagy részét befekteti egy jó hírű pénzügyi tanácsadó segítségével. Jake mércéjével mérve nem ápolja hosszan a barátságait, nem tart ki olyan sokáig egy együttesben, mivel már kettő is volt neki ez előtt, de a pénzügyeit profihoz méltóan kezeli. Többször bevitték kábítószerbirtoklásért és a Loxie mellett töltött viharos hónapok alatt a jelek szerint jó néhányszor belekóstolt a Zeusba. Mielőtt a bíróság elvonóra küldte, négy hónappal ezelőtt önként bevonult egy zürichi klinikára. Miután visszatért New Yorkba, hogy felvegyék a következő albumukat, melynek a hírek szerint minden számát az elvonón, a kezelés alatt szerezte, folytatta a terápiát és pszichológushoz járt.
- Oké, hajlik a jóra. Még mindig itt van, New Yorkban?

– Igen, folyik az album felvétele, méghozzá milyen kicsi a világ, éppen Jake Kincade stúdiójában.

– Oké, reggel majd beszélek vele – kapta fel a 'linkjét, amikor jelezni kezdett. – Dallas.

– Itt van! – suttogta valaki a háttérzajban. – A kék hajú. Hadnagy? Brad Smithers vagyok. Éppen most láttam.

Eddigre Eve felpattant a helyéről és sietni kezdett kifelé.

– Nehogy a közelébe menjen! Szóljon a biztonságiaknak, zárják le a helyet. Máris indulok.

– Hová? – kérdezte Roarke, miközben felkapta a kabátját.

– Egy Cseszd Meg nevű helyre, a belvárosba. Ott a nő.

Roarke fogta a felesége sapkáját és sálját. Eve kirohant az ajtón és menet közben hívta a járőröket.

TIZENHATODIK FEJEZET

Mielőtt Loxie besétált a klubba, bevett egy tableta Zsongást. Otthon is maradt még belőle néhány darab egy nagy adag Erotica mellett. Most viszont inkább Janis készletét akarta fogyasztani, a sajátját az utazásra, a szigetekre tartogatta.

A hangulata meredeken ívelt felfelé – a Zsongás és a tömeg, a rikoltó zene, valamint az örvénylő, villogó fények megtették a magukét.

Nagyon, nagyon sok ember volt ott, aki ismerte, akarta, irigyelte.

A tekintetével Glaze-t kereste és észrevette az egyik privát bokszbán. A basszusgitárosa és a szigorú tekintetű menedzsere is ott ültek mellette, valamint egy pár cickó, amelynek nem ismerte a tulajdonosát.

Amikor észrevette, Glaze éppen a cickókra vigyorgott, mire a nő feléje hajolt, súgott neki valamit és egyszerre nevettek el magukat. Loxie ekkor döntött úgy, hogy csak azért is Glaze lesz az, aki megvakarja neki ott, ahol viszket.

Lekanyarította magáról a kabátját. Harisnya nélkül jött egy csillogó bokacsizmában, derékig slicceit szoknyában és egy köldökig kivágott pólóban, amely alatt világosan ki lehetett venni a mellbimbójába akasztott, a dekoltázs mentén lelógó láncot.

Amíg elért a klubig, csaknem megfagyott, de tudta, hogy Glaze-nek a női mell a gyengéje – a láncot és a bimbócsipeszt is tőle kapta ajándékba.

Eszébe fog jutni, mi mindent műveltek a segítségével.

Magas, ívelt sarkú bokacsizmájában egyre közelebb nyomakodott hozzá az emberek között.

Amikor Glaze megpillantotta, amikor találkozott és néhány szívverésnyi időre összekapcsolódott a tekintetük, Loxie mellbimbója megkeményedett és alakja tisztán kirajzolódott a felső alatt.

– Helló, G-man.

– Lox. Mizu?

– Fel, fel és tovább.

Loxie-nak kiabálnia kellett – az üvöltő zene nem tette lehetővé a normális hangerejű beszélgetést. Mélyen dekoltált felsőjében az asztal fölé hajolt és csókra nyújtotta feketével kihúzott vörösre festett száját.

– Régen láttalak errefelé.

– Mert nem jártam errefelé.

– Megint elvonó, mi? Innom kell egyet – emelte fel Loxie a régi fiúja poharát, és kortyolt egy nagyot. – Jézusom, ez meg mi a szar?

– Enyhén citromos ásványvíz – vette ki Loxie kezéből Glaze a poharat, és odébb tette.

– Így buknak el a nagyok. Emeld fel a csini segged, és kezdj el újra élni. Arra leszek.

Loxie néhány csípőmozdulattal utat vágott magának egy közeli boksza felé, ahol Janis ült a szokásos társaságával.

– Hé, Lox. Éppen azon gondolkoztam, ideriszálsz-e ma este.

– Írtam, hogy jövök, vagy nem? – préselte be a fenekét két másik ember közé Loxie, majd Glaze boksza felé fordult és széttárta a lábát.

Amikor oda is pillantott, azonnal lefagyott arcáról az önelégült mosoly. Glaze nem csak hogy nem őt nézte, hanem összedugta a fejét az új nőjével.

Bosszúból Loxie megfogta és kihívóan megszorította a mellette ülő férfi nemi szervét.

– Kivel kell dugnom, hogy kapjak egy piát és egy pirulát?

Találomra felkapott egy poharat az asztalról és legurította a tartalmát. Észre sem vette a kék tincsű nőt, aki előbukkant a homályból és elfoglalta helyét a bárpuht végében.

Loxie kipréselt egy tablettát Zsongást a szolgálatkész Janisből és kivonszolta a szolgálatkész péniszt – Bennie a srác neve, jutott az eszébe, esetleg Bernie – a táncparkettre. Addig tolakodott a tekergőző, egymásnak dörzsölődő testek között, amíg olyan helyre nem ért, ahonnan Glaze jól láthatta őket.

Hátat fordított a partnerének és tánc közben az ágyékához dörzsölte a fenekét, miközben izgatóan meggörbítette a hátát, kezével végigsimított a mellén és finoman megrángatta a láncot.

Amikor Glaze feléje pillantott, kéjesen fel-le csúszkált a mögötte álló alak testén és nyelvét végighúzta az ajkán. Közben a lába közé engedte a kezét és hívogatóan begörbítette az egyik ujját.

Glaze tekintete nem tűzelt a szenvedélytől, mint régebben mindig. Ehelyett... *Mi az benne, talán csak nem száanalom?* – gondolta Loxie. Annyira dühbe gurult, hogy csaknem odaugrott a volt fiúja bokszához, mialatt kegyetlen szavak marták a torkát. Dűhtől fűtve megpördült és ismét hozzádörzsölte ágyékát a partnere ágyékához, miközben a szájára tapadt. Közben azzal is tisztában volt, hogy a klub egyik vendége elővette a 'linkjét, hogy rögzítse a pillanatot.

Mindenki láthatja – minden rohadék láthatja. Ismerték, akarták, irigyelték.

Hidegvérrel hallgatta, ahogy Bennie, Bernie, vagy ki a franc azt sorolja, mi mindent akar csinálni vele.

– Később. Innom kell egyet.

Ahogy visszafelé tartott a bokszba, hátrapillantott a vállá fölött, de Glaze nem követte a szemével. Valójában felemelte a kezét és a számláját kérte.

Elmegy, gondolta Loxie. Hadd menjen. Bassza meg. Félresöpörte a feléje nyúló tapogató kezeket.

– Azt mondtam, később – csapott le a mélyvörös folyadékkal teli martinis pohárra, és néhány gyors korttyal kiürítette.

Hallotta, hogy valaki odakiált Glaze-nek, miközben a zenekar játszani kezdi az egyik dalukat.

Tökéletes, gondolta. Most még ezt a szart is végig kell hallgatnia, amikor...

Egy női alak mozdult valahol a látótere peremén. Vörös haj néhány oldalra lógó kék tinccsel. Akármennyi festéket kent magára, így sem tudta eltitkolni, hogy túl van a negyvenen.

Vén szatyor, önelégült mosoly, rohadtul örült szempár.

Loxie fel akarta emelni az ujját, hogy kérjen még egy italt és még egy bogyót.

A világ kezdett elsötétülni.

Méreg. Grantini. Tartsa távol magát a kluboktól.

– Nem – krákogta, miközben megragadta a táncpartnerét és sikoltani próbált.

A férfi ezt felhívásnak vette és a nézők egyre hangosabb nevetése, valamint a rikoltó zene közepette közösülést imitáló mozdulatokat tett.

Amikor látta, hogy a lány levegő után kapkod, a szoknyája alá nyúlt.

A zene eltompult; a fények elhalványodtak.

Amikor elernyed, Bennie – mert Bennie volt a férfi neve – próbálta felemelni.

– Bassza meg, elájult.

Befektette a boksza. Loxie eszméletlenül, lényegében már holtan gördült le a padlóra, és lassan kezdte felfogni a történeteket.

A nő, aki éppen Bliss Cather gyilkosának a bőrébe bújt bele, elégedetten elmosolyodott. Elfordult és elkapta a csapos döbbent, rémült tekintetét.

Egyenesen rá, belé nézett. A kezében tartotta a 'linkjét. Kiáltott, de hangját elnyomta a zene. A nő lekapott egy dzsekit a boksza faláról, amelyben a halott feküdt, és elviharzott.

Nem a bejárat felé indult. A csapos tovább kiáltozott és már mutogatott is. Majd a nő legnagyobb megdöbbenésére átugrott a pulton, félrelökte az előtte álló embereket és elindult felé.

Villámgyorsan sarkon fordult, berohant a konyhába, keresztülszaladt és a hátsó kijáraton távozott. Futva fordult be a sarkon és a dzsekit is futás közben kanyarította magára.

A derékig szőrméből – vidra! – varrt, csuklyás dzsekit.

Elrohant a következő sarokig és ott befordult.

Kirángatta a kék fürtöket a hajából – közben a saját tincseiből is áldozatul esett néhány. Lassított és bedobta a feleslegessé vált álcát egy hulladékmegsemmisítőbe. A csuklyát vörös haja fölé húzta és végleg lerázta magáról a

szerepét.

Strongbow a szőrmét simogatva sétált a jeges éjszakában.

Ez a győztes jutalma, gondolta.

Amikor Eve belépett a felfordulásba, azonnal tudta, hogy elkésett. Mint ahogy azt is, kinek a holttestét fogja megtalálni. Loxie Flash volt az egyetlen a névsorában, aki nem válaszolt a hívására, amikor megpróbálta elérni a száguldó kocsiból, amit Roarke vezetett.

A kidobóhoz érve felmutatta a jelvényét.

– Maradjon az ajtóban – utasította, majd miután észrevett odabent egy egyenruhást, elindult feléje. – Biztosítsák a helyszínt.

– Igyekezünk, hadnagy. Közel háromszázötvenen rekedtek idebent, a legtöbbjük részeg vagy be van löve, sokra mindkettő igaz. Épp most kértem erősítést.

– Szóljon a központnak, hogy küldje ide a kapitányságról Carmichael járőrt a társával.

– Értettem. Két férfit találtunk a holttest mellett, a többiek hátrahúzódtak. Túladagolásnak tűnik. Valaki hívta a mentőt, de már halott. Hadnagy, a csapos, valami Brad Smithers azt állítja, hogy megkapta magától egy nő személyleírását, akinek vörös a haja és van néhány kékre festett tincse. Azt mondta, látta, és azonnal értesítette magát.

– Így igaz.

– Különválasztottuk a többiektől. Azt állítja, a nőnek sikerült elmenekülnie. Pedig már riasztotta a biztonságiakat, akik elállták a főbejáratot. A kérdéses nő viszont a másik irányba futott. Próbálta üldözni, azonban a vallomása szerint sikerült meglépnie a konyhán keresztül. Mire odaért a hátsó ajtóhoz, már nem látott senkit.

Eve bólintott és tovább nyomakodott előre. Kissé megkönnyebbült, amikor észrevette, hogy két egyenruhás őrzi a holttestet, s valaki leterítette egy hosszú, fekete bőrkabáttal.

Mivel Eve biztosra vette, hogy megmérgezték, nem

szitkozódott, amiért összetaposták a nyomokat.

Felemelte a kabátot és ellenőrizte az áldozat személyazonosságát, majd beszólt a központba, és meghagyta, hogy értesítsék a társát.

– Itt a helyszínelő készleted, hadnagy – nyújtotta feléje Roarke a táskát.

– Tartsd még egy pillanatig. Előbb némi rendet kell csinálnom.

Eve a könyökével tört utat a színpadhoz. Egy bőrnadrágos alak állta el az útját, aki derékon felül semmi mást nem viselt, csupán a tetoválásait.

– Nem nyúlhat a felszereléshez.

Eve megkocogtatta a jelvényét.

– Aha, de akkor sem.

– Kell az egyik mikrofon. Ha a hajnal beállta előtt szabadulni akar innen, adjon egyet és kapcsolja be.

– Ez megoldható.

Ezzel Eve felé nyújtotta az egyik fejre helyezhető mikrofont.

– Csinos darab. Mármint a mikrofon – tette hozzá gyorsan a férfi.

Eve fellépett a színpadra, de még mikrofonnal a szája előtt is kiabálnia kellett.

– Dallas hadnagy vagyok, NYPSD. Mindenki hallgasson el! Minél előbb elkezdik az együttműködést, minél hamarabb elárulják, hogy mit tudnak, annál hamarabb távozhatnak.

– Kurva rendőrállam! – ordította egy hang.

– Ez egy bűnügyi helyszín, és igaz, hogy elég hely van bent a kapitányságon, de nem hiszem, hogy sokan szeretnék odabent tölteni az éjszakát. Mint ahogy valószínűleg arra sem vágnak, hogy megmotozzuk magukat és utána a társaság nagy részét megvádoljuk kábítószer birtoklásával.

– Kábszernyomozó!

– Gyilkossági nyomozó – javította ki Eve. – Aki boldogan bevitet és kihallgat mindenkit Loxie Flash halálával kapcsolatban.

– Loxie! – sikította valaki, majd olyan hangosan zokogott fel, hogy a panaszkodók zsvaját is elnyomta.

Talán. Én nem láttam bejönni. Csak hallottam, ahogy páran arról beszélnek, megint rámozdult Glaze-re, aki nem kér belőle. Ekkor vettem észre a vörös hajút. A bárpult végében. Addig még őt sem láttam, és róla sem tudom, mikor érkezett meg. Egyszerűen csak ott volt. Mondjuk, ebben a tömegben könnyedén elmehetett mellettem. Ha akkor...

– Nincs ha, Brad. Észrevette és azonnal felhívott.

– Igen, esküszöm, hogy rögtön hívtam. Egy percbe került, hogy odaérjek Keverthez... ő az egyik kidobónk. Jobban mondva inkább néhány percbe. Amikor visszaértem, Jézusom, amikor visszaértem, Loxie már a padlón hevert. Rángatózott. Oda akartam menni hozzá, de... – dörgölte meg Brad az arcát. – Amikor észrevettem, hogy a földön fekszik, azonnal tárcsáztam a kilenc tizenegyet. A vörös hajú közben ott állt, onnan figyelte, mi történik. Észrevett. Észrevette, hogy őt bámulom. Odakiáltottam Kevertnak, de nem hallott meg. Próbáltam a nő után futni, azonban a tömeg feltartott. A hátsó ajtó a konyhából nyílik. Megkérdeztem, amikor odaértem, és azt a választ kaptam, hogy egyenesen kirohant hátul. Nem voltam elég gyors. Szem elől tévesztettem – törölte meg a szemét. – Még soha, senkit sem láttam meghalni. Szörnyű. Ez szörnyű, ember – törölgette továbbra is a szemét. – Elég jól meg tudtam nézni, elég jól, és meg is jegyeztem. Fura itt a világítás, ennek ellenére alaposan megnéztem magamnak.

– Be tudna jönni holnap a kapitányságra?

– Aha. Reggel az lesz az első. Rohadtul biztos vagyok benne, hogy ma éjjel egy percet sem fogok aludni.

– Most hazamehet. Várja valaki?

– Aha, van két lakótársam, de... van egy barátnőm. Azt hiszem, inkább az ő lakására fogok menni.

– Intézkedek, hogy elvigye egy emberünk.

– Nem szükséges.

– Rossz az idő odakint. Elvisszük a barátnőjéhez.

Ezzel Eve indult, hogy elintézzé Bradnek a fuvart, majd amikor ezzel végzett, kikérdezte a többi csapatot.

Megtalálta azt, aki a gyilkos szert keverte és kitöltötte. Még mindig reszketett. Sasha Quint, aki még csak az első

hónapját töltötte a pult mögött, remegve és hüppögve tett vallomást.

- Brad szólt, szólt, hogy figyeljek egy vörös hajú nőre, aki néhány tincset kékre festette. Meg szóljak neki, ha észreveszem. Különösen akkor, ha grantinit rendel. Nem figyeltem eléggé, mert nagyon sok volt a dolgunk és egyszerűen robot üzemmódba kapcsoltam. Az egyik pasas kilocsolta a piáját, utána meg rám fogta az egésztestet. Nagyon durván viselkedett, ezért inkább szó nélkül feltöröltem és kevertem neki egy másikat. Az a nő biztosan ezalatt ült le.

- Előtte nem látta?

- Nem emlékszem. Komolyan nem emlékszem. Nem vagyok százszázalékos, oké? Ennek ellenére nem hiszem. Amíg ezzel a pöccsel voltam elfoglalva, rendelt egy grantinit. Az árát szép borraival együtt készpénzben letette a pultra. Leginkább az a pöcs és a borraival járt az eszemben. Azt hiszem, Brad is akkor töltötte a pihenőjét, és mindenki az italáért kiabált, nekem pedig két asztal rendelésével is foglalkoznom kellett, ezért automatára kapcsolt az agyam - fojtotta vissza a zokogást. - Bajban vagyok?

- Az a nő nem mondott magának semmit?

- Nem. Nem hiszem. Csak annyit, hogy „grantini”, és letette a pénzt. Én meg kiadtam annak a pöcsnek a rendelését, aki folyamatosan úgy viselkedett velem, mintha én löktem volna fel a poharát, pedig nem is, utána elkészítettem az egyik asztal rendelését, kikevertem a grantinit, elvettem a pénzt és elkészítettem a másik asztal rendelését. Utána az a nő már nem ült a pult mellett, legalábbis nem hiszem, mert jött Dorinda, az egyik pincérnőnk, és leadta a következő rendelést, és akkor biztosan láttam volna. Ekkor ért vissza Brad, én meg megkönnyebbülten kifújtam magam, aztán abban a pillanatban elszabadult a pokol.

- Látta, hol állt az a nő, amikor elszabadult a pokol?

- Nem. Nem, nem igazán. Az emberek ordítottak, és Jézusom, Brad átugrott a pulton és rohanni kezdett. Utána csak annyit láttam, hogy a megszokottnál is többen lökdösődnek. Ekkor vettem észre, hogy valami baj történt a

VIP-4-ben, de nem tudtam, hogy mi. Nem értettem, mi folyik körülöttem. Tudom, hogy Flash meghalt. Túllőtte magát, igaz?

– Nem abban az értelemben, ahogy gondolja. Megvan még a pénz, amit a grantiniért kaptott?

– Betettem a kasszába. A bor... a bor... a borraivalót meg a zsebembe. Jelentenem kellett volna, de...

– Szükségem lesz rá. Adok átvételi elismervényt és később visszakapja.

– Oké – húzott elő néhány bankjegyet a köténye zsebéből a lány, és kiválasztott közülük egy friss, ropogós ötdollárost. – Azért tettem el, mert szeretem a ropogós bankjegyeket.

Eve odaintett Roarke-nak, majd programozott egy átvételi elismervényt, kinyomtatta és Sasha felé nyújtotta.

– Elmehet.

– Bajban vagyok?

– Nincs.

– Nagyon sajnálom, hogy megcsináltam azt az italt.

Nem annyira, mint Loxie Flash, gondolta Eve, miközben a helyszínelő készletéből elővett egy műanyag tasakot a bizonyítéknak.

– Peabody most ért ide... McNabbal.

– Jó – csúsztatta az ötdolláros bankót a zacskóba Eve, majd írt rá néhány szót és lezárta.

– Miben tudok segíteni?

– Nem hiszem, hogy lennének kamerák idebent. Kint viszont akadnak. Próbáld megtalálni ezt a nőt. McNabot ráállítom az áldozat elektronikus eszközeire. Peabody.

A hidegtől rózsás arcú Peabody előrelépett.

– Melyiket választotta?

– Loxie Flasht. Keríts egy paravánt és terelj össze mindenkit, aki a VIP-4-es bokszt közelében, Flash asztala körül volt, írd fel a nevüket, az elérhetőségüket és kezd el felvenni a vallomásokat. Utána elmehetnek. Csak azokat tartsd vissza, akik jól megnézték maguknak a vörös hajú nőt, esetleg váltottak vele néhány szót. Glaziert és a társaságát hagyd... őket külön hallgatjuk ki. Én a személyezettel kezdem, utána Flash asztaltársaságával folytatom.

– Glaze is itt van?

– Aha. Hogy ez csak bónusz vagy így rendezte meg a dolgot? McNab, a járőrök begyűjtötték az áldozat retiküljét és kabátját. Nézd át a marok’linkjét. Korábban beszéltem vele és a hangpostáján is hagytam üzenetet, de az már akkor lehetett, amikor haldoklott. Viszont hátha találsz más ezeken kívül.

– Máris kezdem.

Eve belefogott a személyzet kihallgatásába, de sehová sem jutott. A felfordulás előtt senki sem látott semmit. Visszament ahhoz a járőrhöz, aki elsőként ért ki a helyszínre.

– Hol vannak azok, akik egy asztalnál ültek az áldozattal?

– Az egyik privát szobába tereltük őket, de őrt kellett állítanunk az ajtó elé. Az igazat megvallva az egy rakás seggfej, hadnagy.

– Azt hiszem, pontosan eltalálta a megfelelő kifejezést. A nevük?

A járőr megnézte a jegyzeteit, majd az adatokat átküldte Eve-nek, aki ezek után nekieredt a lépcsőknek. Csak akkor állt meg, amikor McNab rákiáltott.

– Szerintem te is látni szeretnéd az áldozat utolsó szöveges üzenetét – kocogott oda hozzá kockás bakancsában. – Nagyjából húsz perccel azután kapta, hogy veled beszélt.

Eve elvette a linket McNabtól és elolvasta.

– Képtelen volt nemet mondani és otthon maradni a seggén.

– Valami Janis Dorsey küldte.

– A sleppjéhez tartozik. Ez legalább leegyszerűsíti a dolgot. Ő is az emeleten van. Máris beszélek vele. Roarke vizsgálja az ajtók kameráinak a felvételét. Te segíthetsz felvenni a vallomásokat és az emberek elérhetőségét. Szeretném odakint tudni a vendégek nagy részét, mielőtt hozzáfogok a holttest vizsgálatához.

– Vettem. A paravánt már elindították.

– Szólj, ha ideért – ment fel Eve az emeletre, és a privát szoba előtt álló egyenruhás felé fordult. Láтта, hogy az ő osztályához tartozó Shelby őrzi a bent lévőket.

– Maradj a helyeden.

– Értettem, hadnagy. Félig kábák voltak, amikor idetereltük őket.

– Ebben az esetben remek szórakozásnak nézünk elébe.

Eve belépett az ajtón. Két férfit és három nőt talált odabent. Az egyik férfi éppen nyelves csókot váltott az egyik nővel. Közben a kezével megszorította a nő fedetlen bal mellét, melyen csillogó festék takarta a bimbót.

Lehet, hogy a többségük félig kába volt, amikor bekerült a szobába, de már átlépték a célvonalat.

– Látom, mennyire gyászolják a barátjukat.

A fél mérföld hosszú szőke hajkoronát viselő nő, aki rózsaszín tincseket is font a frizurájába, üveges tekintettel bámult feléje.

– Loxie kitaccsolt és megrogyott.

A mellette ülő lány, aki nadrág helyett fekete-fehérre festette az altestét, vihogni kezdett.

– Aha, rendben, ez valóban nevetséges. A jó öreg kitaccsol, megrogyik és belepusztul műsor.

– Egy frászt pusztult bele – horkant fel az egyik férfi, miközben nehézkesen végignyúlt az ágyon, amin osztoztak. –Csak felfordulást csinált az a ribanc, mint máskor.

Eve elővette a jelvényét, közelebb lépett hozzá és az arcába nyomta.

– A gyilkosságiaktól jöttem, te kibaszott idióta. Halottakkal foglalkozom. Loxie Flash is halott.

– Nem igaziból. Egy perccel azelőtt, hogy kitaccsolt és megrogyott, még dörgölőztünk.

– Gondoljon úgy erre, mint az utolsó dörgölőzésre.

– Komolyan kinyúlt? – pislogott a szőke, és üveges szemében némi józanság csillant. – Úgy, mint *halott*?

– Igen. Maguk ketten – rúgott bele az ágyba Eve, hogy véget vessen a csókversenynek. – Hagyják abba és öltözzenek fel.

– A szex maga az élet, ember.

– Ha nem kezdik el használni azt a szárnalmas agypótlékot a fejükben, bevitetem a kapitányságra az egész bandát, mindenkit bezárok egy cellába és negyvennyolc órán

keresztül senki sem fog az eszembe jutni. Ember.

A férfi keze megállt a mozdulat közepén, és már nem akarta kigombolni a három gombot a sliccén.

– Bassza meg, igazán könnyíthetne rajtam valamelyik lotyó.

Eve kinyitotta az ajtót és az ujjával odaintette magához Shelbyt.

– Járőr, vitesse be ezt a kapitális seggfejet a kapitányságra, tartóztassák le közszeméremisért és zárják be egy cellába néhány hozzá hasonló közé.

– Na, na – emelte gyorsan a levegőbe mindkét kezét a férfi. – Lassítson, oké? Nyugis vagyok. Nyugis is maradok.

– Maradj készenlétben – kérte Shelbyt Eve, majd visszacsukta az ajtót. – Amíg nem mondok mást, addig hallgasson. Janis Dorsey.

A szőkeség felemelte a kezét és megmozgatta az ujjait.

– Loxie úgy tervezte, hogy ma este csatlakozik a társaságukhoz?

– Nem... nem tudom. Napok óta nem találkoztunk.

– Az este írt neki egy szöveges üzenetet.

– Tényleg írtam neki? Nem tudom – pillantott a mellette ülő lányra. – Írtam neki?

A lány vállat vont.

– Nem mondtad.

– Igen, de... óó, nem írtam. Jött G-man, és arra gondoltam, mekkorát nevetnénk, ha Loxie is betévedne, de utána inkább táncolni mentünk és el is feledkeztem róla. Mellesleg nemrég megírtam neki, mit művelt G-man a Palisadesben, amikor bementem vacsorázni, és nagyon dühös lett rám. Az járt az eszemben, hogy minek kavarjam a szart? Abban sem voltam biztos, hogy írnom kellene, mivel Loxie nagyon szemét tudott lenni, amikor felhúzta magát. Amúgy enélkül is megjelent.

– Hadd nézzem a 'linkjét.

– Szerintem ezt nem teheti – szólt közbe a férfi, akinek jól láthatóan dudorodott az ágyéka. – Kell neki egy parancs, vagy valami hasonló.

– Keríthetek... csak hogy azt a kapitányságon fogják

kivárni. Meg azt is, hogy megvizsgálom a barátjuk hideg, halott-testét. Egészen addig fognak várni, amíg el nem szállítják a hullaházba és be nem fejezem a helyszínelést. Csak ezek után engedem ki magukat a kóterből.

– Ezt nem...

– Figyelmeztettem, hogy hallgasson. Ha még egyszer megszólal, letartóztatom a nyomozás akadályozásáért, közszeméremsértő viselkedésért és a zsebei tartalma meg a véreredménye alapján drogbirtoklásért és drogfogyasztásért.

– Nézze meg, nézze csak meg – nyitotta ki használhatatlanul apró retiküljét Janis, és elővette a 'linkjét. Majd olyan villámsebessen csukta be újra, hogy Eve feltételezte, a kicsinyke retikül mást is rejt a gyomrában.

Elvette a 'linket és lekérte az üzeneteket. Majd a tulajdonosa felé fordította a készüléket.

Látta Janis arcán a döbbenetét.

– Én akkor sem írtam neki! Hé, Dodo, figyeld csak! Ez nem tőlem van. A szignóm is hiányzik a végéről.

Dodo abbahagyta a körme nézegetését és szemügyre vette a 'link képernyőjét.

– Hamis. Ő mindig aláírja az üzeneteit. Jadar. Mint az radar, csak *J*-vel. Ha nincs szignó, nem ő írta.

– Megnézheti a többit. Gyerünk, nézze csak meg az összes üzenetemet. Megmutatom.

– Egyedül is megtalálom őket – hívta le Eve a lány többi üzenetét. A pletykák, az ostobaságok nem érdekelték, csak azt figyelte, hogy mindegyik végén ott áll a *Jadar*. – Rendben. Senkinek sem adta kölcsön a 'linkjét?

– Mintha kölcsönadnám!

– Egész este magánál volt?

– Az asztalon.

– Akkor is, amikor táncolni mentek?

– Persze. Senki sem fogja ellopní, nem igaz? Különben is, van még belőle otthon. Nem olyan, mint a dzsekim. Azt ugyanis ellopták a bokszból. A kedvenc vidraszőr dzsekimet. Mindegy, nem én üzentem Loxie-nak.

– Szükségem van a 'linkjére. Adok róla elismervényt.

Janis felsóhajtott.

– Úgyis vacak.

– Mesélje el, mi történt attól a pillanattól kezdve, hogy Loxie megérkezett.

– Oké, szóval megláttuk G-man bokszánál. A pasas a saját társaságával érkezett, és láttuk, hogy Loxie nagyon nyomul, de G-man nem kapta be a csalit, mi? Ezért ájtött hozzánk, hogy velünk lógjon, és még az italomat is elvette, igaz, Dodo?

– Húzóra ledöntötte. Utána adtál neki egy bogyó... Hé! – kiáltott fel Dodo, amikor Janis keményen belekönyökölt. – Mit érdekli őt?

– Mindegy – vette át gyorsan Janis a szót. – Loxie közölte, hogy kell neki még egy ital, de inkább Bennie-t rángatta ki a táncparkettre és ott mórlikálta magát neki, utána meg kitaccsolt és le... lecsúszott a padlóra. Megrogyott és kitaccsolt. Erre mindenki felpattant, mert húha! Nem gondoltam, hogy tényleg meghalt. Nem gondoltam.

Szoktál egyáltalán gondolkozni? – merengett Eve.

– Hogyan jutott az italához? Ahhoz, amit közvetlenül a halála előtt ivott.

– Izé... gondolom, rendelte.

– Ki szolgálta fel?

Janis vállat vont és Dodóra nézett, aki ugyancsak megvonta a vállát és Bennie-re pillantott.

Eve a másik férfi felé fordult, aki csak gúnyosan mosolygott.

– Beszéljen.

– Pici cici. Észreveszem a ciciket – simított végig a mellette összegömbölyödve horkoló nő félig fedett mellén.

– Annak, aki az italt hozta, kicsi volt a melle.

– Alig lehetett látni. Mint a magáét.

Eve elengedte a megjegyzést a füle mellett.

– Mást is észrevett rajta?

– Valami rajongó – nyúlt ismét az alvó nő melle felé, de Eve szigorú pillantását látva a mozdulat félbeszakadt. Inkább a combján húzta végig a kezét.

– Ezt meg miből gondolja?

– Nem hiszem, hogy pincérnő volt, mert azok rövid fekete szoknyát és vörös felsőt hordanak, ő meg nem így öltözött. A slepp állandóan piát küldözget. Még valami – tette hozzá még mindig mosolyogva.

– Milyen ruhát viselt?

– Nem arra gondoltam. Saját maga rúzsozta vörösre a száját és kék hajtincseket is font a hajába.

– Ezek szerint sikerült megfigyelnie a mellét és a haját.

– A mellét azért, mert van farkam. A haját meg azért, mert ezzel foglalkozom. Sylvio, a menők hajszo-brásza. Magára is ráférne egy kis gondoskodás. Jól mutatna a haján egy kis Sárkányfény.

– Ezt igyekszem észben tartani.

TIZENHETEDIK FEJEZET

Eve-nek a kelletténél több idejébe került megismerni a privát szobába zárt társaság emlékeit és megfigyeléseit. Mivel az egyik nő az egész kihallgatást átaludta, végül úgy döntött, inkább vigyék haza, és csak akkor beszél vele, ha szükséges.

Mire vissza tudott menni a földszintre, legalább a holttestet paraván takarta és a törzsvendégek fele elhagyta a klubot.

Eve először Glaze bokszához lépett oda.

– Szeretném megkérni, hogy maradjon még egy keveset.

– Nem gond, ameddig csak szüksége van rám. Viszont a többiek hazamehetnek?

Mielőtt Eve felelhetett volna, a Glaze balján ülő férfi megrázta a fejét.

– Maradunk, tesó. Mindnyájan maradunk.

– Ezt nagyra értékelem – fordult meg Eve, és elkezdte a helyszínelést. Roarke itt érte utol.

– Megvan a felvétel a nő érkezéséről és távozásáról. Szerintem látni akarod – nyújtott a felesége felé egy kézi lejátszót. – Rámásoltam az őt mutató részt. Először az érkezését, amit a bejárat fölé szerelt kamera rögzített. Végül pedig a távozását a hátsó ajtón.

Eve figyelmesen megnézte a rögzített anyagot. A sapka, a szemüveg – ugyanaz, mint amit a moziban is feltett. Fekete, térdig érő kabát valami csillogó betéttel a mandzsettarésznél. Vaskos sarkú bokacsizma – aranyláncon lógó koponyával. Csillagmintás, testhez tapadó nadrág.

Válltáska – nagyobb annál a használhatatlanul apró darabnál, mint amit Janis hordott. Eve úgy vélte, elég nagy, hogy elférjen benne egy fiolányi méreg a szemüveg, a kesztyű, a sál és a sapka mellett.

Vetett egy pillantást az időbélyegre, és látta, hogy Strongbow nagyjából akkor érkezett meg a bárba, amikor ő az áldozattal beszélt. Talán valamivel hamarabb.

Átváltott a kijáratnál készült felvételre.

– Még nála a táskája – jegyezte meg. – A testén keresztbe vetve viseli. Látom a pántot a hátán. A kabátja viszont nem ugyanaz, mint amiben érkezett.

– Nem – bólogatott Roarke. – Bundaszerű és csuklyája van, ami a vállára lóg.

– Aha, látom. Ez vidraprém lesz. A francba, ő lopta el a dzsekit az áldozat bokszából. Maradt annyi lélekjelenléte, hogy nem rohant ki dzseki nélkül a hidegbe – adta vissza a férjének a lejátszót. – Kezdd el hívogatni a taxitársaságokat. Kérdezd meg, felvettek-e valakit tíztömbnyi körben a bártól, akire illik a nő személyleírása.

– Mivel nekem nincs jelvényem, nem biztos, hogy segítőkészek lesznek.

– Megtalálod a módját – ez *nem kérdéses*, tette hozzá Eve gondolatban. – Talán nem taxival menekült. Mondjuk, metrózott. Vagy felszállt egy buszra. A taxi talán bele sem fér a költségvetésébe, ennek ellenére azzal kezdjük.

Peabodyt keresve körülnézett, és észrevette McNabot.

– McNab!

– Igen?

– Közlekedési Felügyelet. Kezdd a Brooklynba tartó járatokkal. Egy csuklyás vidradzsekit viselő nőt keressenek. A személyleírását is add meg, habár, ha van esze, márpedig ezt bebizonyította, akkor megszabadul a kék tincseitől. Tudni akarom, hogyha buszra vagy metróra szállt.

– Meg fogod tudni.

Eve is ebben reménykedett.

– Kérd meg Peabodyt, kutassa át a klubot egy fekete kabát után, aminek csillog a mandzsettája. Házi készítésű. Meg fogja ismerni – lépett be a paraván mögé. – Oké, Loxie, te idióta, tegyünk meg mindent, amit tudunk.

Levette és a bokszt párnás lócájára tette a bőrkabátját, majd nekilátott, hogy mindent megtegyen, amit tud.

Peabody akkor jelent meg a paraván mögött, amikor becsukta a helyszínelő készletét és felegyenesedett a guggolásból.

– A halál tizennyolc perccel azelőtt állt be, hogy

ideértem. Kerekítve.

– Akkor biztosan repültél.

– Roarke jól vezet. Strongbow üzenetet küldött annak a félkegyelmű Janis Dorsey-nek a 'linkjéről... amit a lány az asztalon hagyott, amikor táncolni ment, és bárki könnyen hozzáférhetett. Loxie egy percen belül megírta a választ, amelyben bejelentette, hogy elindult meghalni. Utána a gyilkos újra beleolvadt a homályba és várt. Ez a hely tele volt félkegyelműekkel, sőt leginkább belőtt vagy részeg félkegyelműekkel – pillantott egyszerre szánakozva és utálattal a lába előtt heverő holttestre Eve. – Kivárta Loxie érkezését, aki azonnal rámozdult a régi pasijára. Idejött, ivott, bevett még egy adag drogot az addigiak mellé, és táncolni indult. Ami pompás lehetőséget biztosított Strongbow-nak, hogy megrendelje az italt, beleöntse a mérget és saját kezűleg tegye le az asztalra.

– Ő szolgálta fel. Ez tökök húzás volt tőle.

– Kockáztatott, aminek meglelt a jutalma – dünnyögte Eve. – Senkinek sem tűnt fel, hogy egy idegen odavitt egy poharat. Senkit sem érdekelt, hogy mi lehet benne. Talán még reménykedtek is, hogy valami jó anyag. Loxie visszajött, felhajtotta, és hagyta, hogy a pasas, akivel táncolt, alaposan megfogdossa. A mérge hatni kezdett. Ha valóban cián volt a pohárban, mint ahogy azt a regényből és Loxie arcszínéből sejteni lehet, akkor légzési nehézségei támadtak, mielőtt összeesett. Vajon ekkor már eszébe jutott? – költözött némi harag Eve hangjába. – Kezdett derengeni neki, hogy megölte magát, mert nem bírta ki, hogy ne legyen seggfej? A fene tudja. Ekkor valószínűleg már felfogta, hogy mi történik. Elvesztette az eszméletét és lecsúszott a lócáról. Kivörösödött az arca. A szervezete küzdött, próbálta kiüríteni azt, ami akkorra tulajdonképpen végzett vele. A körülötte álló idióták meg visongtak, tülekedtek és nevettek. A nyakam rá, hogy az emberek máris küldözgetik egymásnak a halálát bemutató videót. Eközben a csapos, aki az egyetlen ember idebent, aki egyáltalán nem gyengeelméjű, hívta a rendőrséget és riasztotta a bejáratnál álló kidobót. Amikor a gyilkos szemébe nézett, megpróbálta elkapni. Csakhogy az a

nő elég okos volt hozzá, hogy felkapja az egyik idióta dzsekijét, ami szerencséjére egy csuklyás vidraprém dzseki. Utána kirohant a konyhán keresztül és felszívódott. Közben Loxie meghalt. Jóval hamarabb annál, hogy a mentők ideértek.

– Néhányan látták – tette hozzá Peabody. – Menekülés közben egy párt fellökött. A személyleírás viszont pontosan olyan, mint amilyenre ebben a világításban a részeg és drogos emberektől számítani lehet. Megtaláltam a kabátot, amiben érkezett.

– Egy pont ide.

– McNab kért egy zsákot a konyhából. Mi nem hoztunk magunkkal akkorát, hogy beleférjen. Szép munka... profi munka. Ez a nő gyakorlott varrónő, Dallas, ráadásul profi géppel dolgozik. Az anyaga olcsó, mégis tisztességes bélést tett bele, hogy melegen tartsa. A szegése is olcsó, bár tökéletes. A zsebében nem maradt semmi.

– Mindent a retiküljében tartott. Hol találtad meg a kabátot?

– A bárszéken hagyta. Szerintem még akkor tette oda, ahogy megrendelte az italt, és ott hagyta, mikor idesétált ehhez az asztalhoz.

– Viszont nem ment vissza érte. A boksztól közelében maradt. Látni akarta, hogy minden a forgatókönyv szerint történik-e.

– Amikor észrevette, hogy Brad kiszúrta, felkapta az első, keze ügyébe eső kabátot a lócáról. Vidrát mondtál?

– Aha – vágta zsebre frusztráltan Eve a kezét. – Talán szerencsénk lesz és megpróbálja zálogba csapni vagy eladni. Megkaptam a leírását az idióta tulajdonosától. Köröztetni fogjuk. Hívd fel azt a másik nőt, Peabody. Yola Bloomfieldet. Ő is kapott üzenetet annak a gyengeelméjűnek a 'linkjéről. Meg a többieket is hívd fel a névsorból. Hátha nekik is üzent, csak másik 'linkről.

– Már nagyon későre jár, Dallas.

– Neki ugyanúgy rohadtul késő – pillantott újra Loxie felé Eve. – Jöjjön a hullaszállító és a takarítók.

Kilépett a paraván mögül és odament az egyetlen

csoporthoz, amely a rendőrökön – és a civil szakértőjén – kívül a klubban maradt.

– Sajnálom, hogy ilyen hosszan megvárattam.

– Nem érdekes – felelt Glaze.

– Szeretnék beszélni magával, Mr. Glazier. Vonuljunk félre.

– Glaze – kérte a férfi, miközben felállt, majd a mellette ülő barna hajú nő vállára tette a kezét. – Az apámat szólítják Mr. Glaziernek.

Eve egy, a holttesttől és a barátaitól távolabb álló asztalhoz vezette Glaze-t.

– Régebben szoros kapcsolatot ápolt az elhunytal.

– Régebben sok közös dolgunk volt – felelt Glaze. Fekete szeme mélyre süllyedt sápadt, általában lenyűgöző arcában.

– Túl hosszú ideig osztoztunk egy csomó mindenben. Az ember nem is hinné, hogy mi mindenre képes. A vég nélküli bulikra, hogy folyamatosan átlépi a határt, hogy két végén égeti a gyertyát. Lox legyőzhetetlennek hitte magát. Régen én is így gondolkodtam.

Eve nem világosította fel, hogy nem túlادagolás történt.

– Tudta, hogy ma este idejön?

– Nem. Mondjuk, sejtettem, hogy felbukkanhat, hogy valaki talán elárulja neki az ittlétemet. Amikor legutóbb találkoztunk, nagyon durván viselkedtem vele.

– Az mikor történt?

– Öt hónapja, három hete és két napja.

– Ez nagyon pontos meghatározás.

– Aha. Tiszta voltam. Kilenc héttel és két nappal a találkozásunk előtt hagytam fel a drogokkal. Néhány héttel előtte szakítottunk, mármint Lox és én, és amikor azt mondom, hogy szakítottunk, akkor komolyan gondolom. Laurennel kezdtem találkozgatni – pillantott Glaze a boksa felé. – Elhiszi, hogy egy istenverte könyvesboltban ismertük meg egymást? Próbáltam józan maradni és sokat olvastam. Csak beugrottam oda, mert nem maradt olvasnivalóm. Ő pedig ott dolgozott. Beszélgetni kezdtünk, és... nem számít. Néhányszor találkoztunk, és lassan felfedeztem, milyen is lehetne az életem. Egy este rám tört a nyugtalanság. Kilenc

hét és két nap józanságot követően rám tört a nyugtalanság, és úgy döntöttem, beugrom a Styx-be... ez egy klub. Nem sokban különbözik ettől – fészkelődött, miközben a színpadot bámulta. – Nem sokban különbözik – ismételte meg. – Csak egy kis zenét akartam hallgatni, talán játszani néhány számot. Legalábbis ezzel áltattam magam. Meg azzal, hogy egy sör még belefér. Kinek ártok vele? Loxie is ott volt. Együtt lőttük be magunkat, majd felmentünk hozzánk, ahol tovább folytattuk. A következő nap délután émyegyebbe ébredtem és gyűlöltem magamat. Gyűlöltem Loxie-t. Megint szakítottunk. Nem mondtam el Laurennek. Nem is kellett, mert azonnal szárnyra kapott a hír. Lauren nem akart találkozni és beszélni velem. Könyörögtem neki. A következő néhány héten mindennap küldtem neki üzenetet. Első nap, hogy tiszta vagyok. Második nap, és így tovább.

Glaze széttárta a karját az asztal fölött. Ujjain megcsillant két vastag ezüstgyűrű.

– Végül beleegyezett, hogy megiszik velem egy kávé – folytatta. – Akkor közölte, hogy ennyi nem elég, és jól mondta. Hozzátette, hogy segítségre van szükségem, és ebben sem tévedett. Viszont senki sem kényszeríthet rá. Nekem kell megtennem az első lépést. Ezért Zürichbe utaztam, ahol segítettek rajtam. Zenét írtam. Összeszedtem a szarságaimat. Megszereztem Laurent. Nincs szex – tette hozzá egy savanyú mosoly kíséretében. – Egy éven keresztül tisztának kell maradnom, utána majd ünnepiünk. Folyik az új anyag felvétele. Ide is ezért ugrottunk be. Remek napokat töltöttünk a stúdióban. Öt hónapja, három hete és egy napja tiszta vagyok – fújta egy nagyot. – Próbára akartam tenni magamat. Hogy lássam, be tudok-e ülni egy klubba zenét hallgatni úgy, hogy körülöttem mindenki iszik és narkózik. Igen, képes voltam rá. Képes voltam rá, és ez sokkal jobb élmény, mint amikor régen az éjig lőttem magam. El sem tudom magyarázni.

– Éppen most tette meg.

Glaze a kezét bámulta.

– Próbára kellett tennem magamat, és sikerült. Amikor Loxie megérkezett és mindenféle jeleket küldött felém, nem

vettem a lapot. Nem Lauren miatt... jobban mondva nem egyedül miatta. Részben magam miatt is. Ember, rettenetesen feldobott, hogy túlestem a nehezén. Utána... nem láttam, ahogy összeesett. Csak hallottam... talán Janis hangját, ahogy sikolt. Egyfajta vad, kacagó sikollyal. Odapillantottam. Akkor vettem észre Loxie-t a földön. Odakiáltottam Kleknek, ő a basszusgitárosom és egyben a barátom, hogy hívja a kilenc tizenegyet, küldjenek mentőt. Utána odasiettem mellé. Alig fértem hozzá a körülötte álló emberektől, akik videózták. Nem találtam a pulzusát. Perceken keresztül próbáltam újraéleszteni, de... Csak bámult rám, meredten felfelé. Csak bámult. Már nem tehettem semmit. A mentők érkezése előtt tudtam, tisztában voltam vele, mielőtt kimondták. Lauren odahozta a kabátomat, azzal takartuk le – sóhajtott Glaze. – Nem ő az első, akit így veszítek el. Előbb vagy utóbb én is így végeztem volna. Egy klub padlóján vagy valamelyik sikátorban. Kivágtam őt az életemből, hogy mentsem magamat, de nem akartam látni a halálát. Van egy anyja és egy húga – folytatta. – Nem igazán jöttek ki egymással, bár... Ha nem akarják... tudja, megtenni, amit ilyenkor kell, akkor elintézek mindent.

– Értesítem a családját és majd utána szólok, ha szükséges. Leírok egy személyt. Szeretném, ha megjegyeznék és elgondolkodna azon, hogy látta-e vagy sem. Itt és ma este, vagy bárhol és bármikor.

– Oké.

– Negyvenes nő, noha valószínűleg próbál fiatalabbnak látszani. Körülbelül öt láb hat hüvelyk magas, vékony. Fehér bőrű. Vörös haj, oldalt kék tincsekkel. A jobb csuklójának a belső oldalán narancsszínű sárkányt formázó tetoválás.

Glaze várt egy pillanatig.

– Ennyi?

– Holnapra többet is fogok tudni, egyelőre ennyi.

– Ma este nem igazán figyeltem másokra. Próbára akartam tenni magam, emlékszik? A barátaimmal félig-meddig bezárkóztunk a boksza. Néhányan benéztek hozzánk... nem emlékszem, hogy ma este láttam volna ezt a

nőt.

– Esetleg a lakhelye környékén, egy étteremben vagy a stúdió közelében.

– Nem hiszem, hogy... – hallgatott el hirtelen Glaze, és a szeme résnyire szűkült. – Talán. Aha, aha. A stúdió előtt. A múlt héten. Átmentem a szomszéd szobába... amit úgy rendeztek be, hogy az ember nyugodtan leülhessen és kiszellőztethesse a fejét, de akár tárgyalhat is. Csak meg akartam nyugodni egy kicsit. Kinéztem az ablakon. Az a vörös hajú nő abban az ócska kabátban... abban a csillogó mandzsettájú kabátban. A stúdiót bámulta. Vagy inkább Jake-et... Jake Kincade-et, az A Avenue-ból? Ugyanis övé az épület és a stúdió. East Side Sound. Amikor összeakadt a tekintetünk, intett. Utána úgy elfutott, mint a nyúl – nevetett fel, s szinte suttogva folytatta. – Ma délután újra láttam odakint. Megint intett. Ezúttal puszit dobott felém. Szóltam Jake-nek, hogy talán szerzett egy kukkolót. Ő nagyon diszkréten tudja kezelni az ilyesmit. Azt viszont nem értem, mi köze ennek Loxie halálához.

– Loxie nem túlادagolásban halt meg.

– De láttam, ahogy...

– Maga azt látta, hogy megmérgezték. Méghozzá az a nő, akit kétszer észrevett.

Glaze kiegyenesedett ültében.

– Ne már! Gyilkosság? Sokan szét akarták rúgni a seggét. Néhányszor én is, de... – értette meg hirtelen a történeteket Glaze. Látszott a szemén. – Az a nő engem lesett? Engem és nem Jake-et? Jézus Krisztus, miattam ölte meg Loxot?

– Azért ölte meg Loxie-t, mert gyilkos, Loxie pedig olyan célpontot és lehetőséget nyújtott neki, amilyenre várt. Nem hiszem, hogy viszont fogja látni, ám ha mégis, nehogy a közelébe menjen. Inkább hívjon fel.

– Lauren.

– Nincs oka arra, hogy ártson Laurennek. Ez a nő téveszmék között él. Azért gyilkolta meg Loxie-t, mert Loxie megfelelt egy bizonyos embertípusnak. Abból, amit most mondott, kiderült, hogy Laurenben és Loxie-ban nincs semmi közös.

– Én vagyok a közös pont.

– Ez nem magáról szól, Glaze. Ez egy téveszme, és maga szintén megfelelt egy bizonyos típusnak, viszont ez a megfeleltetés már nem áll fenn. Csaknem teljesen biztos vagyok benne, hogy már nem része a világának. Végzett magával, Loxie-val és ezzel az egész... jelenettel.

Vagyis átváltozott valaki teljesen mássá, tette hozzá Eve gondolatban.

– Erősítse meg a biztonsági rendszerét és a Laurenét, ha ez megnyugtató. Viszont számára maga már csukott könyv.

– Meg fogom erősíteni.

– A barátaival is beszélek, utána szabadon távozhatnak – állt fel Eve. – Tudja, hosszú az út, miután az ember befordult azon a bizonyos sarkon. Remélem, hogy nem tér le róla.

– Mindennap újabb lépést teszek meg, egész hátralévő életemben. Tetszik ez az utca. Tetszik, aki vagyok, amikor rajta sétálok.

Eve beszélt Glaze baráti körével, közben kimentette magát, amikor kapott egy őrzöngő hívást Yola Bloomfieldtől, és végzett.

Mielőtt Peabody keresésére indulhatott, Roarke odalépett mellé és egy bögre kávét nyomott a kezébe.

Eve valósággal felszívta.

– Egyedül ezért egzotikus, talán törvénytelen szexuális szolgáltatásokat garantálok neked.

– Majd összeírok egy listát – tette a felesége vállára a kezét Roarke. – Pihenj meg egy pillanatra és szedd össze a gondolataidat.

– Már megtörtént. Hol a fenében van Peabody?

Még be sem fejezte a mondatot, a konyha felől felbukkant Peabody és McNab.

– „F” metró, Second Avenue állomás – közölte McNab. – Nálam vannak a felvételek, de kell egy perc, amíg megtalálom a peronon.

– Akkor a következő percben ezzel foglalkozz.

Miközben McNab nekifogott a munkának, Peabody beszámolt, hogy mennyit sikerült haladnia.

– Áadtam a gyanúsított kabátját a takarítóknak, és a

lelkükre kötöttem, hogy mindenképpen Harvo foglalkozzon vele. Ha valaki, ő talál rajta haj- vagy szőrszálakat, és elkapjuk azt a nőt.

– Egy Sylvio nevű seggfej szerint otthon festette vörösre a haját és a kék tincsek parókából származnak.

– Sylvio? Mármint a hajkirály? Ő biztosan tudja. Máris elkezdem keresni a tincseket.

– Csináld. Első körben a klub és a metróállomás között... meg az állomáson és a szerelvényen. Ha van magához való esze, márpedig van, futás közben kirántotta a hajából és megszabadult tőle. Ha sikerült megtalálnunk, Harvónak lesz még valami, amivel eljátszadozhat.

– A ribancok közül egyedül Yola Bloomfield kapott üzenetet.

– Kettőre szűkítette a lehetőségeit – jegyezte meg Eve.

– Mindent gondosan előkészített.

Eve elindította a lejátszást.

Látta az éjjeli baglyokat, a buliembereket, a bárcásokat. Két hajléktalan egymáshoz bújva ült a járdán, maguk előtt a kolduláshoz kitett kalappal – amit az emberek szántszándékkal nagy ívben kikerültek.

Strongbow-t is észrevette. A fejére húzott vidracsuklyával, nyakig begombolt kabátban, szélvédő szemüvegben. A kapuhoz közeledve leengedte a csuklyáját és a táskájába nyúlt.

Elővett egy kártyát.

Eve teste megfeszült. *Használd, használd te örült, gyilkos szuka.*

Csakhogy Strongbow megállt és mélyen lehajtotta a fejét. Oldalt lépett, újra a táskájába nyúlt és gondosan kiszámolta a megfelelő összeget.

Bedobta a gépbe és vett egy új kártyát.

Készpénzért. Egy egyetlen utazásra jogosító kártyát.

– Elég okos, elég okos ahhoz, hogy óvatos legyen. Nem a saját kártyáját használta... ami alapján nyomon tudnánk követni a mozgását. Nem is a 'linkjével váltott jegyet, pedig biztosan úgy is tudna. Elvégre olcsóbb azzal utazni, mint kártyával.

Strongbow átlépett a kapun és továbbra is lehajtott fejjel várakozott a peronon. Miután befutott a szerelvény, McNab átváltott a következő felvételre. Eve látta, hogy Strongbow a sarokban kucorog.

– Tisztában van vele, hogy kamerák figyelik. Brooklyn, aha, ennyit kockáztatnia kellett, de a nyakam rá, hogy nem a megszokott megállójánál száll le. Inkább sétál egy keveset. Melegen tartja a jól megírt jelenet izgalma, meg az az idióta dzseki. Kesztyűt visel, feltehetően a táskájában hozta magával, ennek ellenére óvatos és nem érint meg semmit. Túlságosan fél ujjlenyomatot hagyni, vagy talán baktériumfóbiás? Nem látni a haját. Ebből a szögből látnunk kellene valamennyit a tincseiből, de semmi. Már megszabadult tőlük. Peabody, vezényelj ki néhány csapatot, hogy mindent alaposan kutassanak át a klub és az állomás között, ahol metróra szállt – járkált fel és alá Eve a képernyő előtt, miközben Strongbow csak utazott. – Kövessen már el végre valami hibát. Észrevették, menekülnie kellett. Erről vajon mit gondol? Azt kérdezi magától, hogyan és miért szúrta ki a csapos? Gondolatban felidézi a jelenetet és próbál rájönni a tévedésére? A kabátját ott hagyta, de jó cserét csinált a vidradzsekivel, viszont ezzel megszereztünk valamit, ami az övé volt. Nem tudott észrevétlen maradni.

– Kíváncsi lennék, hogy...

Amikor Peabody elhallgatott, Eve feléje fordult.

– Fejezd be. Bosszantanak a félbehagyott gondolatok.

– Oké, szóval kíváncsi lennék, hogy a menekülés újdonságként hatott-e rá, vagy sem. Lehet, hogy kellemes izgalomként élte meg. Elvégre mindig figyelemre vágyott.

– Jó meglátás – bólintott Eve. – Nagyon jó meglátás. Először döbbsen félelem kerítette a hatalmába, amit később izgalom követett. Ebbe Nadine riportja nyomán már belekóstolt, talán az adta meg neki a végső lökést, hogy ma este írja meg a következő fejezetet. Viszont így a szokásosnál is többet kapott. Ráadásul igyekezett biztosra menni – tette hozzá. – Néhány másodperccel azután, hogy üzenetet írt Loxie-nak annak az ostoba Janisnek a 'linkjéről, Yola Bloomfieldnek is üzent – vágta zsebre Eve a kezét,

miközben előre-hátra hintázott a sarkán. – Yola pánikba esve hívott fel. Már is elért hozzá Loxie Flash halálhíre... ráadásul videóval illusztrálva.

– Szóval nem számított neki, hogy melyikkel végez – mondta Peabody.

– Neki Glaze számított. Valószínűleg Loxie volt az elsődleges célpontja, de Yola is bűnbe vitte néhányszor, szóval, megelégedett vele. Vagyis megelégedett volna, ha a nőnek nincs annyi esze, hogy otthon maradjon. Leszáll... a Jayen.

Közben folyamatosan leszegi a fejét, gondolta Eve. Még ebben a drága kabátban is olyan jelentéktelennek tűnik, mint aki nem sok vizet zavar.

– Végigjárjuk a boltokat azon a környéken, és megnézzük az utcára szerelt kamerák felvételeit – mondta Eve. – Tudni fogja, hol vannak és hogyan kerülheti el őket, ennek ellenére meg kell néznünk. Fogadni merek, hogy általában több megállóval később száll le, vagy átszáll. Holnapra viszont lesz róla egy fantomképünk. McNab, másold át ezt a felvételt a számítógépemre. Peabody, pontban reggel nyolckor találkozunk a hullaházban.

– Gondoltam.

– Menj haza és szundíts egy keveset. Én majd befejezem itt a munkát.

– Értem.

– Odakint vár egy kocsi – árulta el Roarke. – A jégből hóesés lett, vagyis a lefagyott jeget befedi a hó. Ronda az idő.

– Azért ez jobb hír annál, mint hogy „Menj haza” – bújt bele fáradtan a kabátjába Peabody. – Köszönet. Megaköszönet.

– A négyzeten – tette hozzá McNab, miközben elkapta Peabodyt, és a kezüket lengetve indultak a kijárat felé.

Eve visszament a bokszhoz és megcsóválta a fejét.

– Csaknem biztos vagyok benne, hogy Loxie-nak látnia kellett. Figyeld a szöveget. A pult és a bokszt között. Strongbow-nak a bokszt közelébe kellett kerülnie. Nagyjából ezen a ponton állhatott – járt körbe Eve, miközben maga elé

képzelte a lóca párnázott háttámlájára dobott csuklyás vidraprém dzsekit. – Ide fektették le az áldozatot – tett meg egy újabb kört, majd a bokszt végébe mutatott, ami a legtávolabb esett a bárpulttól. – Loxie innen szemmel tarthatta Glaze bokszát, és ő pontosan ezt akarta. Hogy Glaze odafigyeljen rá... csak hogy nem kapta meg a vágyott figyelmet. Strongbow itt állhatott, innen nézhette, ahogy Loxie megissza az italát és meghal... vagyis a lány feltehetőleg látta a gyilkosát.

– Számít ez? – kérdezte Roarke a feleségét.

– Csak segít magam elé képzelni a történeteket. Itt az áldozat, ott a gyilkos, amott a bárpult és Brad, a csapos. Az emberek tömegbe gyűlnek a többi bokszt és asztal körül. Loxie visszatér a táncparkettől... és a bokszt távolabbi végét foglalja el, mivel azt akarja, hogy Glaze végignézzze, ahogy egy másik pasashoz, név szerint egy bizonyos Bennie-hez dörgölőzik. Az ital itt áll, mivel Strongbow a pult másik végéből rendelte... azon a széken ülve, ahol a kabátját hagyta, és ide tette le, őt idióta orra előtt – foglalt helyet Eve a bokszt végében. – Odaállnál, ha megkérlek rá?

Roarke, mint a gyilkos helyettesítője, a jelzett helyre állt.

– Fura fények, rengeteg ember és hatalmas lárma, én meg dühöngök, mert a volt pasim rám se bagózik. Felemelem a poharat – vette fel a képzeletbeli poharat az asztalról Eve, és ledöntötte a tartalmát. – Bennie folyamatosan fogdos. Később talán megadom neki, amit akar. Esetleg. Világosan látszik, hogy le akar fektetni. Nem kapok rendesen levegőt... ez ijesztő. Valami nincs rendben. Nincs rendben. Bennie cipel, én meg nem tudok lélegezni. Nem tudok... – húzott egy vonalat a levegőbe saját maga és a férje között Eve. – Majdnem biztos, hogy látta a gyilkosát. Nem volt eszméletlen, mint az első áldozata, és nem is ült neki háttal, mint a második. Strongbow azt akarta, hogy meglássák. Azt akarta, hogy meglássák, és közben ő is látni akarta, hogy mi történik. Ez nagyon is számít, mivel később újra át akarja majd élni ezt az élményt – fújta nagyot Eve, miközben felállt. – Vajon Loxie a tudatánál volt még akkor? Látta a kék tincses nőt és eszébe jutott az az ostoba martini?

Maradt ideje egy „bassza meg!” pillanatra? – rázta meg újra a fejét. – Mindegy. Strongbow ezúttal kevesebbet várt két gyilkosság között. Lerövidítette a várakozási időt. Biztos Nadine interjúja miatt.

– Ezért nem vádolhatod magad.

Eve visszafordult Roarke felé.

– Naná, hogy nem. Nem is fogom. Loxie Flasht vádolom, meg a többieket. Figyelmeztettem. Még helyszíni fényképeket is mutattam neki. Alig egy órával korábban, mint ahogy ide besétált, megint felhívtam és újra figyelmeztettem. Egyetlenegy dolgot kellett volna megtennie ahhoz, hogy életben maradjon. Távol tartani magát a kluboktól. Adni nekem néhány napot, és közben távol tartani magát a kluboktól. Ehelyett egyenesen besétált ide. Megitta, amit maga előtt látott, mert gyenge volt, ostoba és szeretett dacolni a hatalommal. Gyakorlatilag asszisztált a saját halálához – rúgott bele kétszer is a boksztáblába Eve, hogy levezesse a felgyülemlett feszültséget. – Így most már az enyém.

– A tiéd – helyeselt Roarke. – Csakhogy elfáradtál. Kövesd a saját parancsodat, menj haza és szundíts egy keveset.

– Aha. Itt már úgysem tehetek semmit – pillantott a férjére Eve, és mivel tudta, hogy Roarke úgyis látja rajta, szabadjára engedte a kimerültségét. – A francba, Roarke, a francba. Egyszerűen csak otthon kellett volna maradnia.

– Drágám – ölelte magához Roarke. – Egyesek képtelenek erre. Bizonyos embereknek az egyedüllét maga a halál.

– Ő hozta a döntést. Az utolsó szar döntést a szar döntései között. Aha, menjünk haza. Értesítenem kell a legközelebbi hozzátartozóit, habár, ha Yolához eljutott a hír, már tudják, mi történt.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

Eve úgy bukkant felszínre az álmai közül, hogy némiképp haragudott a tudatalattijára. Nem fordulhatna elő legalább egyszer, hogy fodros fehér fellegeket küld el neki?

Viszont miért is akarna – igazság szerint miért akarna bárki – fodros fehér felhőkön lebegni? Az első, erősebb szellőkés lefújná az embert, ami után mindenképpen ejtőernyőről kellene álmodni. Anélkül egyszerűen belecsoóban az álmóceánba, ahol felfalják a cápák.

Felejtsük el azokat az átkozott felhőket.

– Túl hangosan gondolkodsz.

Eve felpillantott és egyenesen Roarke szemébe nézett.

Mennyire kék, gondolta. Egy ennyire kék óceánban nem is élnek cápák, mert az cápák nélkül tökéletes.

– Mit csinálsz te itt?

– Aludtam, amíg el nem kezdett járni az agyad, te meg el nem kezdél magadban motyogni.

– Már nem maradt semmi a világon, amit megvehetnél, eladhatnál, felépíthetnél vagy amibe befektethetnél? Elértük a kritikus tömeget?

– A vétel, eladás és a többi nyugodtan várhat még egy órát – simított végig beszéd közben a felesége hátán Roarke, és a keze még a fenekénél sem állt meg.

– Tegnap este valaki azt mondta nekem, hogy a szex maga az élet – veregette meg Roarke igazán kivételes fenekét Eve, ha már egyszer kézre esett. – Bárcsak lenne időm élni – tette hozzá, miközben távolabb gördült a férjétől és le az ágyról.

Galahad is leugrott az ágyról, és hiába indult később, hamarabb ért oda az AutoSéfhez. Eve szinte még alva járva programozta be a macskaeledelt a két bögre kávé mellé.

Az első, csodálatos korty felfűtötte az agya áramköreit. Odasétált Roarke-hoz és a kezébe nyomta a másik bögrét.

– Kösz.

Eve álmos szemmel, homlokráncolva meredt a férjére.

– Hogyhogy ennyire ébernek nézel ki? Hogy képes bárki felébredni a kávézás előtt? Ez nem igazság.

– Kávé után sokkal jobban élvezem az ébrenlétet.

– Az nem ugyanaz. Szerinted létezik, hogy az ember tudatalattija duzzog, mert tudja, hogy a hullaházban kezdjük a napot?

– Talán. Rosszat álmodtál?

– Nem, csak Loxie Flash duzzogott álmomban, amiért meghalt. Mindenkit hibáztatott magán kívül, és addig siráncozott, míg legszívesebben behúztam volna neki egyet. Viszont már úgyis halott, szóval mi értelme lenne megütni?

– Szerintem a tudatalattid felismerte, hogy az utolsó áldozatod nagyban hozzájárult a saját végzetéhez, és ha a személyisége a halálban is megmaradt, akkor csak duzzog és másokat hibáztat miatta.

– Aha. Megérdemelt volna egy hatalmas pofont, de a halált már nem... mint ahogy azt sem, hogy az utolsó másodpercei megtöltötték az internetet és a pletykalapokat. Akkor hát... – hajtotta fel álló helyében a kávéját Eve – ... hullaház – indult morogva a zuhanyzó felé.

Éppen kezdett megszabadulni a reggel minden kényelmetlenségétől, amikor Roarke belépett mögéje a vízsugarak közé.

Átkarolta. Izmos, vizes teste nekifeszült a hátának, mire Eve elejtette a gondolatai fonalát.

– Egy kis élet, hogy jól induljon a nap – siklott végig Roarke keze a testén. – Meg hogy ellensúlyozza a hullaházat.

– Ha ezt szeretnéd... – akart szembefordulni Eve a férjével, de érezte, hogy Roarke nekinyomja a csempének. – Igyekeznünk kell.

Roarke az ujjaival szinte azonnal a csúcsra lőtte Eve-et, miközben a tarkójába is beleharapott.

Eve a kezével megtámaszkodott a csempén, és miközben a behatolásra készült, sikerült valahogy megfordulnia és megragadnia Roarke-ot. Beleremegett a kemény és gyors egyesülésbe. A látása elhomályosult – elhomályosította az örült gyönyör, a felszálló pára és a testének csapódó

vízcseppek – ezért megadóan lehunyta a szemét.

Hallotta a saját torkából feltörő tehetetlen nyögdécselést, mely egyre tompábban visszhangzott a forró esőben. Az izmai hirtelen megfeszültek, miközben az élvezet és a zűrzavar közti keskeny határon egyensúlyozott.

Majd aláhullt.

Valahol, valahogyan megérezte Roarke szívdobbanását a hátán és az ajkait a tarkóján. Mielőtt a férje megfordította, az is eljutott a tudatáig, hogy erős szorítása kellemes simogatássá enyhül.

Újra a szemébe nézett, és úgy érezte, végül mégiscsak belecsobban ebbe a tökéletes, kék óceánba.

Végigsimított a vizes haján.

– Szerintem a világnak kijár egy *hűha*.

Roarke mosolyogva megcsókolta a feleségét.

– Azt hiszem, az volt rám ekkora hatással, hogy a feleségem meztelenül az ágyba hozta nekem a kávé.

Eve egy pillanatig még átölelve tartotta a férjét, miközben úgy érezte, sikerült egyensúlyba hoznia a nyűgös halottal foglalkozó álmát és a halottasházi látogatást.

Majd eltolta magától.

– Oké, ennyi volt, el a kezekkel, haver. Haladnom kell.

Befejezte a zuhanyozást, beugrott a szárítócsőbe, lekapta az ajtóra akasztott fürdőköpenyt, és indult a második kávéjáért. Mire egy dereka köré kötött törölközőben Roarke is előkerült a fürdőszobából, már beprogramozta a reggelit.

– Éhes vagyok. Na és te?

– Már én is.

Roarke is felvett egy fürdőköpenyt és csatlakozott a feleségéhez. Miután felemelte a melegítőkupolákat, egy percig némán bámulta az alattuk megbúvó tálcákat.

– Zabkását programoztál.

– Aha, és? Progra... Micsoda? A francba!

Roarke hátradőlt, és Eve szörnyűködését hallva hangosan elnevette magát.

– Összezavartad a tudatalattimat. Waffle-t akartam enni.

Roarke megpaskolta a felesége combját.

– Holnap waffle lesz, bárki ér oda először az AutoSéfhez.

Mivel Eve továbbra is dühösen meredt a táljára, Roarke elkezdte feljavítani olyanra, amiről tudta, hogy a felesége szereti – vagy legalábbis elviseli.

– Jól döntöttél. Nyakunkon a hidegfront Kanadából. Szerencsésnek mondhatjuk magunkat, ha mínusz öt fok lesz napközben.

– Kanadának nincs itt semmi keresnivalója. Ha nem jönne ide, nem kellene ilyesmit ennünk – jelentette ki Eve, ennek ellenére belekanalazott a zabkásájába, amire megnyugtató mennyiségű gyümölcsöt szórt.

– Miben lehetek ma a segítségedre, ha találok rá időt?

– Szólj, ha ismersz gazdag öregasszonyokat, akiknek a fia kapzsi, gyilkos és befolyásolható, a lányát pedig átverték.

Roarke elgondolkodott evés közben.

– Valószínűleg akad néhány ilyen futó ismerősöm.

– A következő áldozat. Strongbow már kiválasztotta és a gyilkosságot is előkészítette. Fogalmam sincs, mennyi ideig vár a következő lépés előtt. Vagy gyorsan lecsap, vagy visszafogja magát egy kicsit. Viszont ha a csapos bemegy Yancyhez, ismerni fogom az arcát. Talán Harvo talál valamit azon a rohadt kabáton. Talán rábukkanunk a hajtincseire, és azokon lesz értékelhető nyom. Loxie megkönnyítette a dolgát, ennek ellenére túl gyorsan lecsapott rá és sok hibát követett el. Alaposabban utánajárok a delaware-i szálnak – folytatta Eve, miközben felállt és elindult a gardrób felé. – Különösen, ha már ismerem az arcát. Ott élt. Laknia és dolgoznia kellett valahol. Vásárolnia és ennie. Ott a múltja. Talán a családja is.

Öltözködés közben ez járt a fejében. Amikor kijött, azt látta, hogy Roarke éppen felköt egy borvörös, vékony szürke csíkokkal díszített nyakkendőt. A szürke árnyalata pontosan megegyezett az inge színével, ami csupán néhány árnyalattal volt világosabb az öltönyénél.

Miközben felcsatolta a fegyverövét, észrevette, hogy a férje felemeli és zsebre teszi azt a szürke gombot, amit mindig magánál hordott. Valósággal elszédítette a szerelem.

Egyik kezével megsimogatta a pulóvere alatt a gyémántot. A kemény nyomozó azonnal érzélgőssé vált a

hatalmas kő érintésétől. Akárcsak a multimilliárdos egy szürke gombtól.

Micsoda páros!

– A szerencse csak süket duma.

Roarke felpillantott.

– Eve, kedves, ezzel egy ír azon nyomban vitába szállna.

– A szerencse csak süket duma – ismételte meg Eve, miközben vadászöld blézert vett a színben Mira teáját idéző pulóvere fölé. – Kivéve, amikor nem. Roppant szerencsésnek érzem magam, amiért melletted ébredhettem fel, meg azért, ami a zuhany alatt történt, még az azt követő zabkásáért is. Nem mondom, hogy ellensúlyozza Strongbow tegnap esti szerencsáját, de legalább jól indul tőle a napom – töltötte meg a blézer zsebeit a szokásos apróságokkal. – Strongbow-nak ez nincs meg. Sem az ébredés, sem ami utána következett. Talán érzi még a gyilkolás izgalmát, noha lassan nyugtalanabbá válik. Észrevették, üldözték, hátra kellett hagynia a tulajdonát. Emiatt van oka nyugtalankodni. Miattam is van oka nyugtalankodni.

Roarke pontosan úgy mérte végig a feleségét, ahogy az őt.

– Hogyan fog beleírni a történetébe, hadnagy?

– Fogalmam sincs, de garantálom, hogy ez a sztori nem happy enddel végződik.

Az örülten síkos úton a belváros felé tartva és a történeteken, valamint a befejezéseken merengve küldött Feeney-nek egy hosszú szöveges üzenetet.

Csatolva elküldöm a Blaine DeLano

Sötét-regénysorozatával kapcsolatos

gyilkosságokkal leginkább gyanúsítható

személy néhány írásmintáját. Ha nem vagy

képben, McNab tájékoztat. Le tudnál futtatni

egy írásanalízist és utána elindítani egy

világméretű keresést hasonló stílusú és

szóhasználatú levelekre? Különösen az

online írók érdekelnek. Az önjelölt írók.

Leginkább azokra a helyekre lennék kíváncsi,
ahová az alkotók feltölthetik a műveiket, hogy a többiek
elolvassák és véleményezzék.

Peabodyt ráállítottam, hogy nézze át a
közösségi oldalakat. A gyanúsított írt egy kéziratot
Forró vér, hideg fej címmel, de az én
kereséseim a publikálást lehetővé tevő helyeken,
a közösségi médiában és a többi oldalon
nem hoztak eredményt.

Most a hullaházba tartok, hogy meghallgassam
Morrist, mit tud mondani a harmadik áldozatról.
Ha valami nem világos, nagyjából egy óra múlva
érek a kapitányságra. Köszönöm. Dallas

Nagy menet lesz, gondolta Eve. Egyáltalán nem volt biztos
abban, hogy Strongbow elérhetővé tette az írását
olyanoknak, akik hozzászólhatnak és kritizálhatják, de talán,
talán olyan éhség tombolt benne, amit csillapítania kellett.
Esetleg vállalta a kockázatot.

Eve terepjárója alig érezte a jégfoltokat és szemmel
láthatóan jobban viselte az időjárás viszontagságait, mint az
a két Rapid Taxi, amelyek egymásba csúsztak a
Kilencediken, a Harmincötödik és a Harmincnegyedik
között.

Ennek ellenére nem tagadhatta a megkönnyebbülését,
amikor végre kiszállhatott abból az átkozott kocsiból, maga
mögött hagyhatta azt az átkozott utcát és végigmehetett a
halottasház fehér folyosóján.

Félúton járt, amikor a háta mögül meghallotta Peabody
csizmájának semmi mással össze nem téveszthető
kopogását.

Megállt. A levegőben citromillatú tisztítószeres és a halál
szaga lebegett.

Peabody gyorsan utolérte. Rózsaszín kabátjában,
szőrmével szegélyezett rózsaszín csizmájában és a nyaka
köré tekert mérföldhosszú, kék színű, rózsaszín rojtokkal
díszített sáljában és hasonló mintájú pomponos sapkájában

úgy festett, mint egy kandírozott eszkimó.

– Visszaszívom, amit korábban a szélvédő szemüvegről mondtam. Hiába csak a metrőig és a metrótól idáig jöttem el, ez alatt is nagy hasznát vettem volna egynek.

– Kanadát okold – közölte Eve. – Máris változatosabb, hogy nem egyedül a február a hibás.

– Kertészkedéssel foglalkozó oldalakat nézegettem. Venni akarunk pár erkélyládát és gyógynövényeket meg mindenféle mást ültetni bele. Nem lett volna szabad még a tavaszra gondolnom.

– Ebben az esetben talán téged kellene okolnunk – lökte be Morris bonctermének a lengőajtaját Eve.

Morris barna garbót vett fel a szokásos ing és nyakkendő helyett – ki vethette volna a szemére? Mindehhez acélkék öltönyt választott. Vaskos fonatba rendezett haja az átlátszó védőköpenye hátáig lógott.

– Újra itt – jegyezte meg.

– Nem hallgatott rám. Lement a bárba és megitta az italt.

– Vodka, egy leheletnyi vermut, gránátalmalé, valamint halálos mennyiségű cián. Ez került a Zsongás, Erotica, Zoner és a pezsgőkoktél mellé. Ez utóbbi pezsgőt, keserűlikőröket, múcukrot és gránátalmait tartalmazott.

– Gyorsan megcsináltatok a toxikológiai vizsgálatot.

– Vele kezdtem az éjjel. Akadt néhány nem várt vendégünk... az időjárásnak köszönhetően.

– Az egész éjszakát idebent töltötted?

– Figyelembe véve a hideget és az utak állapotát, bölcsebbnek láttam a halottak mellett tölteni az éjszakát, mintsem én is közéjük kerüljek. Van itt egy kényelmes kanapém. Csak azt sajnálom, hogy ebben a házban a kávé a közelében sem jár annak, amit tisztességesnek neveznek.

– Peabody.

– Azonnal.

– Nem, nem – legyintett Morris. – Miattam nehogy kimenj erre a nagyvárosi sarkvidékre.

– Csak a kocsimig – árulta el Eve. – Igazi kávé tartok az AutoSéfben.

– Ebben az esetben nagyon hálás leszek.

Eve kívárta, hogy Peabody elsiessen.

– Ráadásul így nem kell részt vennie abban, ami most következik... ki nem állhatja.

– Akadnak, akik képtelenek hozzászokni – nézett le Loxie Flash meztelen testére Morris, amelyet eddigre felnyitott az Y vágással. – Itt ez a fiatal nő, aki alig néhány éve lépte át a felnőttkor határát, és a szervezetét máris elpusztították a drogok. A veséje, a mája, a szíve és a tüdeje is a károsodás jeleit mutatják. Ha folytatja ezt az életmódot, nem valószínű, hogy megéri a negyvenet. Így viszont esélye sem volt eldönteni, hogy felhagy a káros szokásaival vagy tovább úzi őket.

– Kapott egy esélyt. Nem élt vele. Meg tudod erősíteni, hogy ciánmérgezés okozta a halálát?

– Igen, és a halál beálltának az ideje is megegyezik azzal, amit a helyszínen megállapítottál. Láthatod, milyen cseresznyepiros a bőre. A bordáin hajszáltrepedéseket vettem észre. Valószínűleg az újraélesztési kísérlet következménye.

– Valóban megpróbálták újraéleszteni.

– A zúzódások hiányából arra következtetek, hogy elkéstek vele. A ciánsó gyorsan hat. Tetovált és piercingjei is vannak. Kicsit túlsúlyos, az izomtónusa alapján feltehetőleg egyáltalán nem tornázott. Mellimplantátuma volt és csipesz a mellbimbóján, amikor behozták. Ennél nem igazán árult el többet. Gyorsan élt, amit gyors halál követett.

Peabody visszaért és egy kisebb bögrét tartott a kezében.

– Ezt az irodából vittem el. Három adagot programoztam a kocsis AutoSéjébe, és mindet beletöltöttem.

– Zseni vagy.

– Csak arra nem emlékszem, hogyan szereted a kávé.

– Pillanatnyilag? Hálával telve.

– Ha mást is sikerül kiderítened – fordult Morris felé Eve – tudasd velem. Amúgy pontosan azt mondtad, amire számítottam.

– Nem hiszem, hogy tartogat további titkokat, de befejezzük, amit elkezdtünk. Eddig még nem hallottam a legközelebbi hozzátartozóiról.

– Ha továbbra sem keresnek meg, a régi barátja azt

mondta, gondoskodik róla. Induljunk, Peabody.

- Vigyázzatok magatokra odakint - kiáltott utánuk Morris - és örök hálám a kávéért.

- Ez nem tartott sokáig - kezdte Peabody, mire Eve megrázta a fejét.

- Világosan látszik, hogy megmérgezték. Semmi meglepetés. Hacsak az nem, hogy lassan megmérgezte saját magát alkohollal, kábítószerrel és rossz döntések sorával. Ez viszont egyáltalán nem lepett meg. Kezdhetsz próbálkozni, hátha megtalálod, honnan szerzett Strongbow ciánsót. Adjunk a hozzátartozóinak még huszonnégy órát, mielőtt szólnánk Glaze-nek - ült be Eve a volán mögé, és igyekezett rendbe szedni a gondolatait. - Próbáljuk meg kitalálni, ki lesz a következő. Előzzük meg Strongbow-t egy lépéssel. A regénybeli hulla hatvannyolc éves, vagyis induljunk hatvantól és menjünk mondjuk hetvenötig. A könyvbeli áldozat nagyjából kétszázhatvanmillió dollárt ér. Mi kétszáztól felfelé fogunk keresgélni. Vagy özvegy vagy elvált... a kitalált áldozatra mindkettő igaz, azonban biztosan nincs férjnél és nem él élettársi kapcsolatban. Lesz egy fia vagy egy lánya. Talán több gyereke is, viszont egy mindenképpen.

- Tegnap este, mielőtt a központ riasztott, újraolvastam a kérdéses részeket. Máris kezdem a keresést.

- Oké. Hacsak Harvóról is ki nem derül, hogy ugyanolyan éjjeli bagoly, mint Morris, még semmit sem fog nekünk mondani, de azért megkérdezzük. Azt akarom, hogy Yancy csinálja a fantomképet. A tincseit folyamatosan keressük.

- Ihatok egy forró csokit? - villantotta fel megnyerő mosolyát Peabody. - Végig erről fantáziáltam a metrón.

- Igyál - pöccintette meg Eve a műszerfalba épített AutoSéfet.

A kapitányság felé igyekezve csodálkozva látta, hogy néhány gyerek hullámpapíron csúszkál a járdán.

- Hogyhogy nem fagy be a seggük?

- Talán azért, mert velük együtt a seggük is csak tízéves - nyújtott Eve felé Peabody egy kávé. - Elgondolkoztam a kabáton... mármint azon a kettőn, amit ez a nő magának

varrt. Ami igazából három, ha figyelembe vesszük, hogy az egyik kifordítható. Kell lennie egy profi varrógépének, ami az erősebb anyagokkal, keményebb szálakkal is megbirkózik. Szerintem akkor hozta magával, amikor ideköltözött Brooklynba. Ha szűkösen él, túl nagy kiadást jelentene, hogy újat kellene vennie, és amilyen gyakorlott, valószínűleg korábban is volt neki egy, amit átköltöztetett, átszállíttatott ide. Talán a nyomára tudunk bukkanni.

- A delaware-i szállal is foglalkoznunk kell. Ha volt saját, profi varrógépe, feltehetőleg az otthonában dolgozott vele. Teljes vagy részmunkaidőben. Ehhez kell valamilyen bizonyítvány vagy engedély?

Peabody elgondolkodva húzogatta a száját.

- Esetleg valami igazolvány. Utána fogok nézni. Ha feketén dolgozott, mármint úgy értem, nem vallotta be az eladásokat, a jövedelmét, nehezebb lesz lenyomozni, de mindenképpen rendelkeznie kellett valami bevétellel. Ahhoz, hogy nagykereskedőknél vásároljon, kellett adószám vagy valami bizonyítvány.

- Arra hajtott - jelentette ki Eve. - Maximalizálnia kellett a bevételeit. Próbálj elindulni ezen a nyomon Delaware-ben, miközben itt, Brooklynban is igyekszünk rábukkanni.

Miközben leparkolt a kapitányság mélygarázsában, már a napi teendőit rendezgette a fejében.

- Próbálj a nyomára bukkanni az engedélynek, bizonyítványnak, vagy tudja a fene, mi kell a varráshoz. Delaware-i varrónő, akinek az elmúlt két év alatt valamikor lejárt az engedélye. Lejárt vagy átíratta New Yorkra. Utánanézzünk a munkaadóknak, annak, hogy mekkora jövedelemre tehet szert Delaware-ben egy varrónő, és melyiknek járt le úgy az engedélye, hogy az beleesett az általunk vizsgált időintervallumba - szállt ki Eve, és elindult a felvonók felé. - Próbálom sürgetni Harvót, megnézem újra a Közlekedési Hivatal felvételét... hátha követni tudjuk, merre ment, miután tegnap este Brooklynban leszállt a metróról. Még abban az idiótán mutató kapucnis dzsekiben is szörnyen fázhatott, szóval esetleg leintett egy taxit vagy

buszra szállt.

Nyílt a felvonó ajtaja, és rakétaként süvített ki rajta egy első pillantásra csupa lábból és kézből álló valami. Repülés közben nekiütközött Peabodynak és ledöntötte a lábáról. Ugyanebben a pillanatban Eve oldalt fordult, elkapta a rakéta vállát és megpördítette.

A fémlépcsőn dübörgő lábak robaja összefolyt Peabody káromkodásával. Eve újra megfordult, de nem volt elég gyors, nem tudott kitérni – egy láb nekicsapódott az állkapcsának, egy másik pedig a bordáinak, mielőtt teljes testével rávetette magát a kotkodácsoló... férfira. Hirtelen rádöbrent, hogy egy igen alacsony, de annál hosszabb szakállú férfi került az útjába.

– Bassza meg, bassza meg, *bassza meg!* – szorította le a földre, miközben kihúzta övéből a bilincset.

A férfi tovább kotkodácsolt és kígyózva igyekezett kiszabadulni alóla, miközben Peabody négykézlábra állt és a dübörgő léptek is két, kifulladt járőrre változtak.

– Kis seggfej! – köpte egyikük, miközben Eve-nek végre sikerült a férfi csuklójára kattintani a bilincset. – Egyik pillanatról a másikra teljesen begolyózott.

Eve ráült a kis seggfejre és vészjósló pillantással méregette a járőrt.

– Mi a franc történt?

– Azt állította, azért jött, hogy tettelegesség miatt feljelentést tegyen. Elkezdtek felvenni a vallomását, amikor bepörgött. Úgy rohant a felvonó felé az apró lábán, mint akinek szárnya nőtt.

Eve lenézett, bele a férfi örülettől üveges szemébe, aki úgy festett, mint egy hátborzongató kerti törpe.

– Egyiküknek sem tűnt fel, hogy olyasmit szedett be, amitől azt hiszi, tényleg tud repülni? Vigyék a fogdába. Megtámadott egy nyomozót. Hogy érzed magad, Peabody? Jelentést kérek.

– Izé... velem minden oké. Mondjuk, alaposan bevertem a fejem – nyúlt a koponyájához, és óvatosan megérintette az ujjával. – Au!

– Vonszolják fel az aprócska seggét a lépcsőn – rántotta

fel Eve a férfit a földről, majd az egyik járőr felé lökte. – Két nyomozót is megtámadott – dörzsölte meg sajnó állkapcsát. – Krisztus szerelmére, derítsék ki, hogy mit lőtt, szívott vagy szedett be.

– Imádlak, édes pofa – kiabált Eve-nek a törpe. – Meg akarom csókolni a csöcsöd!

– Komolyan? Én meg szét akarom rúgni az apró segged. Viszont egyikünknek sem teljesülhet a kívánsága – ragadta karon Eve a társát, és húzni kezdte a felvonó felé.

– Csöcsök! – hallották még a férfi ordítását, mielőtt becsukódott a kabin ajtaja.

– Idiótákkal vagyok körülvéve. Szükséged van orvosra?

– Nem hiszem... Nem most csapott el bennünket egy vihogó szakállas törpe?

– Csak téged.

– Egy jeges tömlővel is megelégszem. Meg egy fájdalomcsillapítóval.

– Mindkettőt megkapod. Ez az átkozott világ tele van rohadtul átkozottul örültekkel.

A felvonó ajtaja kinyílt; emberek kezdtek beszállni. Eve rájuk mordult. Az emberek meghátráltak.

Ezt a gyilkossági csoport felé vezető úton többször megismételte, míg végül újra karon fogta Peabodyt és maga után húzta a közös irodába.

– Valaki kerítsen Peabodynek egy jeges tömlőt és egy francos fájdalomcsillapítót.

Baxter megpördült a székén.

– Bekaptál egyet, Peabody?

– Leterített egy repülő törpe.

– Velem ez olyan sokszor megesett, hogy már nem is számolom – felelt Baxter, de felállt és megpaskolta Peabody arcát. – Majd én segítek. Vegyük le szépen a kabátodat, édes.

Valaki hozott egy palack vizet, a mindig megbízható Trueheart pedig futva érkezett egy tömlőnyi jéggel.

Miután Eve látta, hogy a társa túléli a reggelt, megfordult, hogy folytassa útját az irodájába. Azonban hirtelen megérezte a zsír, az élesztő és a cukor illatát. Homlokráncolva figyelte az érkező Nadine-t, aki egy pékség

kartondobozát tartotta a kezében.

Nadine-t egy rocksztár kísérté.

A nyomozók valósággal elolvadtak a frissen sült fánk illatától.

Nadine bölcsen Eve kezébe nyomta a dobozt, hogy megelőzze a tolongást.

– Minden rendben, Peabody?

– Lecsapott egy repülő törpe. Bevertem a fejemet.

– Egy repülő törpe? – ismételte meg Nadine, miközben aggodó pillantást vetett Eve-re.

– Megesik az ilyesmi. Mit akarsz, Nadine? Kissé sok a dolgunk.

– Fánkot hoztam, és lehet, hogy némi információt is. Ha nem érdekel...

– Az irodámba – tette a dobozt Peabody asztalára Eve, miközben szigorúan végignézett az emberein. – Meg ne tudjam, hogy nem ő vett belőle először.

– Mmmm – nyögte Peabody, mikor Eve elindult.

– Miféle információt emlegettél? – kérdezte ellentmondást nem tűrő hangon. – Nem vicceltem, amikor azt mondtam, hogy sok a dolgunk, ráadásul Peabody szeme még mindig józók.

– Izé... – pillantott hátra a válla fölött a magas, jóvágású Jake, amolyan „ez is megvolt” módon. – Honnan került ide repülő törpe?

– A felvonóból – indult Eve egyenesen az AutoSéf felé, mivel a kocsiból magával hozott kávé a garázs padlóján kötött ki. – Maga azért jött, mert később szeretném, ha mesélne nekem Glaze-ről és Loxie Flashról.

– Történetesen éppen erről... – hallgatott el Jake, amint a táblára tévedt a tekintete.

Eve programozott három kávé, miközben egy gyors pillantással végigmérte.

– Ha ennyire zavarja, máshol is beszélgethetünk.

– Nem hittem volna, de ez... nagyon kemény. Mondjuk, magának valószínűleg éppen olyan megszokott, mint a repülő törpék.

Eve újra megnézte magának Jake-et. Eddig egyszer

találkoztak, elég feszült körülmények között, s akkor nyugodtnak, higgadtnak találta a férfit. Tudta, hogy magas természetért és sötét, veszedelmes tekintetért megőrülnek a nők.

Nadine feléje fordult.

– Úgy látom, te is kaptál egy pofont.

– Nagyon kemény cipőt hordott a törpe – ráadásul abban a pillanatban a bordája is úgy sajgott, mint egy szuvas fog. – Bocs, rossz a kedvem.

– Nagyon tönkre tudja tenni az ember hangulatát, ha arcba rúgja egy törpe – vette el Jaké a felkínált kávéját. – Köszönöm. Figyeljen, tudom, mi történt Loxie-val. Mindenholnan ezt lehet hallani. Nadine úgy gondolta, ide kellene jönnöm, hogy beszéljek magával.

– Beszéljen – intett Eve a látogatóknak fenntartott fotel felé.

Jake leült és megborzongott.

– Talán agyarai vannak ennek a fotelnek?

– A jelek szerint. Glazier a maga lakásán veszi fel a zenéjét.

– Pontosan – túrt bele hosszú, kócos hajába Jake. – Azt akarom mondani, hogy Glaze teljesen megváltozott, márpedig az nem olyan könnyű a mi köreinkben. Seggfej volt, de fiatal, és a fiatal rockerektől már-már megkövetelik, hogy seggfejek legyenek.

– Maga seggfej?

– Jézusom, Dallas!

– Ez így fair – fordult Nadine felé Jake, miközben kék szemében vidám szikra villant. – Azért én nem vagyok annyira fiatal, és annak ellenére, hogy akadnak seggfej pillanataim, régen eldöntöttem, hogy a zene sokkal fontosabb a bulizásnál. Még a szexnél is, habár néhány esetben fej fej mellett állnak. Glaze-nek tovább tartott eljutni erre a felismerésre, hozott közben néhány idióta döntést, de nem tért le az útról. Arról az útról, amelyen az egyik hatalmas kátyút Loxie-nak hívták – tűnt el a vidámság a tekintetéből, ahogy a kezében tartott bögrére meredt. – Sajnálom, hogy meghalt. Sajnálom, hogy így halt meg, de

Glaze már kikerülte és maga mögött hagyta azt a kátyút. Nem akarta bántani Loxie-t.

– Tudja, hogy ki akarta?

Jake Nadine-ra nézett.

– Nyugodtan beszélhetsz őszintén – mondta Nadine, és a hanghordozása elárulta Eve-nek, hogy kettejük között nem először kerül szóba ez a téma. – Eve ettől nem fog kevesebbnek tartani.

– Egy kicsit én is kevesebbnek tartom magam, de oké. Elsőrangú ribanc volt. Önző és aljas, mint egy csörgőkígyó, ráadásul nem érzett hűséget senki iránt sem. Szerintem? Sokkal jobban akarta Glaze-t azok után, hogy Glaze már nem akarta őt. Irigy kutya.

– Loxie-nak volt egy kutyája?

Jake egy pillanatig csak bámult.

– Ez egy kifejezés. Azt jelenti, annál jobban vágyik valamire, minél inkább nem kaphatja meg.

– Mi köze ennek a kutyákhoz? Mindegy. Jól ismerte Loxie-t?

– Nem igazán. Tudtam róla, hogy kicsoda és micsoda. Sokszor láttam. Amikor nem Glaze-zel kötözködött, Rockyra mozdult rá. A dobosunkra. A nős dobosunkra. Aki egyáltalán nem viszonzta a közeledését. Utána nálam is próbálkozott, de a fenébe is, dehogy. Az a lány piócafént tapadt a rockerekre. Ez is keményen hangzik.

Jake-nek szemmel láthatóan akadt egy érzékeny oldala, Eve-nek viszont nem volt ideje az ilyesmire.

– A halála után kevésbé ribanc, mint életében?

Jake fújt egy nagyot és tovább bámulta a kávéját.

– Nem. Nadine úgy vélte, el kell mondanom, hogy néhány napja összefutottam vele és váltottunk néhány keresetlen szót.

– Mikor, hol, mit mondtak?

– Eljött hozzám és Glaze-zel akart találkozni. Aki éppen a stúdióban dolgozott. Én is fel akartam venni velük néhány számot, ezért mentem oda. Láttam Loxie-t a monitoron. Nem szóltam Glaze-nek... csak elterelte volna a figyelmét. Kimentem az ajtóhoz és közöltem vele, hogy tűnjön el. Erre

azt felelte, hogy kapjam be, és így tovább. Be volt állva. Zsongott. Még azt is felajánlotta, hogy lecidáz, ha beengedem. Mondtam neki, hogy egy frászt, és sokkal többre tartom annál a farkamat, hogy a szájába dugjam. Erre megpróbált felpofozni, de el sem talált. Közöltem vele, ha visszajön, ha megint próbálkozik valami szarsággal, kitekerem a nyakát, és rácsaptam az ajtót. Tulajdonképpen megfenyegettem.

– Elárulná, hol volt tegnap huszonkét óra körül?

– Az este tíz? Mert akkor éppen Lois-zal együtt űztünk egy bizonyos tevékenységet.

– Este kilencre ért a lakásomra és egész éjjel együtt maradtunk. Ne játszadozz vele, Dallas.

– Ez csak rutinkérdés. Mindenkinék feltesszük. Loxie nem próbált meg visszamenni?

– Nem, legalábbis akkor nem, amikor én is ott voltam. Glaze tiszta... észreveszem, amikor valaki nem az. Egy igazán szép lánnyal randizik, és arra összpontosít, hogy tiszta maradjon, valamint a barátnőjére és a zenére. A történetek kissé felforgatják az életét, és ezt sokkal inkább sajnálom, mint Loxie halálát. Ez is kemény, de akkor is ez az igazság.

– Sokszor megfordul a stúdió környékén?

– Ott élek. Ott dolgozom. Szóval, igen. Ott vagyok, amikor nem utazok, nem turnézunk vagy nem promózzuk valamelyik anyagunkat.

– Nem tűnt fel egy nő, aki sokat lófrált arrafelé... – s mielőtt Eve befejezhette volna a mondatot, Jake elvigyorodott, még hozzá úgy, hogy abból arra is rájött, mi bosszantja Nadine-t.

– Talán egy-kettő.

– Egy bizonyos nőről beszélek – folytatta Eve. – Sovány, nagyjából öt láb hat hüvelyk magas. Vörös haj, oldalt kék tincsek.

– Továbbá negyven felé jár? Láttam néhányszor.

Eve felkapta a fejét.

– A stúdió előtt?

– Az utca túloldalán. Csaknem összeütköztünk... azt

hiszem, ugyanazon a napon, amikor Loxie is ott járt. Éppen visszafelé tartottam egy tárgyalásról, ő pedig ott ácsorgott. Valósággal nekem jött. Mondani akartam neki valamit, de hátrahőkölt és elrohant. Nem sokat gondoltam rá. Ilyen rajongók is akadnak.

– Te...

Eve egy ujjmozdulattal elhallgattatta Nadine-t.

– Milyen alaposan sikerült megnéznie?

– Szemtől szemben álltunk. Ez azért elég alapos.

– Nehogy adásba küldd! – figyelmeztette Nadine-t Eve. – Szeretném, ha elbeszélgetne egy rendőrségi rajzolóval.

Jake felvonta az egyik szemöldökét.

– Úgy gondolja, annak a fura, kísérteties nőnek köze lehet az ügghöz?

– Maga szemtől szemben állt azzal a fura, kísérteties nővel, aki meggyilkolt három embert. Nadine, ebből egy hang sem szivároghat ki!

– Ismerem a dörgést, Dallas. Számítok egy exkluzív interjúra.

– Lehetetlen. Figyelj, inkább hivatkozz olyan forrásra, akinek nem fedheted fel a nevét.

Nadine duzzogott néhány pillanatig, majd rábólintott.

– Megteszi.

– A forrásod szerint Loxie Flash meggyilkolása kapcsolatba hozható két lezáratlan üggyel. Több szemtanú látta az érdeklődési körünkbe került személyt és a rendőrök több nyomot vizsgálnak.

– Ez nélkülöz minden konkrétumot – tiltakozott Nadine.

– Ezek tények. Várj... tedd hozzá a haját és a csuklyás vidrakabátot.

– A csuklyás vidrakabátot?

– Tegnap este kapta fel menekülés közben. Ne hagyjuk, hogy élvezze. Jake, szeretném, ha velem jönne. Nadine, kifelé az irodámból.

– Ezt le kell adnom.

– Akkor sem az irodámból.

– Rendben. Yancyvel fogsz dolgozni?

– Aha.

- Pár perc, és megyek - veregette meg Jake karját, amikor a férfi felállt. - Nem maradok sokáig.
- Minden oké. Borzongató, de oké - hajolt le Jake, és megcsókolta Nadine-t. - Tedd, amit tenned kell. Lois.

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

Eve kikísérte Jake-et a közös irodába, majd tovább a mozgójárda felé.

– Ott hátul az egyik srác olyan nyakkendőt visel, ami felér egy retinaellenes merénylettel, egy másik meg cowboykalapot hord – jegyezte meg Jake.

– Igen – erősítette meg Eve.

– Ettől még zsaruk?

– Igen.

– Tényleg nagyon fura ez a nap.

Eve a mozgójárdára lépve sem állt meg, rendületlenül menetelt előre. Jake a hosszú, csizmás lábával könnyedén tartotta vele a lépést. Eve megfigyelte, hogy többen felkapták a fejüket, amikor meglátták, vagy éppen ujjal mutogattak feléje. Jake-et viszont szemlátomást nem érdekelte, hogy öt percenként felismerik.

Mozgást vett észre a szeme sarkából, és amikor odafordult, észrevett egy feléjük igyekvő nőt.

– Nem – jelentette ki határozottan Eve, miközben magára mutatott.

– De én csak...

– Nem.

Jake gyorsan visszamosolygott a válla felett, majd megszaporázta a lépéseit, hogy utolérje Eve-et.

– Talán később.

– Szeretlek, Jake! – kiáltott a nő. Eve még könnyecseppeket is felfedezni vélt a szemében.

– Ez megszokott? – érdeklődött.

Jake megvonta a vállát.

– Megesik. Tényleg arcba rúgta egy törpe?

– Megesik.

Amikor a férfi elnevette magát, Eve úgy döntött, hogy – talán – mégis minden rendben van vele.

– Mivel szemtől szemben álltak – kezdte –, nem figyelte

meg véletlenül a szeme színét?

– Barna. Izé... inkább olyan mogyoróbarna.

– Ezek szerint megfigyelte.

– Szeretem nézni a nőket – felelt Jaké könnyedén. – Mindenféle nőt.

– Le tudná írni azt, aki az imént szerelmet vallott magának?

– Szóval... negyven felé jár... de még nem töltötte be. Csodás kék szempár, dús sötétszőke haj. Hullámos, bár nem göndör. Ez valamiféle teszt?

– Eddig jó.

– Jegygyűrű volt az ujján – tette hozzá Jake. – Erre nem mindenki figyel oda, én igen.

– Nem rossz hozzáállás. Mi a helyzet a vörös hajúval? Rajta észrevett valamilyen ékszer?

– Most, hogy mondja, halálfejes fülbevalót hordott a fülében. Viszont kesztyű volt a kezén, szóval, fogalmam sincs, viselt-e gyűrűt.

Amikor Eve befordult a Yancy ügyosztályához vezető folyosóra, látta, hogy Brad, a csapos megérkezett.

Brad szintén észrevette, azonban a kimerült szemében felcsillanó megkönnyebbülést hamarosan felváltotta a döbbenet, amikor Jake-et felismerte.

– Izé, hadnagy... izé...

– Dallas.

– Persze. Ez olyan izgalmas. Mármint úgy értem, rettenetes. Próbáltam... Jake Kincade. Hű. Tuti.

– Yancy nyomozó, Mr. Kincade szintén alaposan megnézte a gyanúsítottat.

– Maga... maga is ott volt?

– Máshol és máskor – vágta rá gyorsan Eve, mielőtt Brad folytathatta volna a hebegést. – Köszönjük, hogy ilyen kora reggel bejött, Brad.

– Úgysem tudtam aludni. Igen, alaposan megnéztem. Meg én. Csak most nehéz, tudja, magam elé képzelni. A világitás szándékosan olyan vacak, szóval...

– Haladunk – mosolygott bátorítóan a csaposra Yancy, aki alig néhány évvel lehetett idősebb nála.

Eve úgy vélte, hullámos fekete hajával és kifejező tekintetével inkább látszik művésznek, mint nyomozónak.

– Hadd lássam, mire jutottatok.

Mivel Yancy egyszerre dolgozott mind a két kezével és a számítógépen, egyszerűen megfordította a vázlatfüzetét.

Dolgoztam már kevesebből is, gondolta Eve, ahogy a vázlatot nézte. Viszont a kapott rajz alapján, melynek nagy részét a frizura uralta, huszonévesnek gondolta a nőt.

– Nemrég kezdtük el – árulta el Yancy. – Most fogunk belemerülni a munkába.

– Ez is több, mint amit eddig tudtunk. Ilyesmire emlékszik, Jake?

– Szerintem bő tíz évvel idősebb, mint ezen a rajzon. Elhasznált... és ezt nem tiszteletlenségnek szántam.

– Nem azért gyűltünk össze, hogy tiszteljük – mutatott rá Eve.

– Oké, akkor... – szemlélte oldalt billentett fejjel a vázlatot Jaké. – Nyúzottabb, tudja? Már ráncosodik – nyúlt Yancy egyik ceruzája után Jake, ám a mozdulat közepén visszafogta magát. – A szeme és a szája sarkánál.

– Szokott rajzolni? – érdeklődött Yancy.

– Csak szórakozásból.

– Miért nem mutatja meg, mire gondol?

– Nem akarok belefirkálni.

– Csak nyugodtan. A számítógépen úgyis megmarad.

– Ebben az esetben... – vette el Jake a ceruzát. – Azt mondanám, a szeme némiképp kerekesebb. Inkább ilyesmi... – kerekítette le finoman a vonalakat, majd a hüvelykujja kerges oldalával elkente a sarkát. – Talán az orra szélesebb. Esetleg a keskeny arc miatt tűnik szélesebbnek. Különösen az állánál kellene keskenyebbre venni... mondjuk így. A bőre betegesebbnek tűnt. Mint aki keveset jár ki a napfényre.

– Így igaz – suttogta Brad. – Nagyon igaz. A szája kisebb annál, mint amit mondtam, nem?

– Én inkább vékonyabbnak mondanám, de igen. A vonásai között nincs igazán összhang. Nem... – adta vissza Yancynek a ceruzát Jake. – Nem tartom illendőnek kibeszélni egy nőt egy másik nő füle hallatára.

- Egy nyomozó füle hallatára - javította ki Eve. - Azt akarja kinyögni, hogy egyáltalán nem vonzó.

- Nem ronda, mint a bűn, de nem nézné meg kétszer az ember. Ha engem kérdez, afféle, aki beleolvad a tömegbe. A haja olyan „Figyelj rám, benne vagyok” frizura, a többi egyáltalán nem. Olyannak akar kinézni, mint amilyen nem lehet. Fiatalabbnak, vagányabbnak, csak éppen hiányzik belőle az, ami miatt megjegyzi az ember.

- Pedig igyekszik - tette hozzá Brad. - Csak hiába.

Yancy átrajzolta a nő száját és állát.

Eve megnézte a fantomképet, az erős vonalakkal kihúzott szemet, a sötétre rúzsosított száját, az arcot két oldalról keretbe foglaló tincseket.

- Így egészen hasonlít - jegyezte meg Jake. - Igazi tehetségre vall így lerajzolni valakit mindössze mások elmondása alapján.

- Ezzel már boldogulunk - jelentette ki Eve. - Másold le és küldd szét a többieknek - fordult Yancy felé. - Tudnál csinálni egy másikat erős smink és oldalsó tincsek nélkül? Jake szerint barna a szeme, talán mogyoróbarna, szóval a haját is nyugodtan rajzolhatod barnára.

- Akkor induljon a játék - mozgatta meg Yancy a vállát, majd a számítógép felé fordult és a technika segítségével varázsolni kezdett.

A képernyőn eltűntek az oldalsó tincsek. Yancy felvázolta az eddig takarásban lévő halántékot, arcot és az arccsont külső ívét. Rétegről rétegere rajzolta át a vastag szemceruza vonalait, a szempillákat, valamint kellemes barnává festette a sötét szemöldököt.

Az ajkak égővörösből sápadtpirosra változtak, végül csaknem kivehetetlenné fakultak.

- Aha, beolvad a tömegbe - dünnyögte Jake, amikor a vázlat haja nehezen meghatározható barnává változott.

Mielőtt Eve szóra nyithatta a száját, Yancy felemelte az egyik ujját.

- Egy pillanat.

Megerősített egy vonalat itt, elkent egy másikat amott és kihangsúlyozott néhány vonást.

– A puszta arc többet mutat – dünnyögte.

Eve áthajolt a válla fölött és megnézte az eredményt.

– Megvagy, te szuka. Megvagy végre.

Yancy elégedetten bólintott.

– Erre már ráengedhetünk egy arcfelismerő programot.

– Csináld, utána küldd át nekem az eredményt.

Átkozottul jó munkát végeztél. Menjen haza, Brad, és aludjon egy keveset.

– Segítettem?

Eve legszívesebben azonnal indult volna, hogy szagot fogott kopóként folytassa a vadászatot, azonban szánt még egy percet a fiatal és szemmel láthatóan holtfáradt csaposra is.

– Most és tegnap este is nagyon sokat segített.

– Ettől Flash még halott marad.

– Ezen már semmivel sem változtathat. Viszont egy újabb ember került életveszélybe, és talán megmentette azzal, hogy most idejött. Okosan csinálta, hogy felhívott. Bátor volt, amikor üldözni kezdte. Felelősségteljesen viselkedett, amikor ma reggel bejött a kapitányságra. Mindhárom pipa. Most menjen haza aludni.

– Értesít, ha sikerült letartóztatnia? Azzal a tudattal jobban fogok aludni.

– Persze hogy értesítem. Elvigye valaki?

– Nem, nem, köszönöm. Kösz, Yancy nyomozó.

– Nincs mit, tesó.

– Tudom, hogy nem a legjobb időzítés, meg minden, de szuper volt találkozni veled, Jake.

– Veled is – rázta meg Brad kezét Jake, aki ezek után széles vigyorral az arcán sétált ki az ajtón.

– Megyek dolgozni. Még egyszer: remek munkát végeztél, Yancy – mondta Eve.

– Örülök, hogy találkoztunk – köszönt el Jake.

– Csatlakozom ahhoz, hogy nem a legjobb időzítés, de a „Night Run” megrengette a világot.

– Köszönöm – nyújtotta meg Jake a lépteit, hogy utolérje Eve-et. – Most mit fog csinálni?

– Végzem a munkámat. Bocsánat – tette hozzá gyorsan. –

Nagyon sokat segített, sokkal többet, mint egy átlagos szemtanú, szóval valószínűleg hamar el fogjuk kapni ezt a nőt.

– Újabb ember került életveszélybe? Ezt nem csak azért mondta, hogy Brad jobban érezze magát, hanem mert ez az igazság. Mármint valóban segített.

– Igen, tényleg segített, és nem, nem csak azért mondtam. Maga is nagy érdemeket szerzett abban, hogy megmentse ezt a másik életet.

Nadine már azelőtt feltűnt magas sarkú csizmájában, hogy Eve-ék elérték a mozgójárdát.

– Feltartottak – közölte. – Ti viszont gyorsan végeztetek. Ne mondd, hogy máris sikerült elkapni. Sikerült elkapni?

– Te mondtad, hogy ne mondjam – ugrott fel Eve a mozgójárdára.

Nadine visszanyelt egy káromkodást és Eve mögé szökkent.

– Hadd lássam az arcát.

– Nem.

– A francba, Dallas!

– Nem teheted adásba a képét, amíg a parancsnok nem ad rá engedélyt, és pillanatnyilag még nem adta meg.

– Ha leadom, jó eséllyel felismeri valaki és a nyomára vezet.

– Sokkal nagyobb az esélye annak, hogy kereket old. Ha nem sikerül harminchat órán belül rács mögé dugni, kezdődik az újabb történet.

– Ez az én sztorim.

– Az én ügyem.

– A te ügyed az én sztorim. Ez a kettő nem mond ellent egymásnak. Sokat segítettem abban, hogy ilyen gyorsan eredményt értél el.

– Miután lezártam az ügyet, megkapod a sztoridat.

– Jézusom, annyira szexik vagytok. Elnézést – tette hozzá Jake a megbánás legcsekélyebb jele nélkül, amikor a két nő csaknem átdöfte a tekintetével. – Csak hangosan gondolkodom. Viszont a tények attól még tények maradnak. Ami szexi, az szexi. Olyankor is így egymásnak szoktatok

esni, amikor tudod... sokkal kevésbé vagytok hivatalos öltözékben?

– Nehogy válaszolj! – figyelmeztette Nadine Eve-et. – Azzal csak bátorítod.

– Annyival gazdálkodj, amennyit kaptál – tanácsolta Eve.
– Harminchat órán belül – vagy hamarabb, remélhetőleg hamarabb – megtudod a maradékot.

Ezzel átugrott a mozgójárda szélén és futni kezdett.

Nadine csak sziszegett utána.

Jake vigyorgott.

– Kedvelem.

* * *

Eve futólépésben érkezett a gyilkossági csoport irodáihoz.

– Van egy arcunk – kiáltott oda Peabodynak, miközben le sem lassítva folytatta útját az irodájába.

Lekérte a fájlt, amit Yancy küldött át a számítógépére, és amíg ő is elindított egy arcfelismerő programot, kinyomtatta a rajzt.

Amikor Peabody megjelent az ajtóban, már a táblára tűzte kifelé a fantomképet.

– Ez ő? Annyira...

– Ártalmatlannak tűnik – fejezte be Eve a mondatot. – Ez is része a fegyvertárának, hogy ártalmatlannak tűnik. Annyira képlékeny, hogy bárkivé át tud alakulni. Ahogy Jaké mondta, könnyen beolvad. Eggyé válik a választott szerepeivel. Jelen pillanatban egy gazdag nőt tart célkeresztben. Mi viszont *nem* hagyjuk, hogy meghúzza a ravaszt.

– McNab felhívott és tájékoztattott, hogy a te ügyeden dolgoznak és a keresésükkel elérték az első áttörést.

– Hol az eredmény?

– Még finomítanak rajta. Szerinte túl sok minden esett bele a szórásba és most próbálják szűkíteni.

– Milyen gyorsan fog lépni? – járkált faltól falig az irodájában Eve, s közben folyamatosan a fantomképen tartotta a szemét. – Ez a kérdés. Még nem szerepel a

rendszerben, szóval valószínűleg időbe kerül, mire az arcfelismerő eredményt produkál. Egészen eddig semmit sem csinált, ami miatt észrevehették volna. Talán rábukkanunk valami mentális vagy érzelmi betegségre az orvosi adatai között, amikor elkaptuk, bár egyelőre erről sem tudunk. Nincs semmi kapaszkodónk.

– Jó varrónő. Sőt nagyszerű.

– Aha, egyedül ennyi. A megélhetésért cserébe végig kell néznie, hogy mások hordják, amit megvarrt vagy átalakított, igaz? Felfigyelnek rá? Eszükbe jut... mint mondjuk a séf az étteremben, aki azért izzad, hogy elkészítse a rendelésüket? A színfalak mögött, a radar alatt marad. Most írással próbálkozik, hogy ismertté tegye a nevét. *Hadovák könyve*, írta A. E. Strongbow. Felismerik, megdicsérik, talán híressé válik, na meg gazdaggá. Itt vagyok. A francba, eljött az ő ideje. Végre eljött az ő ideje – pördült meg Eve, és ujjával Strongbow arcképére mutatott. – Hogyan akar egy vagyonos nő közelébe férkőzni? A könyvben a kapzsi fiú összevitatkozik a gazdag anyjával, és a vita azzal ér véget, hogy taszít rajta egyet. Az asszony legurul a lépcsőn és kitöri a nyakát. A fiú megpróbálja a húgára kenni a történeteket, aki éppen aznap délután rúgta össze a port nyilvánosan az anyjukkal. Hogyan jut be Strongbow a házba?

– A nő fiának adja ki magát?

Eve megrázta a fejét.

– A gazdagok kiváló biztonsági rendszerrel veszik körbe magukat. Hozzájuk nem lehet bejutni úgy, hogy az ember kiadja magát a háztartás egyik tagjának. Ráadásul a biztonsági rendszeren kívül a személyzet is figyel rájuk.

– Mondjuk, futárként – gondolkodott hangosan Peabody.

– Vagy takarítóként, esetleg újonnan felvett alkalmazottként.

Eve felemelte az egyik ujját.

– Mi az, amihez nagyon ért? A varrás. A gazdag nők alkalmaznak varrónőket, igaz? Elhívják őket az otthonukba... ott sokkal meghittebb, sokkal kényelmesebb. Elég régóta él New Yorkban ahhoz, hogy híre menjen a munkájának. Valamiből fizetnie kell a számlákat, ráadásul

előre gondolkodik. Szüksége van egy gazdag nőre, akit meggyilkolhat.

– Leonardo – vont vállat Peabody. – Bejáratosak vagyunk egy felső kategóriájú ruhatervezőhöz. Ilyenekhez járnak a gazdag nők, mint például te is.

– Én nem vagyok gazdag. Roarke gazdag. Leonardo is lehet egy nyom. Próbáljuk felhívni, és mutassuk meg neki a fantomképet. Talán beugrik neki valami. Ha nem, sok szakmabelivel tartja a kapcsolatot. Csak akad valaki, aki ismeri vagy felismeri ezt a nőt.

– Máris hívom – pillantott újra a fantomképre Peabody. – Nem tűnik ki a tömegből. Esetleg a munkája révén, de...

– Próbáld meg. Addig automatára állítom a keresést és beszélek Feeney-vel.

Nem fog sokáig várni, gondolta Eve az ENYÜ felé menet. Az utolsó fejezet nem úgy alakult, ahogy eredetileg meg akarta írni. Tudja, hogy egy nyomozó liheg a sarkában. Strongbow egészen idáig sikeresen rejtőzött a kíváncsi tekintetek elől, és ez remekül megfelelt neki. Csakhogy az őrült felszín alatt megvan a magához való esze, és tudnia kell, hogy a terve nem a várakozásoknak megfelelően sült el.

Ezért nem, nem fog sokáig várni.

Eve besétált az ENYÜ színes kavalkádjába. Gyorsan végigpillantott a táncoló, szökdécselő elektronikus szakembereken, és látta, hogy McNab a saját munkaállomása mellett ül és dolgozik.

Még hozzá a jelek szerint mélyen belemerült a munkába, mivel ide-oda ingatta a vállát, csettintgetett az ujjával és úgy mozgatta ritmusra a fejét, hogy összecsendültek a fülébe akasztott ezüstkarikák.

Inkább fejest ugrott Feeney irodájának józan nyugalmaiba.

Feeney-t a szokásos ürülékarna öltönyében találta az asztalának támaszkodva. Ugyancsak barna nyakkendőjén egy folt éktelenkedett. Talán kávéfolt, de nem igazán lehetett eldönteni.

Arca, akárcsak az öltönye, kényelmesen megereszkedettnek látszott. Eve úgy vélte, nemrég járhatott

fodrásznál, mivel őszbe forduló vörös, tüskésen meredező haja feleolyan hosszú volt, mint általában.

Feeney a képernyőről Eve-re emelte bánatos kutyaszemét.

– Semmi értelme sürgetni minket, kölyök. Dolgozunk az ügyön.

– Van egy arcunk.

– Név és lakcím áll mellette?

– Még nem.

– Elkapjuk. Valami gond van ezzel a nyommal? – mutatott a képernyője felé Feeney. – Az írásmintái halálosan átlagosak, néhány talán átlag alatti. Vagyis találtuk egy rakás talánt.

Eve a képernyőre pillantott, melyen szavak és kifejezések sorjáltak kódok és matematikai szimbólumok társaságában.

Összességében az egész lehetetlennek tűnt. Éppen ezért bízta másra a keresést ahelyett, hogy maga próbálkozott volna vele.

– Néhány kivételtől eltekintve maga a nő is átlagos vagy némiképp átlag alatti. Tud varrni és gyilkolni – mutatta meg Feeney-nek a fantomképet Eve.

– Negyven, negyvenöt éves, fehér bőrű, barna hajú és szemű. Nincs különös ismertetőjegye. Ha nem szerepel a nyilvántartásban egy-két szabályszegésért, eltart egy darabig, amíg az arcfelismerő megtalálja.

– Aha, erre egyedül is rájöttem. Rejtőzik az emberek elől. Beleolvad a környezetébe. Ez a legjobb kifejezés rá. Jake mondta így.

– Jake? Új nyomozó került az ügyosztályodhoz?

– Nem – meredt homlokráncolva a fantomképre Eve, mialatt igyekezett *többet* látni benne. – Jake Kincade. Nadine összegabalyodott vele.

– Nem tudtam, hogy van egy... – egyenesedett fel hirtelen Feeney, miközben ujjával megbökte Eve-et. – Jake Kincade? Az A Avenue-től?

– Aha. A Gardenben találkoztak a támadás alatt. Szerintem jól kijönnek egymással.

Feeney újra megbökte Eve-et az ujjával.

– Jake Kincade bent járt nálad?

– Aha. Láttam a...

– Bent. Járt. Nálad. Jake Kincade. Közben eszedbe sem jutott az öreg barátod, a régi társad? Aki kiemelt az utcai szolgálatból, egyenesen a gyilkosságokhoz?

Feeney szeme indulatosan villogott. Úgy viselkedett, mint aki kissé megveszett. Eve hátrált egy lépést, mielőtt újra megbökte volna.

– Nem. Éppen azzal voltam elfoglalva, hogy megismerjem egy sorozatgyilkos arcát, hogy a későbbiekben, tudod, elvegyem a kedvét a további gyilkolászástól. Mellesleg honnan kellett volna tudnom, hogy szeretnél találkozni velem?

Erre Feeney is hátrált egy lépést – mire kissé megtántorodott – és a szívéhez kapta a kezét.

– Ismersz te engem egyáltalán? Mit játszottam, amikor a megfigyelés fortélyaira tanítottalak?

– Zenét. Rockzenét – dűnnyögte Eve, miközben érezte, hogy Feeney lyukat bámul belé. – De...

– És mi volt a kedvenc együttesem?

Eve gondolatban – könnyebb volt így, mint a valóságban, Feeney figyelő tekintete előtt – a szemét forgatta.

– A Stones.

– Pontosan. Mit próbáltam megtanítani neked a zenéről, amit szemmel láthatóan nem jegyeztél meg? Jaggerről és Claptonról, Springsteenről és Kirklandről, Dobblerről és Jake Kincade-ről?

– Azt, hogy... vagányok?

– Hogy mindegyikük a saját generációjának a hangja! Az öregem generációjának, az enyémnek, a tiédnek. Jake Kincade és az A Avenue egyszerre jár a nagy elődök nyomdokában és játssza a saját zenéjét. Meghallgattad már egyáltalán a „Paint It Black” feldolgozásukat?

– Izé...

– Nálad járt, és nem szóltál nekem.

– Visszahívom.

– Vissza fogod hívni.

– Aha, majd... elintézem. Most vissza kell mennem, de elintézem.

Ezzel Eve elmenekült Feeney szeme elől.

– A „Burn It Up” a te generációd rockhymusza! – kiáltott utána Feeney.

Eve meggyorsította a lépteit, és menet közben húzta elő a 'linkjét.

– Nadine, szeretnék kérni egy szívességet.

Nadine macskaszeme résnyire szűkült.

– Tényleg?

– Feeney-nek – folytatta gyorsan Eve, mielőtt Nadine viszonzásul elrángatta volna vendégnek a *Most!*-ba. – Feeney-nek szeretnék szívességet kérni.

Elintézte, letudta, és arra készült, hogy bezárkózzon az irodájába és a lehetőségekhez képest próbálja sürgetni az arcfelismerés eredményét.

Azonban Peabody még a közös irodában megállította.

– Leonardo idejön.

– Ide? Nem kell idejönnie. Csak mutasd meg neki azt az átkozott rajzot.

– Megmutattam és nem találta ismerősnek, de amúgy is hazafelé készült a stúdiójából, ezért azt mondta, beugrik, és vet rá még egy pillantást. Talán elárul néhány apróságot, ami segíthet. A csapatával is beszélni fog és terjeszti a hírt.

– Oké, az jó lesz.

– Minden rendben? Elég zaklatottnak tűnsz.

– Mert az is vagyok. Zaklatott. Tudtad, hogy Feeney milyen óriási rajongója Jake Kincade-nek?

– Őt minden rockrajongó szereti, Dallas. Márpedig Feeney-nek a rockzene a vallása. Santiago is duzzogott, amiért olyan gyorsan elvittük innen Jake-et, hogy nem válthatott vele néhány szót. Ráadásul mindezt azok után, hogy DeLanóval sem beszélhetett.

– Nyomozók vagyunk – nyögte Eve, miközben a némileg tényleg duzzogó Santiago felé fordult, majd a többiek felé emelte a kezét. – Nyomozók vagyunk.

– Gyilkossági nyomozók! – kiáltott oda neki Baxter.

– Szolgálunk és védünk – tette hozzá Jenkinson.

– Mert belőled is lehet halott – fejezte be Carmichael.
– Hajrá, csapat! – vigyorgott Trueheart.
– Jézusom, innom kell egy kávét – indult az irodája felé Eve, majd hirtelen meggondolta magát. Ha dob az egyik emberének egy csontot, megspórol magának egy lépést.

– Santiago, Carmichael, vigyétek el a gyanúsított fantomképét DeLanónak, Brooklynba.

Santiago szemmel láthatóan felélénkült, még a cowboykalapját is megigazította.

– Komolyan?

– Azt akarom, hogy a családjával együtt alaposan nézze meg azt a személyt, aki állítólag korábban még őket is követte. Derítsétek ki, hogy DeLano, az anyja vagy a két lánya látták-e már ezt a nőt, ha igen, hol és mikor. Egy példányt a lányok iskolájába is vigyetek el, és mutogassátok körbe. Közben mindenkit figyelmeztessetek. A brooklyni őrre is ugorjatok be, hagyjatok egy példányt náluk a fantomképből. Járjátok végig a közeli üzleteket, éttermeket és így tovább. Az utcákat, sikátorokat, menedékhelyeket, butikokat, áruházakat, étkezdéket, bárcásokat, hajléktalanokat, járőrdroidokat. Beleolvad a tömegbe, de ettől még nem lesz láthatatlan. Csak észrevette valaki, ha felbukkant azon a környéken. Induljatok.

Santiago felállt.

– Rajta vagyunk, főnök.

– Peabody.

– Máris nyomtatom a fantomképeket.

Eve elindult az irodája felé, aztán megint megtorpant, amikor őrült, trillázó nevetés ütötte meg a fülét.

Bella.

Nem csak Leonardo látogatta meg, hanem az egész család.

Acélkék, kéthüvelykes csillogó talpú csizmájában betáncolt Mavis Freestone. A lábbeli színe pontosan illett a haja új színéhez, melyet aznap vastag fonatokba rendezett. Nyitott kabátja – ugyancsak kék színű, rózsaszín és zöld csíkokkal – látni engedte mélyvörös, testhez tapadó ruháját.

Mellette tornyosult a bronzbarna Leonardo. A haját

feltekerte és a tincsek végét bronzsínűre festette. Mindehhez portóivörös bőrkabátot vett fel.

Bellát a karjában tartotta. A kislány szőke haja előgöndörödött a kutyafejet formázó füles sapka alól, és kiabálva integetett feléje egyujjas kesztyűbe bújtatott kezével.

– Das!

– Micsoda szívtipró – állt fel vigyorogva az asztala mellől Baxter, majd odament hozzájuk, átvette Bellát, és úgy dobta fel a levegőbe, hogy a kislány vadul kacagni kezdett, Eve-nek pedig egy pillanatra megállt a szíve.

– Jézusom, Baxter.

– Olyan édi – tette le Bellát a nyomozó.

A kislány odatotyogott Eve-hez és átkarolta a lábát, majd megpróbált felmászni rá.

Mivel nem sok választása maradt, Eve lehajolt és a karjába vette. Bella nyálás, ragacsos puszt nyomott az arcára, miközben táncoló tekintettel, gagyogva fészkelődött. Majd egy kérdéssel fejezte be a mondókáját:

– Ork?

– Ő most nincs itt.

– Ó. Tem Ork.

– Persze. Figyelj, nagyon örülök, hogy bejöttetek.

– Úgyis a közelben jártunk – árulta el Leonardo. – Mindent megteszünk, hogy segítsünk.

– Magas a valószínűsége, hogy a gyanúsított varrónőként vagy szabóként dolgozik. Feltehetőleg Brooklynon kívül, és tömegközlekedéssel jár. Peabody szerint jó abban, amit csinál. Nagyon jó.

– A tervezésben és a kivitelezésben is – erősítette meg Peabody. – Hé, Bellamina, nem akarsz velem jönni?

Bella puszt dobott Peabody felé, ám szorosan odabújt Eve-hez.

– Das.

– Menjünk az irodámba – javasolta Eve, mivel úgy érezte, képtelen összeszedni a gondolatait a közös irodában állva, miközben egy kislányt tart a kezében.

– Persze. Helló, Jenkinson – mosolygott rá Jenkinsonra

Mavis. – Totál szuper a nyakkendőd.

– Ne bátorítsd – dörmögte Eve, majd előre indult. – Most fut az arcfelismerő – kezdte. – Ezen kívül más nyomokat is vizsgálunk. Mivel benne vagy a szakmában, ismerhetsz valakit, aki tud valamit. Ha ez a nő tényleg olyan jó, mint ahogy Peabody állítja, talán a legjobb outleteknek vagy tervezőknek dolgozik. Szükségünk lesz...

Amikor beléptek az irodájába, Bellának elakadt a lélegzete és a táblára mutatott:

– Ó!

– A francba!

Leonardo átvette Bellát és a válla felé fordította a fejét. Ő maga is elsápadt és üveges tekintettel elfordult a táblától.

Eve villámgyorsan felkapta a kabátját, hogy azzal takarja le a helyszíneken készült fényképeket.

– Bocsánat. A francba, bocsánat.

– Francba – visszhangozta az apja széles vállán fekvő Bella.

– Ezért is bocs.

– Hé, Bellissima – vette ki higgadtan Mavis a kislányát Leonardótól, és a fantomképre mutatott. – Az meg ki?

– Das! – kapta fel a fejét Bella, amikor látta, hogy már senki sem foglalkozik vele, és felkacagott. – Das!

Mivel Eve tudta, hogyan reagál Leonardo a vérre és a helyszíni fotókon jó sok vért lehetett látni, inkább kihúzta az íróasztala mellől a székét.

– Kösz. Fogalmam sincs, hogy bírod. Fogalmam sincs, hogy bírja ezt bárki.

– Maradt még Mira teájából az AutoSéfben? – érdeklődött Mavis.

– Aha. Egy pillanat.

– Majd intézem. Hé, Bella, csináljunk apának egy teát. Csak gondolj vidám dolgokra, Holdpitém.

Jól boldogul velük, gondolta Eve. A barátnője, az egykori szélhámos, aki gyakrabban változtatta a haja színét, mint ahogy más zoknit vált, a zenei videók sztárja olyan természetesen boldogult a hatalmas férfival és a kislánnyal, mint aki egész életében erre készült.

Bellával a csípőjén az asztalra tette a teát, miközben előre hajolt és megpuszilta Leonardo arcát.

– Mi majd leülünk a földre és játszunk az építőkockáinkkal.

– Das!

– Dallasnak most dolgozni kell, babukám, mi viszont játszani fogunk.

Ezzel Mavis letelepedett a padlóra és hatalmas retiküljéből elővett egy színes építőkockákkal teli zsákot.

– Oké. Mondom, mi a helyzet – támaszkodott neki az íróasztalnak Eve, hogy ezzel is magára irányítsa Leonardo figyelmét. – Ez a nő negyven év körüli és nagyjából két éve költözött ide Delaware-ből. Egyedül lakik, kevés a pénze. Feltehetőleg nem jár társaságba, nem tesz mély benyomást másokra. A munkájával igen, máshogy egyáltalán nem. Nem az a fajta. Inkább a háttérbe húzódik. Ír. Talán olvas is. Ártalmatlannak tűnik. Profi varrógépet tart a lakásán. Valószínűleg feketén dolgozik.

– Azt sok szabóról el lehet mondani. A pályám elején én is azt csináltam.

– Eljártál az ügyfeleid lakására?

– Miután összeismerkedtünk? Persze, ez a dolgok szokásos menete. Ha van az embernek egy műhelye, esetleg az ügyfelei felkeresik, de általában úgy végezzük a dolgunkat, hogy az minél kényelmesebb legyen nekik. Egy próbáért, egy apróbb igazításért, esetleg egy egyedi tervezésű ruháért mindig házhoz mentünk.

– Hogyan találtak meg?

– Szóbeszéd alapján – kortyolt Leonardo a teájából, és ettől szemmel láthatóan megnyugodott. – Ha az ember egy boltban dolgozik, legyen az nagyáruház vagy butik, csak odacsúsztatja nekik a névjegyét, és tudatja velük, hogy boldogan vállal kisebb és nagyobb munkákat. Amennyiben egy másik szabó alkalmazza, talán óvatosabb... az ilyesmiért ott helyben kirúgják az embert. Ha nem jár társaságba, úgy nehezebb. Talán az egyik vevő közeledett hozzá, és az ő megbízásait kezdte teljesíteni.

– Oké, világos.

– Még mindig őrzöm a pályám hajnalán összegyűjtött címeket. Kérdezősködhettek egy kicsit.

– Odaadom neked a fantomképet, és arra kérlek, hogy te is csak ennyit tegyél. Ha valaki felismeri, ne felejtse el, hogy cseppet sem veszélytelen. Csak hívj fel – hallgatott el, amikor jelzett a számítógépe.

A képernyő felé fordult, és ahogy az egymás mellé helyezett fantomképet és igazolványképet nézte, úgy érezte, megütötte a főnyereményt.

– Ann Elizabeth Smith. Átlagos név, átlagos arc. Többé nem olvadhat bele a tömegbe – jelentette ki Eve. – Megvan a szuka.

– Szuka! – jelentette ki derűsen Bella, és nevetett, mint valami csirkefogó.

HUSZADIK FEJEZET

Amint kiürült az irodája, Eve azonnal elindított egy keresést Ann Elizabeth Smithre, miközben Peabodyért kiáltott.

Peabody futva érkezett.

– Mavis azt mondta, hogy... – pillantotta meg a fotót a képernyőn. – Igen!

– A delaware-i Wilmingtonban született 2018. március 4-én, és ott is nevelkedett. Testvérei nincsenek. A szülei '27-ben elváltak. Az apja még ugyanebben az évben elköltözött és fél évre rá újra megnősült. Az első házassága végén már szeretőt tartott – vont le Eve a következtetést. – Az anyja varrónő volt, a saját boltjában dolgozott. Erre is rákerestem. A bolt két évvel ezelőtt bezárt... Ann ekkor költözhetett ide, New Yorkba. Megtaláltam a brooklyni lakcímét, valamint a munkahelyének a címét. A Dobb'sban dolgozik.

– Ami meglehetősen exkluzív áruház – árulta el Peabody, aki Eve-vel párhuzamosan dolgozott a zsebszámítógépén. – Felső kategóriás ruhákat és kiegészítőket árulnak.

– Carmichael és Santiago már Brooklynban járnak – húzta elő Eve a kommunikátorát. – Elküldöm őket a nő lakásához. Te addig foglalj le egy tárgyalót. Vond be Carmichaelt, és... Shelby járórt. Kidolgozzuk a letartóztatás tervét.

Amint Peabody számítógéppel a kezében kiment, Eve értesítette és eligazította a nyomozóit, majd felhívta Feeneyt.

– Mondtam már, hogy eltart egy ideig – közölte Feeney kimérten.

– Megtaláltam... ne hagyd abba, amit csinálsz, és McNabot sem szeretném elkérni a munkájából. Viszont szükségem lenne egy számítógépes szakemberre. Tudsz nélkülözni valakit?

– Callendart elviheted – maradt továbbra is jeges Feeney hangja. – Már ismeri a munkamódszeredet.

– Tökéletes. Lefoglalok egy tárgyalótermet és kidolgozzuk az akciót.

– Szólok neki, hogy induljon – majd kimért stílusa ellenére hozzátette: – Jó vadászatot.

– Még valami. Küldök neked egy címet.

Feeney gyászos pillantást vetett rá.

– A te csoportodnál nem maradt nyomozó?

– Nem a munkával kapcsolatos. Ez Kincade stúdiójának a címe. Az A Avenue, mármint az együttes éppen felvesz néhány új dalt. Ma délután tizenöt órakor kezdenek, és úgy este tízig, tizenegyig maradnak. Ez elég sok idő. Kincade várni fog. Elintéztem.

– Várni fog? – döbbsent meg Feeney.

– Hogy odamenj. Találkozz vele. Figyeld és hallgasd. Nincs ideje újra bejönni a kapitányságra, de te odamehetsz. Ha akarsz.

– Nézhetem, ahogy az A Avenue felveszi a dalait? – olvadt fel Feeney jeges hangja az áhítattól.

– Aha. Mondtam már, hogy elintéztem.

Amikor Feeney teljes tizenöt másodpercen keresztül nem szólt egy szót sem, Eve kezdett attól tartani, hogy a barátja enyhébb stroke-ot kapott.

– Feeney?

– Ezt nem elintézted – szólalt meg reszelősen Feeney, majd a hangja magasra szárnyalt. – Ezt robbantottad! Szent szar, szent szar! Ez életem legjobb napja! El ne áruld a feleségemnek, a gyerekeimnek és az unokáimnak, hogy ezt mondtam! Szent, meleg, gőzölgő szar!

Eve nem volt biztos benne, hogy bárkinek is el fogja mondani az életben, hogy a nyomozó, akit mindig higgadtnak és cinikusnak ismert, aki sohasem beszélt mellé, most úgy viselkedik, mint akinek kissé elment az esze.

Talán könnycsepp is csillant a táskás szemében.

– Oké. Akkor rendben vagyunk?

– Naná, hogy rendben. Kölyök, ez valami szédületes!

– Akkor oké. Most mennem kell, mert itt van ez az ízé. Ez a nyomozás.

Gyorsan bontotta a vonalat, mert Feeney arca egyre

jobban hasonlított a nagy, nyálas kutya fejére az állatklinikán.

Peabody visszacsörtetett.

– A kettes tárgyaló a miénk. Néhány pénzügyi adatot is sikerült szereznem, de nekem ez már egy kicsit bonyolult.

– Kérjem meg Roarke-ot, hogy segítsen?

– Annyira azért nem rossz a helyzet. A jelek szerint az anya megőrizte a tulajdonjogát és fizetést adott Smithnek. Szerintem elég szép fizetést, viszont mégsem annyit, amennyiért hajlandó lett volna átvenni a családi üzletet. A fent említett lány ebben az üzletben dolgozott bejelentett alkalmazottként tizenhét éves kora óta. Ez azért elég sóher dolog. Nem kapott sem százalékot a nyereségből, sem jutalmat.

– Oké. Oké – gondolta át Eve. – Talán rossz viszonyban volt az anyjával. Ez Mira területe, de egybevag Smith megszállottságával, amit a női írók, női szereplők és női áldozatok iránt érez.

– Ez nem személyes női hatalom vagy női kör – fejezte be egy bólintás kíséretében Peabody. – Egy kicsit több ennél. A bolt jól jövedelmezett az anya keze alatt és néhány évig még azt követően is megőrizte a vezető helyét, hogy átadta az irányítást. Először lassan kezdett hanyatlani, majd meredeken zuhant. Ez nagyjából egy évvel azelőtt történt, hogy az anya lehúzta a rolót. Szerintem az ő keze volt az egészben.

– Értem – mondta Eve, miközben átküldte az összegyűjtött adatokat a tárgyalóterem számítógépére. – Készítsük elő a terepet. Az elektronikai munkára megkaptuk Callendart. Már elindult. Santiagót és Carmichaelt is eligazítjuk. Kérek egy térképet és mindent, amit össze tudunk gyűjteni ennek a nőnek a lakhelyéről.

– Talán a munkahelyén van, nem igaz?

– Tudnunk kell, ki a közvetlen főnöke. Derítsük ki.

A tárgyalóterembe érve Eve azonnal felállította a tábláját, melynek közepét Smith igazolványképe foglalta el.

Egy háromszintes, tizennyolc lakásos bérházban lakik. Az övé a második emelet kettes számú lakása a nyugati oldalon.

Miközben Eve elrendezte a táblát, maga elé képzelte az épületet.

– Felhívjuk az áruházat – gondolkodott hangosan –, és kérjük a varrodai osztályt.

– Azt hiszem, Átalakításnak hívják.

– Akkor azt. Név szerint keressük Smitht, hogy konzultáljunk vele. Talán már a te arcodat is ismeri, ezért ezt Callendarra bízuk. A többi attól függ, hogy odabent van-e vagy sem, és előbbi esetben meddig tart a munkaideje. A munkahelyét is meg kell ismernünk, merre esnek a vészkijáratok, mekkora terület áll a rendelkezésére a meneküléshez. Az áruház biztonsági őrségének akkor szólunk, ha odaértünk. Őket nem ismerjük.

Miközben Eve kidolgozta a logisztikát, megérkezett Carmichael és Shelby járőr.

– Vegyetek kávé, ha kértek. Még várjuk az elektronikus szakértőt. Peabody, hívd fel az irattárat. Hátha megvan náluk a Dobb's alaprajza.

– A brooklyni Dobb'sról beszélsz? – kérdezte Shelby. – Ott dolgozik az egyik barátom.

Eve abbahagyta, amit csinált és Shelby felé fordult.

– Fecsegős?

– Tud beszélni, hadnagy, de ha megesketem, akkor képes befogni a száját. Cipzárt tesz rá, ha azt mondom neki.

– Akkor hívd fel és esked meg. Ki kell derítenie, hogy dolgozik-e ma egy bizonyos varrónő, név szerint Ann Elizabeth Smith – mutatott a tábla felé Eve. – Ő a gyanúsítottunk. Tudnom kell, hogy bent van-e az üzletben, meg annak az osztálynak az elrendezését, ahol dolgozik.

– Jill tudni fogja. Azon az osztályon dolgozik, ahol a hivatalos eseményekre való elegáns ruhákat árulják, amiket hivatalos eseményekre szokás felvenni.

– Csak az adatok kellenek. Semmi locsogás.

– Tárgyilagos is tud lenni, ha kell, hadnagy – húzta elő Shelby a 'linkjét, miközben megérkezett Callendar.

Az utolsó találkozásuk óta rövidre nyíratta és kékre festette a haját. Olyan sokzsebes, bő nadrágot hordott, amit az elektronikus nyomozók valamiért nagyon kedveltek. A

zöld zsebeket kék és rózsaszín pöttyök díszítették. A nadrág többi része rózsaszínben pompázott. Magas szárú tornacipője pedig zöld és kék színekben.

Az ingén – méretes melle fölött – kiskutyák játszottak egymással. A fegyverét az övére akasztva hordta.

– Helló! – köszöntötte a társaságot.

– Helló. Vegyél egy kávé. Egy perc, és kezdem az eligazítást.

– Hoztam üdítőt – rázta meg a kezében tartott poharat Callendar. – Készen állok.

– Hadnagy? Ma nincs bent a gyanúsított.

– Akkor a lakására összpontosítunk.

– Hadnagy? – folytatta Shelby. – Már csaknem egy éve nem dolgozik ott. Jill szerint kilépett. Beadta a felmondását és eltűnt.

– Nem frissítette az adatait. A barátnőd még ott van a 'link végén?

– Várakoztatom, hadnagy.

Eve odalépett Shelby mellé és kivette a kezéből a készüléket.

– Itt Dallas hadnagy beszél.

– Ja, oké – mosolyodott el idegesen a vonal túloldalán a kerek szemű szőkeség.

– Ismeri Smithet? A. E. Smithet?

– Annt? Persze. Vagyis nem úgy. Nem szoktunk együtt lógni vagy ilyesmi, de amikor még itt dolgozott, sokszor kértem a segítségét. Ha meg kellett igazítani vagy egy kicsit átalakítani egyik-másik ruhát. Maga volt a tökély, tudja? Ráadásul gyorsan dolgozott. Több törzsvásárlóm kifejezetten őt kérte.

– Hogy boldogult az üzletben?

– Hogy is mondjam... Kitűnően végezte a munkáját. Az emberekkel viszont nem jött ki ennyire jól. Nem viselkedett durván vagy sértőn, éppen csak, hogy... nevezzük talán félénknek? Sohasem mondott semmit.

– Nem voltak barátai?

– Itt? Szerintem nem. Ja, Mo figyelmeztetett, hogy ne locsogjak. Feltettem a hangfogót.

– Rám az nem vonatkozik.

Shelby odahajolt a képernyőhöz.

– A hadnagynak nyugodtan beszélhetsz.

– Akkor oké. Fura volt. Nem egyszerűen csendes és félénk, hanem fura. Nem nézett az ember szemébe, folyton motyogott, a zsebszámítógépe fölé görnyedve töltötte a pihenőidejét... ha egyáltalán kivette a pihenőjét. Legtöbbször végigdolgozta a teljes munkaidőt. Idebent mindenki barátja mindenkinek. Ő egyszerűen nem illett köztük. A Dobb's remek ünnepi bulikat szervez. Egyre sem jött el, amíg itt dolgozott. Azt hiszem, megrémített. A munkájában viszont nagyon jó volt.

– Nem találkoztak, amióta kilépett?

– Nem. Bár abban biztos vagyok, hogy több törzsvásárlóm fű alatt továbbra is vele varrat.

– Oké, köszönöm a segítségét. Tegye vissza a lakatot a szájára.

– Szabad... Előtte még szeretném megkérdezni, hogy csak nem csinált valami őrültséget? Tudja, néha hallja az ember, ahogy azt mondják valakiről: „Olyan csendes volt, olyan magának való”, és sohasem gondolták volna róla, hogy képes ilyesmire. Ann is csendes volt és magának való, nagyon is magának való, de nem lepődnek meg azon, ha kiderülne, hogy valami hatalmas őrültséget követett el.

– Shelby majd megmondja, mikor veheti le a szájáról a lakatot – adta vissza Eve a 'linket a tulajdonosának, miközben intett az ujjával.

– Most mennem kell, Jill. Majd találkozunk.

– Peabody, kapcsolj be a többieket.

Eve fejben mindent sorba vett, majd amikor Peabody odabiccentett neki, belevágott.

– A gyanúsított neve Ann Elizabeth Smith, alias A. E. Strongbow. Úgy véljük, három embert már meggyilkolt. Rosie Kent – folytatta Eve, miközben a tábla felé mutatott. – Chanel Rylan és Loxie Flash. Mindegyik áldozatot előre kiválasztotta, mindegyik gyilkosságot előre megtervezte, hogy minél jobban hasonlítanak a Blaine DeLano regényeiben megírt gyilkosságokhoz.

Beszámolt az áldozatokról, a gyilkosságokról, az indítékokról és Smithnek a DeLano sorozata iránt érzett megszállottságáról.

– Szóval nem csak örültséget követett el – jegyezte meg Callendar. – Maga is örült.

– Azt, hogy a törvény szerint örült-e vagy sem, a bíróság és az orvosok dolga eldönteni. Viszont nem az a szégyenlős, csendes, ártalmatlan nő, akinek mutatja magát. Egyszerre veszedelmes és ravasz. Nem szabad alábecsülnünk. Santiago? Láttok arra utaló jelet, hogy a lakásában tartózkodik?

– Lent vannak a redőnyök, hadnagy. Nem láttuk sem távozni, sem hazaérni.

– Az elektronikus szakemberünk majd megállapítja, miután odaértünk. Ha nincs a lakásban, megvárjuk, amíg hazaér. Peabody és én odabent, Santiago és Carmichael nyomozó a kocsiban Callendarral. Az egyenruhásokat elrejtjük az épület mögé, ahonnan csak a jelzésemre bújnak elő. Ha a nő a lakásban tartózkodik, a hátul felállított járőrök elvágják a menekülőútját. A nyomozók együtt hatolnak be velem és Peabodyval, majd a földszinten megállva ezt az utat vágják el. Callendar, te velünk tartasz. Bekopogsz és ráveszed, hogy nyissa ki az ajtót. A te arcodat nem ismeri és nem nézel ki nyomozónak.

– Hé!

– Nem fog „gyilkossági nyomozónak” tartani – ütött meg engedékenyebb hangot Eve.

– Így már más.

– Ajtót nyit, mire ellépsz az útból. A fegyvereket alacsony energiára, bénításra állítva gyorsan legyűrjük. Varrónó, szóval számítanunk kell éles és hegyes tárgyakra. Azt nem tudjuk, tart-e más fegyvert is a lakásban.

– Az épület régi, a bérleti díj alacsony. Elsősorban a munkásosztály tagjainak készült – tette hozzá Peabody. – Szerintem egy hordozható eszközzel is fogsz majd hőjelet, Callendar.

– Vettem. Mikrofont és kamerát is viszek, biztos, ami biztos.

– Szerelkezzünk fel – mondta Eve –, és indulás.

Rövidre fogtam, gondolta Eve, miközben Callendarral és az elektronikus felszerelésével a hátsó ülésen Brooklyn felé tartott. Viszont nincs olyan egyszerű akció, amit félvállról lehetne venni.

Ami rövid, az is lehet csavaros, és az egyszerűség mindig rejthet halálos veszélyt. Vezetés közben kidolgozott néhány forgatókönyvet az előre nem látható helyzetekre. A járőrök egy fekete-fehér autóval követték, Peabody pedig a zsebszámítógépe segítségével további adatokat ásott elő.

– Megtaláltam az anyja oldalát a közösségi médiában. Van egy mostohalánya... jobban mondva kettő a második házasságából. A fiatalabb most, júniusban ment férjhez. Rengeteg itt a kép... és persze a kommentár. Savannah-ban laknak, az esküvőt is ott tartották. Csodálatos ez a menyasszonyi ruha.

– Ez azért olyan érdekes, mert?

– Mert Smith anyja tervezte a mostohalányával, és ők is varrták meg. A mostohalánya anyaként emlegeti a kommentekben... az asszony egy özvegyhez ment hozzá. A lány csak áradozik az új anyjáról, a ruháról és a családjáról. Viszont senki még csak meg sem említi a mostohatestvérét. Egyetlen fénykép sem készült Smithről. Szerintem el sem ment az esküvőre.

– Nincsenek családi kötelékei.

– Legalábbis egyet sem találtam. Az apjának, Smithnek is van oldala. Nem annyira bőbeszédű, mint az anyjáé, de létezik. Rajta fényképek róla és a második feleségéről, meg néhány golfcimborájáról. Továbbá egy csomó a második feleségétől született fiáról és az unokájáról. A lányáról viszont semmi. Ő sem tesz róla említést.

– Ez valahol nagyon szomorú – jegyezte meg Callendar. – Az öreg lelép, felszed egy másik nőt és új családot alapít, amiből kihagyja a lányát. Az anya megvárja, amíg elég idős nem lesz, s utána férjhez megy. Új élet, új család. Mivel Smith zizi, ezt talán valamiféle menekülésnek tartotta. Ez is szomorú.

– A családnak úgy kellene viselkednie, ahogy azt egy

családtól elvárják.

– Én is pontosan ezt mondom – csapott Peabody vállára Callendar. – Mármint úgy értem, az én családom fele ugyancsak zizi. Nem olyanok, akik képesek álmában megölni az embert, de zizik. Mégis összetartunk.

– Tehát úgy gondolod, hogy Smithről megfeledkezett a családja – mutatott rá Eve. – Fel sem tételezed, hogy az apja esetleg próbálta tartani vele a kapcsolatot. Az anyja hónapokkal azt követően zárta be a boltját, hogy Smith kísétált a családi vállalkozásból, amelyben a teljes addigi életét leélte. Később az új, New York-i munkáját is otthagytá.

– Ott a pont – adta meg magát Callendar.

– Továbbá ki járt rosszul azzal, hogy a szülők új párt találtak és megfeledkeztek róla? Három ártatlan, akik nem bántottak senkit, Smith mégis meggyilkolta őket.

– Aha, ezt nem lehet figyelmen kívül hagyni. DeLano erotikus könyveket ír? Szeretem az erotikus könyveket.

– Vannak benne izgalmas részek – árulta el Peabody. – Viszont többnyire a „Fogják csinálni?“, nem pedig a „Már megint csinálják” kategóriából.

– Később tartsatok könyvklubot – figyelmeztette a másik kettőt Eve. – Közd a járőrökkel, hogy szakadjanak le. Kerüljenek hátra. Nehogy előbb elhajtsanak az épület előtt és úgy kanyarodjanak be. Nem szeretném, ha Smith éppen akkor nézne ki az ablakon, amikor elhúz arrafelé egy rendőrautó, és ettől pánikba esne.

Miközben Eve befordult az utcába, amelyben Smith háza állt, Peabody továbbította a parancsát. Helyeslően bólintott, amikor látta, hogy a nyomozóinak sikerült olyan parkolóhelyet találniuk, amelyre nem lehetett rálátni Smith ablakából, ám az utcát és az épületet jól szemmel tudták onnan tartani.

Leparkolt az utca túloldalán és felvette velük a kapcsolatot.

– Maradjatok a helyeteken, amíg Callendar nem pásztázza végig a házat. Carmichaei?

– Most álltunk meg, hadnagy. Pár perc, és elfoglaljuk a

helyünket. Földszint, hátsó bejárat. További parancsig ezt fogjuk tartani.

– Callendar?

– Egy pillanat. Szép öreg épület. Sokat kellett dolgozni rajta, de erős téglafalak mindenütt. Meg... ócska ablakok még ócskább redőnnel. Egyetlen szemvillanás alatt talállok neked egy hőforrást. Úgy látom, a szoba távolabbi felében ül. Egyetlen hőforrást érzékelek, Dallas. Ül, de ébren van.

– Behatolunk. Minden járőr foglalja el a helyét hátul. A nyomozók várjanak addig, amíg beléptünk az ajtón, utána szállják meg a földszintet. Callendar.

– Egy pillanat. Átirányítom a jelet a zsebszámítógépemre, így folyamatosan rajta tudom tartani az egyik szemem. Kérsz kamerát és mikrofont?

– Arra nem lesz szükség. Felkészültetek?

– Felkészültünk.

– Indulás – suttogta Peabody, miközben mindenki kilépett a kocsijából.

Gyors léptekkel közelítették meg a bejáratot. Nem futva, noha gyorsabban, mint az átlagos, New York-i sétálók. Eve a mesterkódjával kinyitotta az ajtót, megadta a jelet a nyomozóknak, majd belépett.

A keskeny lépcső felé mutatott.

– Miután bekopogtál, mondd azt neki, hogy varrónőt keresel és őt ajánlották.

– Mit akarok varratni?

– Óóó, hát menyasszonyi ruhát! Mondd, hogy menyasszonyi ruhát – sürgette Peabody.

– Király. Azt el tudom játszani.

– Amint kinyitja az ajtót, lépj hátra.

– Ugye, tudod, hogy igazi nyomozó vagyok?

– Igazi nyomozó vagy, aki mögöttünk fog behatolni. Vedd elő a fegyvered, és úgy tartsd a kezed, hogy ne lássa.

Miközben végigmentek a folyosón, Eve az ajtókat figyelte. Arra a következtetésre jutott, hogy néhány erősebb rúgásra megadják magukat. Ha Smith nem engedi be őket, egyszerűen rátörnek.

– Hol van most? – kérdezte suttogva, miközben

megközelítették az ajtaját.

- Ugyanott.
- Peabody, tiéd az ajtó túloldala. Santiago?
- Fogjuk a bejáratot és a lépcsőt.
- Carmichael?
- Hátul vagyunk, hadnagy.
- Készenlét – biccentett Callendar felé Eve.

Callendar felöltötte a boldog arcát, az ajtó elé lépett, leengedte a fegyvert tartó kezét és a másikkal megnyomta a csengőgombot.

Megreccsent az ajtó mellé szerelt hangszóró.

- Igen?

- Helló! Debby vagyok! Egy barátomtól tudom a nevét. Az esküvőmről lenne szó. Nagyon, de nagyon dicsérte a munkáját és anyukám azt szeretné, ha az ő menyasszonyi ruháját viselném, csak éppen rám kellene igazítani még a nagy nap előtt.

- Hogyan? Micsoda?

- Májusban lesz. Mármint az esküvő. Egy képet is hoztam. Megmutathatom?

- Várjon.

Odabentről láncsörgés hallatszott. Callendar hátralépett.

- Nyílik az ajtó – súgta Eve a kommunikátorába.

Amikor kattant a zár és az ajtó ujjnyira nyikorogva elvált a faltól, azonnal berontott és a falhoz penderítette a bent álló nőt.

- Istenem, Istenem, vigyenek el mindent, amit akarnak!

- Rendőrök vagyunk.

Eve magában káromkodva maga felé fordította a nőt, hogy megnézzé az arcát.

- Ez nem Smith. Hol van Ann Elizabeth Smith? – kérdezte ellentmondást nem tűrő hangon.

- Nem tudom – pillantott rettegve egyik arcról a másikra a nő. – Nem ismerek ilyen nevű embert. Kérem, nemsokára hazaér a gyerek. Vigyék el, amit csak akarnak.

- NYPSD – tette vissza a tokjába Eve a fegyverét, és elővette a jelvényét. – Ez a lakás annak a személynek a

nevéen van, akit az előbb mondtam.

– Én Gracie Lipwitch vagyok. Van igazolványom. Megmutatom.

– Nem szükséges, Ms. Lipwitch és nagyon sajnálom, hogy ennyire megijesztettük.

– Megijesztettek? Majdnem összepisiltem magam! Nyugodtan ülök itthon a szabadnapomon és szórom a cukrot a süteményre, amit cserkésztalálkozóra akar vinni a gyerek, és a következő pillanatban ez történik. Valami esküvőt emlegettek. Azt hittem, esküvői tortáért jöttek. Az a rohadt interkom egy rakás szar.

– Mióta lakik ebben a lakásban, Ms. Lipwitch?

– Nyolc hónapja, három hete és két napja.

– Honnan tudja ennyire pontosan?

– Akkor költöztünk ide, amikor a gyerek semmirekellő apja eltűnt az életünkből. Leülök. Remeg a lábam.

– Hozzak egy pohár vizet? – érdeklődött Peabody, mire Lipwitch legyintett.

– Halálra ijesztettek.

– Nagyon sajnálom – kért elnézést nyugtalanul Peabody.

– Az általunk keresett személynek ez a bejelentett lakcíme – húzta elő a fényképet. – Róla beszélek.

Lipwitch megnézte a képet.

– Sajnálom. Nem hiszem, hogy ismerem. Viszont abból, ahogy ide betörtek, remélem, hogy megölt valakit – sápadt el Lipwitch, amikor senki sem szólt egy szót sem. – Istenem, azt hitték rólam, hogy gyilkos vagyok.

– Nem, nem hittük gyilkosnak – biztosította Eve. – Az előző lakó nem hagyott itt semmit?

– Teljesen üres volt a lakás, amikor Darby és én beköltöztünk... habár nem valami tiszta. Darby a lányom. Egy teljes napig takarítottam, mint valami örült. Minden tele volt apró darabkákkal. Szövetdarabkákkal. Foltos volt a fal. Mint amire felakasztottak valamit. Ennyi. Esküvőt emlegetett – sóhajtott nagyot Lipwitch. – Azt hittem, esküvői tortát akar. Pék vagyok. A néhány sarokra lévő pékségben dolgozom, és időnként sütök néhány tortát a pult alatt. Ez a szabadnapom – tette hozzá. – Csak három tucat sütit

készítettem a gyerek cserkészcsapatának.

– Nagyszerűen néz ki.

Lipwitch sóhajtvá pillantott Callendar felé.

– Nyugodtan vegyen egyet. Többet sütöttem annál, mint amennyi kell.

– Komolyan? Elfeleztünk egyet – választott ki Callendar egy süteményt, amelynek krémes, fehér cukormáz ült a tetején, és tört belőle egy darabot. – Fantasztikus!

Eve elővett egy névjegyet.

– Hívjon fel. Intézkedem, hogy jegyezzék be a címváltozást. Akkor senki sem fogja háborgatni magát.

– Oké. Figyeljen, az előző lakó tényleg megölt valakit?

– Egy gyilkossági nyomozással kapcsolatban keressük.

– Ez még annál is félelmetesebb, mint az, ahogy betörték. Nem tudom, hogy segít-e, de azért kaptam meg olyan gyorsan ezt a helyet, mert az egyik földszinti lakó sokat jár a pékségbe, és tudta, hogy éppen lakást keresek. Igaz, hogy csak egy nappalis és két hálósobásra vágytam, de megfelelt az ára, és közel van a munkahelyemhez, ráadásul éppen senki sem lakott benne. Az előző lakó itt hagyta az utolsó havi lakbért egy borítékban a kulcsokkal együtt, és lelépett. A jelek szerint hetekig észre sem vették, hogy már eltűnt.

– Ezzel valóban segített. Elárulná a nevét annak, aki az üres lakást ajánlotta?

– Mrs. Waterstone a 103-asból. Valószínűleg otthon találják, de ne ijesszenek rá.

– Nem fogunk. Még egyszer elnézést kérek.

– Már nagyrészt túlvagyok rajta. Később talán még izgalmasnak is fogom tartani. Vigyenek neki egy süteményt – csomagolt be papírszalvétába egy darabot Lipwitch. – Nagyon édesszájú, és ha valaki tud valamit, akkor az Mrs. Waterstone.

Eve, kezében a süteménnyel elindult lefelé a lépcsőn.

– Carmichael, Shelby, megszakítjuk az akciót. A gyanúsított már nem lakik itt. Járjátok végig a környéket és mutassátok meg mindenkinek a fényképét. Talán találunk valamit.

A lépcső aljára érve beleütközött Carmichael nyomozóba, aki vádlón mutatott feléje az ujjával.

– Az sütemény.

– Kiváló megfigyelő vagy.

– Sütemény van nálad.

– Nem, a süteményt Mrs. Waterstone fogja kapni a 103-as lakásban.

– Nálam is van egy, és olyan kivételes ember vagyok, hogy szívesen megosztom másokkal. Törj belőle egy darabot.

– Kösz.

– Utána nyomás vissza DeLano címére, és maradjatok a környéken – utasította Eve a többieket.

Santiago tört magának egy darabot.

– Kicsúszott a kezünkből, főnök.

– Aha. Kicsúszott.

– Kérsz, Peabody?

Peabody a Callendar tenyerében ülő süteménydarabbal szemezett.

– Csak a felét. Szeretném, ha lötyögős maradna a nadrágom.

– Akkor a felét. Dallas?

Eve megrázta a fejét és elindult a 103-as lakás ajtaja felé.

– Az Acélakaratú Nő, aki nemet mond a süteményre – jegyezte meg Callendar, és mivel amúgy is a tenyerében tartotta, bekapta az utolsó falatot.

Eve becsengetett a 103-asba, mire itt is egy recsegő hangszóró fogadta.

– Igen?

– Mrs. Waterstone? Dallas hadnagy vagyok a NYPSD-től.

– Kissé messzire került a körzetétől, drágám.

– Ahogy mondja, asszonyom. Az emeleti szomszédja, Ms. Lipwitch szerint talán tud mesélni nekünk arról, aki régen abban a lakásban lakott, amiben most ő. Süteményt is küldött magának.

Lánccsörgés, kattanás, és máris előttük állt az ajtóban az apró, barna asszony fehér hajkoronával és kedves mosollyal az arcán.

– Tudja, mennyire édessájú vagyok. Te jó ég, hárman

jöttek, és mindhárman lányok. Tényleg a rendőrségtől?

– Igen, asszonyom.

– Erről beszélek. Erről, meg a süteményről. Jöjjenek csak beljebb. Most végeztem a házimunkával és éppen le akartam ülni a könyvem mellé. Kérnek egy teát?

– Köszönjük, nem.

Ha a házimunka alatt a takarítást értette, az aprócska asszony volt a takarítás bajnoka. Minden ragyogott a tisztaságtól. A bútorokon meglátszottak az évek, de egyetlen porszemet sem lehetett találni rajtuk.

Eve rádöbrent, hogy amikor a lakás tulajdonosa a könyvét említette, igazi könyvre gondolt. Roarke nagyra értékelte volna a könyvekkel megrakott polcokat.

Fényképek is akadtak mellettük. Rengeteg gyerekarc.

– Foglaljanak helyet, lányok, és árulják el, hogy mit akarnak tudni.

– Ismeri Ann Elizabeth Smitht?

– Az emeleti egérkét? Nem mondanám, hogy ismerem. Mint ahogy azt sem, hogy a liba nyávog. Miért mondana ilyet bárki? Mit követett el?

– Szeretnénk beszélni vele.

– Ne akarjon lóvá tenni, drágám – hintázott kényelmesen a székén Waterstone. – Ötvenöt éven keresztül tanítottam. Ha három rendőr kopog az ajtómon és őt keresi, valami komoly dologról lehet szó. Mondjuk nem lepne meg.

– Ezt miért mondja?

– Mert alattomos, barátságtalan és boldogtalan volt. Elég rossz kombináció. Egyszer sem láttam, hogy hazahozott volna valakit és sosem fogadott vendéget sem – hallgatott el Waterstone, ujjával dobolni kezdett a szék karfáján, s eközben sem hagyta abba a hintázást. – Ez nem egészséges. Annyit tudtam kihúzni belőle, hogy varrónő a Dobb'sban. Ahová a gazdagok járnak. Én is szeretek varrogatni, ezzel sem tudtam rávenni a beszélgetésre. Párszor megkértem, de faképnél hagyott. Az a lány viszont, aki most odafent lakik? A beköltözése óta kedves hozzám, ám a másik? A tekintete. Az a jó szó rá, hogy *alattomos*. Emlékszem, egyszer sírva jött haza. Órúltan zokogott, ha értik, miről beszélek, nem pedig

szívszorítóan. Volt nála egy csomag. Megkérdeztem, hogy mi a baj, mire rám kiabált. Ekkor fordult elő első ízben, hogy egyenesen a szemembe nézett és nem maga elé morogva válaszolt valamit. Közölte, hogy a saját dolgommal foglalkozzak. Mivel pontosan fölöttem lakott, egy jó órán keresztül hallottam, ahogy dübög és csapkod. Rossz természet lakozott abban az egérkében. Legyenek óvatosak, ha megtalálják, drágáim.

– Nem tudja véletlenül, hová költözött innen?

– Sajnálom, hogy ezt kell mondanom, de nem tudom. Sietve költözött ki, legalábbis úgy tűnt. A bútorait valószínűleg addig szállíttatta el, hogy nem voltam idehaza. Azt sem tudtam, hogy már nem lakik itt, csak nem hallottam a fejem fölött motoszkálni. Kicsit aggódtam, meg szimatoltam is, amikor felmentem és becsengettem. Utána felhívtam a házkezelőt, mert tudják, egy ilyen boldogtalan élet csúnya véget tud érni. Elképzelhetőnek tartottam, hogy végzett magával. Utána meg kiderült, hogy csak továbbállt. Mondjuk a lakbért pennyre pontosan kiszámolta és itt hagyta. Ekkor szóltam Gracie-nek az üres lakásról. Ez most már egy boldog ház. A másik lány magával vitte a felleget. Márpedig ahol felleget van, ott előbb-utóbb kitör a vihar.

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

Eve gyorsan szedte a lábát és gyorsan beszélt.

– Carmichael – kiáltotta a kommunikátorába. – Shelbyvel járjatok végig minden épületet, lakást, üzletet, étteremet, étkezdét és lebujt ebben a háztömbben. Peabody, küldd át nekik az összes, Smithről készült fényképet. Mutassák meg minden egyes lakónak, eladónak, hajléktalannak és zsebtolvajnak – vágódott be a volán mögé. – Hívd fel nekem ezt a Dobb'st – kérte Peabodyt, majd felvette a kapcsolatot Santiagóval. – Peabody máris küld nektek néhány képet. Járjatok végig minden lakást DeLano tömbjében és minden épületet a boltoknál, ahol a lánya észrevette a gyanúsítottat. Csak látta valaki ezt a szukát. Nincs messze, nem költözhetett messze – szögezte le. – Talán megint megváltoztatta a külsejét. Ehhez elég okos, csak hogy a természetét képtelen megváltoztatni. Folyamatosan dolgoznia kell, ha meg akar élni.

Vezetés közben Feeney-t is felhívta.

– Valami eredmény?

– Te mentél ki a helyszínre. Arra a címre, amit Peabody McNabnak is átküldött.

– Innen megpattant.

– Nem meglepő. Nagyjából kilenc hónapja, hogy nyoma veszett. Azóta semmi nem érkezett a címre és nem küldtek onnan semmit. Most rájuk át magunkat a következő adathalmon. Ez a nő összekuszált néhány szálát az oldalakon, ahová az amatőrök feltölthetik az írásaikat... nem bírta jól a kritikát, és egy idő után már nem jelentkezett be. Úgy látjuk, a műveit is levette róluk.

– Ebbe roppant bele. Senki sem értékelte a művészetét. Most majd megmutatja nekik. Nem csak DeLanónak, mindenkinek. Tartsd – várakoztatta Feeney-t. – Helló, Callendar.

– Helló.

– Peabody átküldi neked, amit a következő áldozatról sikerült megtudnunk. Tisztában vagyok vele, hogy csak egy hordozható készüléket hoztál, de húzzál bele.

– Értettem. Akad ebben a klassz kis hátsó AutoSéfben szénsavas üdítő?

– Nem tudom.

– Akad – árulta el Peabody.

– *Excelente*. Veszek egyet. Magasan kell tartanom a cukorszintemet.

Ideje erősítést kérni, gondolta Eve, és felhívta Roarke-ot.

Arra számított, hogy első körben Caróval, a titkárnőjével kell beszélnie, de a férje maga fogadta a hívását.

– Üdvözöllek, hadnagy.

– Aha. Figyelj, van egy kis időd szakértői munkára?

– Talán. A fizetségtől függ.

– Ha! Az ENyÜ két külön keresést is futtat, és nem akarom harmadikkal terhelni őket. Azonosítottam a gyanúsítottat és megtaláltam a lakcímét, de hónapokkal ezelőtt kiköltözött. Ann Elizabeth Smith. Az embereim éppen most járnak végig két körzetet is, mert rohadtul biztosra veszem, hogy még mindig itt van Brooklynban. Mélyebben bele kellene ásunk magunkat a pénzügyeibe, és tudni szeretnék a titkolt számláiról is, ha egyáltalán vannak.

– Mások pénzügyeiben turkálni mérhetetlenül kielégítő. Otthonról dolgozol vagy a kapitányságról?

– Egyelőre a kapitányságról. Előtte beugrom a Dobb'sba.

– Ezek szerint elmegyünk vásárolni?

– Mondjuk, úgyis leértékelték a cipőket.

– És nincs más, amit jobban élveznél a vásárlásnál. Egy órán belül a kapitányságra érek. Legfeljebb másfél.

– Köszönöm. Most mennem kell.

Eve meglátta a Dobb'st – egy háromszintes, elegánsan fakó téglalapú épületet hatalmas kirakatokkal és a lengőajtó fölött egy hivalkodó, rézből készült cégtáblával.

Először a mélygarázsba akart beállni, de hirtelen meggondolta magát, odakanyarodott a „Parkolni tilos” területre és felkapcsolta a „Szolgálatban” jelzést.

– Én itt maradok – szólalt meg Callendar a hátsó ülésen.

- Hacsak nincs rám szükséged odabent.

- Maradj.

- Még sohasem jártam odabent - mászott ki Peabody a kocsiból, és alaposan megbámulta a kirakati próbababákat, amelyeket úgy állítottak be, mintha egy sétahajó fedélzetén sétálgatnának kényelmes rövidnadrágjukban és könnyű ingükben. Az egyik bábú kényelmesen kinyújtózva feküdt egy nyugágyban, kivágott fürdőruhája látni engedte a szikrázó ékkövet a köldökében, miközben a magasba emelte a kezében tartott, apró esernyővel díszített, rózsaszín itallal teli poharát.

A bábuk haját összekócolta az óceán szele.

- Február van - jegyezte meg Eve. - Miért nem kabátot, pulóvert és csizmát adtak rájuk?

- Február van - helyeselt Peabody. - Ez az a hónap, amikor a gazdagok elmenekülnek a hideg elől és hajókáznak a meleg tengereken. Ezért viselnek ilyen ruhákat.

- New Yorkban, ami Brooklyn is magába foglalja, ilyenkor még február van.

Eve belökte a díszes ajtót.

Látta, hogy három különböző irányból azonnal elindul feléje három, örülten mosolygó ember. Mintha a harctéri bekerítést gyakorolnák.

Mindhárman spriccert tartottak a kezükben.

- Ha bármelyikük lefröcsköl valami szarral, azonnal letartóztatom, amiért megtámadott egy rendőrtisztet - kapta elő Eve a jelvényét. - Merre találok azt az osztályt, ahol személyre igazítják a ruhákat?

Ketten azonnal elsomfordáltak, a harmadik viszont úgy állt - mind a hatlábnyi magasságával - fekete túsarkújában, mint akinek sohasem fáj a lába.

- A második és a harmadik emeleten bármelyik konzultánsunk segít találni egy szakembert, aki átalakítja a ruháját.

- Nem akarok szakembert. Az Átalakítóosztályt keresem.

A nő mosolya meg sem rezzent.

- A második és a harmadik emeleten bármelyik konzultánsunk...

– Nem érdekes.

Eve sietős léptekkel elindult a mozgójárda felé. A háta mögött Peabody kinyújtotta a karját, és kért a csuklója belső oldalára az illatmintából.

Megszagolta, majd Eve után rohant.

– Túl pezsmás.

– Micsoda?

– Semmi.

– Idáig érzem a szagod. Mint aki a dédnagyanyja padlásán aludt.

– Aha, túl pezsmás – dörzsölte a combjához a csuklóját menet közben Peabody. – Az én hibám.

Az emeletre érve Eve körülnézett. A polcokon halomban álltak a ruhák, néhány fülke fölé kiírták a tervezők nevét. Rengeteg felöltöztetett emberalakot is észrevett. Hármát úgy állítottak csoportba, mintha a mozdulatlanságba fagyott műemberek egymással beszélgetnének.

Ettől egész egyszerűen végigfutott a hátán a hideg.

Végül észrevett egy élő embert, aki egy rakás virágmintás nadrággal éppen egy vásárló felé tartott és sietősen felé irányította a lépteit.

– Várjon.

– Jó napot! Sajnálom, de éppen egy vevőt szolgálak ki. Viszont máris hívok egy konzultánst, aki a segítségére lesz.

– Az Átalakítást keresem.

– Természetesen. Csak hadd szóljak...

– Hívja ide izé... Jillt. Egyenruha. Szőke haj, nagy, kék szem.

– Azonnal hívom. Csak egy pillanat.

Miután az eladó elsietett, Eve eldöntötte, hogy pontosan két percet hajlandó várni, mielőtt valakinek az a arcába nyomná a jelvényét.

Jill nagyjából kilencven másodperc elteltével bukkant fel. Amikor megpillantotta Eve-et, hatalmas szeme még nagyobbra nyílt a csodálkozástól.

– Senkinek sem mondtam semmit! Esküszöm!

– Nem azért jöttünk. Szeretném, ha odakísér ne az Átalakításra.

– Ó. A francba. Oda a vásárlók nem léphetnek be.
Eve elővette a jelvényét, de nem nyomta Jill arcába.

– Ha ez nálam van, akkor nyomozó vagyok, nem pedig vásárló.

Az Eve háta mögött álló Peabody gyorsan lekapta a kezét a pulóverről, amit simogatott.

– Nézze, Jill, szorít az idő. Előkeríthetem az üzletvezetőt és végigmehetünk a rohadt protokollon, de akár oda is kísérhet, ahová menni akarok.

– Azt hiszem. Rendben. Azt hiszem, rendben lesz, mivel maga rendőr. Láttam a videót, meg minden.

– Nagyszerű. Induljon előre.

– Menjünk lifttel. Az Átalakítás a pincében van és kódkártya kell hozzá, hogy eljusson oda az ember. Csak az alkalmazottak léphetnek be.

A felvonót sokkal tágasabbnak találta, mint amibe a kapitányságon szokott szorongani, ráadásul kevesebben használták. Ám amikor az ember hozzávette a bevásárlószatyrok tömegét, egy kisbabát abban a kerekese izében – a babakocsi, jutott Eve eszébe –, és egy kockás pulóverbe öltöztetett méretes kutyát, igencsak kevés hely marad a kényelmes utazáshoz.

A földszinten mindenki kiszállt. Jill lehúzta a kártyáját és elindultak az alagsor felé.

Mivel a föld alá kerültek Eve sötét, munkásnyúzó környezetre számított. Ahol tucatnyian görnyednek a varrógépek fölött, vagy a hátukat és a lábukat gyilkolják az asztalok és munkapadok mellett. Rossz világításnál, hidegben.

Ehelyett a felvonó kabinjából egy fényesen megvilágított terembe lépett, ahol nagyjából fél tucat ember dolgozott gépeken vagy kézi szerszámokkal. Néhányan beszélgettek munka közben. Mások fejhallgatót viseltek, és úgy mozgatták a vállukat, mint a kockák az ENyű-n.

– Ez a központ – árulta el Jill. – Arra van a pihenő és a mosdók, arra meg a raktárak, de...

– Ez is megfelel. Kösz.

– Visszamehetek?

– Persze. Egyelőre tartsa még a cipzárt a száján.

– Úgy lesz. Esküszöm! – menekült el Jill.

Egy fekete, kontyba kötött hajú nő jött elő hátulról és elindult az egyik munkaasztal felé. Nyakában nagyító lógott egy elegáns lánc végéről.

Amikor észrevette Eve-et és Peabodyt, feléjük kanyarodott.

Eve hatvan körülnek becsülte a korát. A sminkje tökéletes volt és elegáns, fekete köpenyt és szegecses nadrágot viselt.

A lábán pedig kényelmes cipőt.

– Nagyon sajnálom, ide csak az alkalmazottak léphetnek be. Visszakísérhetem magukat az áruházba?

Eve elővette a jelvényét.

– Beszélünk kell a vezetővel.

– Éppen azt teszik. A nevem Conchita Gomez. Miben segíthetek?

– Dallas hadnagy és Peabody nyomozó. Régebben dolgozott itt egy bizonyos Ann Elizabeth Smith.

– Ahogy mondja, ám Ms. Smith hónapokkal ezelőtt felmondott.

– Azért keressük Ms. Smitht, mert szeretnénk kikérdezni az egyik ügyünkkel kapcsolatban.

Gomez annyira lehalkította a hangját, hogy a gépek zaja mellett alig lehetett hallani.

– A jelvényükön az állt, hogy Gyilkossági Csoport.

– Ahogy mondja.

– Ann gyilkossági ügy gyanúsítottja?

– Meg kell találnunk Ms. Smitht.

– Fogalmam sincs, hogyan tudnék segíteni. Remek munkát végzett nálunk és jó fizetést kapott. Megdöbrentem, amikor beadta a felmondását, és megkérdeztem, hogy mi volt a gondja. Mindössze annyit felelt, hogy más szükségletek és prioritások is léteznek. Felajánlottam, hogy felterjesztem emelésre, de a maga módján azt is visszautasította.

– A maga módján?

– A fejét lehajtva. „Köszönöm, de mielőtt elmegyek, még

befejezem annak a ruhának az átalakítását, amibe belekezdtem.” Nagyon nem tetszett, hogy elveszítem, ugyanis példás munkát végzett.

– És máskülönben?

– Rettentő félénken viselkedett. Nem tudott beilleszkedni a társaságba. Nagyon eredményes osztályt vezetek és rettenetesen sok a dolgunk, ám jók a munkakörülmények és az itt dolgozók elégedettek. Mindez szükséges a jól végzett munkához. Ann rátermett és kreatív volt. Elégedettnek viszont egyáltalán nem nevezném.

– Dühkitörések?

– Ann esetében? – igazította meg Gomez a kontyát a tarkóján. – Egyáltalán nem. Mondjuk, éreztem, hogy időnként mintha némán fortyogna, de szólni ritkán szólt a többiekhez.

– Elöl dolgozott?

– Balra az utolsó asztalnál. Tudom, hogy feketén is elvállalt ezt-azt. A legtöbben ezt csinálják. Amíg nem akadályozza a munkájukat, igyekszem félrenézni.

– Tudja, melyik vásárlónak dolgozott? Fontos lehet – tette hozzá Eve, amikor látta, hogy Gomez habozik.

– Nem tudom biztosan, sejtéseim vannak.

– Szeretnék egy listát kapni a sejtéseiről.

Gomez fekete szeme döbbenet csillant, bár a hangja nyugodt maradt.

– Rendben. Átnézem a papírjaimat és összeállítok egy névsort. Azt viszont hangsúlyozom, hogy ez nem konkrétum, csupán a véleményem.

– Megértettem. A többi varrónővel is szeretnék beszélni.

– Nem mindenki ismerte. Ming, aki most Ann régi asztalánál ül, azt követően került ide, hogy Ann elment. Della pedig csak a múlt hónaptól dolgozik nálunk, miután a szeretett CeCenk nyugdíjba vonult. Jobbra az első asztaltól.

– Szeretném megzavarni a munkát. Csak pár percre.

Gomez a terem felé fordult.

– Hölgyeim – kiáltotta –, és Beau – tette hozzá finom mosollyal az egyetlen férfira utalva. – Hadd mutassam be Dallas hadnagyot. Szeretne beszélni veletek.

– Ismeri valaki Ann Eiizabeth Smith tartózkodási helyét?

Eve látta, hogy az emberek egymásra pillantanak. Néhányan elképedve, mások megigézve vagy kíváncsian. Megszólalni viszont senki sem szólalt meg. Végül Beau megvonta a vállát.

– Régen itt dolgozott. Felmondott. Amúgy is beképzelt volt.

Ha Eve messziről látja, valószínűleg kamasznak gondolja. Beau kötött sapka alá szorította göndör, bíborvörösre festett fürtjeit, amihez vékonyka kecskeszakállat növesztett. Ezüstszeg állt ki az álla közepéből és meglehetősen esetlenül mozgott, ahogy eltávolodott a varrógépétől.

Ennek ellenére legalább tizenöt évvel maga mögött hagyta már a kamaszkort.

– Beképzelt.

– Akkor sem szólt volna az emberhez, ha az lángra gyullad. Nem dobott be semmit a közösbe. Mert szoktunk gyűjteni a születésnapokra és mindenféleképpen. Meg a Titkos Mikulásra. A francba, még én is adok bele, pedig zsidó vagyok.

– Úgy látom, nem kedvelte.

– Egyáltalán nem. Bocs, Cheeta – tette hozzá, miközben a főnökére vigyorgott. – Nem szakadt meg a szívem, amikor elváltak az útjaik.

– Nincs semmi ötlete, merre indult, miután elváltak az útjaik?

– Lövésem sincs.

Hátul, a Smith régi asztalával szemben ülő apró termetű, vörös hajú lány felemelte a kezét.

– Izé... bajba került?

– Beszélni szeretnénk vele – felelt Eve.

– Csak mert egyszer kedves volt hozzám és nem szeretem bajba keverni az embereket.

– Nagyon fontos, hogy elmondod a rendőröknek, ha tudsz valamit, Yolanda.

A főnöke halk, határozott hangja hallatán Yolanda behúzta a nyakát.

– Egyszer, amikor nagyon elúsztam a munkával, segített egy kicsit, és ez nagyon kedves volt tőle.

– Szerintem írt egy könyvet, vagy valami ilyesmi.

Eve a robusztus szőkeség felé fordult.

– Ezt ő mondta magának?

– Nem mondott az senkinek semmit. Egyszer korábban jöttem, hogy befejezzek egy munkát, mert nyaralni készültem. Már itt volt, hátul a pihenőszobában. A rágcsáért fizetni kell, de a tea, a kávé és a víz ingyenes. Smith hátul kávézott, miközben a tabletjén dolgozott. Annyira elmerült a munkában, hogy meg sem hallott. Odapillantottam a válla felett. Éppen írt. Kérdeztem is, hogy könyvet írsz, vagy mi? Erre mérföldmagasra ugrott, azonnal összekapkodta a holmiját és egyetlen szó nélkül kirohant.

– Egyszer láttam. Miután felmondott – tette hozzá Yolanda.

– Mikor? – kérdezett vissza azonnal Eve. – Hol?

– Szóval, izé... pár hónapja. Karácsonyra vásároltunk az anyámmal és a húgommal. Máshogy nézett ki, de tudom, hogy ő volt.

– Mit ért azon, hogy máshogy nézett ki?

– A haja. Levágatta. Mindig hosszú volt a haja, amit lófarokba kötött, akkor alig ért a válláig. Ráadásul vörösre festette. Még gondoltam is, hogy milyen jól áll neki. Nem akarok sértő lenni, de mintha néhány kilót felszedett volna. Azt a nagy kabátot hordta, és egész testesnek látszott benne.

– A pingvines kabátot?

– Igen! Szóval észrevettem és rákiáltottam meg integettem neki. Át akartam menni a túloldalra, hogy köszönjek és megkérdezzem, hogy mit csinál, de amikor észrevettem, azonnal továbbállt. Méghozzá egész gyorsan. Ezzel kicsit megbántott.

– Hol történt?

Yolanda az ajkát, majd a hüvelykujja körmét rágcsálta.

– Izé...

– Próbálja felidézni, hogy mit csinált, amikor észrevette. Az utca túloldalán – tette hozzá gyorsan Eve. – A nagy, pingvines kabátban.

- Azt hiszem... úgy gondolom... Aznap nagyon sokat vásároltunk, de vagy a Harmadik sugárúton láttam, vagy a Kilencedik utcában. Inkább a Harmadikon történhetett, közvetlenül azután, hogy kijöttünk a Baby Love-ból. Azért ugrottunk be oda, mert a bátyáméknak nem sokkal hálaadás előtt született gyerekük. Ha jól emlékszem, ott történt. Vagy amikor a Kilencedik utcában jártunk. Abban viszont biztos vagyok, hogy decemberben történt. December első szombatján, mert akkor kértem egy szabadnapot... igaz, Cheeta? Cheeta meg tudja nézni. Kértem egy szabadnapot, hogy együtt mehessünk vásárolni. Meg is ebédeltünk... ebéd előtt! - csapta össze a kezét Yolanda, mint aki éppen megnyerte a fődíjat. - Ebéd előtt láttam. Ebben biztos vagyok, mert megbántott, hogy még csak nem is köszönt, és erről beszéltem ebéd közben. Szóval a bababolt biztos.

- Ezzel nagyon sokat segített, Yolanda.

- Nem szeretném bajba keverni.

- Nem keverte bajba. Sőt inkább segített néhány embernek megúszni a bajt. Ha valakinek eszébe jut valami, hagyok névjegyet a főnöküknél. Bármikor felhívhatnak. Ms. Gomez, ha ideadná azt a névsort...

- Szükségem lesz úgy egy órára. Archiváltuk a tavalyi fájlokat, akárcsak a régi dolgozóink kártyáit... mármint a blokkolókártáit.

- Amint sikerült összeállítania, azonnal küldje át nekem.

A felvonóban Eve elővette a 'linkjét.

- Szerencsénk volt - jegyezte meg Peabody.

- Talán. Ideje szólni a helyieknek - hívta fel Eve az ismerősét. - McMahon hadnagy, itt Dallas hadnagy beszél. Még mindig a maga területén ólálkodok.

Mire elért a kocsihoz, a brooklyniak készen álltak átfésülni a Yolanda által említett területeket.

- Találtál valamit? - kérdezte Callendart, aki a kocsi ülésén is táncolt munka közben, mialatt a cukros üdítőjét szürcsölgette.

- Elkezdtem összerakni egy névsort.

- Nekem is mindjárt küldenek egyet. Majd összevetjük a tieddel, hátha találunk egyezést. Maradhatsz még ezen az

ügyön?

- Egészen addig, amíg a kapitány máshogy nem rendelkezik. Valaki olyan szagot áraszt, mint a gazdag gimis diáklányok tornaöltözője egy izzasztó röplabdameccs után.

- Le kell szednem valahogy magamról! - dörzsölte Peabody a csuklóját. - Csak egy apró fújás volt.

- Ahhoz képest elég hosszan tart.

Eve tájékoztatta az embereit - azokat is, akik még nem értek el semmilyen eredményt.

- Rövid vörös haj - dűnnyögte maga elé, miközben a forgalomban az autókat kerülgette. - A megfelelő karakter bőrébe bújva követte Glaze-t, hogy kiválassza a nőismerősei közül a következő áldozatot.

- Kimosható is lehetett - dűnnyögte Callendar a hátsó ülésen.

- Micsoda?

- Talán tényleg befestette a haját, talán átmeneti színezőt használt. Ha az embernek különbözőképp kell kinéznie ahhoz, hogy különböző gyilkosok bőrébe bújjon, bölcsebb kimosni a festéket és visszaváltozni, vagy valaki mássá alakulni.

- Mint Mavis - magyarázta Peabody.

- Ezt egyszerűen le lehet mosni?

- Nem egyszerre... és lehet fixálni, hogy kibírjon pár hajmosást. Mint az én tincseim. Jó volt kipróbálni, de nem akartam végleg elkötelezni magam mellette, érted? Többször kerül, ha az ember rögzíteni akarja, bár akár otthon is meg lehet csinálni.

- Otthon... ezt is hallottam már korábban - jutott Eve eszébe. - A következő gyilkossághoz egy férfi bőrébe kell bújnia. Akinek hullámos, sötétbarna a haja, ami az állkapcsáig ér. Először parókára gondoltam, de Smithnek korlátozottak az anyagi lehetőségei. Mi az olcsóbb: az otthoni hajfestés vagy paróka?

- Az otthoni hajfestés - vágta rá egyszerre Peabody és Callendar.

- Különösen időszakos göndörítővel. Amit úgyszintén ki lehet mosni - egészítette ki Peabody. - Eszköz és vegyszer is

kell hozzá. Viszont ha az ember azt akarja, hogy tovább megmaradjon, tartós hullámot is tud otthon csinálni.

– Az meg micsoda?

– Így hívják – felelt Peabody. – Egyszerűen így nevezik, és kész. Fogadni mernék, hogy eszközt és vegyszert is szerzett hozzá. Az előbbit éveken keresztül tudja használni és az utóbbi sem túl drága. Később kimoshatja vagy kifésülheti a hajából, ahogy a szerep... és az álarc megkívánja.

– Aha, szerintem is ezt csinálja. A varrónő által megadott területek nem esnek közel DeLano házához. Nem őt követte, amikor rajtakapták. Vagy azon a környéken él, vagy arrafelé dolgozik. Szerintem mind a kettő. Már privát munkákat vállal, amit a lakásáról végez. Közben a lehető legritkábban érintkezik másokkal. Készen kell állnia, hogy minél gyorsabban bele tudjon bújni valakinek a bőrébe. Neki az a legfontosabb, hogy átélje a jelenetet, hogy újraírja a saját szája íze szerint. Ezt nem valósíthatja meg, ha egész nap egy alagsorban görnyed a varrógép fölött – vette sorba Eve a lehetőségeket és a valószínűségeket, miközben visszafelé tartottak a kapitányságra. Amikor a hídra értek és a forgalom lelassult, elrabolt tíz évet Peabody életéből azzal, hogy a levegőbe emelte a járművet és átsuhant úgy tíz kocsi felett. Callendar pislogni sem mert a hátsó ülésen.

A mélygarázsba érve leállította a motort és kiugrott.

– Callendar, folytasd a munkát, és küldd át, amit eddig találtál.

– Persze. Küldöm.

– Peabody, hívd fel a csoport tagjait és közöld velük, hogy álljanak át ezekre az új területekre és működjenek együtt a helyiekkel. Továbbá adj hozzá egy sötétbarna, hullámos hajú férfit a névsorhoz.

Beszállt a felvonóba, de eközben is csak gondolkodott és gondolkodott. Amikor a kabin minden emeleten meg akart állni, hogy mások is beszálljanak, inkább kiugrott.

– Callendar, szólj Feeney-nek, hogy visszajöttem és minden segítség jól jön, amit nélkülözni tud.

– Oké, szólok. Csá.

Eve fellépett a mozgójárdára, és azon is annyira sietett, hogy Peabodynak igencsak iparkodnia kellett, ha tartani akarta vele a lépést.

– Kicsúszott a kezünkéből. Az ideje nagy részét egyedül tölti, szinte az egész életét árnyékban éli le. Vagy a körülmények hozták így, vagy ő választotta, ez a helyzet. Az írás segítségével akar kilépni a fénybe, csak hogy ez az út is bezárul előtte. DeLano nem olvassa el a munkáját. Ez az első csapás. Ekkor dönt úgy, hogy DeLano meglopta, megfosztotta a művétől és a lehetőségtől. Ez a következő csapás, és ami eddig csak a tudata mélyén fortyogott, kezd a felszínre törni. Fizetnie kell azért, amiért ellopta tőle a fényt. Smithnek pedig minden egyebet félre kell dobnia, hogy semmi se vonja el a figyelmét. Ezért felmond a munkahelyén. A megtakarításaiból és abból él, amit feketemunkával keres. Átköltözik egy kisebb, olcsóbb lakásba. Nem sokkal később a nyilvánosság elé tárja a művét, de az emberek, azok az irigy férgek, csak kritizálják.

– Valószínűleg akadnak, akik egyenesen hitványnak bélyegzik – tette hozzá Peabody. – Online könnyű leszólni másnak a munkáját.

– Ez a végső csapás. A repedések egyre szélesebbek. Elvégre ő mindenkinél jobb. Holtbiztos, hogy még annál a szemét DeLanónál is, aki meglopta. Elvette tőle a fényt. Csak hogy az erő a sötétben rejlik. Abban a sötétben, ahol meg lehet úszni egy gyilkosságot. Látom magam előtt – jelentette ki Eve. – Látom. Meg fogom ismerni, amikor a szemébe nézek.

Egyenesen az irodájába sietett, de amint belépett, azonnal megtorpant, amikor észrevette, hogy Roarke ül az asztala mögött és dolgozik a számítógépén.

Roarke felnézett.

– Már ide is értél? Ha eredményt akarsz, adj még egy percet. Itt kezdtem a munkát, mivel van olyan jó, mint valami csöndes zug.

– Csak folytasd. Nekem is kell egy perc – dobta le a kabátját Eve, és felhívta Yancyt. – Most hol vagy? – kérdezte, amikor látta, hogy mozog a képernyőn a kép.

- Elindultam hazafelé. Lejárt a szolgálatom.
- Szeretnék kérni egy szívességet.
- Miféle szívességet?

- A fantomkép. Tudnál abból kiindulva csinálni egy másikat? Férfivá fogja maszkírozni magát hullámos, barna, nagyjából az állkapcsáig érő hajjal. Ápolt, gazdag férfit. Arcszőrzet nélkül. Aki harmincöt év körüli – idézte fel magában a könyvben olvasottakat Eve a további részletekért. – Sűrű szemöldök és kék szem. Sötét, csaknem tengerészkék.

- Persze, menni fog. Nem tart sokáig.
- Jövök neked eggyel. Küldd át, ha elkészültél vele.

Eve programozott magának egy kávét, majd járkálni kezdett fel és alá. Közben próbált a zsebszámítógépén dolgozni, mialatt Roarke az asztali gépet foglalta.

- Szeretné tudni, hogy mire jutottam?

Eve valósággal rávetette magát.

- Igen.

- Ann E. Smith hatvanháromezer dollárnyi megtakarítással a zsebében hagyta maga mögött Delaware-t, nem számítva az aprót. Fél éven keresztül nem volt semmi bevétele, az adóvisszatérítési papírján „regényíróként” tüntette fel magát és több számlát csatolt olyasmiről, amire az íráshoz van szükség.

- Ha fél évig a megtakarításaiból élt, New York-i árakkal számolva nem sok maradhatott abból a hatvanháromezerből.

- Abban az adóévben a lakásbérlet és a rezszi több mint a felét felemésztette. Munkát keresett és talált is a Dobb’sban, és a fizetéséből szerényen meg tudott élni. Kifizette a bérleti díjat, az adót, és időben rendezte a számláit. Szerintem a legtöbb kiadását készpénzzel rendezte, mivel sem bankkártyát, sem hitelkártyát nem találtam a nevében. Megközelítőleg kilenc hónappal ezelőtt minden megtakarítását kivette abból a helyi bankból, amelynek az ügyfele volt, nem fizetett tovább bérleti díjat és nem vallotta be a jövedelmét. Lényegében teljesen alámerült.

- Ezzel megerősíted, amit eddig is tudtam, de nem árulsz

el semmi újdonságot.

Roarke a felesége felé fordult a székével.

– Valójában a *semmi* is újdonság. Nincs bankszámlája vagy portfóliója. Semmi. Készpénzt használ. Vagyis ha szert tesz némi bevételre, az is készpénzben érkezik. Egyes üzletek a csekket beváltják bizonyos százaléért, de miért vesződne ezzel? Amikor megszüntette a számláját, harmincháromezer-egynéhány dollárt kapott kézhez. Szóval, a Dobb'sban kapott fizetése mellé feketén keresett némi pénzt, amit aztán betett a bankba. Legalábbis egy részét biztosan betette. Hogy ne élje fel a feketejövedelmét és a megtakarításait, alaposan vissza kellett fognia a kiadásait. Valószínűleg csak garzonlakást engedhet meg magának. Az eltűnését követően senkihez sem fordulhatott segítségért és minden bizonnyal megbukna egy ingatlanközvetítő átvilágításán.

– Két hónappal ezelőtt észrevették. Kell egy térkép.

Roarke felállt és átadta Eve-nek a helyét.

– Tessék.

– Brooklyn. Flatbush... ezen a területen. Mi a fene van itt?

– Hadd nézzem csak – hajolt oda Roarke, és kézzel beállított néhány paramétert. – Munkásosztálybeli környék... családi éttermek, boltok, lakások, néhány stúdió. A pénzéből nem engedheti meg magának, hogy ott lakjon. Ha másik állást talált...

– Nem talált.

– Akkor... – igazított Roarke újra a térképen. – Néhány háztömbnyivel délre. Kissé keményebb, viszont minden bizonnyal olcsóbb környék. Tetoválószalonok, lebujok, szükséglakások, valamint garzonok.

Eve felhívta Santiagót és átirányította az imént vizsgált területre.

– Arrafelé kérdezősködjetek. A többieknek és a helyieknek is adjátok tovább. A legvalószínűbb, hogy garzonlakásba költözött, vagy akár szükséglakásba is befurakodhatott. Ellenőrizzék a magánlakásokat, sokat kiadnak anélkül, hogy jelentenék.

– Nagyon jó – dicsérte meg Roarke, miután a felesége bontotta a vonalat. – Az utolsó nekem eszembe sem jutott. Ezért vagy te a nyomozó. Még hozzá fogadjunk, hogy olyan nyomozó, aki reggel óta egy falatot sem evett.

– Sok volt a dolgom.

Roarke az AutoSéfhez lépett és programozott egy szelet pizzát. Eve meg is feledkezett, hogy ezt is tart a készülékben.

– Remek. Kösz – harapott bele Eve. – Jézusom, ez nagyszerű. Smith valószínűleg az internethez sem fér hozzá. Feeney megtalálta, de eltűnt, amikor felmondott és elhagyta a régi lakását. Ekkor tört el benne végleg valami, ekkor határozta el, hogy gyilkolni fog. Csakhogy nem DeLanót... aki a téveszméje szerint felelős a helyzetért. Előbb bizonyítania kell. Bebizonyítani, hogy ő a jobb... hogy a gonosz magasabb rendű a hősnél. Ez a küldetése. Ez az új szenvedélye.

– Magányos életet élt.

– Ő választotta. Mellesleg rengetegen élnek magányos életet, mégsem döntenek úgy, hogy a saját rohadt igazuk bizonyítása érdekében idegeneket kezdenek gyilkolni.

A hűvös, tárgyilagos hang mögül Roarke kihallotta a frusztrációt, ezért masszírozni kezdte a felesége vállát.

– Ezzel nem tudok vitatkozni.

– Fogalmam sincs, mikor kezd el foglalkozni a következő áldozattal, de nem vár sokáig. Képtelen várni. Sürgető késztetést érez, hogy minél hamarabb befejezze a küldetését. A nyolcból hárommal már végzett, szóval a felénél sem tart... továbbá ne feledkezzünk meg DeLanóról, mint az utolsó fejezetről. Hamarosan lépnie kell – vetette rá magát a beérkező üzenetére, és alaposan megvizsgálta Yancy fantomképét a képernyőn. – Ez nagyon jó. Még mindig ő, azonban már eléggé hasonlít a regénybeli karakteréhez. A következő gyilkosságnál így fog kinézni. Talán már most így néz ki, miközben csak készül a gyilkolásra.

Továbbküldte a fantomképet Santiagónak és a csapat többi tagjának.

A következő beérkező üzenetre is villámként csapott le.

– Ki az? – érdeklődött Roarke.

– A Dobb's vezető varrónője. Elküldte azoknak a vásárlóknak a névsorát, akiknek szerint Smith fű alatt dolgozott. Nagyon jó, ez nagyon jó. Mindössze tizennégy név.

Amikor a számítógép újra jelzett, Roarke felvonta a szemöldökét.

– Csak nem te lettél Szorgos Méhecske hadnagy?

– Callendar. Elkezdtek keresni a legvalószínűbb áldozatokat, és most ért a feladat végére. Összevetjük a két névsort, talán szerencsénk lesz. Atyaég, atyaég, egyezést találtam. Natalia Durban Berkle.

– Ó, valamelyest ismerem Nataliát. Nagy filantróp, ha talál egy ügyet, ami mögé beállhat. Özvegy. A férje lezuhant egy hegyről.

Eve felkapta a fejét.

– Lezuhant egy hegyről?

– Minden jel szerint meg akarta mászni és hasadékba lépett. Esett. Mindegy. Puff.

– Hú. Kedvel téged?

Roarke elmosolyodott.

– Miért ne kedvelne?

– Remek. Gyere velem – kapta fel a kabátját Eve, és kifelé menet még odakiáltott Peabodynek.

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

Mivel Roarke ült a volán mögé, Eve arra használta ki az időt, amíg végighajtottak az Upper East Side-on, hogy rákeressen Berkle-re.

– Illik a képbe. Gazdag özvegyasszony, a hatvanas éveinek a vége felé jár, van egy lánya. Nagy játékonysági alapítvány, amit a család kezel, rengeteg bizottság, választmányi megjelenés és számtalan fogadás, ahová elegánsan ki kell öltözni. Nem egy szabadon álló udvarházban lakik, mint a könyvbeli áldozat, sokkal jobban kedveli a háromszintes penthouse-t, de a három szint egyben azt jelenti, hogy van odabent lépcső. Illik a képbe.

– Callendar jó munkát végzett – jegyezte meg Peabody.

– Aha, ez igaz. Ha összekötjük Berkle-t és Smith-t, azzal előkészítjük az akciót. Berkle felveszi a kapcsolatot Smithszel. Azt mondja neki, hogy sürgősen rá kellene igazítani az egyik ruháját. Ha pedig van megbeszélte időpontjuk, rá vesszük Berkle-t, hogy hozza előrébb.

– Mi lesz akkor, ha nem állnak kapcsolatban? – kérdezte Roarke.

– Berkle sokat vásárolt a Dobb'sban és mindig Smith igazította rá a ruhákat. Berkle illik a regénybeli áldozat profiljába. Kapcsolatba fognak lépni. A Dobb's elég messze esik az Upper Easttől. Miért éppen oda járt ruhát venni?

– Ez nekem is szöveget ütött a fejembe – szólalt meg két korty forró csokoládé között a hátsó ülésen helyet foglaló Peabody. – Keresgéltem egy kicsit. Kiderítettem, hogy a sógornője Brooklynban lakik. Nagyon közel állnak egymáshoz. Valószínűleg együtt járnak vásárolni, közben beülnek valahová ebédelni, ilyesmi. Csajos napot tartanak.

– Ez a nő hatvannyolc éves.

– Egy nő mindig nő marad – felelt Peabody.

Eve a férjére pillantott.

– Berkle értelmes és magabiztos?

– Nem ismerem nagyon jól, de meglátásom szerint igen. Az a hír járja róla, hogy nem tűri a mellébeszélést, ha üzletre kerül a sor, azonban amikor jótékonykodik, nagyon bőkezű.

– Jó. Ha magabiztos, akkor az jó.

Megálltak egy halvány aranyszínű toronyház tövében, amely előtt két szürke-piros libériás ajtónálló posztolt.

Eve abban a pillanatban lépett ki a járdára, hogy együttesen megindultak a ránézésre nem túl bizalomgerjesztő járműve felé.

– NYPSD – villantotta meg a jelvényét. – A kocsi az enyém, és ott marad, ahová leparkoltunk.

– Miss... – majd Eve villámokat szóró szeme láttán az ajtónálló újra megnézte a jelvényt. – Hadnagy – javította ki bölcsen magát. – Ha beállna a magángarázsunkba...

– Marad, ahová leparkoltuk – sietett el a két férfi között Eve, egyenesen az ajtóhoz.

Mögötte Roarke elővett néhány bankjegyet.

– Ez majd tompítja a dolog életét.

Eve egyenesen a recepciós pulthoz sietett, ami ugyanolyan halványarany színben tündökölt, mint az épület fala. A levegőben enyhe rózsaszínű lebegett, a csizmája pedig mélyen belesüppedt a vastag vörös-arany szőnyegbe.

A pult mögül, melyen egy testes, átlátszó vázában rózsacsokor állt, egy mélykék egyenruhát viselő nő mosolygott rá.

– Jó napot. Miben segíthetek?

Eve felmutatta a jelvényét.

– Natalia Durban Berkle. Itthon van?

– Mielőtt beszélnek az egyik lakónkról vagy vendégünkről, ellenőriznem kell a személyazonosságát.

– Akkor tegye.

A nő elővett egy leolvasót a pult alól és végighúzta a jelvény fölött.

– Igen, hadnagy. Ms. Berkle itthon tartózkodik. Számít magukra?

– A jelvényem tárgytalanná teszi ezt a kérdést. Egyedül van?

– A lányával és a személyzettel. Rajtuk kívül más külső látogató nem jelentkezett be.

Eve intett Peabodynak. Peabody átadta Smith fényképét.

– Járt nála ez a nő? Ann Elizabeth Smith.

– Azt hiszem, de hadd nézzek utána – fordult a nő a számítógépe felé. – Megerősítem, hogy Ms. Smith szerepel a látogatók névsorában. Utoljára február harmadikán, délután három órakor volt itt.

– Engedjen fel bennünket.

– Kötelességem értesíteni Ms. Berkle-t, hogy szeretnék meglátogatni a magánlakásában, hadnagy. Ha addig szíveskednének... – siklott Roarke-ra a pillantása, majd kettőt pislogott.

– Abból nem lesz semmi baj, ha közli, hogy Dallas hadnagy, Peabody nyomozó és Roarke szeretne néhány percet elrabolni az idejéből, igaz, hadnagy?

– Értem. Ha helyet foglalnának, amíg én...

– Nekünk így is jó – csattant fel Eve. – Szóljon neki és engedjen fel bennünket.

– Azonnal – érintette meg a nő a fülébe akasztott headsetet és várt néhány pillanatig. – Igen, Earnestine, Paulette vagyok a kapuspultról. Megnéznéd, hogy Ms. Berkle fogadja-e Dallas hadnagyot, Peabody nyomozót és Roarke-ot? Igen, tartom.

Eve tekintete a felvonók felé villant... melyek úgyszintén halovány aranyszínűben tündököltek.

– Igen, köszönöm. Azonnal felküldöm őket.

Miután újra megérintette a headsetjét, Paulette visszafordult a számítógépéhez.

– Ms. Berkle örömmel üdvözlí magukat. Kérem, használják a hármass felvonót. Beállítom, hogy egyenesen Ms. Berkle lakásába szállítsa magukat. Élvezzék a látogatásukat.

Eve egyetlen szót sem szólt, amíg be nem csukódott mögöttük a felvonó kabinjának az ajtaja – és a rejtett hangszóróból meg nem szólalt valami közömbös zene.

– Megvesztegetted azt a beképzelt ajtónállót.

– Az a beképzelt ajtónálló a munkáját végezte.

- Meg azt az önfejű kapust.
- Őt nem.
- Roarke elbűvölő mosolyával.
- Ha csak úgy nem. Az viszont sugárzik rólam, és bárki ingyen kaphat belőle.

Peabody eredménytelenül igyekezett visszafojtani a vihogását.

- Viszont nem a tiéd az épület, különben már rég Berklel beszélgetnénk.

- Szerintem Natalia a tulajdonos, vagy legalábbis a többségi tulajdonos. Tegyek neki vételi ajánlatot?

- Már találkoztam egy önfejű alakkal, nincs szükségem egy okostojásra is.

- Pedig remekül illene hozzád. A hadnagyunk csak úgy vonzza az okostojásokat, nem igaz, Peabody?

- Nem szeretném a fenekemben tudni a csizmáját, szóval, erre inkább nem mondok semmit.

- Bölcs döntés. A hadnagy ugyanis már összekapcsolta Nataliát a gyanúsítottal.

- Nincsenek véletlenek –jelentette ki Eve, miközben nyílt az ajtó.

Tökéletesen szabott, fekete nadrágot és krémszínű pulóvert viselő asszony állt előttük. Kellemes arcát rövid barna haj ölelte körül.

- Jó estét, fáradjanak beljebb. Earnestine vagyok, Ms. Berkle személyi asszisztense.

Átkísérte a látogatókat a halion, ahol tucatnyi karcsú vázában virágcsokrok álltak, és a fali szökőkút egy tengeri kagylóból vizet öntő habléányt formázott.

A nappaliból látszott az üvegajtók mögött elterülő New York. Bent egy hosszú, keskeny kandallóban pattogott a tűz. Fölé nagy, pipacsmezőt ábrázoló festményt akasztottak.

A kandallóval szemben U alakú, kék kanapé állt.

A csoportokba rendezett fotelek és heverők is pipacspirosan vagy kéken tündököltek.

Még több festmény –liliomok, elvirágzott rózsák és valami lila, aminek Eve a nevét sem tudta –változtatták kertté a falakat. Berkle szemmel láthatóan szerette a

virágokat.

Egy sor lebegő polcon drága csecsebecsék sorakoztak. Az egyik sarokban fehér zongora állt, rajta három vaskos ezüst gyertyatartóval.

– Ms. Berkle azonnal itt lesz. Hadd vegyem el a kabátjukat.

– Ne fáradjon – utasította vissza Eve.

– Kérem, üljenek le. Helyezzék kényelembe magukat.

Eve a kényelembe helyezkedés helyett inkább elővette a fényképet.

– Ismeri ezt a nőt?

– Természetesen ismerem. Ő Ann. Ms. Berkle varrónője.

– Mikor látta utoljára?

– A hónap elején, amikor hozott néhány átalakított ruhát Ms. Berkle-nek.

– Hogyan veszik fel vele a kapcsolatot?

– Van... van egy 'linkszámom.

– Szükségem lesz rá.

– Izé... Ms. Berkle – könnyebbült meg szemmel láthatóan Earnestine, amikor Berkle feltűnt a csillogó, fehér lépcsősor tetején.

Nem tűnik hatvannyolcnak, gondolta Eve, viszont messziről látszik, mennyire gazdag.

A fülében gyémánt csillogott, a bal kezét egy kövérebb kő húzta lefelé. Virágmintás selyemnadrágot viselt. A blúza láttatni engedte a gyémántszívet a nyaka körül.

Hófehér haját hátrafésülte az arcából, ezzel is hangsúlyozva hosszú pillájú kék szemét, keskeny, egyenes orrát és a falon látható pipacsokat megszegyenítő pirosra festett telt ajkait.

Könnyedén felnevetett, majd mindkét karját kinyújtva Roarke felé indult.

– Micsoda csodás meglepetés! – puszilta meg mindkét arcát.

– Te is csodásan nézel ki, Natalia, mint mindig.

– Három perccel ezelőtt kellett volna látnod – nevetett fel újra Natalia. – Az évtizedeken át gyakorolt illúziókeltés hatása. Ő pedig minden bizonnyal a lenyűgöző feleséged.

- Eve Dallas hadnagy és Delia Peabody nyomozó, bemutatom a mindig csodás Natalia Berkle-t.

- Nagyon örülök, hogy egyszerre találkozhatok veletek. Ez olyan izgalmas! Dru mindjárt lejön. Ugye, már találkoztál Druval, a lányommal, Roarke?

- Igen, már találkoztunk.

- Csodálatos. Ülünk le és igyunk egy pohár bort.

- Ms. Berkle - szakította félbe Eve. - Hivatalos ügyben

- Igen, ezt gondoltam, részben ezért találok ezt annyira izgalmasnak. Jaj, akkor semmi bor - fogta kézen Roarke-ot, és a kanapéhoz vezette.

- Én szívesen innék egy keveset - árulta el Roarke. - Viszont a hadnagy és a nyomozó jobban örülnének egy kávénak.

- Earnestine?

- Igen, Marsha már gondoskodik a frissítőről. Befejezzem odafent?

- Szeretném, ha maradna - nyomta el Eve magában a késztetést, hogy felcsattanjon. - Sajnálom, hogy ilyen váratlanul törtünk be ide, Ms. Berkle, de...

- Kérem, szólítson Natáliának. Biztosra veszem, hogy ez valami hivatalos rendőrségi ügy része. Meg is jött Dru. Gyere, Dru, csatlakozz hozzánk. Azt hiszem, ki fognak hallgatni bennünket.

A lány nagyon hasonlított az anyjára - csak fiatalabb volt és némiképp divatosabban öltözködött. Amikor Roarke felállt, az anyjához hasonlóan odasétált hozzá és megpuszilta az arcát.

- Nagyon örülök, hogy megint találkozunk. Annak is, hogy megismerhetem magukat, Dallas hadnagy és Peabody nyomozó. Anyával mind a ketten olvastuk Nadine Furst könyvét és a videót is láttuk. Nagy rajongói vagyunk.

- Nem azért jöttünk, hogy bárkit is kihallgassunk, csupán néhány kérdést szeretnénk feltenni. Ann Smithről.

- Annról? Ó, köszönöm, Marsha - fordult Berkle a fekete ruhás nő felé, aki begurított egy zsúrkocsit. - Az a finom cabernet az úré, Drué és az enyém... elvégre az úr borászatából származik. A kávé a hölgyeké.

- Maga kéri cukor nélkül, Dallas hadnagy? - érdeklődött Dru. - A tejszín és a cukor pedig a magáé, nyomozó?

- Köszönjük. Ann Smith - ismételte meg Eve. - Szükségem van az elérhetőségére.

- Természetesen. Earnestine máris megmondja - intett az asszisztensének Berkle. - Ann egy géniusz. Egy tűforgató géniusz. Sokszor igénybe vettem a szolgálatait... azt hiszem, több mint egy éve dolgozik nekem. Korábban a brooklyni Dobb'sban dolgozott, aztán inkább szabadúszóként folytatta. Remélem, nem került bajba.

- A bizonyítékaink alapján három gyilkosságnak is ő a legfőbb gyanúsítottja.

- Gyilkosság? Te jóisten.

- Ann? - engedte le Dru a poharát. - Biztos nem ugyanarról az Ann Smithről beszélünk. Ő még egy légytől is elszaladt, ha véletlenül rászállt.

- Nyugalom, drágám - veregette meg a lánya kezét Berkle. - Mint mondtam, a szabás-varrás géniusza. Aki nem nagyon tud beszélgetni és a társas érintkezés más területein sem jeleskedik. Nem esetlen, csak éppen... zárkózott - találta meg Berkle a megfelelő kifejezést. - Szerfelett udvarias, és inkább úgy viselkedik, mint valami géniusznak programozott droid, ha érti, hogy értem. Viszont nem mondhatnám, hogy éreztem rajta az erőszakra való hajlamot... persze elégedetlenkedett, de nem viselkedett durván. Többször járt az otthonomban is.

- Úgy véljük, maga lehet a következő áldozata.

- Én? - vonta fel Berkle a szemöldökét, miközben alig észrevehető ijedség suhant át az arcán. Viszont a hangja és a keze, amivel a szájához emelte a boros poharat, nyugodt maradt. - Miért? Soha egy rossz szavunk sem volt egymáshoz.

- Illik a következő áldozat profiljába. Gazdag özvegy, akinek van egy fia vagy egy lánya.

Eve amilyen gyorsan tudta, elmesélte a lényegét. A könyveket. Smith megszállottságát, és azt, ahogy embereket követett. Közben Earnestine megadta Peabodynak Smith 'linkszámát.

Berkle nyugodtan végighallgatta Eve-et.

– Ebben a könyvben... apropó, Earnestine, szerezz be a sorozatot, szeretném elolvasni. Szóval, a könyvben szereplő nőt a saját fia öli meg, aki aztán a testvérére akarja kenni a gyilkosságot. Lelőki a lépcsőn?

– Igen.

– Ebben az esetben biztonságban érezhetem magam, ugyanis soha többé nem szándékozom beengedni az otthonomba. Továbbá a fiam ma reggel a családjával elutazott a kauai birtokunkra. Én pedig Dru és az ő családja társaságában reggel indulok utána. Két és fél hétre megyünk.

– Ki ismeri a terveiket?

– Többen, Annt is beleértve, mivel nemrég ő igazította rám a vakációra szánt ruhatáramat.

– Kivárhatja, amíg visszajönnek – mutatott rá Peabody, de Eve megrázta a fejét.

– Nem, ennél gyorsabban kell lépnie. Nem várhat ilyen sokáig. Loxie Flash meggyilkolásánál olyan problémákba ütközött, amiket nem láthatott előre. Ennek ellenére, Ms. Berkle...

– Natalia – ismételte meg a házigazda.

– Ennek ellenére meg kell tennie a szükséges óvintézkedéseket. Ha Smith megpróbál behatolni a lakásába, mielőtt elutaznak...

– Nem jut át a portaszolgálaton. Biztosra veheti, hogy tájékoztatom az épület biztonsági őrseit. Továbbá nem nyitok neki ajtót – csillant meg az ujjára húzott vaskos gyémántgyűrű, amikor felemelte a borát. – Szeretem az életemet.

– Itt marad éjszakára? – kérdezte Eve Drutól.

– Történetesen nem. Nemsokára elmegyek.

– Intézkedek, hogy elkísérjék. Kinyitná az ajtót, ha a lányával fenyegetnék?

– Igen, kinyitnám – szívta be mélyen, majd fújta ki a levegőt Berkle, miközben megborzongott. – Igen, biztosan kinyitnám. Mindig pontosan azt csináld, amit Dallas hadnagy mond, Dru.

– Intézkedek, hogy hazakísérjék. Otthon kapcsolja be a biztonsági rendszert és tartsa a családját a falak között. Ha reggelig nem oldódik meg ez az ügy, a repülőtérre is kivitetem magukat.

– Hálás vagyok – mondta Berkle, miközben Eve felállt.

– Úgy látom, nem rázta meg különösebben a hír és nem lepi meg.

– Pedig az igazat megvallva egy kicsit megrázott és meg is lepett. Ha azzal jött volna ide, hogy Ann belefojtotta magát a saját fürdőkádjába, roppant sajnálnám, viszont egyáltalán nem lepne meg. Ez csak egy újabb módszer arra, hogy tönkretegyük az életünket.

– Natalie – állt fel Roarke, majd megfogta és megcsókolta a házigazda kezét. – Maga igazi csoda.

– Túlélő vagyok – felelt Berkle. – Dru, még ma este elmegyünk. Mennyi időre van szükséged?

– Renaldóval és a gyerekekkel egy órán belül indulásra készen állunk.

– Earnestine, változás állt be a tervben.

– Gondom lesz rá.

– Jó ötlet – jegyezte meg Eve. – Máris intézem a fuvart. Még valami – tette hozzá, mint akinek átkattant a fejében egy kapcsoló. – Említette, hogy Smith egy géniusz... maga pedig a sógornőjével járt vásárolni a Dobb'sba. Szintén igénybe vette Smith szolgáltatásait?

– Igen, alkalomszerűen, de Sal házasa, három lánya van, fia viszont egy sem. Ráadásul jelen pillanatban St. Kittsen pihen.

– Gondolom, mindketten ajánlották másoknak Smithet.

– Sal nevében nem beszélhetek, de én ajánlottam.

– Nem jut eszébe valaki, akire illik a profil?

– Bele sem gondoltam igazán... – tántorodott meg hirtelen, miközben minden vér kifutott az arcából. – Istenem! Istenem, Dru!

– Felicity néni! Valójában nem a nénikém, de...

– A legrégebbi barátom, a kislányom keresztanyja. Felicity Lomare. Özvegy. Hat éve veszítette el a férjét. Akárcsak nekem, neki is született egy lánya és egy fia.

Dolgoztat Ann-nel. Bemutattam neki, miután az egekig dicsértem. Jaj, Istenem.

– A címét.

– A... – szorította a halántékára a kezét Berkle. – Nem tudok gondolkodni.

Earnestine előrelépett és gyorsan elhadart egy alig néhány háztömbnyivel távolabbi címet.

– Nem lakás, hanem magánház – tette hozzá. – Kapuval.

– Fel kell hívnom, azonnal fel kell hívnom. Ha bármi történt Felicityvel...

– Mondja meg neki, hogy úton vagyunk – közölte Eve Berkle-lel, miközben a felvonó felé indult. – Ha nincs otthon, akkor maradjon, ahol van, amíg oda nem érünk. Mi is fel fogjuk hívni.

Eve utasította a kabint, hogy vigye le őket az előtérbe.

– Nem szerepel a Dobb's vevői között. Okosabb annál, hogy olyan embert válasszon. Berkle inkább tartalék, és Lomare az elsődleges célpont. Itt Dallas – fogadta a kommunikátorán beérkező hívást.

– Megtaláltuk a rejtékhelyét – jelentette Santiago. – Egy brownsville-i épületben, néhány tömbnyire onnan, ahol látták. A negyedik emeleten. Az utcán állunk, bár nem hiszem, hogy otthon van. A földszinten egy minden lében kanál fazon azt mondta, látta elmenni úgy egy órája. Hadnagy? Állítólag alig ismerte meg, mivel megváltoztatta a frizuráját. Tiszta göndör lett, ráadásul férfikabát és kalap volt rajta. Csak a kezében tartott nagy varrótáskáról tudta, hogy kit lát.

– Szerezzetek házkutatási parancsot, hatoljatok be és foglaljatok le mindent. Törjétek be az ajtót.

– Megvárjunk vele?

– Nem, ne várjatok meg. Kaptam egy másik címet. Törjétek be az ajtót és biztosítsátok a lakást. Mindent rögzítsetek. Az utcára állítsatok őrt, hátha visszamegy. Ha tévedek, akkor ott csapunk le rá.

Eve átrohant a lobby és felriasztotta előbb a kapust, majd az ajtónállót. Beugrott az anyósülésre, majd felkapcsolta a szirénát és a villogó fényt.

– Égesd a gumit! – kiáltott Roarke-ra.

– Boldogan.

Száguldás közben a hátsó ülésen helyet foglaló Peabody fél kézzel kapaszkodott, a másikban a 'linkjét tartotta.

– Egyenesen hangpostára kapcsol, Dallas. Talán még mindig Ms. Berkle-lel beszél.

– Próbáld Ms. Berkle-t.

Miközben Roarke lendületesen megelőzött egy Rapid taxit és elhúzott egy limuzin és egy fényes szedán között, Peabody egyre erősebben kapaszkodott.

– Azt mondta, nem tudta elérni.

Roarke csikorgó fékkel állt meg egy bezárt kapu előtt.

– Nehogy felhívd magunkra a figyelmet – intette Eve. – Csak nyisd ki.

Roarke leengedte az ablakot, kiült a kocsijá ajtajára és elővett egy apró eszközt.

– Remek rendszer – közölte egy pillanattal később. – Eltart majd egy... – a kapuszárnyak szétcsúsztak. – Eddig.

Visszazökkent az ülésbe, behajtott a kapun és végiggurult a rövid, egyenes felhajtón a fejedelmi háromszintes téglaházig. Minden ablak fényesen ragyogott, a bejáratot körülvevő oszlopcsarnokot is kivilágították.

Eve kiugrott és az ajtóra mutatott.

– Most azt. Nem akarom, hogy bárki megtudja: jövünk – mondta, miközben Roarke munkához látott. – A célpont nem veszi fel a 'linkjét, talán máris veszélybe került. Vagy halott. Amikor kinyílik az ajtó, feltéve, hogy az áldozat nem hever annak a lépcsőnek az alján, átkutatod a földszintet. Roarke, tied a második emelet, enyém az első. Egyébként...

Az ajtó mögött sziporkázóan megvilágított előtér várta őket. Egyetlen holttest sem hevert a széles lépcsősor aljánál.

A közeledő léptek hallatán Eve fegyverrel a kézben a jobb kézre eső boltív felé pördült.

Az ötven év körüli, fekete ruhát és fehér köpenyt viselő nő felsikkantott és a szájához kapta a kezét.

– Maradjon csendben. NYPSD – engedte le Eve a fegyverét, és megmutatta a jelvényét. – Peabody.

Peabody elővette a fényképet.

- Ez a nő itt van a házban?
- I... i... igen. Az emeleten, Ms. Felicityvel.
- Merre? - kérdezte ellentmondást nem tűrő hangon Eve.
- Egészen pontosan merre?
- De... de... de...
- A munkaadója veszélybe került. Merre vannak?
- Első emelet, nyugati szárny, a folyosó végi kétszárnyú ajtó mögött.
- Menjen vissza a konyhába és maradjon ott.

Amikor Eve felfelé indult a lépcsőn, Felicity éppen megfordult a hármastükör előtt.

- Annyira örülök, hogy felhívtál, Ann. Így legalább nem kell rohannom. Ma este rám igazítottad ezeket a ruhákat és nyugodtan gondolhatok a tavaszra - fordult meg ismét. - Maga a tény, hogy az új edzőm segítségével sikerült leadnom hat fontot! Nagyon vártam már, hogy beleférjek ezekbe. A butikomban dolgozó varrónőnek egyszerűen nincs olyan jó érzéke ehhez a munkához, mint neked.

A próba alatt Felicity uralta a beszélgetést. Kortyolt egy keveset a borából és folytatta.

- Egyszerűen nem tudom túltenni magam az új külsődön. Egyszerre merész és vicces. Nagyon tetszik.

Pedig egyáltalán nem tetszett neki - a göndör fürtöket túlságosan szigorúnak és férfiasnak találta, mindössze kedves akart lenni a varrónőjéhez.

- Szeretném, ha átnéznéd a ruhákat, amelyeket Marlene-nel kiselejteztünk a ruhatáramból. Tudom, hogy csodásan állnának rajtad.

Sokkal jobban, mint ez a férfias nadrág és dzseki, tette hozzá Felicity gondolatban.

- Miután végeztünk, arra is vetünk egy pillantást - erősködött. - Elszórakozunk vele, és...

Amikor Felicity megpillantotta a magas, hosszú fekete kabátot viselő nőt a próbaszoba ajtajában valami fura tárggyal - az egy *bénító*? - a kezében, éppen úgy felsikkantott, mint odaadó házvezetőnője.

A gombostűkkel buzgólkodó Ann is észrevette a

tükörképet. Előkapott egy ollót az övéből és Felicity torkához szorította a hegyes végét.

- Beleszúrom! - hörögte férfiasan mély hangon, ami remekül illett a nadrárgájához és a keményített fehér ingéhez.

- Dobja el a fegyvert, különben meghal a lotyó.

- Ez egy bődületesen rossz dialógus, Ann. Igazi klisé.

- A nevem Calvin Underwood, és a fillérbaszó anyám meg fogja kapni, ami kijár neki. Vissza!

- Ha maga Calvin, hadd lássam a farkát. Ellenkező esetben felszólítom, Ann Elizabeth Smith, hogy dobja el a kezében tartott ollót. Ha megszúrja azt a nőt, beviszem. Ha nem szúrja meg, akkor is. Bárhogy dönt, letartóztatom.

- Baszd meg!

- Ellenkezőleg - szúrt oda Felicity a könyökével, amit egy erős ökölcsapás követett.

Az olló a földre hullott, ahogy Smith a kettős ütést követően hátratántorodott és nekiesett a hármas tükörnek. Üvegcsörömpölés közepette zuhant a padlóra.

- Huszonegy évnyi balszerencse - rúgta félre Felicity az ollót. - A csuda vigye el, nagyon szerettem ezt a tükröt.

- Kitűnő mozdulat, Ms. Lomare. Peabody, bilincselj meg a gyanúsítottat.

- Egy frászt gyanúsított. Meg akart ölni - borzongott meg finoman Felicity, és megtapogatta a felszínes karcolást a nyakán. - Meg is vágott, vagy nem?

- Csak kicsit - lépett oda hozzá kezében zsebkendővel Roarke, és felitatta a vért.

- Ismerlek, gyönyörűm. Roarke. Néhányszor találkoztunk már a barátnőmnél, Natáliánál.

- Én is emlékszem. Hadd nézzem a csodás kezét. Igen, az ott tényleg vér. Szüksége lesz egy jeges tömlőre és egy gyógyítópálcára.

- Semmiség. Felidézte a fiatalságomat. A városi forradalom idején a kémelhárításnál szolgáltam.

Eve végigmérte. Felicity csinos volt, mint akit rózsaszín cukormázzal öntöttek le. Apró, karcsú, és mint a legjobb barátnője, szintén közeledett a hetvenhez.

- A mozdulatokat nem felejtette el.

- Azt sohasem fogom. Most pedig árulják el, ki ez a Calvin és miért hitte azt ez a fölöttébb goromba ifjú hölgy, hogy én vagyok az anyja.

- Ez hosszú történet.

- Nagyszerű. Elejtettem a boromat, pedig határozottan úgy érzem, hogy meginnék még egy pohárral. Addig elmesélheti ezt a hosszú történetet.

- Hol a 'linkje, asszonyom?

- A 'linkem? - nézett körül zavartan a szobában Felicity, miközben újra teljesen ártalmatlannak tűnt. - Mindig otthagynom valahol. Talán az ágy mellett. Nem! A fürdőszobában. Nem, a nappaliban. Azt hiszem.

- Peabody, hívd fel Ms. Berkle-t és tájékoztasd, hogy a barátnőjének nem esett baja és biztonságban van.

- Natáliát? Neki meg mi köze ehhez?

- Hamarosan el fogom magyarázni. Roarke, kísérd le Ms. Lomare-t a földszintre és tölts neki abból a borból. Én is mindjárt megyek.

- Előbb hadd tegyek fel egy kérdést. Lőtt volna, amíg ez a nő a torkomnál tartja azt az ollót?

- Lőttem volna, mielőtt a torkába szúrja.

- Én is így gondoltam. Jó magának - nevetett fel, amikor Roarke a karját nyújtotta feléje. - Micsoda sármőr! Egy nyomozót vett el, nem igaz? Persze hogy azt. Már emlékszem - pillantott hátra. - Ó lenne az?

- Igen, ő az én nyomozóm.

- Jóképű sármőr, és kitűnő az ízlése. Menjünk, igyunk egy korty bort.

- Azt hiszem, ez a nő lesz az új hősöm - mondta Peabody.

- A gyanúsított eszméletlen.

- Hívj egy rabszállítót. Vonszoljuk le. Már nagyon várom, hogy egy cellában lássam - húzta elő Eve a kommunikátorát, amikor a készülék jelezni kezdett. - Elfogtuk a gyanúsítottat, Santiago.

- Ennek nagyon örülök. Mi a lakásán vagyunk, Dallas, és azt kell mondanom, hogy az egész hátralévő életét börtönben fogja tölteni. Ezt nézd meg!

A kamera a kopott fal felé fordult, amelyre Smith az

áldozatok képét ragasztotta. *Meg azoknak a nevét, akiket „B” tervnek tartogatott*, gondolta Eve. Azt a hármat, akit már megölt, áthúzta egy vastag, vérvörös X-szel. Mindegyikük alá odaírta a regénybeli nevét és melléje ragasztotta a saját képét, amely a gyilkossághoz viselt öltözkémben ábrázolta.

Az áldozatokat bemutató fal Felicityig folytatódott és Eve látta, igaza volt, amikor úgy gondolta, hogy neki Berkle a „B” terve. Négy újabb szekció tanúskodott róla, hogy Smith a többi áldozatot is kiválasztotta.

A nyolcadik fotót DeLano hatalmas, bekeretezett képe követte. Majd utolsónak, Eve nem kis meglepetésére saját magát vette észre, mint zárófejezetet.

A fényképek mellett térképek, útvonaltervek, táblázatok álltak. Valamint jelmezvázlatok – kabátokról, nadrágokról, frizurákról. Smith őt Lucy Borgia rendőrnek nevezte el.

– Azt tervezte, hogy meggyilkol egy rendőrtisztet – tolta hátra Santiago a kalapját. – Erre fel fognak figyelni. Amúgy elektronikus szakértőt is kértünk. Találtunk egy ócska kis számítógépet, de jelszó védi. Úgy gondoltuk, jobb, ha a kockák viszik el. Nem is értem, miért vesződött ezzel, amikor az egész rohadt lakást telepakolta kézzel írt jegyzetlapokkal. Meg szuvenírekkel. Például itt ez a használt rúzs. Carmichael fogadott rá, hogy még az első áldozattól hozta el.

– Krisztus szerelmére, ne hogy fogadj vele. Tavaszig te fogod hordani a kalapot.

– Megtanultam a leckét. Kinyomtatta a második gyilkossághoz használt belépőjegyet, a harmadiknál meg elhozott a bárból egy poháralátétet. Ezeket egy KINCSEK feliratú, kézzel készült dobozban tartotta. Szépen kidíszítette. A munkaeszközeit ugyancsak megtaláltuk. Mármint azokat, amik az igazi munkájához kellett. A varrógépét meg az anyagokat, és egy olyan próbababafélét. A jelek szerint egy elegáns ruha elkészítésének a közepén tartott.

– A sorban a következő áldozat egy előkelő férjes asszony lett volna, aki kalapáccsal agyonverte a munkásosztálybeli szeretőjét, miután az dobta.

- Nos, a pokol haragja semmiség a megbántott nő dühéhez képest, igaz? Elkaptuk, hadnagy.
- Eve hátrapillantott az eszméletlen Smithre.
- Még hozzá egyszerre több alakban is.

HUSZONHARMADIK FEJEZET

Eve gyakran nézett úgy szembe egy gyanúsítottal a kihallgatóban, hogy ki kellett préselnie belőle a beismerő vallomást, rá kellett szednie, meg kellett tudnia tőle a részleteket, hogy elvarrja az ügy minden szálát.

Ezúttal mindent a kezében tartott, amire szüksége lehetett, de mivel a bíróság előtt világosan ki keli fejteni az összes részletet, ezért rá akarta venni Smitht, hogy mindent világosan fejtse ki neki.

Továbbá mindig meglepődéssel töltötte el, ha szemtől szemben ülhet egy gyilkossal.

– Majd én elintézem – mondta Peabodynek. – Nyugodtan menj haza és aludd ki magad.

– Nem létezik, hogy kihagyjam a történet befejezését. A címe lehetne mondjuk *Sötét igazságszolgáltatás, az utolsó fejezet*.

– Ezt már nagyon ki akartad mondani.

– Egész álló nap erre készültem.

Eve felemelte az aktákat és elindult kifelé.

– Roarke már ott ül a megfigyelőben, ugyanis hasonlóképp érez.

– Biztos nem szeretnéd, hogy Mira jelen legyen?

– Holnap végignézheti a felvételt és diagnosztizálhatja Smith elmeállapotát. Semmi értelme ma este iderángatni. Nélküle is tudom, hogy Smitht valószínűleg hivatalosan beszámíthatatlannak fogják nyilvánítani, bár ez sem számít.

– Egy frászt nem – ellenkezett Peabody. – Jézusom, Dallas, azt tervezte, hogy téged is megöl!

– Az a része tetszik – tűnődött hangosan Eve. – Gondolj rá másképp – folytatta. – Egy roppant érdekes nő életben maradt és jól érzi magát, mert sikerült lezárnunk az ügyet és elkaptunk egy gyilkost. Négy másik embernek sem kell amiatt aggódnia, hogy célkereszt került a hátára. Add hozzá mindehhez DeLanót és feltehetőleg a családját. Ha eddig a

pontig nem kapjuk el, semmi sem állítja meg, és most nem magamról beszélek.

– Nem tudom, DeLano kiadja vagy nem a következő Sötét-regényt, amíg Smith szabadlábon van.

– Semmi sem állítja meg – jelentette ki újra Eve. – Szerintem a saját bukott regénye alapján folytatja a gyilkolást. Aminek a gyilkos a hőse. Az a véleményem, mindig is errefelé haladt. Ha egyszer belebújik ebbe a szerepbe, rengeteg lapot tölt meg – állt meg Eve a kihallgató ajtaja előtt. – Felkészültél?

– Teljes mértékben.

Eve átlépte a küszöböt.

– Eve Dallas hadnagy és Delia Peabody nyomozó megkezdik Ann Elizabeth Smith kihallgatását a... – pillantott bele Eve az aktákba és felsorolta az ügyiratszámokat.

Leült és megvárta, hogy Peabody elfoglalja a másik széket.

– Ismertették már a jogait, Ms. Smith?

Amikor Smith felelet helyett csak ült lehajtott fejjel, behúzott nyakkal, védekezően karba font kézzel, Eve megvonta a vállát.

– Történetesen tudom, hogy igen. Én magam ismertettem, miután visszanyerte az eszméletét és ellátták a sérüléseit. Ahogy azt a felvétel is bizonyítja. Viszont újra végig fogunk menni rajta. Miénk a világ minden ideje – mondta el Eve a Módosított Mirandát. – Megértette a jogait és a kötelességeit? Ha nem, akkor pontról pontra elmagyarázom. Mint említettem, miénk a világ minden ideje.

Smith motyogott valamit.

– Kérem, ismételje meg a felvétel kedvéért.

– Megértettem.

– Jó. Őszinte leszek magával, Ann. Börtönbe fog kerülni három rendbeli előre megfontolt szándékkal végrehajtott gyilkosságért és egy rendbeli gyilkossági kísérletért. Megtaláltuk a... nevezzük a forгатókönyvét és a jövőendő áldozataihoz készített vázlatait. Nálunk van a jégvágó, amellyel ledöfte Chanel Rylant, és az arra az estére szóló

jegye. Nálunk van a kifordítható kabátja... továbbá a biztonsági rendszer felvételei, amelyek azt mutatják, ahogy belépett és távozott a videóvetítésről. Egy szemtanú látta a lakás előtt, amelyben Rosie Kentet megfojtották. Még a drogból is találtunk, amivel kiütötte – pörgette át az akta lapjait Eve. – Ja, találtunk vörös hajfestéket és kék vendégtincseket, amelyek megegyeznek azzal, amit a Cseszd Meg közelében egy szemetesből szedtünk ki... a saját hajából is kitépett néhány szálát, amikor lerántotta, így azt is sikerült begyűjtenünk. A klubban rengeteg szemtanú meg tudja erősíteni, hogy maga rendelte az italt, amibe mérget kevert és felszolgált a Loxie Flashnek. A vidradzseki is megkerült, amit ellopott... akkor haladjunk, és a lopást is csapjuk hozzá a vádakhoz, ha már egyszer itt vagyunk. Idáig tudott követni, Ann?

Smith felemelte a tekintetét egy pillanatra. A jobb szeme feldagadt a kapott ökölcsapástól. Mielőtt újra lesüthette a szemét, Eve látta, ahogy dühös szikra villan benne.

Remek. Sikerült felszítania a tüzet.

– Felsorolhatom az összes bizonyítékot, bár ezt maga is tudja. Azt viszont valószínűleg nem, hogy kaptam egy jelentést a laborból, attól a szakértőnkől, aki haj- és elemi szálakkal foglalkozik. Mindkettőből talált a kabáton, amit a klubban hagyott... elvégre nagyon sietett. A hajsálak megegyeznek azzal, amit a lakásán a keféjéből, valamint a kék vendéghaj mellől gyűjtöttünk be. Egyes elemi szálak arról a ruháról, amit Loxie Flash meggyilkolásakor viselt, megegyeznek a lakásán talált ruhák szálaival. Sürgettem, hogy minél hamarabb elkészüljön, hogy ezt a bizonyítékot a többi mellé csaphassuk és lezárhassuk végre az ügyet. A kifordítható kabát nyomait is megtalálta. Az ujján pedig egy aprócska vércseppet. A sötét oldalán. Velünk ellentétben talán észre sem vette. Tudjuk, hogy Chanel Rylan vére lesz – dőlt hátra Eve, miután elővette az aktából a halottról készített fényképeket. – Hanyag munkát végzett, Ann. Nemtörődöm, hanyag munkát.

Smith kiegyenesedett. Megrázta a fejét.

– Pedig igaz, nemtörődöm és hanyag munkát végzett.

Mivel ezt már tisztáztuk, lépünk tovább az indítékre. Azzal is tisztában vagyunk. Blaine DeLano és a Sötét-sorozata. Mi is rajongunk érte, nem igaz, Peabody?

– Szeretem azokat a könyveket. Képtelenség elég sokszor elolvasni őket. Ahogy Dark levadássza a rosszfiúkat. Ember, hogy milyen ügyes. Félelmet sem ismer.

– Az a nő egy tolvaj – dünnyögte Smith.

– Bocsánat, mondott valamit? – kérdezett vissza Peabody.

– Ő egy tolvaj.

– Deann Dark?

– Nem! Blaine DeLano! Lopott tőlem.

– Jaj, persze, persze – legyintett Eve. – Mesélte, hogy egy zakkant rajongója, ez lenne maga, szitkozódott és siránkozott, amiért ellopta a nevetséges könyvutánerát.

– Az én könyvem úttörő jelentőségű!

Itt az áttörés, gondolta Eve, miközben odabiccentett Peabodynak.

Peabody belenyúlt a lába mellett álló szatyorba, kiemelt belőle egy kéziratot és hangos *dübbenés* kíséretében az asztalra dobta.

– Tökéletes gyógyszer az álmatlanságra – jegyezte meg. – Már a második oldalon elaludtam.

Ezzel a megjegyzésével kiérdemelte Smith sötét pillantását.

– Nem tévedés. A könyve túlirt és öntömjénező – közölte Eve is Smithszel. – Nem mondhatok mást, miután végigszenvedtem az első fejezetet.

– Semmit sem tudnak az irodalomról. Egyikük sem.

– Irodalom? Ez az idő- és papírpazarlás irodalom lenne? Vegyük például a nyitómondatot. Mi is volt az? Aha, aha – lapozott a kézirat elejére Eve. – „Kecsesen és tapasztaltan, összpontosítva és ravaszul követte az áldozatát, mint egy alamuszi, ragadozó farkas a kövér, esztelen bárányt, de sohasem mutatta ki a csillogó és éles agyaráit.” Komolyan? Ha nem fizetnének érte, itt rögtön abbahagynám. Túlirt – ismételte – meg Eve. – Meg mi az a kifejezés... persze, cikornyás. DeLano írásai ellenben egyszerűek és lényegre

törőek.

Smith dühösen – igen, még az arca is belesárgult – az asztalra csapott.

– Elvette a munkámat, az izzadságomat, a véretem, és valami teljesen közönségessé alacsonyította.

– A maga munkája meg sem közelíti azt a szintet, hogy közönségesnek lehessen nevezni. Viszont a vita kedvéért tegyük fel, hogy így történt. Ezen annyira felhúzta magát, hogy meggyilkolta Rosie Kentet, Chanel Rylant és Loxie Flasht?

– Tényleg nem ért semmit?

– Világosítson fel.

– Amanda Young ölte meg Pryor Carridine-t. Justin Werth ölte meg Amelia Bensont. Gigi Hombly ölte meg Bliss Cartert.

– Persze, persze, én is olvastam a könyveket. Ezek kitalált alakok, Ann. A kitalált alakok nem véreznek.

– Dehogynem – fúrta Eve tekintetébe mogyorószínű, inkább a barna felé hajló szemét Smith. Jake valóban kivételes megfigyelőnek bizonyult. – Maga az, aki nem érti, aki képtelen felfogni. Maga nem ír.

– Magyarázza el – kérte Eve. – Magyarázza el, hogyan és miért történt, hogy akárcsak Young, Werth és Hombly, maga megölte Carradine-t, Bensont és Cathert.

Ann csak a fejét ingatta és újra begubózott.

– Ne már, Ann, ne legyen ennyire szégyenlős. Egy írónak szembe kell néznie a kritikával, nem igaz? Bírnia kell. Védje meg a munkáját! – csapott tenyerével az asztalra Eve. Ann Elizabeth Smith megugrott ültében, majd még kisebbre húzta össze magát.

– Nagy ember akar lenni? Írónak tartja magát, úttörő jelentőségű írónak? A munkája annyival magasabb rendű, annyival rohadtul fennköltebb? Bizonyítsa be. Bizonyítsa be nekem, A. E. Strongbow. Védje meg a munkáját.

Ann újra felemelte a szemét, melyben ezúttal fényesebben lobogott a tűz.

– A művészet nem szorul védelemre.

– Ostobaság. Az igazi művészek a műveik mellé állnak,

harcolnak értük. Figyelemre vágjuk? Az enyémet megkapja. Itt és most. Védje meg a munkáját, vagy süllyedjen vissza oda, ahol maga senki és semmi, üljön tovább az árnyékban, szabjon és varrjon a gazdag semmirekellőknek. Olyanoknak, mint Blaine DeLano.

– Ő egy senki! Én már bizonyítottam.

– Hogyan? Kitalált alakok meggyilkolásával?

– Ők hús-vér emberek. Annak kell lenniük. *Miattam* váltak DeLano lapos bábjai hús-vér emberré. Én alakítottam őket, én leheltem életet beléjük. Egy igazi író testet ad a kitalált szereplőknek. Bennük él. Elfoglalja őket. Hozzájuk hasonlóan gondolkodik, beszél és érez.

– Maga viszont azért adott testet DeLano szereplőinek, hogy végezzen velük.

– Azok az én alakjaim! Az enyéme. A magam képére formáltam őket, mert én jobb vagyok. Megmutattam neki, hogy jobb vagyok – ütötte Smith öklével az asztalt, mint egy dobót. Keskeny, beesett arca kipirult a szenvedélytől. – A gonosz a kulcs. Ő a történet magja. Bárki meg tudja írni azt, amire az olvasó számít, meg tudja írni újra az elcsépelt történetet, amiben a jó legyőzi a gonoszt. Én megmutattam, hogy mennyivel kreatívabb, mennyivel *valóságosabb*, mennyivel lebilincselőbb, amikor a gonosz diadalmaskodik. Miért mindig Dark győz? Mert DeLanónak nincs valódi képzelőereje, mert nem mer kockázatot vállalni. Én megmutattam neki.

– Nem egy könyv lapjain gyilkolt meg három embert. Hárman valóban meghaltak. Akiket azért választott ki, mert hasonlítottak ahhoz, ahogy egy másik író a kitalált alakjait jellemezte.

– Megfúrtam az eredetét – legyintett Smith. – Valóságossá tettem őket.

– Megölte őket.

– A művészet áldozatokat követel.

Olyan erősen lobogott a tűz a tekintetében, hogy Eve meglátta benne a fanatikus örültet. Meglátta Strongbow-t. A dühét és a rettenetes *büszkeségét*, amit Ann Smith elrejtett.

– Hogyan választotta ki Pryor Carridine helyettesítőjét,

hogyan feláldozza?

– Egy komoly írónak ez mindössze rutinkeresés. Az íráshoz tapasztalat kell. Ezt megtanultam. Elismerem, Blaine DeLano tanított meg rá. Mindent kockára tettem, hogy New Yorkba jöjjenek, feladtam mindent, ami átlagos, kényelmes, és keményen próbálkoztam.

– Az anyja boltja Wilmingtonban – mutatott rá Eve.

– Az anyám – vicsorgott Smith. – Az a nő nem az anyám. Bátorított egyszer is, hogy legyek több annál, mint ami vagyok? Nem, folyamatosan azzal jött, hogy „Fékezd magad, Ann. Hagyd abba az álmodozást, Ann.” Azt akarta, hogy varrással töltsen az egész életemet! „Jól megélsz belőle”, mondta. Soha, de soha nem hitt az én álmaimban. Az csak egy hobbi. Hobbinak nevezte az írást!

– Átadta magának a boltját, az egész üzletét.

– Amit nem akartam. Fizettem a számlákat és csapdába ejtett a középszerűség. Hogyan írjak, miközben középszerű vagyok? Hónapokig alig aludtam. Hónapokig. Évekig. Minden összefolyik.

– Otthagyta a vállalkozást és New Yorkba költözött.

– Blaine mondta, hogy ezt tegyem.

– Ő mondta, hogy költözzön New Yorkba? – kérdezett vissza megerősítést várva Eve.

– Igen, igen. Szó szerint arra bátorított, hogy álmodozzak, de ez ugyanaz. Szerettem őt ezért. Hittem benne és reméltem, hogy ő is hisz bennem, ezért mindent kockára tettem. Órákon keresztül dolgoztam, hogy fizetni tudjam a lakbért, miközben az elmém csak írt, írt és írt – lágyult el Smith tekintete, miközben mindkét kezét a szívére szorította. – Miután hazamentem, előhúztam a fejemből a helyszíneket és az alakokat, és papírra vettem őket. Ezek voltak életem legboldogabb órái. Gyakran egész éjjel írtam, utána meg visszamentem a Dobb'sba vagy vállaltam egy kis mellékeket, hogy abból támogassam az igazi művészetet. Nem tudja, micsoda öröm, micsoda borzongás és elégedettség a *léleknek*, amikor az ember vérrel, izzadsággal és szeretettel befejez egy könyvet – tért vissza arcára a harag. – Erre mit csinált az a nő, amikor elküldtem neki az izzadsággal, vérrel

és szeretettel készült művem? Visszautasított.

– Ami nagyon fájt.

– Az elevenembe vágott. Annyira dühös voltam, annyira csalódott, annyira *sebzett*. A mentorom volt, a barátom, a tanárom, és erre ügyvédek állít kettőnk közé? Az ügynőkök és az ügyvédek nem engedik, hogy elolvassa a könyvem? Próbáltam megérteni, megbocsátani. Próbáltam. Utána meg...

Eve látta rajta, hogy benne él. Benne él abban a homályos világban, ahol a valóság és a fikció összemosódik. Közben ráadásul el kellett mesélnie a történetét.

– *Váratlan sötét* – emlékeztette Eve. – Olvasta a *Váratlan sötétet*.

– És láttam, hogy mit művelt, láttam, hogy elárult. Bízott benne, ő pedig meggyilkolta ezt a bizalmat. Elvette az ártatlanságomat. Összetörte az álmaimat.

– Amiért fizetnie kellett.

– Fizetnie kellett. *Látnia* kellett. Látni engem úgy, ahogy én láttam őt. A gonoszt, az önző, számító gonoszt. Arra használta Deann Darkot, hogy elpusztítson. Én az ő elpusztítására akartam használni. Hogy megmutassam neki és mindenki másnak, hogyan csinálná ezt egy igazi író.

– Rosie Kenttel kezdte.

– Pryor Carridine-nal – javította ki Smith.

– Pryor Carridine-nal – bólintott Eve. – Meséljen róla... Ahogy maga írta meg a történetét.

– Abban a pillanatban tudtam, hogy megláttam. Fiatal, lázadó, ostoba. Eladja a testét pénzért és izgalomért cserébe. Akadtak mások is, akiket szintén újraírhattam volna, még hozzá jól. Csakhogy ő tökéletes volt. Ihletet adott. Figyeltem. Kutattam. Írtam és újraírtam a jeleneteit. Folyamatosan csiszoltam a történetet.

– Aha, ezt is tudjuk. A számítógépéből.

– Akkor tudják, mennyivel magasabb rendű az én látomásom. DeLano alakja gyászolt gyilkolás közben. Gyászolt, mert megtudta, hogy az élete hazugság, és gyászolta a férjét, aki miatt hazugságnak érezte az életét. Az én alakom nem gyászolt, ezért nem is hibázott. Nekem nem

remegett a kezem, mint Amandának, mert biztosra írtam. Nem hallottam a saját szívem dobogását a fülemben, miközben megszorítottam a sálát Pryor nyakán, mert nyugodtra és csendesre írtam. Evan Quint megteremtése során megértettem, hogy a gyilkolásnak higgadtan kell zajlania és a gyilkosnak a legkisebb apróságra is oda kell figyelnie. Így is tettem.

- Chanel Rylan.

- Amelia Benson. Ehhez már befektetésre volt szükség. Drága dolog videózni, de ezt szükséges befektetésnek tartottam.

- Kiválasztott egy másik áldozatot is.

- Természetesen. Minden alaknak több változatban is megírtam a jelenetét. Talán egy másik könyvben azokat is felhasználom. A jó munkát nem szabad veszni hagyni.

- A kifordítható kabát ügyes húzás volt.

- A részletek. Nyilvánvaló, hogy DeLano átsiklott a részletek felett. Élvezettel varrtam meg azt a kabátot.

- A munkája, a varrónői tehetsége - szögezte le Peabody - egészen kivételes.

- Elrabolja az időt a művészettől, de így ki lehet fizetni a számlákat. Miután kiadják a könyvemet, ez lesz a hobbim.

- Mi járt a fejében, amikor Chanel Rylan tarkójába döfte a jégvágót?

- A karakterem bőrében voltam. Justin Werth nem csupán kétségbeesésből gyilkolt, nagy szüksége volt arra, hogy lássa a műve bemutatóját. Az én karakterem motivációi között is a kapzsiság állt az első helyen. Viszont nálam nem bérelték fel a gyilkosságra és nem vesztegették meg. Összekevertem az alakját egy erősebb, ám szégyenlősebb férfival.

- A forgatókönyvíró és a barátja - bólintott Eve. - A maga változatában mindkettő gyilkos.

- Igen. Az én változatomban tudta, hogy a szeretője és Amelia Benson versengtek. Ettől nem csak híres lett, gazdag is. Ezért inkább jókedvűnek ábrázoltam az alakját gyilkolás közben.

- Vagyis vidáman gyilkolt, mivel maga volt a bőrében.

– Természetesen.

– És utána?

– Utána sokkal okosabban, mint az eredeti karakter, kisurrantam, mielőtt Amelia barátnője visszament a székéhez. Tud az állatkórházról.

– Igen.

– Szerettem ennek a résznek az írását – mosolyodott el halványan Smith. – Vidám megkönnyebbülésnek éreztem. Az olcsó, klónozott 'link és az elfúló hang, ahogy a sérült kutyról hebeg. Az állatot fiatal német juhásznak képzeltem. Nem tudom, miért, egyszerűen ez jutott az eszembe. Magamban a Prince nevet adtam neki.

– Persze hogy azt.

– Mindenesetre tökéletesen a leírtak szerint zajlottak az események. A rögzített kommunikáció és a távozó barátnő, aki a vetítőtermen kívül fogadja a vészhívást. Amelia halálát követően kisurrantam az ajtón. Kifordítottam a kabátot, sapkát húztam és így tovább, majd beültem egy másik terem hátsó sorába. Tudtam, hogy ott hamarosan véget ér a műsor, nekem pedig nem lesz más dolgom, mint kísértálni a többiekkel. Pontosan úgy, ahogy az a könyvben szerepel.

– Aha. Búvöljön el. Loxie Flash.

– Három személy közül választhattam Bliss Carter szerepére. Nem nagyon kedveltem azt, aki végül Carterré vált, ezért elégedetten néztem, hogy ő jön le a klubba. Pontosan úgy, ahogy reméltem. Eredetileg több időt akartam szánni a tervezésre, de magát is bele kellett írnom a történetbe.

– Engem?

– Újabb ötlet. Amikor láttam abban az interjúban, rádöbentem, hogy a történet fordulóponthoz érkezett. Bele kell írni a macskát és az egeret – hajolt előre Smith, és a szeme valósággal táncot járt. – Csakhogy kiből lesz az egér, és kiből lesz a macska? A magának szentelt fejezetből majd kiderül. Tudtam, hogy fel kell vennem a tempót, hamarabb kell lépnem, vállalnom kell a kockázatot. Elvégre ott volt még nyolc könyv. Meg a szerző, mielőtt elérek magához.

– Nem maradt olyan sok ideje, mint ahogy tervezte.

– Elvégeztem a kutatást. Megérkezett Glazier. Ez volt a jel, a jutamom – pirult ki Smith betegesen sárga arca a büszkeségtől és az izgalomtól. – Így minden tökéletes. Újra át kellett írnom a jelenetet, hogy ő is szerepeljen benne, és ezzel a változtatással sokkal hatásosabbá vált. Az üldözés – tette hozzá. – Arra sem számítottam. Egy jó író tudja, mikor adja át az irányítást a karakterének... ezzel ismeri el, hogy él. Élveztem az üldözést. Addig nem is tudtam, milyen érzés rohanni a sötétben és a hidegben – suttogta. – Csúszott a járda a lábam alatt, miközben dobogó szívvel menekültem, a vidraprém pedig úgy ölelt át, mint valami tüzes szerető. Utcalámpák, autólámpák, a rohanás és a közlekedés zaja, mint valami másik világból ideszűrődő zene. Ennek ellenére csupán egyetlen gondolat visszhangzott a fejemben. Menekülni. Menekülni.

– Nem akarta, hogy elfogják.

– Persze hogy nem.

– Mégis ide került – dőlt hátra újra Eve. – Elkaptuk. Felicity Lomare meggyilkolását elügyetlenkedte. Sietett és nem végezte el rendesen a kutatómunkát. Az a nő kiütötte magát, Ann. Hiába szorított ollót a nyakához, mégis kiütötte. Elég bátor és gyakorlott volt, hogy kiüsse.

Smith szemében ekkor csillantak meg az első könnycseppek. Az önsajnálát könnycseppjei.

– Ezt kiírtam volna a jelenetből, de nem maradt rá időm! Magának nem lett volna szabad feltűnnie.

– Ezt hívják váratlan fordulatnak – jegyezte meg Peabody. – Egy jó író tudja, mihez kezdjen vele.

– Figyelmen kívül hagyták a történet sebességét és az ívét. A maga jelenetén még dolgoztam.

– Aha, azt is olvastam – nevetett Eve. – El akart csinálni egy elhagyatott raktárházba, ahová egyedül, erősítés nélkül megyek. Senkinek sem szólok róla, hogy egy sorozatgyilkost üldözök. Ott rám veti magát, amire természetesen nem számítok, és a saját fegyveremmel végez velem. Komolyan? Azt hiszi, az ilyesmi beválik?

Smith vörös arca még jobban kipirult.

– Ez még csak az első vázlat.

- Persze. A másodikra rengeteg ideje lesz. Annyi változatot írhat, amennyit csak akar. Ott lesz rá a hátralévő élete. Ann Elizabeth Smith, épp most vallotta be Rosie Kent, Chanel Rylan és Loxie Flash meggyilkolását. Továbbá azt, hogy próbálta meggyilkolni Felicity Lomare-t. A bizonyítékok alapján kijelenthetjük, hogy további gyilkosságokat is kitervelt, beleértve egy rendőrtiszt megölését.

- Azokat a jeleneteket még nem fejeztem be.

- Huhú - állt fel Eve. - Talán majd tovább gondolkodik rajtuk a szigorított börtönben, valószínűleg valahol a Földön kívül.

- Nem akarom elhagyni a Földet. New Yorkban akarok maradni. Az íróeszközeimet akarom. Meg a varróeszközeimet.

- Nem emlékszem rá, hogy ezek szerepeltek volna a jogai között. Maga egy hidegvérű gyilkos, Ann. A társam és én? A mi művészetünk abból áll, hogy elkapjuk a hidegvérű gyilkosokat, és átkozottul biztosra veheti, hogy kiállunk a művészetünk mellett. Hamarosan jönnek és visszakísérik a cellájába. Kezden hozzászokni a látványához.

- Nem tetszik ez a jelenet! Át fogom írni.

- Írja át - állt meg Eve az ajtó előtt. - Miért éppen „Strongbow”?

- Mert erős íjat jelent, és az halálos fegyver.

Eve felvonta a szemöldökét.

- Ennyi? Hú. Dallas és Peabody elhagyják a kihallgatót.

- Komplettnak őrlt - jegyezte meg Peabody. - Komolyan azt hiszed, hogy egy Földön kívüli szigorított börtönbe fog kerülni?

- Szerintem a „komplettnak őrlt” megállapítást Mirának és a többi dilidokinak kell megtennie. Hajlok afelé, hogy megkapja a szigorított elzárást, bár valószínűleg valamelyik elmeegógyintézetben. Akárhogy lesz, elkaptuk, és nem szabadulhat - pillantott a megfigyelőből kilépő Roarke felé.

- Vitesd vissza a cellájába, utána meg menj haza. Majd én megírom a jelentést.

- Szívesen segítek benne.

– Elbírok vele. Inkább keresd meg McNabot. Szerintem valahol errefelé lehet.

Ebben a pillanatban McNab kilépett a megfigyelő ajtaján. Callendar szorosan követte. Úgy festettek egymás mellett, mint akik egy karneválról tévedtek be a kapitányságra.

– Nem akartam lemaradni a nagy fináléról – közölte McNab.

– Ez a csaj... húha – tette hozzá a szemét forgatva Callendar.

– Méghozzá sült krumplival. Köszönöm a segítségeket. Peabody, vitesd el, utána meg irány haza.

– Végeztél? – érintette ujjai végét Peabody ujjainak a végéhez McNab. – Jólesne néhány korty, egy kis kaja és talán valami zene. Benne vagy, Callendar?

– Részemről oké. Menjetek előre. Nekem még el kell varrnom néhány szálát.

– Főnöknek lenni nem is olyan jó.

Eve hátrapillantott a megfigyelő ajtaja felé.

– Nem, ma este tényleg nem jó – indult Roarke-kal az oldalán az irodája felé. – Én még egy órán keresztül írhatom a jelentést. Otthon találkozunk.

– Inkább vacsorázzunk meg az irodában. Ehetünk pizzát.

– Egy pizzában mindig benne vagyok.

Az irodájába érve Eve lezökkent a székére és a férjére hagyta a vacsora programozását.

– Ez a nő tényleg tiszta örült, ellenben nagyon agyafúrt. Agyafúrt és ötletes. Fogalmam sincs, hogy végül beszámíthatatlannak nyilvánítják-e vagy sem.

– Téged is felvett a listájára. Tudtad, hogy megteszi.

– Nem jutott volna el olyan messzire. Továbbá el kellene olvasnod azt a jelenetet. A legzöldfűlűbb kezdő nem sétálna olyan csapdába, mint amiben megálmodta az idő előtti halálomat.

– Mégis sikerült megölnie néhány embert.

– Mégis – pillantott a táblájára Eve. – Nem hiszem, hogy Lomare-t el tudta volna intézni. Akkor sem, ha nem érünk oda idejében. Nem az a fajta nő, akit csak úgy le lehet lökni

a lépcsőn.

– Hajlok arra, hogy egyetértsek veled – tette le a pizzát a felesége íróasztalára Roarke, majd felült a szélére és vett magának egy szeletet.

– Ezt a Pepsit is az én AutoSéfemből hoztad?

– Amikor nem ihatsz bort a pizza mellé, általában ezt kéred.

– Miért nem tudok róla, hogy Pepsi is van benne? Tudod, milyen dumákat kell végighallgatnom az automatáknál?

– Tudom. Éppen ezért van Pepsi az AutoSéfedben.

Eve kinyitotta a dobozt és nagyot kortyolt belőle.

– Időnként nagy kihívást jelentek.

Roarke ezt is tudta.

– A hangulatodtól függően több irányba indulhattál volna el a kihallgatáson. Jól tetted, amikor belehajszoltad, hogy védje meg a munkáját. Attól a ponttól kezdve már ő akart bevallani mindent.

– Nem igazi vallomás volt ez, inkább elmesélte a történetet, dicsekedett és feldicsérte a munkáját – harapott a pizzába Eve, és egy pillanatig élvezte a sikerét és az elismerést.

Roarke-ot, egy doboz hideg Pepsit és a pizzát.

– Tudod, ha komolyan meg akarnánk büntetni a bűnözőket, soha többé nem ehetnének pizzát.

Roarke mosolyogva megszimogatta a felesége fejét.

– Nem túlzás ez?

– Oké, nem minden bűncselekmény esetén... ebben is lehetnének különböző fokozatok. De a gyilkosság? Egy életre le kellene kerülnie a pizzának az étlapjukról. Ez lenne az igazi elrettentés. Amúgy végzek ezzel a szelettel és felhívom Nadine-t. Megérdemli. Ezt követően DeLanónak is megmondom, hogy az ügyet lezártuk. Utána meg Rylan lakótársát, a segítőkész csaposunkat, a hajdani kémelhárítót és a ribancokat értesítem.

– Felicityt majd felhívom helyetted. Megadta a számát.

– Mert kapcsolatra vágyik veled, nagyfiú, nem is akármilyen kapcsolatba. Ez világosan látszott rajta.

Roarke újra elmosolyodott, miközben ujjai

végigtáncoltak Eve karján.

– Tényleg? Ennyire?

Eve elgondolkodva végzett a pizzájával.

– Le tudnám győzni. Ravasz és szívós, de ha megkörnyékezne, meg tudnám verni.

– A pénzem nagy részét rád tenném, bár egy kisebb összeget rá is megkockáztatnék.

Eve belekortyolt a Pepsibe.

– Meg tudnám verni, szóval csak nyugodtan. Menj és hívd fel. Ő később majd felhívja és megnyugtatja Berkle-t. Oké, még egy óra, megesszük a maradék pizzát, és indulunk haza.

– Otthon majd én mozdulok rád.

Eve a férjére sandított, aztán úgy döntött, megesszik még egy szelet pizzát, miközben felhívja, akit fel akar.

– Akarsz fogadni arra, ki mozdul rá kire?

– Bárki is lesz, én biztosan nyerek – hajolt előre Roarke, és megcsókolta Eve-et. – Jó munkát, hadnagy.

– Aha, mindent egybevetve valóban az lesz.

Valóban az lesz, ismételte meg gondolatban, miközben egyik kezében egy szelet pizzát tartva megfordult a székével, hogy befejezze a munkát.

Meg a könyvet.

^{1} Szász Károly fordítása.